Rodica Ojog-Braşoveanu

POVESTE IMORALĂ

-roman poliţist-

1998

Fratelui meu Dan-Puiu,
nostalgia anilor de „golănie"
din Poenaru Bordea

Capitolul I

LUNI

Credeţi-mă, băieţi, trei crime într-o singură săptămână înseamnă cam mult chiar pentru unul ca mine. Sunt mic şi al dracului! Am 1,61 dar bat la 1,65. Cu tocuri şi talonete. „Ca papiţoii şi lăutarii", zic unii, dar nu-mi pasă. Chestia-i că am sărit din ordinul handicapaţilor. Când mă rad, trebuie să mă urc pe un scaun. Tipul care a stat înaintea mea în apartament juca în Naţionala de baschet şi a căţărat oglinda din baie sub tavan. În rest, lucrurile n-ar sta prea rău. Mama crede că sunt drăgălaş, eu sunt sigur că pe tata nu-l chema Peter O'Toole. Ea nu-i sigură în legătură

Rodica Ojog-Braşoveanu

POVESTE IMORALĂ

-roman poliţist-

1998

Fratelui meu Dan-Puiu,
nostalgia anilor de „golănie“
din Poenaru Bordea

Capitolul I

LUNI

Credeţi-mă, băieţi, trei crime într-o singură săptămână înseamnă cam mult chiar pentru unul ca mine. Sunt mic şi al dracului! Am 1,61 dar bat la 1,65. Cu tocuri şi talonete. „Ca papiţoii şi lăutarii“, zic unii, dar nu-mi pasă. Chestia-i că am sărit din ordinul handicapaţilor. Când mă rad, trebuie să mă urc pe un scaun. Tipul care a stat înaintea mea în apartament juca în Naţionala de baschet şi a căţărat oglinda din baie sub tavan. În rest, lucrurile n-ar sta prea rău. Mama crede că sunt drăgălaş, eu sunt sigur că pe tata nu-l chema Peter O’Toole. Ea nu-i sigură în legătură cu nici un nume. Apropo de nume, mi se spune Bobiţă. Pentru un

tip care a trecut de treizeci de ani, sună neserios, dar parcă Barbu mi se potriveşte? Aşa a vrut însă mama, probabil ca să ţină minte să nu mai înghită bărbi. Alde Nae Cola, Mary Istanbul, Gigi Samsung, clienţi fideli care-mi asigură un trafic non-stop în birou, îmi zic Cap Bob. Văd ceva filme băieţii!

Aţi înţeles, deci, că sunt căpitan. Din cauza fizicului, am intrat greu în Poliţie. „Prea atragi atenţia“, mi s-a explicat. Le-am explicat şi eu că nu toată lumea se poate angaja la circ. Pe un ton convingător. Important în viaţă e să ştii cum vorbeşti. Adică stilul. Îl adaptezi după persoană, funcţie, sex, ora la care se consumă conversaţia.

Cele mai puţine şanse de reuşită le oferă primele ore ale dimineţii. Toţi sunt capsaţi. N-au dormit îndeajuns, iar agenda de lucru care trebuie epuizată până la sfârşitul orelor de program le dă ameţeală. Pe graşi nu-i bine să-i abordezi după gustarea de prânz. Iar au scrântit-o cu regimul, au remuşcări şi sunt nervoşi. Abulicii, dimpotrivă, sunt fiare înainte de a fi băgat ceva la raft. Cu cucoanele te înţelegi cel mai bine între zece şi douăsprezece antemeridian. Au avut timp să se machieze, arată încă proaspete şi au apucat să-şi bea cafeaua. Mai dificile sunt doamnele la menopauză. Astea au, de obicei, un ficat sprinţar care nu ţine seama de nici un fus orar. E nevoie musai deci, de uvertură. Recte, scapi un Kent sau o ciocolată mai pricopsită secretarei care-ţi şopteşte momentul când şefa se află în dispoziţie urbană. Puţină psihologie aplicată.

Nu sunt însurat. Din cauza categoriei. Muscă. O zână pentru care am jumulit cam la un hectar de margarete, „ba da – ba nu, ba nu – ba da“, mi-a desluşit-o răspicat: „Nu mă pot mărita cu un tip care-mi încape în trusa de manichiură. Câte kile ai? Cincizeci? Exact cât o oaie. Scuză-mă, nu-i în fiecare zi Paştele.“

Hobby-uri? Filmele în care frumoşi à la Lorenzo Lamas sau Gary Busy sunt caftiţi. Mă enervează supermenii ăştia

de le încasează zece minute în şir, fără să li se deranjeze nici măcar freza. Un singur pumn bine aplicat şi din simbol-sexy ajungi ciclop pe cel puţin şase zile lucrătoare. Sunt un individ cu simţul realităţii.

Altul! Îmi place să mă îmbrac elegant. *À quatres épingles*, cum se spune în lumea francofonă; în valahă, la opt sute şi un pol. Asta, înainte de inflaţie. Costum, cravată, manşete bine scrobite. Mi-ar fi plăcut un monoclu, dar n-am suficient curaj. „Duşmanul meu intim“ (vorba lui Montgomery sau a lui Rommel, nu-mi amintesc exact), căpitanul Bădoiu, susţine că am aerul unui proxenet de categoria a treia. Cam răutăcios Bădoiu, altfel băiat de nădejde, vesel şi optimist. Plăteşte cinci pensii alimentare şi priveşte viaţa cu ochi luminoşi. O privire de la juma’ de vodcă în sus.

Ar mai fi muzica. O ador, mi-ar fi plăcut să cânt în coruri. Pe unde am încercat însă, m-au oprit înainte de a fi ajuns la jumătatea cântecului, convinşi că-l ştiu pe tot.

În principiu, e o fişă completă. Aş putea adăuga că locuiesc singur, într-un apartament de două camere, pe lângă Facultatea de Drept. Mama stă la Piaţa Kogălniceanu. Toată viaţa a avut damblaua să locuiască în apropierea unor statui: Rosetti, Lahovary, Luigi Cazzavillan, Stalin. Acum, s-a săturat şi de Hora Unirii şi pândeşte ceva pe la Eroii Neamului din Romană. Vrea probabil să intre în Istorie.

Vorbeam de locuinţă. Îmi place, am aranjat-o după gustul meu şi am impresia că mă reprezintă. Biblioteca e impozantă, fotoliile confortabile – atmosferă *english* – pe patul din dormitor poţi să te plimbi cu bicicleta. Bădoiu pretinde că aş fi scăpat mult mai ieftin dacă îmi cumpăram mobila de la pitici. Ştiu că ţine la mine, deşi e măgar. Şi e măgar pentru că-i invidios. Vorba lui Diderot, nici prietenia nu poate stinge sentimentul de invidie. „Nimic nu-i mai greu de iertat decât meritele altuia.“ Iar eu constitui pentru Bădoiu un motiv de oftică permanent. Mănânc ca un spart şi nu sar din muscă. El rămâne la supergreu, doar privind galantarele de la McDonald’s. Nişte poliţişti chinezi, veniţi

la noi cu daraveli de-ale lor, l-au întrebat ce loc ocupă în topul SUMO european. Vorbeau serios, ăştia cu ochi bridaţi nu se ţin de bancuri. Dacă li se întâmplă totuşi să râdă, e sigur că ai să plângi tu.

Până una, alta, aţi făcut cunoştinţă cu căpitanul Bădoiu. Lucrăm îndeobşte împreună. Mai avem un coechipier, locotenentul Ene. Despre el, mai târziu. Timpul presează. Trei crime într-o săptămână pun pe gânduri şi ceva îmi spune că autorul – pentru că este categoric vorba despre acelaşi autor – nu se va opri aici.

E luni, deci. Dimineaţa. Infectă ca toate dimineţile de luni. Cine afirmă că-i place să muncească se dă mare sau constituie un caz patologic. Tot ce este obligatoriu exclude *ipso facto*, noţiunea de plăcere, un truism pe care nu eu l-am descoperit. Dacă stai comod pe un scaun la birou, vreme de opt ceasuri, e muncă. Dar dacă alergi de nebun în chiloţi scurţi, pe cheiul Dâmboviţei, până îţi dai sufletul, în garagaţa bucureşteanului mişto car de profesie „ce faci dom’le, tot nu l-ai prins?!“, nu e muncă. Exulţi în sudori, nu te-a obligat nimeni.

Ca de obicei, sunt primul la birou. Nu că aş fi cel mai harnic – domiciliez cel mai aproape. Un sfert de oră pe jos, fără să fac jogging.

Dau dosarele la o parte şi mă ocup de raportul rezumat al lui Ene. Pe o jumătate de pagină a concentrat elementele comune celor trei crime. Sunt prea specifice ca ipoteza unui singur subiect criminal să nu se impună de la sine.

Întâi, toate victimele sunt femei; tinere, frumoase, „vesele“. Dar nu borfet în tragere la Gara de Nord – Dida Maidan, iese şi de-acolo un ban. Sunt dame *first class*, şcolite, cu apartamente Zeiss şi maşini titirite în culori metalizate.

Al doilea, câte’ş’trele s-au lansat după 1991 şi nu pe trotuar. Pat dichisit din start, bar în salon şi baie cu bideu.

Ridic degetul mijlociu. Mult grăitorul, concludentul *modus operandi*. Asasinatele s-au comis cu un revolver Magnum 365.

Bădoiu dă buzna în birou, pentru că, altfel, nu poate intra. Ăsta-i stilul lui, oriunde s-ar duce. Un stil banditesc. El susţine că-i deştept:

„Fiecare individ are un ceva de ascuns. Când îl iei pe neaşteptate, se trădează. Obligatoriu, încearcă să tupileze un oareşce, mai totdeauna corp delict: armă, bani, prafuri, hârtii.“

De-aia plăteşte el acum cinci pensii alimentare, iar în restaurant chelnerii scapă platourile şi ridică mâinile sus. E o namilă, de unde şi porecla – Babuinul. Când intră într-o încăpere, dacă nu-i sala paşilor pierduţi, se face întuneric. Oricum s-ar suci, astupă cel puţin o sursă de lumină. Staţi, să vi-l pictez! Are 1,92 şi 49 la încălţări. Când coboară vreo scară, o face câş, ca schiorii, altfel ar veni de-a berbeleacul. Moaca-i de gangster sau poliţist, în funcţie de starea de spirit a privitorului. Păi, dacă eu atrag atenţia, ăsta e farul din Constanţa! Trebuie să recunosc însă că vede meserie şi cunoaşte lumea de gang pe degete. Aici n-are rival, îl poţi consulta cu aceeaşi încredere cu care ai deschide o carte de telefon din Vest.

Conform obiceiului, nu salută pentru că nu vede raţiunea unor „ticuri convenţionale. Dacă aşa ar fi logic, ar trebui să mă şi recomand în fiecare zi.” Odată, i-am povestit că în Anglia tatăl şi fiul îşi strâng mâinile în fiecare dimineaţă, cel din urmă adresându-i-se cu *sir*. Babuinul s-a distrat nespus: „Îţi dai seama ce le troscăie flăcăii din zori, dacă trebuie să facă mereu cunoştinţă?“ Ideea de subtilă politeţe nu l-a convins. Printr-o acrobatică asociaţie de idei, a conchis sentenţios: „Vezi, de-aia au pierdut ei Imperiul. Din politeţe.“

Nu spun nici eu nimic şi-l las să-şi facă mendrele concret, să-şi ia prima înghiţitură de cafea. Şi-o aduce de acasă, într-un termos. Pretextul: „Cafeaua trebuie făcută cu dichis,

respectând norme speciale.“ Eu o cunosc pe cea mai importantă: trei sute de grame de vodcă la o sută de lichid, iar dacă la trotilul ăsta el îi spune cafea, îl priveşte. De mult nu mai contrazic pe nimeni fără să fiu absolut obligat. Am un vecin care de ani de zile îşi expediază scrisorile, depunându-le la coşul de gunoi de lângă bloc. Mi-am închipuit că bătrânelul confundă galbenul pubelei, spânzurată de un stâlp, cu galbenul cutiei de scrisori şi i-am explicat eroarea. Bărbatul mi-a tras un rânjet à la ultima scumpire de preţuri: „Ce-ţi pasă dumitale dacă eu port corespondenţă cu gunoierii?“

În fine, primul zâmbet pe faţa Babuinului. Abia acum a intrat în priză. Fuşereşte dosarele şi, după asemenea operaţie, dezordinea e cumplită, nu mai găseşti o singură hârtie. Chestiunea mă agasează, dar nu mă bag. Rânduială după el face Ene.

— Cât e ceasul? întreabă brusc.

Fără să-mi ridic ochii din hârtii, îi arăt cu pixul micul pendul de pe perete:

— Scrie pe el.

— Hm, opt şi douăzeci. Ar fi două zile de când n-a mierlit nici o farfuză.

— Straşnic, dar mă îndoiesc. Ar fi primul caz când victima e descoperită mai târziu?

— Ţţ, face Bădoiu clătinând din cap. Ar fi prea imprudent s-o ţină lanţ. Realizează ce agitaţie declanşează un set de crime în serie şi nu-i fraier să asmută toată potera pe urmele lui.

Instinctiv, când vorbim despre subiectul asasin, ne gândim toţi la un bărbat. De ce n-ar fi o femeie? Un Magnum – arma crimei în cele trei cazuri – poate fi manevrat de oricine.

— Pun pariu că aşa e, îşi reia ideea. Intră în *relâche* pe cel puţin câteva săptămâni.

— Ţin pariul, şi întind mâna peste birou. O chenzină e bine?

Bădoiu îşi încruntă fruntea groasă şi mă priveşte circumspect:

— Care-ar fi teoria ta?

— Că mai urmează o crimă, două şi asta rapidissimo! Dacă nu s-au şi comis.

— Crezi că-i bolnav? Ce-ar fi în capul lui?

— Să acţioneze rapid, până nu apucăm să ne dezmeticim, să ne organizăm, să intre Bucureştiul în stare de asediu – glasul meu merge crescendo – cu poliţie, oştire, câini, jandarmerie, gărzi civile şi lume isterizată! Rămâne valabilă o chenzină?

Îl privesc zâmbind şi citesc la fix ce se petrece în spatele frunţii încâlcite. Meci între bine cunoscuta lui încăpăţânare şi îndoiala semănată de argumentele mele. Câştigă la puncte „catârul“ şi ne strângem mâinile.

În clipa asta, intră Ene, cu răsuflarea tăiată:

— Încă una! gâfâie. O boarfă din Dionisie Lupu. Ne-a anunţat sectoristul.

Bădoiu ţâşneşte de pe scaun cu sprinteneala unui cimpanzeu şi-l apucă de reverele trenciului. Dacă şi-a pus cumva în minte să i le smulgă, reuşeşte sigur.

— Te omor! Nenorocitule, nu puteai să vii cu zece secunde mai devreme?

* * *

Consiliu fulger în care decidem următoarele: Ene pleacă în investigaţii de peisaj şi atmosferă. Adică, trebuie să repereze următoarea damicelă care prin *modus vivendi* prezintă asemănări cu celelalte victime, pentru că-i limpede, autorul are *béguin* la o categorie specială de profesioniste. În mine se înşurubează tot mai adânc ideea că filmul nu s-a terminat, iar asasinul, acţionând specific asupra unor subiecte specifice, se izolează, intră singur în conul nostru de lumină.

— Bărbatu-i psihopat, repetă Babuinul.

Mă fac că nu înţeleg. Poate să mai aştepte cu revanşa şi nici eu nu exclud ideea. Spun în doi peri:

— E o explicaţie la fel de bună ca oricare alta, dar aş prefera s-o dibui pe cea conformă cu realitatea.

— Ce isteţ eşti tu, Hercule tată! Că parcă eu prefer un tabinet cu purtătorul de cuvânt al Guvernului!

„Hercule“ constituie altă drăgălăşenie din inepuizabilul arsenal al lui Bădoiu, alături de Superman, sau Tarzan, când ne întâlnim la bazin. Acolo nu uită niciodată să mă salute, urlând cu mâna trâmbiţă la gură: „Wau, Wau, Wau!…“ Pentru că proştii râd, se crede spiritual. Dacă nu l-ar încuraja, poate s-ar îndrepta.

Nu i-a trecut încă paraponul şi se răsteşte la Ene, rămas pe gânduri, în mijlocul biroului:

— Ce faci, neică?! Te crezi statuie? Ce mai aştepţi?

Totuşi, îi vinde un pont:

— Caut-o pe Vivi Ţeţe, aia ştie tot catalogul pe dinafară. Dacă-i vorbeşti cu pardon, te serveşte… *Şarpele Roşu*, cam pe la prânz.

Locotenentul îi adresează un zâmbet luminos şi o zbugheşte:

— Mulţam, jupâne!

Ene-i un superb cu ochi albaştri şi obraji roz-bombon, de fondante. Genul de băiat căruia i se deschid toate uşile şi i se surâde spontan. Genul de odorul-mamei-cel-cuminte, doar că mama habar n-are ce face odorul. Un tip cum mi-ar fi plăcut mie să fiu…

Îmi smulg canadiana din cuier şi o virăm urgent spre strada Dionisie Lupu.

* * *

Intenţia Babuinului e să bage un far în meleag, spre orientare şi prim diagnostic. Vrea să-şi facă o impresie –

ipoteză de lucru – apoi va dispărea în direcţie necunoscută. Aşa procedează de obicei. Timp de câteva zile, va scotoci cele mai neaşteptate şi insalubre cotloane ale Capitalei. Are acces nelimitat la lumea proastă, trece lesne drept unul de-al lor. Ca travesti, preferă ipostazele care presupun barbă nerasă şi alcool. Peisajul – bombe de cartier, improvizaţii post ’89, din câteva scânduri şi un raft de băuturi. Aici evoluează cu talent ca muncitor la deratizare, fost sportiv de performanţă decăzut din pricina şnapsului şi a paraşutelor, dispus să intre în combinaţii obscure, sau face pe zebra portocalie de la spaţii verzi.

Când împrejurările impun restaurante cu geamuri mari şi plante tropicale, se înţoleşte ca un gangster de prin anii ’30. Izbuteşte un ansamblu atât de absurd, încât mă întreb de fiecare dată cum de se găseşte cineva să-l ia în serios. Aici flutură un portofel gras, ca al pieţarilor şi se dă drept angrosist. Are pretutindeni prieteni şi cunoaşte la perfecţie arhitectura – structură şi infrastructură – a bordelurilor din Bucureşti. Ca unul de-al casei, aş zice.

La prima vedere, şi chiar şi la a doua, victima e coechipiera celorlalte trei. S-o luăm metodic.

Se numea Doina State, vârsta – douăzeci şi şapte de ani. Înaltă, spectaculoasă şi blondă. Blondă, acum. În şcoala primară, şaten închis. Se vede sub slip şi la subsuori. Sectorul de activitate – artă şi cultură. Specialitatea – striptease. Numele de artistă – Wanda. Numele instituţiei – *Crocodil Club*, un stabiliment simandicos şi restrictiv, de la Şosea. Amănuntul mi-l şopteşte un puşti din echipa operativă. Completează făcându-mi cu ochiul:

— Sunt mai mulţi bodyguarzi şi dobermani în curte, decât muşterii înăuntru.

— Tu ce cauţi pe-acolo?

— Cunosc o fătucă din cartier…

Înainte de *Crocodil*, Wanda a lucrat câţiva ani la Düsseldorf, după cum rezultă din nişte hârtii pe care le găsesc în dormitor. Unul din dormitoare!… Sunt în total

nouă, şi patru băi. Wanda a cumpărat un etaj întreg din bloc, a desfiinţat pereţii despărţitori, a renovat, a adaptat şi făţuit.

Ne aflăm într-un bordel de lux, nu trebuie să fi dobândit drept de vot ca să înţelegi mişcarea. A tras pesemne tare la nemţi şi-acum intenţiona să pună pe picioare propria-i afacere. Nefericita n-a mai apucat însă să-i dea start. Cel puţin, nu oficial şi în stil mare. Nu toate dormitoarele sunt puse la punct, nici urmă de „salariate“, un singur telefon (inadmisibil la o casă mare), vecinii n-au nimic de reclamat.

Mă întreb cine se va bucura la inaugurare şi mă cuprinde un vag sentiment de tristeţe. Inventariez superficial interiorul şi pot să realizez, fără deviz, câte parale au intrat între zidurile astea! O căruţă de valută, tone de compromisuri, de riscuri, de greaţă; jegul şi bezna slinoasă a culiselor, de după stingerea reflectoarelor… Nu-s vreun Makarenko, predicile, indiferent din partea cui ar veni, mă fac să traversez strada, dar dacă vă închipuiţi că ceea ce făcea Wanda e o chestie simplă, încercaţi şi voi, surioarelor, măcar pentru uz casnic. În job-ul ăsta nu ţin trucurile, îţi trebuie un fizic de zece plus, curaj şi aptitudini. Wanda le avea din plin, o constat după cifra de afaceri. Şi ca s-o realizezi în nemţime, aia de fu a lui Adenauer, nu a lui Honecker, la concurenţa de acolo, poţi fi sigur că fata se născuse cu un Jolly-Jocker în chiloţi.

Banii şi spiritul de organizare al Wandei ţipă din fiecare ungher. Toată mobila e adusă din Vest, un modern de bună calitate, iar sălile de baie sunt un vis! Şi aici a funcţionat importul personal. N-am văzut, în nici o vitrină de la noi, faianţă japoneză, cristal bizotat, căzi de colţ ocupând doi pereţi, oglinzi înalte ca la Versailles. Mă gândesc la faimoasa sală cu oglinzi în care s-a semnat Pacea din 1919. Asta ca să vedeţi că sunt cult.

Nu mai insist asupra celorlalte tromboane de confort şi de luat ochii – toate cristal, porţelan şi feronerie fină. Dac-aş fi femeie, mi-aş agăţa robinetele alea de gât şi la urechi.

Ca să isprăvesc cu patrimoniul Wandei, nu pot să sar peste Bugatti-ul absolut senzaţional, care străluceşte ca un bec de 5 000 de waţi într-o pădure de opaiţe. Opaiţele ar fi sculele vecinilor şi nu zăresc decât două Cielo, să fim bine înţeleşi. E o uliţă de ortomani.

În rest, hăinărie multă, ţi-ar lua pe puţin trei zile ca să-i faci inventarul, piese semnate de nume ameţitoare din lumea modei. Modalitatea de crimă, aceeaşi: un glonţ tras în cap. Wanda a fost surprinsă cu spatele. E într-o cămaşă de noapte tip furou, ca în filmele americane, dintr-o mătase foarte lucioasă. Ştiu de la mama că-i zice crepsatin. Deasupra, un peignoir din acelaşi material.

Medicul legist presupune că moartea a avut loc în jur de ora trei, deci cu circa şase ore în urmă. După toate semnele, abia apucase să se întoarcă de la Club şi să facă un duş. Patul nu-i desfăcut, iar ora ar corespunde cu terminarea programului... Un amănunt care nu-mi place. Nu-mi place deloc. Crima a fost anunţată printr-un telefon anonim dat la poliţia de sector.

— Vreun secretar[{1}] care vrea să-l dea în gât, opinează Babuinul.

— Ţţ! resping, nu-i genul care să se încurce cu plevuşcă. Mi-e teamă că tipu-i un psihopat, cea mai primejdioasă specie de criminali. Abili şi imprevizibili. Le vâjâie glandele în toate sensurile, nu ştii pe ce bulevard să-i aştepţi. Sunt sigur că a telefonat chiar el. Mai ţii un pariu?

Babuinul se hlizeşte, ştie că-mi aplică una subtilă sub centură:

— Ascultă, băi Hercule, dacă tu ai pierdut până şi jartierele maică-tii la *Caritas*, crezi că toţi suntem fraieri?

Înghit pastila, deşi-i pătrată. Aşa e, am pierdut ţeapăn. Mama s-a luat după mine şi ca să fie suma mai rotofeie, s-a împrumutat, a vândut de prin casă. Şi azi mai plătesc datoriile ei şi mă ţin de pariuri.

Puştiul care mi-a dat informaţii despre *Crocodil Club* cască ochii:

— Ce interes avea să avertizeze poliţia?

Băiatul ştie ce-a învăţat şi el la Academie. Interesul oricărui infractor este ca isprava lui să fie descoperită cât mai târziu. Timpul şterge urmele vertiginos, le ia cu aspiratorul.

— Provocare gratuită, îi explică Bădoiu. Orgoliu care i s-a urcat la cap, uite ce mare sunt eu! Afară de asta, n-are ce pierde. Oricum am fi aflat de crimă, până la miezul nopţii. Fata trebuia să se prezinte la program, s-ar fi agitat ăia de la Club. Cam aşa sună teoria şefului tău!

Îi zâmbesc cu toţi dinţii:

— A ta, nu? Şi-i propun o variantă de pariu la care ştiu că nu poate rezista: Mergem tot pe o chenzină, dar dacă pierd eu, îţi dau dublu. OK?

Mă priveşte circumspect şi îşi suge colţul stâng al gurii, semn că reflectează adânc:

— Hm, mă mai gândesc…

Ştiu la ce trebuie să se gândească. Diseară are un pocher şi vrea să vadă cum îi iese casa. E un jucător excelent, dar nici ăilalţi din grup nu joacă şotron în faţa casei. Am asistat odată la o întâlnire. Captivant de urmărit, dar numai pe post de chibiţ. Se joacă dur, în forţă, cu degetul pe trăgaci. Asta-i impresia, iar avantajul partenerilor asupra Babuinului – considerabil. Toţi franzelari[{2}] plini de bani, te aruncă din joc cu două bucăţi, chiar dacă ai prins full, mai ales că se joacă fără limită de supralicitare.

În schimb, Bădoiu a învăţat pocher înainte de tabla înmulţirii. Mai corect, a învăţat tabla înmulţirii pentru că avea nevoie la pocher.

Cel mai bine o ştie cu trei, şase şi nouă. Studiile elementare le-a absolvit în căprăria lui taică-său, unde a aflat că în viaţă nu trebuie să ai idei preconcepute. De pildă, că un pachet de cărţi are musai doar patru aşi, popi, valeţi etc. Fals! Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, dar cu condiţia să fie la tine. Şi nu mai mulţi de şase! Altfel, jucăm Popa Prostu’. *Magna cum laudae* şi-a luat-o însă la Marină, unde

a făcut armata patru ani. A plecat de-acolo cu o fişă excepţională. Eu, unul, aş fi fost suspicios. Vorba bătrânilor, vrăjmaşului care se duce fă-i pod de argint. Dacă vrei să scapi de cineva, ridică-i statuie pe Ceahlău. Pădurenii[3] se vor grăbi să ţi-l umfle. Nu-mi dau însă cuvântul de onoare, că nu sunt invidios.

Babuinul vrea să se tireze. Din punctul lui de vedere, a aflat tot ce merita să fie aflat. Îşi îndreaptă artileria spre Georgescu, medicul legist – un tip pleşuv, sfrijit şi nervos. Are o expresie silnică, de parcă i-ai ţine tot timpul sub nas o pisică moartă. Seamănă al naibii cu un cunoscut comentator de politică externă de la TV. Nici p-ăla nu l-am mai văzut zâmbind de la alegerile din ’90.

Bădoiu îi arde o labă tandră pe spinare şi eu pariez (hotărât, a ajuns un tic nervos) că Georgescu îşi aude amigdalele clănţănind:

— Bă, chelule, eşti sigur că autorele nu ţi-e coleg de facultate?

Omuleţul se crispează, dar a venit decis să se stăpânească. Ei doi se cunosc de mult. Babuinul îşi trece de câteva ori palma peste bărbia aspră:

— Mă interesează fiindcă prea e precis tirul! Acelaşi la toate fufele, vital şi la milimetru. Aici, devine chestie de anatomie…

Georgescu îl priveşte peste ochelari, colţurile gurii caută Polul Sud:

— Întâi, că mă cheamă Georgescu, aşa cum dumneata te numeşti Bădoiu, şi nu te „apelez“ cu Omul din Neanderthal! Al doilea, dacă e vorba de păr, şi dumneata tot cu prosopul te piepteni! Al treilea, dacă-ţi închipui că toţi criminalii au absolvit Facultatea de Medicină şi eşti un bun cetăţean, anunţă-ţi şefii! Al patrulea, al dracului să fiu dacă eu mai accept să lucrez în acelaşi dosar cu dumneata! Al cincelea, fă-ţi analizele. Obligatoriu, o encefalogramă. Nici nu-mi dau seama de ce îţi dau un sfat atât de bun…

Mă salută în exclusivitate şi îşi asigură o ieşire demnă. Râd copios, gata să pariez că discursul era pregătit dinainte. Râde cu poftă şi Bădoiu. Se simte prea formidabil, din orice parte s-ar privi (şi pe dinafară, şi pe dinăuntru), ca să-l poţi atinge.

— Ăsta a-nebunit la ficat! comentează, aprinzându-şi o ţigară mototolită. I-am zis ceva?! Ce, el nu ştie că are trei genunchi? N-are oglindă? Nu se vede când îşi încalţă pălăria?

Se avântă într-o dizertaţie despre chelboşi celebri, un soi de borş pescăresc – Kojak, Iulius Cezar, D'Anunzzio, Picasso şi Crin Halaicu… Dintr-o dată, îşi aminteşte că-i grăbit şi renunţă. O cară spre cotloanele lui. Băieţii din Operativă îl regretă. Sunt toţi foarte tineri, iar pe zăpăcitul ăsta de Bădoiu îl adoră; poantele lui circulă prin instituţie, e pe primul loc în topul preferinţelor.

Lipită de dormitorul Wandei se află o încăpere mică. Un minibirou, aş zice, cu trei piese: un *secrétaire* elegant, un scaun cu braţe foarte comod pentru lucru şi un fişet neîncuiat. Mai exact, cu cheile spânzurând în broască. Înăuntru găsesc un dosar cu actele casei şi tot felul de contracte cu diverse firme întru amenajarea interiorului. Mai dau peste două extrase de conturi (Banca Ţiriac şi o alta din Germania) şi cheia unei casete de valori.

Trag câteva concluzii ferme. Ce a reuşit să agonisească Wanda poate fi taxat, chiar şi în Occident, drept prosperitate. Raportat la standardele noastre, o avere colosală. Dar oricât de bine ar fi fost cotată ca artistă, n-a opintit de una singură. Miroase de la trei mii de kilometri, fără să bată vântul, a niscai *porte-feuilles*-uri din piele fină care au pus un umăr vârtos. Păi, numai vizonul auriu de la secţia de blănuri din debaraua ei costă cam patruzeci de mii de dolari. Asta o ştiu tot de la mama. Frecventează Biblioteca Americană şi ăia au toate cataloagele marilor magazine, din toate megalopolisurile. O chestie deşteaptă!

Gineşti obiectul, preţu-i alături, nu-ţi rămâne decât să faci comanda. Ce simplu e, fraţilor, şi noi nu ne-am prins!

Există un *ceva* care mi se înşurubează în minte, semnificativ în definirea personalităţii Wandei. La platforma ei financiară, nu mai era obligată să lucreze la Club, chiar dacă barosanii plătesc fabulos. „O pereche de rinichi talentaţi, că acolo-i mişcarea ’oaţă!“, după cum explică Mary Istanbul, şi vă asigur că ştie ce vorbeşte, „scoate pe seară chenzina mea, liberă de orice taxe. Strict show-ul, fără să facă pluta[{4}]!“

În concluzie, în materie de bani, Wanda era o gămană. Avidă şi insaţiabilă. Sau lucra de plăcere. Pătimaş. Din viciu, încerca fiori subtili, despuindu-se cu fiţe dinaintea unor ochi salivând de pofte. Oricum, o vizită la Clubul cu pricina se impune. O voi comite chiar diseară, împreună cu Ene. Incognito, fără legitimaţii. Una-i atmosfera cu insignă *sub* rever, şi alta cu garoafă *pe* rever. Cum la Babuin se vede insigna chiar dacă o înghite, îl prefer pe Ene.

Lângă dosarul de afaceri al Wandei, îl găsesc pe cel personal. Cam subţirel. E născută la Bucureşti, în 1970. Părinţii – Mircea şi Gabriela. În mod normal, sunt oameni relativ tineri, cel mult în preajmă de pensie. A absolvit Liceul de limbi străine în 1989. Amănuntul spune multe, avem clar de-a face cu o familie de mahări. Nu trebuie să vă explic cine putea să intre la *Zoia Kosmodemianskaia*! Feciori şi fătuci de ştabi sau nababi ai epocii, relaţii şi bani! În primul rând, bani. Dacă-i ai, relaţiile vin de la sine… Nu-i căsătorită. Paşaport plin de vize. Venea în ţară de trei patru ori pe an, pentru circa zece zile. Asta până mai deunăzi, de şase luni n-a mai călătorit. Probabil a lichidat businessul cu nemţii… Atât. Un dosar curios de firav. Nici corespondenţă nu găsesc. Nu primeşte sau nu păstrează. Eventual vom chestiona poştaşul.

În bibliotecă, nici o carte de beletristică. Doar dicţionare, ghiduri turistice, albume de reclamă, superbe – *The American South*, *La Bretagne vue du ciel* etc. Mai

interesant, din punctul meu de vedere, e cel de fotografii. Nimic din albumele de odinioară, din care, răsfoindu-l, privitorul putea reconstitui istoria unei familii pe itinerarul a trei, patru generaţii; nu există nici un subiect tras în poză pe care să nu-l cheme Wanda. Ea, mereu ea, şi întotdeauna singură. Pe plajă, pe uliţă, la volanul unor maşini decapotabile, fotoportrete de studio, instantanee în faţa unor obiective turistice celebre, în ţinută de seară. În mare toaletă, arată trăsnet! E atât de fascinant distinsă, încât nu-ţi poţi închipui că o asemenea făptură a ţinut vreodată în mână un sul de hârtie igienică. Aşa cum nu-mi pot imagina WC-uri publice în universul botticellian. Dacă vreţi să ştiţi, seamănă leit cu Grace Kelly, principesă de Monaco, prototipul de fiinţă minunată, imposibil de închipuit în ipostazele prozaice ale muritorilor de rând. După cum alţii dau impresia că trăiesc toată viaţa într-o încăpere faianţată, unde uşile se ţin îndeobşte închise.

Există şi fotografii nud. Opere de artă! Pe bune! Fotograful, scula, modelul – toate Zeiss! Şi ideea, de milioane! Adică poziţia subiectului, decorul, elementele de recuzită reproduc pânze celebre, din celebre galerii. Aşadar, iat-o pe Wanda în decorul voluptuos al *Olympiei* lui Manet, blonda Wanda substituindu-se brunei şi focoasei ducese de Alba, admirându-se în oglinda plasată la şmecherie de Velasquez pentru *Maja desnuda*, primenindu-se în baia de acum o sută de ani a lui Degas şi încă vreo cinşpe chestii din astea, când nimfă, când zeiţă, când bambilică à la Toulouse-Lautrec, după filosofia de viaţă şi mediul pe care-l frecventa cândva maestrul.

Nu mă îndoiesc că există şi casete pe care şi-a tras show-urile. Merită vizionate pentru că am impresia că fata vedea meserie. O voi face în primul moment de respiro. Până atunci, am de depăşit un moment *fioroso*: întâlnirea cu părinţii Wandei. Chiar dacă pe copil îl cheamă „asasinul din debara“ şi-i un netrebnic, o astfel de veste nu-i de natură să-ţi stimuleze apetitul pentru gimnastica de dimineaţă.

Pe urmă, de unde ştim că Wanda a fost o ticăloasă? De ce?! Că se despuia cu muzică şi martori, aşa cum mama mare nu cuteza s-o facă nici în noaptea nunţii? Câştiga şi ea o pâine. Trăim în secolul diversităţii ocupaţionale. Mai amintiţi-vă că toate aghiotantele lui Ceauşescu umblau încheiate până la tiroidă şi cu câte o chiflă în vârful capului. Erau Maica Tereza?

* * *

Dat în paşte, zmeul nostru! Din nou, mi-a luat-o înainte. Doamna State, mama, a aflat acum o jumătate de ceas despre decesul Wandei. Un telefon anonim. Dincolo de buimăceala momentului, dă impresia unei femei care-a fost dusă de mână toată viaţa.

Să le luăm pe rând.

Un interior (e interesant de ştiut unde a copilărit şi evoluat Wanda) civilizat, bine întreţinut. La o privire fugară, perioada de prosperitate a familiei se situează cam prin anii ’60-’80. Piesele importante provin din vitrinele mai spălăţele din epocă: magazinul de mobilă din Piaţa Palatului şi cel de la Coada lui Mihai Viteazul. Pe pereţi, tablouri de cotă interbelică – Vermont, Biju, Kimon Loghi, două Schweitzer-Cumpăna…

Tatăl, Mircea State, fost judecător la Tribunalul Capitalei, şi-a întâlnit superiorul acum doi ani. L-a curăţat ciroza. Previzibil! A fost un individ care şi-a petrecut trei sferturi din existenţă otrăvind viaţa lui şi a semenilor. Dacă ne gândim la epocă, pe celălalt sfert i l-au halit şedinţele. Un ficat foarte ocupat.

Doamna State e încă anesteziată; pe undeva, a înregistrat tragedia doar la nivelul epidermei şi vorbeşte în neştire. O femeie încă drăguţă la cincizeci şi ceva de ani,

moale, îndobitocită. A trăit o viaţă alături de un tiran şi o simţi complet depersonalizată. Presupun că Wanda, pe care o intuiesc puternică şi voluntară, îi semăna bătrânului.

Gabriela State îmi confirmă ipoteza:

— Ei doi nu s-au înţeles niciodată. De când era Doina mică… două pietre tari. N-avea suflet rău răposatul, dar n-a fost niciodată tânăr. Nu cred că mă înţelegeţi…

— Vă înţeleg foarte bine. Prea sever, prea auster…

— Chiar aşa… O ţinea rău din scurt. Nici ciorapi de mătase n-a avut până după bacalaureat… Ruj, o petrecere, nici vorbă. Părul împletit în coade. Nici un film. Îi controla lecturile, îi scotocea prin sertare… La şapte seara, acasă, iarna la şase. Fată mare la optsprezece ani, vedea şi ea pe alţii cum se distrează… I-a dat soru-mea o rochie. I-a tăiat-o, că-i neruşinată… „Mamă, eu nu mai rezist, eu fug de-acasă…“ Din cauza lui a fugit… Ca din puşcă a fugit…

Vorbeşte în cioburi care reprezintă de fapt amănuntele cele mai semnificative, startul şi conjunctura unui itinerar previzibil. O educaţie obtuză, pregătind parcă pentru călugărie, răsuceşte cu o sută optzeci de grade intenţiile care-au pavat-o. Copiii fie ajung nişte mameluci, rătăcind în viaţă ca într-o pădure neguroasă, fără lanternă, fie îşi iau lumea în cap. Devin frondişti şi satisfacţia răzbunării, când îşi saltă poalele în piaţa mare, e uriaşă. Distanţa de la codiţe pe spate şi ora optsprezece stingerea, la striptease profesionist, e ca de la Găeşti la Las Vegas. Un hap care-a zgâlţâit zdravăn infrastructura domnului State. I-a pus în mână biletul fără retur, spre garsoniera aceea de trei pe doi din mijlocul unei alei cu statui. Unele cu aripioare.

Ca din transă, doamna State îmi punctează cum s-au desfăşurat lucrurile:

— …A dispărut de-acasă imediat după bacalaureat. O săptămână, să zic. Plecase la meditaţii, se pregătea pentru Medicină, c-aşa voia ta’su, o facultate serioasă… Nu s-a mai întors niciodată.

Ca să nu tac, presupun:

— S-au făcut cercetări, desigur…

— Vezi bine! N-am să uit noaptea aia… prima noapte. State era ca turbat, îi era frică de un accident. Eu ştiam că-i doar fugită… A anunţat imediat Miliţia. Era judecător la Capitală, avea relaţii… Au puricat toată ţara, dar n-au dat de ea. În vara lui 1992, parcă, am primit prima veste, din Italia. De ziua lui tată-său, 25 iulie. O felicitare şi trei fotografii. Goală puşcă, pe o scenă de restaurant. Se vedea lume la mese, orchestră…

Îmi ascund zâmbetul. Nici că se putea născoci o răzbunare mai bine direcţională. Un bobârnac care l-a expediat pe bietul State direct la trei metri sub nivelul solului, alături de străbuni.

— N-a mai fost niciodată acelaşi om, confirmă nevastă-sa. Zile în şir n-a scos un cuvânt. Ştiu c-a meritat-o, dar parcă a fost prea de tot… S-a pensionat imediat, se topea văzând cu ochii, ca lumânarea. După vreo doi ani, s-a dus… Nici pe patul de spital n-a iertat-o. Ultimul lui pat… A murit cu blestemul pe buze. Şi uite c-a ajuns-o… Eu acum, ce să fac? Nici nu ştiu ce să fac…

O reţin încă zece minute. După întoarcerea Wandei, relaţiile au fost reluate. Fata o vizita cam de două ori pe lună şi o ajuta substanţial cu bani. Raporturi urbane, dar stricte. Nu confidenţă, nu intimitate. Probabil că Wanda o socotea mult prea găină pe maică-sa, ca s-o introducă în viaţa şi în afacerile ei. Nu-i cunoaşte prietenii, nu ştie dacă a existat vreun bărbat, vreo legătură serioasă.

Se agaţă de braţul meu:

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac… Nu mă lăsaţi aşa… N-am pe nimeni!

Promit să-i trimit un subaltern care o va ajuta să îndeplinească toate formalităţile şi mă ridic. Abia acum începe să plângă.

* * *

E un dosar neobişnuit. O spun cu toată răspunderea. Fiecare element e original. Ca să nu spun unic. Mă feresc de termenii prea categorici, iar „unic“ e unul dintre aceştia. Nimic nu-i unic pe lume, decât la modul subiectiv. Femeie unică, amant unic, copil unic… Privire voalată de sentiment excesiv, vizibilitate redusă.

În cazul în speţă, trăim sub semnul specialului. Autorul, victima, până şi vecinii. N-am pomenit încă vecini atât de discreţi, de indiferenţi, de „lasă-mă, dom’le, în pace, nu mă interesează ce fac alţii…“ Şi nota bene, având de papotat, colportat, comentat pe marginea unui subiect gras! Pentru cumetre cu două permanente pe an şi subsuori nerase, care vizionează viaţa din spatele perdelelor, o Wanda constituie cel mai palpitant roman care se poate închipui. Deliciu! Purcel de lapte! Halva!!! Cozonac cu nucă!!!

Ei bine, ăstora din Dionisie Lupu puţin le pasă. Au o scuză şi eu ghinion. Nu-s o faună de toate zilele…

O domnişoară bătrână, profesoară de pian. Dacă nu te cheamă Chopin sau Mozart, nu exişti. Trăieşte pe altă lume, ca şi zulufii ponosiţi de pe lângă urechi! Aştia-s rămaşi din epoca victoriană… „Iliescu?! Cine-i domnul?! A, vecinul de la demisol…“ A văzut scris pe zidul blocului *Jos Iliescu*. Să ştie oamenii unde să-l caute…

Renunţ la test şi sun la altă uşă. Privatizaţi, soţ şi soţie, ocupaţi până peste cap, lipsesc mai tot timpul de acasă. N-ar fi observat nici dacă s-ar fi mutat Liz Taylor în bloc… Aceeaşi situaţie la alte două apartamente, patroni în veşnică criză de timp.

Poate am mai mult noroc la parter. Sun de-mi amorţeşte degetul pentru că simt mişcare dincolo de uşă. Tipii de-aici sunt cei mai reuşiţi! Dacă le aduni vârsta la un loc şi mergi îndărăt, ajungi la Tudor Vladimirescu. Au sărit amândoi din nouăzeci de ani şi se simt foarte bine. Perspectivele le sunt luminoase. Bine orientaţi politic. Şi încă cu bătaie lungă, sărind peste decenii! Domnul ţine cu mareşalul Averescu,

un bărbat puternic, care-a dovedit ce poate. Doamna e de părere că în Franţa trebuie să rămână Clemenceau, abil şi gentilom. Într-un glas, mă asigură că peste zece ani vom trăi într-o Europă prosperă, pe deplin pacificată. Adică, ei şi cu mine. Presupun că se cred nemuritori.

Nu ştiu cum să mă tirez mai repede. În curtea interioară, dau peste femeia de serviciu. Am noroc, astea sunt totdeauna cele mai informate. E uscată şi robace. După setea cu care trânteşte containerele de gunoi, îţi dai seama că munceşte cu tragere de inimă. Saltă privirea spre mine şi deschide gura interogativ. I-au rămas doar caninii care par, în lipsa vecinilor, nemăsurat de lungi şi ascuţiţi. Seamănă cu un vampir.

Pun câteva întrebări convenţionale. Femeia e mută ca un pian după autopsie. Nu vrea să vorbească. S-a speriat cândva bine. Ea îşi vede de-ale ei, nu cunoaşte pe nimeni din bloc, doar pe don' Pandele, *aministratorul*, care-i dă banii la lună… Stă la etajul trei, da' nu-l găsiţi, e dus la Olăneşti, la tratament… Ce să se'ntoarcă, c-abia se duse… Cu nevasta, vezi bine…

Hotărât, nu-i ziua mea cea mai bună. Zăbovesc câteva clipe în faţa blocului, de parcă n-aş şti încotro s-o iau. Procedez inspirat pentru că la nici douăzeci de metri distanţă, parchează un BMW cafeniu. Coboară grăbită o ciocănitoare care nu se vrea recunoscută. O deconspiră intenţia vizibilă de incognito: ochelari de soare negri, pălărie stil apaş înghiţindu-i sprâncenele şi culoarea părului înghesuit sub calotă.

Dă buzna în bloc şi nu mă mai obosesc să pariez că se duce la Wanda. Mă iau după ea şi constat că liftul opreşte, într-adevăr, la etajul patru. Deci nu ştie încă ce s-a întâmplat… După nici două minute, e din nou în stradă. Nu-i greu de presupus că sigiliul de la uşa Wandei nu i-a stimulat dispoziţia.

Vădit tulburată, se îndreaptă în pas gimnastic spre BMW-ul cafeniu. Îi aţin calea. Fata îmi şuieră din mers:

— Arde rău, Cap Bob! Foc! Te caut eu!

* * *

Nu rămân cu gura căscată, pentru că n-o deschid nici la dentist. De frică. Perplex însă, sunt. Dau să urc în maşină şi renunţ. Unul dintre cauciucuri e fleaşcă. Mi l-au făcut terci, în vreme ce eu umblam prin bloc, după informaţii. BMW-ul cafeniu a dispărut.

Pe Nina Vestibul[{5}] o ştiu de la debut. Debutul meu.

Abia terminasem facultatea. Ea avea puţin peste doisprezece ani şi trecuse la profesionişti. Opera în trotinete[{6}], hoaţă de buzunare. Cu un senin şi o abilitate de-ţi tăiau respiraţia. Şi un look[{7}] prea deştept! Vorba olteanului, „oaia cât de hoaţă ar fi, nimeni n-o va bănui“.

Când o vedeai pe Nina, din reflex îţi venea s-o mângâi pe cap. Sau s-o mănânci. Un model de şcolăriţă cu ghiozdan în spinare, codiţe cu funde gogonate şi uniformă bine călcată. Pe feţişoara cât un pumn, ochii zâmbeau tot timpul, câţiva pistrui aurii şi parşivi subliniau aerul de nevinovăţie. Nu ştiu de ce dracu’, dar aşa se întâmplă. Când vezi pistrui pe o mutriţă nostimă, îţi vin în minte plase de prins fluturi, şotron, sărit coarda, tot treburi din astea roz-şerbet sau bleu-bébé… Şi comportarea era adorabilă. Ţi se topea inima de plăcere când o vedeai cum cedează locul persoanelor vârstnice, gravidelor sau „mamei cu copilul“. În astfel de situaţii, avea cel mai mare dever, mocofanii se lăsau lucraţi cu priviri umezite de duioşie.

Locurile din faţă erau cele mai spornice şi Nina îşi asigura succesul luând vehiculul de la cap de linie. Când victimele constatau acasă că fuseseră operate, începeau să-l înjure pe Ceauşescu şi achitarea datoriilor externe. Încercau, după aceea, investigaţii retro întru depistarea momentului şi a autorului. Suspecţi se găseau, dar Nina nu

figura niciodată pe listă: „Un copil atât de drăgălaş şi bine crescut! Ferice de părinţii ei!“

Adică ferice de Coana Aurica, bunica Ninei. Frumuşel album de familie[{8}] în săltar la mămăiţa, nimic de zis! Dichisit, procopsit, n-a scăpat nimic! Hoaţă, escroacă, gazdă de hoţi, tăinuitoare, prostituată, codoaşă – în funcţie de vârsta şi ambianţa socio-politică. A sărit bine din şaptezeci de ani s-a tras pe dreapta cam de cinci. „S-a retras“ într-un apartament, undeva prin Dristor, văduvă respectabilă cu pălărie, televizor color şi pechinez.

Ştiu de la Bădoiu, care le ţine evidenţa şi după ce ies la pensie.

Nina e opera lu’ Rica Cabanos[{9}], numele de profesionistă a lu’ *gramama*, între anii ’40-’70. Fata n-a avut practic părinţi. De tată nu-şi aminteşte nimeni, iar maică-sa, fiica Auricăi, a uşchit-o cu un Mustafa. Bogat om! Doar cinci neveste la o cămilă! I s-a pierdut urma acolo, printre harapi. Nina avea trei ani şi Coana Aurica a înţeles că trebuie să se ocupe serios de educaţia ei. Mi-o subliniază şi acum, mulţumită ca una care-a câştigat pariul cu viaţa:

— …asta i-am băgat eu în cap de mititică: să miroasă de la trei poşte a odicolon şi să se esprime cu pardon! Nu oafă de Ferentari! Ba amazoancă[{10}] de cinci stele! De teşcherea cu monogramă. M-a ascultat şi uite că n-a greşit.

Mă priveşte încântată, de la înălţimea celor trei guşi care-i împing capul pe ceafă. Mă uit la ea şi râd ca prostul. E clasică de tot! Dacă n-aş cunoaşte-o, aş zice că am în faţă un travesti. Madamă de bordel de odinioară, de la robdeşambrul înflorat care s-ar vrea un kimono, până la pedichiura sângerie care-i ţâşneşte din papucul auriu, decoltat la vârf. Până şi pechinezul e clişeu „academic“ de madamă. Titirit, împanglicat, şamponat cu *Dog’s Dream* (în valahă, *Vis de Câine*) şi isteric. Numele? Fireşte, Bombonel.

Nu se mai satură să-mi povestească ce bine s-a aranjat Nina. Nici Da Vinci nu s-ar fi simţit mai mândru, dac-ar fi ştiut că moaca de viţică bine hrănită şi cheală de sprâncene

a Monei Lisa va străbate secolele! Ea, Coana Aurica, e autoarea succesului Ninei, fata având meritul de a-i fi făcut supusă ascultărică.

— …pupăza[{11}] s-o ţii în chiloţi, nu în palmă, la „ia acilea, neamule, că-i ramazan, nema contor!“ Şi când o fi la negocieri, pas-parol la creiţarii tolomacului ăsta de Ceauşescu, care nici facultăţi nu are… Canci[{12}] la el în bilă, canci în pantaloni!

— De unde ştiai, Coană Aurico, ce-avea Ceauşescu în pantaloni?

— Măndel cunoaşte! De-ajuns să mă uit la cravată şi-ţi spui ce se petrece juma de metru mai jos, la fermoar!

Îmi înfige un ochi pătrunzător în tiroidă şi mă simt fericit că azi n-am pus cravată.

— Tot n-am înţeles, Coană Aurico, ce învârte Nina de fapt la nemţi?

Bătrâna se holbează, căzută din Lună. Cum, adică, nu ştiu? De parcă n-aş şti ce serviciu are Dolănescu… Se ridică greoaie şi-mi aduce un teanc de fotografii. Le răsfir fără prea mare atenţie. Casa, piscina, maşinile Ninei nu mă interesează. Nici banii ei.

Între timp, aduce cafeaua. Pune alături şi-o sticlă de coniac.

— Hai să glisăm câte-o streptomicină… Mă’ntrebaşi de Nina?…

— Da, practic, cu ce se ocupă?

— Ea?! Adică, ce ziceai tu, Bobiţă maică, c-a plecat în nemţime ca să tragă la şaibă?! O ţine bărba’su, vezi bine. Bisinisman! Ea-i cocoană, filantropii, chestii d-ăştia cu handicapaţii, tot soiul de fiţe – c-a arătat-o şi la televizor, când a venit cu un camion de medicamente. Doamna Nina von Soacăţii mă-sii, că mi se-mbârligă limba, din Duzeldof…

— E căsătorită?

— Da’ ce credeai?! E cu acte şi inel!

Începe să râdă şi rujul gras i se agaţă de proteza de bună calitate, dar prea albă. Dinţi ca ai ei, lapte, n-am văzut

decât la negri, şi acolo funcţionează contrastul!

— E prima cununată din familie. Nici una n-am trecut pe la Primărie. Nici mama, nici bunica. Mai încolo, nu ştiu… Am fost neam de migratoare{13}… Zău dacă te mint, Nina se brodi prima cartoafă{14} din gintă.

— Grea meserie!

— Aşa-i, căpitănaşule, mai ales când eşti os de pampi. Da' Nina ştie cum s-o-ntoarcă. Acolo-i micşunea cu rouă, zici că-i desprinsă de pe zid de biserică… Când îi arde de drăcii, trage o vâjâială la Bucureşti, că nici aşa nu se poate! Bărba'su ăsta, Helmut, bate la şaij'dă ani, iar lui Nina, acu' îi prieşte cataiful. Abia la vară, face două'şapte. Ce, să-i cânte greierii în cap? S-ajungă la colesterol?…

Dau peste o fotografie făcută împreună cu Wanda. Sunt singure la o masă, pe terasa unei cafenele din Paris. Nu că aş cunoaşte Parisul pe degete, dar pe fundal se profilează cupola inconfundabilă de la Sacré-Coeur. P-asta o ştie orice ageamiu…

— Cine-i libelula de alături?

— Wanda! exclamă, după ce-şi pune ochelarii. Şi asta s-a ajuns!

— Adică?

— Adică, Lady Mary{15}, nu cloambă de chenzină amărăşteană. Şpiţ mare, armură{16} grea! Ascultă aici, Boabe, asta-i focul lui ardei{17}! Vai de ăla pe care şi-o pune geana!… Ţi-o spun, fin'că te ştiu secret. E şmecheră Nina, dar coconara{18} (şi bate cu unghia în chipul Wandei) e cu două capete peste! Ocnă mare!! Farmazoană!!! Şi să mai ţii minte una de la Coana Aurica: Wanda ori se cocoaţă de ajunge unde nici gândul nu te duce, ori isprăveşte cu beregăţile tăiate!

— De ce?

Coana Aurica îşi duce unghia lungă, sângerie, la nas. Are nările suflecate, ca negrii. Cândva, semn de temperament focos. Acum, două găuri neguroase. Pe una din aripi, a înţepenit un neg dolofan.

— Are ceva în ea, de cheamă coliva. Joacă tare. Prea tare! Nu cruţă pe nimeni. Ca un ins care n-are nimic de pierdut… Eram eu tânără, mioară, numai ce ieşisem la maidan şi l-am văzut pe unul jucând la cazino, la Constanţa… Nu l-am uitat o viaţă! Era pe bune cu minţile acasă, dar tot aşa, ca Wanda! Gata să se ia la trântă şi cu vântul, gata să ia o gură de iarbă[{19}], în tot momentul. Nu-i păsa!

— Coană Aurico, astea sunt vrăjeli. Ce ştii de fapt despre Wanda?

Codoaşa dă din umerii graşi.

— A naibii să fiu, dacă ştiu ceva cu dungi ori cu picăţele[{20}]… O vezi pe una ca Wanda în spovadă cu mine?

Sună telefonul. Coana Aurica se ridică ţinându-se de şale. Mă uit în jur. Deşi cocoţată, Nina nu şi-a uitat bunica. E clar că o subvenţionează gras. Ce face însă bătrâna cu banii, e altă poveste.

Şi-a aranjat casa aşa cum visa odinioară Rica Cabanos, dacă ar ieşi la lovele. Mai precis, apartamentul de două camere din Dristor imaginează un salon de tractir. Cum se purta în Crucea de Piatră. Puzderie de oglinzi, bidinele de bronz pe toată lemnăria, unde-ntorci ochii, numa’ aur. Păpuşi, perne de catifea şi mătase, hectare de fotografii…

A terminat convorbirea, dar expresia „de serviciu“ îi mai stăruie pe chip. Adică a cocoanei drept care se dă şi vrea să treacă în cartier: văduvă onorabilă, înlesnită, cu nepoţica stabilită în străinătate. Amatoare de *rummy* şi o foiţă, limbaj spălat de argou, romanul vieţii bine pus la punct. Răposatul, de exemplu, a fost ori ofiţer de carieră, ori a deţinut un post important în vreun minister. Astea sunt, în general, cărţile de vizită preferate. Sună bine, sunt şi greu de controlat…

— Ce faci, Boabe maică, de ce nu bei?

— Sunt în timpul programului.

— Şi ce ziceai, că te reclam eu? Mai de dimineaţă, trecu p-acilea ăla cu faţă de confort trei… Bădoiu! A ras juma’ de

albitură[{21}] fără să se ridice de pe scaun. Cică pansament, să nu bea dup-aia pe stomacul gol!

Sar în sus. Şrapnel.

— A fost Bădoiu aici şi nu mi-ai spus? Mă faci să pierd timpul de pomană?!

Coana Aurica râde pişicher. Îmi vine s-o strâng de gât.

— Aveam chef de-o parolă şi pân' la patru, când vin fetele la canastă, trebuia să-mi omor timpul…

— Dar ce-ai cu al meu? de furie, mă stropşesc piţigăiat: Fii atentă, Coană Aurico, chestia-i groasă!

Îmi trimite o şuviţă de fum direct în obraz şi declară liniştită:

— Wanda a tras obloanele[{22}], ştiu. Era de aşteptat.

— Ce nu ştii şi n-o ştie nici Bădoiu, e că pe Nina dumitale o paşte aceeaşi primejdie.

— Iaurt[{23}]! Nu ţin tromboanele, căpitănaşule. Nina e Zeiss, cetăţeancă străinache, cu paşaport albastru, nu se vârâ în nimicarniţe[{24}].

Îi zgâlţâi umărul de halterofil pufos:

— Vorbesc serios, mi-a spus-o chiar ea, acum o oră. E încolţită!

Bătrâna îmi îndreaptă o privire subţire ca un laser:

— Nina nu-i în România. Ce vrei să scoţi de la mine?

— Îţi dau cuvântul de onoare că nu te mint şi că am venit la dumneata, exclusiv în interesul ei!

Îi relatez întâlnirea cu Nina, starea de surescitare în care se afla. Insist asupra faptului că se ştia urmărită şi că se simţea ameninţată.

Se ridică de pe canapea, fără să se mai ţină de şale. Cunosc! Emoţiile mari, stările de spirit neobişnuite alungă durerea. Când te aşezi pe scaun, la dentist, nu te mai doare nimic. Până nu deschizi gura, bineînţeles… Mă apucă de revere şi mă trage la fereastră. M-ar putea sălta cu o singură mână. Dă la o parte draperiile de pluş vişiniu. Lumina dimineţii pătrunde violent, ca un bisturiu. Îmi caută pupilele. Din cauza încordării mă uit saşiu:

— Dacă minţi, înseamnă că eşti tata capulzanilor[{25}]. Zi-i ce vrei de la mine!

— Dă-mi o adresă, unde eventual se ascunde. Unde o pot găsi, înaintea ăluilalt…

Se întoarce din dormitor cu un carneţel deschis. Recunosc scrisul şcolit al Ninei. Strada e undeva pe lângă Schitu Măgureanu, General Cristescu. Există şi un număr de telefon. Formez de două ori şi aştept lung. Nu răspunde nimeni.

— De fapt, ce-i cu adresa asta? A cui e casa?

— A cumpărat-o Nina pentru dragostele ei. E măritată, cu situaţie, nu poa’ să tragă la ’otel, cu toţi ciocănarii.

— Mai ştie cineva de ea?

Dă hotărât din cap. Când să ies, mă trage înapoi de mânecă:

— Ascultă, Boabe, dacă m-ai liftat[{26}] şi paţă Nina ceva, de prohod să-ţi fie în fund de fântână, fără fanfară şi canci lumânare!

* * *

E ora douăsprezece. Mă introduc în liftul Coanei Aurica şi iau legătura cu sediul. Comunic unde am lăsat maşina. Cer alta şi informaţii despre Ene şi Bădoiu. N-a semnalizat nici unul. Nici Nina, care-a promis să mă caute.

Până la Cişmigiu, iau un taxi. Piesa de schimb, un Renault albastru, mă aşteaptă la câţiva metri de intrarea în Schit. Cu cheile de contact în priză. Plutonierul care mi-a adus-o şi taie frunze la câini în partea opusă, ginind să n-o salte careva, îmi face semn că m-a înregistrat. După care se implementează pe aleile parfumate ale Cişmigiului.

Trag adânc aer în piept. Nicăieri nu-i mai ’oaţă primăvara ca în Cişmigiu! Cunosc o mie de inşi care-or să mă contrazică, dar eu pe ăsta-l ştiu! Sunt copil de oraş, am crescut pe asfalt. Nu că mama ar fi făcut trotuarul, dar n-

am bunici şi nici verişori la ţară. Pentru mama, a schimba aerul înseamnă să ia un tren şi să doarmă în oricare alt pat decât cel declarat la poliţie. Mai precis, în loc să joace pocher la Bucureşti, fără cheltuieli de deplasare, filează foiţe la Mamaia sau Sinaia. Dar nu despre ea e vorba acum…

Am ajuns la *cotezzo del amore* al Ninei, o viluţă arătoasă, din cărămidă aparentă. Ferestrele sunt răscroite îngust în stil maur, unde soarele pătrunde cu şoldul. Da' ce-i trebuie lumină?! Intru în curticică, adulmec meleagul. Nici o suflare. Hogeacul Ninei e la parter. Întâi, sun. Al doilea, bat. Al treilea, bag şperaclul. Pe când eram stagiar, am luat meditaţii de la faimosul Fane Yală, capelmaistru[{27}] odinioară în lumea spărgătorilor. Azi, a tras şi el la umbră, nu mai primeşte studenţi. Şi-a măritat fetele numa' cu gogoşari[{28}] cuprinşi, e om de afaceri, sponsorizează un partid. Intri la el doar cu audienţă. Originea dinastiilor se pierde totdeauna în negura trecutului…

Înăuntru, linişte. Interior standard. Clandestinitate şi atletism. De aşternut. Pat cât un hipodrom, bar, frigider şi cămară asigurate. Dulăpior farmaceutic. Provizie de prezervative şi cam la vreo sută de prosoape. Cam tot atâtea casete. Muzică şi filme. Hai să facem un pariu! Dacă în colecţie există o singură mostră à la serialul polonez *Cele zece porunci* sau alte pelicule din astea superintelectuale, cu câte zece nasoi pe metru pătrat şi tot atâtea drame bârligate, eu…

Sună telefonul şi nu mai am timp să vă spun ce-aş face eu. Răspunde roboţelul. Glasul de cănăriţă al Ninei invită suav la declinarea identităţii şi formularea mesajului. Personajul de la celălalt capăt al firului aşteaptă să se termine poezioara şi declicul care-i dă startul. Pe urmă, fluieră. Cu talent şi ureche muzicală. Celebrul *My way* al lui Frank Sinatra. Cam cinci, şase secunde, după care închide. E o parolă de îndrăgostiţi. Îmi place ideea, dar asta nu mă face să avansez.

Un tur de orizont prin baie şi bucătărie. Sunt încăperile de obligatorie folosinţă, trădând fie pustiul, fie o trecere recentă prin zonă. Iar pe-aici, s-a trecut. Săpun cleios, prosoape umede, spălătorul din bucătărie ud de-a binelea. Trag apa la WC. Curată. Când nu-i frecventat o bucată de timp, primul jet e plin de rugină.

După calculele mele, Nina a trecut pe-aici, şi-a aranjat ce a avut de aranjat, dar lampa mică[{29}] o face în altă parte.

Parchetul scârţâie şi mă răsucesc fulgerător. Un tip se holbează la mine. Ca hartă, arată bine, toate punctele cardinale ale playboy-ului, deşi moaca-i în convalescenţă. Sunt maximum două zile de când a primit un pumn zdravăn la sinuzită.

Constat că-i mai mult decât surprins. Speriat. Profit de avantaj, ţâşnesc deasupra, cum spun francezii, şi-l abordez cotidian:

— Ce mai faci?

Chiar cu tapirul demolat, rămâne un golan arătos. Pariez totuşi, că nu el e tipul care a fluierat *My way* la telefon. Prea cioban pentru aşa ceva…

Cioban. Mi-o confirmă în următoarea secundă. Un salt de panteră şi tabără cu pumnii pe mine. Fentez cu graţie şi-l catapultez în şifonier. Ala n-are ce face, se deschide şi începe să plouă peste bărbat cu genţi, pălării, saci de voiaj. Clişeul e savuros, te duce cu gândul la filmele cu Stan şi Bran. Lipseşte doar tortul cu frişcă. E din nou în picioare, încep să cred că are ceva cu mine. Fără somaţie, încearcă să-mi aplice un upercut vânjos. Previn cu o stângă energică. De data asta, adresa e lampa de colţ. După toate aparenţele, are de gând să se stabilească acolo. Nu se mai ridică. Îi place.

În sfârşit, deschide ochii. După expresie, ghicesc ce-i în capul lui. Îşi închipuie că a visat. Ce-i al meu e-al meu, nu fac impresie! Şi-a îndoit genunchii în echer. Peste ei, îi atârnă cazmalele. Mă contemplă şi-i ofer un profil neglijent.

Începe să râdă. Nu mă aşteptam la o reacţie atât de rafinată şi mă interesez:

— Mi-a crescut ceva pe nas?!

Ciobanul îşi aprinde o ţigară. Mă priveşte vesel. Desluşesc chiar un licăr de inteligenţă. Hotărât, nu-i un tip cu maniere, dar nici imbecil.

— Poate râdem împreună, propun.

— Eşti prea caraghios ca să fii adevărat, şi se ridică. Vezi ceva marţiale. *Police?*

Nu aşteaptă răspunsul şi se duce la bar. Scoate o sticlă şi două pahare. Mă întreabă din priviri. Răspund idem, că nu. Bea singur, fără remuşcări. E de-al casei.

— Unde-i Nina?

— Dacă ştiam, se hlizeşte, mă aflam în altă parte, nu crezi?

— Aveaţi întâlnire?

Colţul gurii îi zvâcneşte. Respiră adânc înainte de a-mi ţine un discurs:

— În mod normal, problema mă interesează numai pe mine. Sunt însă un tip paşnic, nu vreau să am de-a face cu poliţia. De-aia nici nu am continuat meciul…

— M-ai menajat!

— Nu tocmai, dar m-am prins care-i situaţia şi trec pe armistiţiu.

— De ce-ai sărit imediat la bătaie?

— Am crezut că eşti vreun fante de-al Ninei. Sunt prea tânăr, cum zice ea, ca să fiu blazat. Azi-noapte, în dormitorul din stânga, se recitau jurăminte înfocate. Vin acum, după cinci ore, şi dau peste un Făt-Frumos!

Trec peste chestia cu Făt-Frumos, am impresia că nu-i sinceră. Pentru rest, mi se umflă bicepşii. Dacă unul ca ăsta poate să fie gelos pe mine, Un-Metru-Şi-Un-Pic, înţelegeţi…

— De când sunteţi combinaţi?

— De şase luni. Când vine în România, mă caută.

— De data asta, când te-a căutat?

— Păi, e luni… sâmbătă dimineaţă. M-a sunat la serviciu.

Am o faţă expresivă şi flăcăul începe să râdă iar:

— Imaginează-ţi că am o slujbă!

Îşi strecoară anevoie două degete în buzunarul jeanşilor strâmţi, de unde scoate buletinul şi legitimaţia de serviciu.

— Ca să n-avem probleme… Nu ştiu ce treabă aveţi cu Nina, dar mie nu-mi place să am treabă cu poliţia. Sunt virgin!

Îl cheamă Cătălin Voicu, domiciliază în Bucureşti şi lucrează la Hotel Flora. Recepţioner. Stabilimentu-i de lux, frecventat în special de paşapoarte albastre cu păr blond. Arieni. Recte, dacă te uiţi pe hartă, de la Berlin, ţii mereu Nordul. Primele locuri în statisticile UNESCO, în materie de frigidere îmbelşugate şi autoturisme pe cap de locuitor. Noi îi luăm în schimb, la oţel. Tot pe cap de locuitor.

Ce mai, jimblă caldă la Flora, stai şi'n limbă să te lipeşti! De asta-i Voicu atât de cooperant. Îşi trece mâinile prin părul zbârlit şi se uită la ceas:

— Nu te supăra, şefule, dar la doişpe intru-n tură.

— La ce-ai mai venit?

Râde parşiv, ca o curvă de cincizeci de ani care, în speţă, arată de douăzeci.

— Ca să-i spun c-o iubesc. Vezi, asta n-aţi învăţat-o la Academie!

Ca să mă răzbun, arăt cu degetul spre nasul făcut zob:

— Unde-ai găsit chestia asta?

Tipul chiţăie:

— Nu răspund decât în prezenţa avocatului!

Se cărăbăneşte. La o adică, ştiu unde să-l găsesc. Comit una din frumoasele greşeli ale vieţii mele. Una din alea care nu te lasă să dormi. Ca o amantă infidelă. De care-ţi pasă.

* * *

S-ar putea crede că dosarele primelor trei victime au fost abandonate. Lucrurile stau puţin altfel. Când ai de a face cu

un *serial killer*, e suficient să rezolvi un singur caz din set şi, *ipso facto*, ţii în mână soluţia celorlalte.

Concentrăm toate forţele în dosarul Wandei. Ni se pare cel mai semnificativ, oferă cele mai multe pârtii, în ciuda „discreţiei“ victimei. De reţinut că *toate* victimele erau, într-un anume sens, discrete. Gură cusută. Bizar, căci femeile sunt pitpalace de felul lor. Cuvântăreţe. În special, demimondul. Simt nevoia de confidenţă, să-şi etaleze umilinţele sau realizările materiale. Înainte de toate însă, există omul cu contorul, herghelegiul{30} obligatoriu al fiecăreia, cunoscut de toată tagma. Notabil că, în speţă, garidele nu iese la rampă, acţionează din culise.

O explicaţie ar exista. Nici una din cele patru nu făcea prostituţie de gang, nu-şi agăţa muşteriii la colţ de uliţă, iar cu excepţia Wandei, angajată la Club, toate lucrau doar la domiciliu.

Deci nu aveau contact cu colegele de breaslă, nimeni nu intra în intimitatea lor.

Nevăzut, neauzit, egal necunoscut. Killerul nostru s-a baricadat în ceaţă. Plutim în gri-mister, iar eu simt în nări o aromă de *Loulou de Cacharel*. Cam două sute de dolari flaconul. Peisajul se completează de la sine: cartier rezidenţial, carte de vizită impresionantă, semnalizări de prezenţă în VIP; VIP şi altele asemenea pe care Nea Pămpălache{31} dă bani ca să strecoare un ochi în dormitorul *high-life*-ului epocii de tranziţie. Mi-e teamă de ideile fixe, dar asta mi se înşurubează cu obstinaţie: garidele e mare mahăr, cu statut inatacabil. Cel mai infect stil de afacere. Îţi cresc cucuiele în cap ca ciupercile, nu-ţi mai încape nici o pălărie.

Am de gând să-l provoc pe Bădoiu la un pariu în sensul ăsta. Tot mă duc la sediu. Mă îngrijorează situaţia Ninei, mă întreb unde naiba se ascunde. Sunt sigur că încearcă să dea de mine. Dacă n-o face, înseamnă că-i în chingi. Strâns talonată.

Tţ! Nina n-a telefonat. O sun pe Coana Aurica. Nimic, dar insistă să revin după ora paisprezece. De ce? E o înţelegere de-a lor mai veche, de pe vremea când Nina n-avea paşaport nemţesc şi mai sălta gălbenuşul[{32}] prin tramvaie. Dacă se afla la ananghie, băga o sârmă la ora două fix şi bătrâna ştia ce are de făcut.

Poate că acum va proceda la fel. Sunt sceptic, dar bineînţeles că voi reveni.

Soseşte şi Ene. Băiatul ăsta e mult prea expresiv. O faţă pe care citeşti imediat „harta sinoptică a câmpului baric“. Cuvintele astea importante le ştiu de la meteo TV. Habar n-am ce înseamnă, dar sună impresionant. Ene are o figură ideală pentru un actor. Vorbeşte singură, cu gura închisă. Pe şleau, n-a făcut nici o brânză, o arie de nebulozitate de origine anticiclonică i-a cuprins întreaga făptură. Întreb scurt:

— Nimic?

— Nimic.

— Pe farfuza aia la care te-a trimis Bădoiu, ai găsit-o?

Dă din cap afirmativ. Îi expediez cu un bobârnac pachetul de ţigări care glisează pe sticla biroului şi-i aterizează în poale.

— Glăsuieşte, fiule!

— Am dat de ea fără probleme…

Rânjesc. Nu m-am îndoit o secundă că informaţia Babuinului e de prima mână. În materie de maidaneze, e computer; ce nu cunoaşte încape într-un degetar şi mai rămâne loc. Ştie şi ce culoare de chiloţi preferă fiecare!

— Cum e stabilimentul?

— Mai special, ca faună. Multe nume de afiş, moace pe care le ştii de la televizor şi din filme. Aproape cu toţii purii, tineri pe vremea lui Gheorghiu Dej, hei rup! şi îngheţata pe băţ. Preţuri moderate. Ca floră, japiţe de categoria a II-a.

— Normal, artiştii n-au bani. Cei mai mulţi. Başca, după cum umblă vorba, toţi nepoţi buni, de bunic, ai lu’ Hagi

Tudose. Zânele *first class* nu-şi fac parohie la calici. Cum e Vivi Ţeţe? A ce miroase?

— Aş zice busuioc{33}. Prietenoasă, cooperantă…

— De ce-i zice Ţeţe?

Ene ridică din umeri:

— Nu ştiu Cap Bob, poate unde vorbeşte de te-adoarme… Altfel, n-am văzut în viaţa mea o talie mai subţire. Intră într-o verighetă. Îţi vine s-o pui jos, asta ca impresie generală, dar o uiţi imediat. Cel puţin aşa o văd eu.

— Vezi bine. Le-a cunoscut pe răposate?

— Nu, i-am arătat şi fotografiile. Vivi e convinsă că au fost dame de circuit închis, nici una n-a făcut trotuarul.

— În ierarhia borfetă, reprezintă o castă superioară.

— Exact. În tagmă, li se spune *telefoniste*. Practic, contactul se realizează prin telefon. Există o Centrală unde se primesc comenzile şi care repartizează clienţii – în funcţie de preferinţele declarate – unei „salariate“ sau alta. În consecinţă, fetiţele nu fac vitrină, nu îşi caută ele muşteriii. Stau acasă, la televizor şi aşteaptă telefoane.

— Ce părere are Vivi de sistem? Mă interesează unde ar putea interveni neînţelegerile cu patronul.

— Jură că pentru nimic în lume nu s-ar băga în reţea. O citez: „E iobăgie curată, frumosule! Eu, cel puţin, pe prăvălia mea, am drept de opţiune, pescăruşul{34} nu mă obligă să fac aerobică cu orice papacioc{35}, dacă mie nu-mi cântă. Plătesc dijma şi nu mai are treabă cu mine, eu aleg. Amărâtele astea cu telefonul nu ştiu niciodată cu cine au de-a face, până nu sună ăla la uşă. Şi acilea nu ţine refuzul, nu ţine biberonul{36} şi, cât ar fi de baragladină şi jegos clientul, nu poţi să-i dai cu flit. Cui, ce-i pasă de digestia ta? Nu-ţi mai povestesc de gălbinari{37}, ăi mai sadici, mai perverşi şi mai ticăloşi din toată seminţia! Coşmarul *telefonistelor*! Au făcut ele scandal, dar pe urmă şi-au fixat oră la dentist…“

— De ce, adică? îl întrerup. Le-a luat peştele la pumni?

— Absolut. Orice răzvrătire e imediat şi dur sancţionată, ca să nu se creeze precedente. În afară de asta, fiii lui Soare-Răsare plătesc foarte bine. Sunt de la distanţă clienţii cei mai graşi, nici un patron nu-i ratează.

— Mda, grea pâine… Acu, te duci la Macri. Mă interesează lista cu femeile dispărute, începând cu 1990. Bineînţeles, tinere până în douăzeci şi cinci de ani.

Sare de pe scaun ca o minge de cauciuc. E ceva care-l caracterizează, parc-ar avea arcuri, nu încheieturi. Visul lui era să ajungă cascador. I-a plâns maică-sa pe umeri – riscuri prea mari, ea văduvă, el copil unic – şi-a renunţat. Că parcă poliţia ar fi sanatoriu. Cei mai mulţi oameni au reprezentări ciudate despre ceea ce se petrece în jurul lor.

— Ce faci diseară? Aşa, cam pe la opt?

Mă priveşte nedumerit:

— Aveţi nevoie de mine?

— Aş vrea să vizionăm împreună casetele Wandei. Vine şi căpitanul Bădoiu. Mai mulţi ochi… Poate găsim ceva.

La două şi un sfert, o sun pe Coana Aurica. Nu-i una care să-şi piardă lesne cumpătul, nici Nina nu-i oaie să se împiedice într-un cotor de măr, totuşi e speriată. E convinsă că a încercat s-o contacteze. De trei ori a sunat telefonul la ora două, dar s-a întrerupt legătura până să zică alo! Face ceva în telefoanele lui Pantiş, poate că omu’ are vreo daravelă importantă…

Gata, ştiu cu cine nu votează la anticipate, aşa că o întrerup:

— Dacă a fost ea, o să te mai caute. Dumneata stai pe fază!

— Că n-oi sta pe oală, bombăne.

— Treaba dumitale, chestia-i să fii atentă. Nu deschizi nimănui, nu primeşti pe nimeni. Nici cu legitimaţie de la Casa Albă!

— Mă crezi mandarină{38}? Am amânat canasta şi am tras toate zăvoarele. Ar fi bine să-mi trimiţi un bodegar{39} din

ăla, de rupe lanţuri la circ. Nu mai sunt în putere, cum am fost odată…

— Am şi făcut-o, casa e pusă sub supraveghere. Voi reveni telefonic din oră în oră.

Sunt zece casete în total. Un număr de striptease, cât de elaborat ar fi, durează maximum zece minute. Vizionarea va dura cam două ceasuri. Tocmai bine. Vom descinde la *Crocodil* spre ora unsprezece, când începe mişcarea. Sortez filmuleţele pe criteriu cronologic. Nu-s probleme, pe fiecare etichetă sunt trecute patria, anul şi stabilimentul. Wanda era o pedantă.

Sună telefonul şi mă arunc asupra lui ca un ghepard. Faţă de importanţa mesajului, puteam să mă deplasez şi în ritm de spondiloză.

E mama, grozav de emoţionată. Mă anunţă că s-a fixat data. Sâmbăta cealaltă, adică pe şaisprezece. Se mărită. A unsprezecea oară. Pe bune! La Primărie, cu flori, şampanie şi „mulţi ani trăiască“! Ultima oară, acum cinci ani, unul din invitaţi, în virtutea inerţiei, a continuat de unul singur: „Şi-altă dată, şi-altă dată…“ Uite, c-a avut dreptate. Adevărat însă, că pe trei din cei zece, i-a bisat. De pildă, a divorţat de al cincilea soţ, s-a măritat între timp de două ori, i-a parolat, şi-a opta oară s-a recăsătorit cu al cincilea. Tot cu binecuvântare de la vecinu’ cu tricolorul, verighetă şi schimbare de buletin. N-am timp să mă lansez în consideraţii de ordin psihologic, dar trebuie să recunoaştem că e ceva să găseşti trei inşi dispuşi să greşească de două ori, cu una şi aceeaşi persoană! Celor mai mulţi dintre soţii divorţaţi le e de-ajuns doar să-şi zărească fostul partener, ca să traverseze pe roşu şi trafic aglomerat…

Ca de fiecare dată, mă asigură că acum „e ceva pe toată viaţa, a găsit, în sfârşit, omul după care a tânjit cincizeci şi trei de ani (la Florii)“; s-au decis asupra localului, meniului, listei de invitaţi. Natural, fraţii ei lipsesc. Nu mai semnează

de prezenţă de la al cincilea mariaj. După părerea lor, chestiunea e neserioasă şi absolut toţi, mireasă şi miri, au ceva cu Wassermanul, chiar dacă la analize nu se vede. Ce naiba, vrea mai multe verighete decât congrese PCR? În realitate, sunt meschini, li s-a lehămeţit de atâtea cadouri de nuntă şi au impresia că maică-mea şi-a băgat în cap să epuizeze cartea de telefon.

Soneria. Promit o vizită în următoarele câteva zile, ca să nu fac cunoştinţă cu *tata* chiar la Primărie, şi mă reped să deschid. Un deget măgar s-a proptit în sonerie şi a înţepenit acolo. Nu-i poate aparţine decât lui Bădoiu.

— Ce n-ai dom'le, răbdare?…

Babuinul s-a oprit direct la bar şi-mi adresează un rânjet ambiental:

— Aşa te-a învăţat pe tine presa independentă să-ţi aştepţi oaspeţii? Să-i ţii pe la uşi?

— Pe tine cine dracu' te-a învăţat să vii la şapte jumate, când ai fost poftit la opt? Poate că-mi luam clistirul!…

— Ţţţ! Nu-i frumos să vorbeşti urât!

E mieros de teamă să nu-i încui barul. Ocheşte sticla cea mai plină, o înşfacă şi chipul îşi reia expresia diurnă: de babuin care se crede spiritual. Brusc, rotunjeşte ochii. Se miră gros, se miră lăbărţat. A observat fotografia Ginei în bibliotecă. Îmi muşc buzele de necaz. M-a luat maică-mea cu telefonul şi am uitat s-o ascund.

Gina şi Caritasul sunt subiectele care-l fac fericit. Dacă la un întins de braţ, se află şi un litru de vodcă, nu mai cere nimic de la viaţă. De regulă, nu-l ascult şi, uneori, izbutesc chiar să nu-l aud. Nu-i lesne. În materie de garagaţă, Babuinu-i maratonist.

A înţepenit în faţa fotografiei şi continuă să se prăpădească de uimire:

— Să nu-mi spui că mai oftezi după alivancă[{40}]?! Rândul trecut, parc-o scoseseşi din galantar. Ce dracu', ai puseuri?

Rândul trecut, fusesem mai dibaci, apucasem s-o ascund. Îmi aprind nervos o ţigară. Nu sunt fumător, e de

notorietate. Bădoiu, care depăşeşte două pachete pe zi, mă mustră duios:

— De ce fumezi? Ştii că împiedică la creştere…

E motivul pentru care nu m-am apucat de fumat la vârsta când o fac toţi puştii, ca să se dea grande. Eram năpârstocul clasei şi, ca toţi scundacii, aveam complexe. Ca să cresc, aplicam toate metodele, inclusiv „trasul“ până îmi pârâia coloana, ţineam seama de poveţele cele mai absurde. Cineva îmi explicase că nicotina frânează dezvoltarea. Nici o ameninţare de pe lume n-ar fi sunat mai convingător.

Ca prostul, i-am povestit poanta lui Bădoiu şi, tot ca prostul, mi-l făcusem confident în acele furtunoase zile când mă plimbam cu Gina, ţinându-ne de degetul cel mic. Mai corect, zilele n-aveau nimic furtunos. Dimpotrivă, un curent de aer cald, de origine mediteraneană, se oploşise peste oraş, toropeala atârna în aer, păsările aveau plumb în aripi. Furtună era în sufletul meu! Micuţă şi rotundă ca o mărgică, muream de dragul Ginei. Chiar aşa, muream! Vreo şase luni am fredonat-o în stilul ăsta. O atingeam numai cu flori. Nu ştiu nici măcar ce număr purta la sutien. Dacă purta, în general. Ce s-o mai întind, până la urmă s-a măritat cu un fotbalist. A urmat o terapie în stil Bădoiu, cu rafturi de vodcă, văduve sprinţare şi versuri de Şt.O. Iosif, alt plăsist devenit clasic…

Caut o replică nimicitoare şi, tocmai de-aia, n-o găsesc. Apare Ene şi oprim meciul. Îi place să fie gentil şi mi-a adus un bucheţel de zambile. Babuinul nu scapă ocazia să arunce o boabă:

— V-aţi logodit?

Pun prima casetă, micşorez lumina şi începem să vizionăm. Ce să vă spun, film făcut în nemţime! Calitate ireproşabilă, operatorul vede meserie. Întâi un tur de orizont prin local. Suficient de elocvent ca să-ţi dai seama cât te-ar costa doar bacşişul portarului. Smokinguri, papioane, decolteuri – vitrine vii pe care îşi expun ultimele creaţii giuvaergii simandicoşi, alde Cartier; în nici un caz,

Christine Valmy. Ochii lui Bădoiu cercetează hulpav paharele de cristal cu licori de toate culorile:

— Ce-or bea ăia?

— Ce n-ai să bei tu niciodată, îl asigur.

— De unde ştii? Poate câştig la Caritas…

Îl trimit undeva. Nu vrea să se ducă singur.

Un spot de lumină *bleu de nuit* se concentrează asupra Wandei. Un cerc perfect, care-o ţine prizonieră. În restul scenei – o beznă ermetică. Muzică aţâţătoare, pian şi coarde. Suflătorii şomează. Mi-amintesc de remarca lui Mary Istanbul şi sunt atent la rinichii Wandei. Are dreptate. Torsul, şalele sunt cele care pictează mişcările cele mai fastuos excitante şi nu ataşul[{41}]. Îi urmăresc expresia feţei. Firească, absentă, impenetrabilă. Totu-i cât se poate de normal, aşa se furlandisea şi mă-sa mare, când punea de mămăligă.

— E formidabilă! suflă Ene.

Bădoiu îşi toarnă de băut cu un ochi la pahar şi cu celălalt la Wanda:

— Ce notă o fi avut asta la socialism ştiinţific? Tot ce face e absolut dialectic.

Hainele se desprind de trupul Wandei într-un *ralenti* insinuant, care împinge la dulce exasperare. Mâinile au graţia grumajilor de lebădă, nu l-ar fi nemulţumit nici pe Ceaikovski.

— Asta-i artă, băieţi, artă adevărată, nu maidan! Arătaţi-mi un singur truc care să fie obscen. Parcă-i o ducesă!

Locotenentul Ene e de acord cu mine:

— Corect, boss! Te fascinează, te excită, dar îţi impune un soi de respect. Să zic c-o întâlnesc mâine în metrou, nici n-aş îndrăzni s-o ating. Şi nu numai eu, sunt convins!

— Zău?! se miră Bădoiu. Du-o într-o tavernă cu marinari ex-sovietici şi p-ormă, discutăm!

În ce mă priveşte, sunt elucidat. Ăsta a fost secretul Wandei: distincţie, graţie şi un firesc convingător, excluzând din capul locului orice tentă de vulgar. Trup pictat, desigur,

dar s-a mai văzut. Unică rămâne pe celelalte. Tras linia – talent. S-a născut cu meseria în sânge.

Isprăvim casetele nemţeşti. Fiecare cuprinde alt număr, variaţiuni pe aceeaşi temă. Mai notabilă prin originalitate – simularea unui act sexual, având drept partener o biciuşcă de călărie, prevăzută cu o măciulie de argint. Unele cuvinte, folosite în tandem, generează absurdul, dar n-am încotro: „sobrietate excitantă“. Asta îi semnează toate show-urile, ăsta a fost stilul ei.

Facem o pauză. Comentarii. Ene se amuză, închipuindu-şi cum ar reacţiona maică-sa dacă i-ar prezenta un exemplar *striptease*: „Uite, mamă, asta-i fata cu care vreau să mă însor.“

— N-o să-ţi dea voie, declară serios Babuinul. Pariez că ţi-a şi ochit una cu chiloţi de stambă până la genunchi, care ştie a face rântaş economic.

Eu pariez, în sinea mea, că a sesizat ceva care nouă ne-a scăpat, dar, deformaţie de pocherist înverşunat, îşi disimulează cartea. Când îl vezi aşa otova şi cu 49 la pantofi, n-ai bănui că are un spirit de observaţie al dracului de fin. Nu de alta, însă fizionomiştii afirmă că tipii cu picioarele mari n-ar fi prea subtili.

Dăm drumul la casetele *Crocodil Club*. Alţi bani, alt inventar. Oriunde ţi-ai propti privirea. Adică, poleială, nu aur şi asta inadmisibil de scumpă. Doar numerele Wandei sunt aceleaşi. Reflectez încă o dată la cota profesionalismului ei. Lucra cu aceeaşi acurateţe ca la nemţi, fără concesii de prost gust, fără kitschuri gen „ţine, dă-i în mă-sa, că-s peizani!“ Prestaţie impecabilă, nu simţi deosebirea de valută a biletului de intrare.

Babuinul e încordat ca un lynx. Ţigara i se stinge între degete, a uitat să şi bea. Îmi cere să pun caseta de la capăt. După sapte-opt metri de peliculă, mă opreşte:

— Stop! Rămâi pe cadrul ăsta!

E limpede că-l interesează secvenţele de atmosferă. Mă uit curios. Mese, lume, în prim-plan o pereche de picioare

decoltate până la ovare, pe fundal – bateristul. Ambianţă clasică, nu observ nimic special:

— Dă-i drumul, unde-i iepuraşul?

Bădoiu se ridică şi pune degetul pe ecran:

— Ăsta. Apare în patru casete. Totdeauna singur.

Un bărbat între două vârste, aflat în plan secund. Are o chelie absolută, mai frecventă la bărbaţii foarte graşi. Nu cunosc explicaţia ştiinţifică, dar priviţi în jur şi vă veţi convinge că-i o realitate. Slabii, cât de chelboşi, tot mai au ceva mărar. Tipul lui Bădoiu pare filiform, faţa numai gropniţe. Sub pometi, la tâmple… Şi ochii sunt înfundaţi, impresie accentuată de arcadele proeminente ca nişte streşini. Ca alură generală – eleganţă şi distincţie blazată. O figură care nu poate fi trecută cu vederea. Ciudat e că nu l-am remarcat nici eu, nici Ene. Insist contrariat:

— Zici că gagiul apare în patru casete?

Babuinul adulmecă un peşte mare şi se grăbeşte să mă provoace:

— Pui un pariu? Tot pe o chenzină!

— Nu ţine, am pierdut la Caritas…

— Neam de traistă! Mi-am notat casetele: 3, 5, 8 şi ultima. Chiar când imaginea e fragmentată de persoane care se suprapun, apare câte un detaliu de-al monşerului.

Reluăm secvenţele de „generic“ ale casetelor indicate. Bădoiu ni le explică:

— Stop, aici! Fiţi atenţi la individul în smoking roşu… A ridicat braţul ca să-l cheme pe chelner. Uitaţi-vă peste cotul lui!… Vedeţi autostrada{42} gagiului? Hai că-i inconfundabilă, un ou guguiat!

— Corect, recunosc, ai dreptate.

Manevrează la fix aparat şi casete, cu degete îndemânatice de iluzionist. Personajul mai apare la aplauze şi în imagini întâmplătoare, cu public, luate în timpul show-ului. De fapt, bucăţi de personaj. Jumătate de profil, ochii vicioşi (mi se pare mie), un *trois-quarts* cu urechea în prim-plan.

— V-aţi edificat?

— Să sperăm că nu-i o coincidenţă, spune Ene.

Mâna lui Bădoiu alungă o muscă inexistentă:

— Dacă asta-i coincidenţă, pe mine mă cheamă Felix Lăbarovici Dzerjinski! Ar mai exista ipoteza ca Nea Chelie să fie vreun fan de-al Wandei, microbist care nu scapă un spectacol. Dar bărbatul semnează condica în patru casete, iar una e trasă la Düsseldorf. Îmi vine greu a crede că a luat *Luftanza*, numai ca s-o vadă pe Wanda cum îşi scoate chiloţii la Bucureşti.

Sunt un tip care nu exclude nimic din capul locului!

— S-au mai văzut, totuşi, cazuri. O dragoste pătimaşă îţi ia minţile şi, în numele ei, s-au comis cu mult mai multe decât să iei un avion…

Babuinul rânjeşte şi se uită ostentativ la poza Ginei:

— Vorbeşti din experienţa ta revoluţionară?

Îmi ies din fire:

— Băi seralistule, ai auzit de Antoniu? De ălălaltu’ Eduard, care-a renunţat la ditai Imperiul Britanic de dragul lu’ madam Simpson?! Da…

— Astea le ştii din seriale, mă întrerupe hlizindu-se. Ai uitat-o pe Lady Hamilton, pe japiţa ailaltă care a ajuns împărătească în Maica Rusie, de Iosefina lu’ nen’tu Bonaparte şi n-am isprăvit apelul….

— Amesteci situaţiile. Vroiam să-ţi demonstrez că…

— Nu-mi demonstra nimic! Pui, colea, un pariu cu mine că Chelul nu-i un fan de al Wandei, şi că nu pentru fiţe sexy îi ţinea urma? Al doilea pariu: că există o legătură strânsă între moacă ăsta şi asasinarea ei?

— Susţii că el e criminalul?

— N-am spus asta, deşi e posibil. Sunt convins însă că face parte din distribuţie, amestecat până la chelie în afacerea amazoanelor răpuse. Care ţii pariul, neamule?

Ene râde şi refuză. Nu-şi permite să rişte. Maică-sa desfăşoară o strategie bugetară care-i permite să sesizeze orice deficit, chiar dacă-i vorba de o singură bere

consumată peste normativul stabilit. Pe mine m-ar tenta. Nu că i-aş contesta ipoteza, dar a zgândărit jucătorul din mine. Babuinul afirmă că dacă aş avea-o în faţă pe Cindy Crawford şi alături, un pariu, cât de modest, m-aş arunca pe pariu. Reuşesc să-mi amintesc la timp de datorii şi de cadoul de nuntă al maică-mii. Cu durere în suflet, ignor provocarea.

Ne luăm hainele şi ne cărăbănim la *Crocodil Club*.

* * *

Imobilul e ţanţoş, aşa cum sunt mai toate în zonă. Şoseaua Kisseleff, ce părere ai mata? Genul ăla de căscioare pe care se dă în realitate lupta din Parlament. Să-mi spuneţi şi mie când or mai trage vreodată apa, acolo, foştii proprietari de os „burghezo-moşieresc“!… Grădina superbă nu datează din epoca modernă. După capul meu, copacii existau dinainte de ciuma lui Caragea. Baftă pe ăştia care cu cât îmbătrânesc, cu-atât devin mai frumoşi! Mai cunoaşteţi vreun fenomen similar în natură?

Ne-am parcat Renault-ul mai harcana, să nu stea în priveală. Ce vizionezi aici, în materie de patru roţi, te umileşte! La intrare, taie frunza la câini portarul şi doi ginitori în costum şi cravată. Bărbaţi ţepeni, bine legaţi, tineri. Au şişuri în priviri şi, sunt sigur, revolvere la ficat sau rinichi, în funcţie de stil. Mai mobilează peisajul viu trei dulăi de garsonieră. Adică, au drept domiciliu stabil câte o garsonieră. Dacă se ridică în două picioare, mă iau cu un cap. Până una alta, ne arată măselele care nu au nevoie de dentist.

Gealaţii ne măsoară circumspecţi. Alcătuim un trio bizar. Luaţi în parte, mai treacă-meargă, dar în grup dăm film de comedie. Portarul doldora de ceaprazărie aurită se interesează fără să zâmbească:

— Dumneavoastră?

Bădoiu îşi face loc în faţă. S-a decis pentru cea mai detestabilă ipostază din galeria lui de personaje. Mitocanul ajuns! Recte – ceapă, whisky, scobitoare în colţul gurii, acustică zgomotoasă la toate orificiile şi ghiul à la Regele Cioabă. Rosteşte scurt:

— Consumatori.

— Localul e rezervat.

— Ce spui, amirale, se minunează Babuinul, rotindu-şi ostentativ privirea, păi în coşmelia asta intră juma' de Bucureşti! Fii amabil şi mută-ţi fizicul. Găsim noi o masă!

Simt un schimb de priviri cu gealaţii şi suntem lăsaţi să intrăm. Chestia nu-mi place deloc. Ne-au mirosit şi acum vor da alarma. „Şase, balaurii[{43}]!" Asta numai din cauza lui Bădoiu. Ţipă epoleţii pe el. Chiar şi în vârf de munte, cu sarică pe umeri, baci înconjurat de mioare. A ţinut însă morţiş să vină cu noi. Se consideră un as în materie de birturi, iar pe noi – mocofani.

Plătim biletele de intrare unei blonde pe care n-o crede nimeni şi coborâm scara de marmură, aşternută cu covor roşu. Babuinu-i încântat. Păşeşte „pe preş prezidenţial, ca Ceauşescu şi Bill Clinton". Numai el e în stare de asociaţii atât de cretine.

Eu sunt mai puţin încântat. Hm, exact la ce mă aşteptam! La capătul treptelor, suntem luaţi în primire de un gagiu în smoking, cică directorul stabilimentului. După aspectul construit şi aerul afişat, ar vrea să se identifice cu un crupier distins, de pe distinse şi opulente meleaguri. Are o faţă pieptănată[{44}] şi pare proaspăt ieşit de la coafor.

Şuviţele de păr sunt ordonate artistic şi date cu gel. Scrâşnetul măselelor i se citeşte în priviri, dar ne zâmbeşte profesional şi ne conduce spre o masă liberă. Am vaga senzaţie că l-am mai văzut.

Babuinul îl apostrofează cu familiaritate grasă, sigur de efect:

— Auzi, bibicule – şi-l împinge cu degetul bont în garoafa de la rever… Plonjează-ne mai lângă ring, să vedem

lingeria!

Tipul se crispează, pumnul ar vrea să-i plece:

— Ne pare rău, sunt mese rezervate.

Bădoiu îi arde o palmă zdravănă pe spinare, de parcă ar fi mâncat cândva la aceeaşi cantină:

— Lasă vrăjeala, amigo, chestia asta ne-a cântat-o şi caraghiosul ăla de împăiat de la poartă… Uite, aia de colo ne convine!

Este exact masa pe care şi-ar fi ales-o orice filator. Lângă zid, cu perspectivă panoramică asupra întregii săli şi controlul intrărilor. Nu mai contează, tot ne-am deconspirat. Ne aşezăm, fără ca ălălalt să mai crâcnească. Bădoiu comandă scurt:

— Liturghierul.

— Poftim?!

— Lista! Ce, n-ai învăţat carte?

Tipul e la capătul puterilor, o simt după respiraţie. Ne aduce meniul încopertat cu cheltuială în piele vişinie şi se retrage.

Facem cunoştinţă cu atmosfera. Bani peste tot. Şi pe ziduri, şi pe mese, şi pe scaune. Bădoiu studiază lista concentrat:

— Ce preţuri poa’ să aibe ăştia! Sunt nebuni!

O chelneriţă de cinema vine să ne ia comanda. Miroase a beefsteak{45} şi a parfum bun. Babuinul opinează pentru Campari. E dulce-amar şi taie considerabil din apetit. Fătuca ne surâde fără plombe şi se duce la bar, să ne aducă licorile. Ene îi priveşte fundul picant. Cele mai multe femei nu-l au. Ori e căzut, ori plat, ori prea lăbărţat. Al fetei e rotund, uşor bombat ca al negreselor care au auzit că există Naomi Campbell. Adică, nu se aruncă la proteine şi reproducere în serie.

Trec în revistă consumatorii, pe muzică interpretată de o orchestră de mâna întâi. Deşi pletoşi, neraşi şi tatuaţi, nu-ţi fac greaţă. Pentru că sunt tineri, arătoşi, numai vână. Când se dau însă în aceeaşi stambă burtoşi, sau chiar costelivi, cu

cosiţe colilii şi gura plină de acrilat, îmi simt stomacul revoltându-se.

— E o frumuşică, observă Ene cu ochii ţintă după chelneriţă.

Bădoiu mârâie:

— Are un ochi mai frumos decât celălalt… Fiţi atenţi, ne ţin în faruri!

— Te aşteptai la altceva? Ăstora le-am stricat seara şi noi o pierdem de pomană. Realizezi că atâta timp cât facem umbră în cartier, nu mişcă nimic?

— Nu se ştie niciodată, aveţi răbdare.

Continuu inventarierea muşteriilor. E lumea „cauză-efect“, la care mă aşteptam. Câţiva dintre marii noştri afacerişti, cu inconfundabilul aer de suficienţă; nu s-ar schimba nici cu Sfinţii Petru şi Pavel! Dacă aici se află măcar unul singur cu legitima de la nunta de argint, eu mă transfer la pompieri! Fac excepţie, desigur, tinerele mariaje, unde diferenţa de vârstă dintre „Os bătrân“ şi „Frăgezica“ înţolită la *Christian Lacroix* e de la douăzeci de ani în sus. Mai recunosc două manechine de succes, câteva vedete de muzică hop şi ţop, o celebră creatoare de modă băştinaşă cu tupeu Coco Chanel, o alta cu paşaport „cincizeci de stele“ care ne tratează de tribali, deşi mai are neamuri pe la Huşi; străini, funcţionari de ambasadă mai mărunţi, câţiva gigolo în şomaj de moment. Trăgând linia – distincţie şi rafinament. *Originale.*

Îmi atrage atenţia o pereche aflată în spatele nostru. Sunt sobri, eleganţi, silenţioşi, gentlemani autentici. Le semnalez prezenţa, dar Babuinul ridică din umeri, are altele pe cap.

Când fund picant ne aduce băutura, întreb aşa, de Madagascar[{46}] , ca să văd reacţia:

— La ce oră e numărul Wandei?

Nici asta nu s-a născut la ultimul seceriş. Îmi surâde cât se poate de natural:

— La douăsprezece, are primul show.

Zexe! Adică ăştia nu ştiu că Wanda nu va mai pune piciorul la *Crocodil*, în veacul veacurilor, amin?

Apare o guristă, imitaţie Madonna, care ne demonstrează ce condiţie fizică bună are. E o modă acum, de zbucium pe scenă, de parcă toţi ar fi profesori de un-doi, epileptici. Îi ţine tira corpul de balet al Clubului. Slipurile paietate le intră în fund ca o sfoară şi îmi închipui că senzaţia trebuie să fie subtilă.

Personal, încerc altă senzaţie. Simt că suntem ţinuţi în faruri încrucişate. Câte un filator de fiecare punct cardinal. La miazăzi a rămas directorul cosmeticat, dreapta-nord o ţine barmanul. Pe ceilalţi doi nu-i ştiu cine sunt, dar nu ne scapă o secundă din priviri. Bădoiu se află într-un moment de meditaţie. Priveşte fundul paharului gol. Pălit de o inspiraţie bruscă, îl schimbă cu al meu, din care abia am sorbit. Îmi surâde ca un serafim blond:

— Ştii că nu-ţi face bine…

— Hm, neîncăpătoare de fapte bune ţi-e ziua!

Se sting luminile şi aprindem lumânările de pe masă. Facem şi noi ce vedem la alţii. Muzica încetează, linişte ca la Ateneu. Pe estradă, ţâşneşte jetul circular de lumină albastră din casetele Wandei. Bădoiu îmi suflă:

— Gentlemanul de la masa aia… Un’te uiţi? Asta din spate, cu tipa în verde, mi i-ai arătat adineaori… Nu te întoarce că nu-i frumos!

— Ce-i cu el?!

— A tras o băşină în si bemol.

Îl tratez ca pe nebuni. Adică serios:

— De unde ştii că el, şi nu ea?

— Ţţ! face expert. Nu era de damă.

— OK! Acum, explică-mi te rog, semnificaţia fenomenului, în contextul socio-politic şi economic actual.

— Ca să nu-ţi faci complexe, Tărzănel, taică. Cum eşti tu de la ţară, nu prea scos în lume…

— Că tu te tragi din cruciaţi?!…

— Dar nici că mă *sparie* milorzii de faţă, cu tot neamul lor, adormitu’ şi neadormitu’!

— Eşti beat.

— Aşi! Ridică arătătorul, semn că ce urmează e adânc. Una să reţii: şi câinele mănâncă din troacă, dar nu-i bun de cârnaţi… Linişte, că intră filoxera[{47}]!

E tânără şi apetisantă, dar s-a mai văzut. Faţă de Wanda, nici măcar distribuţia a doua. Încep să mă plictisesc. Am ratat din start prospecţia, n-are sens să ne pierdem noaptea.

Cazmaua Babuinului mi se înfige în braţ, fără menajamente. Mă răsucesc furios, gata să-i aplic un pumn la unicul molar de minte, dar nu-mi lasă timp.

— Chelu’! şuieră. Acum a intrat la toaletă.

Uşurel! Crocodiliştii nu trebuie să simtă că s-a întâmplat ceva. Ene se ridică fără grabă şi se duce, ca tot omul, la WC. Dintre noi, ca alură, e cel mai „prezenţă firească“ într-un bar de noapte. Eu fac teren. Concret, mă pot fâţâi prin sală, fără să blochez perspectiva. Aşa cred eu, pentru că un deştept, fundaş stânga, mă apostrofează să-mi mişc scaunul. Zice să stau jos. Mă lipesc de o coloană, încercând să reperez masa de la care s-a ridicat chelul. Caut, deci, una fără locatari, deoarece în casete era totdeauna singur. Am găsit-o! O sticlă de şampanie destupată şi un singur pahar.

Bădoiu, rămas la masă, are controlul întregului teatru de operaţiuni. Chelu’ iese de la toaletă. Aruncă o privire indiferentă, maşinală, prin sală. E înţolit într-un diplomat bleumarin, la două rânduri. Ca să te avantajeze stilul, trebuie să fii musai înalt şi suplu. Preferabil şi distins, cu mâna stângă în buzunarul de la pantalon şi o ţigară bună între degetele de la dreapta; vezi Humphrey Bogart în *Casablanca*. Dacă îi tai capul, Chelul îi seamănă leit. Amândoi, mostre de bărbaţi de club *England style*. Se mişcă cu dezinvoltură, simţi că-i acasă. Când îşi moaie buzele în cupa de şampanie, îi observ mâna virilă şi *Chopard*-ul

alunecat neglijent pe *poignet*. Figura, acum că-l vizionez de la nici trei metri distanţă, înspăimântă. Citând-o iar pe Mary Istanbul, dacă aş avea o moacă ca a lui, aş umbla cu spatele. Tot capul, doar găvane şi gropi, e o ţeastă de mort. O tigvă. Distins, nu-i vorbă, dar te ia cu rece.

Ene mă priveşte intens. Pesemne, sunt frumos. Recurg la dicţionarul de gestică şi o întinde. Să fie pe fază, cu maşina pregătită, dacă evenimentele se precipită. Constat că am anticipat corect. Chelu' face nota şi abandonează princiar sticla de şampanie, din care a consumat doar două pahare. Trece razant pe lângă mine şi-mi comunică pe un ton imposibil de calificat:

— Aveţi o masă liberă.

M-a mirosit şi mă ia per fermoar? Amabilitate cu care nu suntem obişnuiţi? Aş fi pariat că tipul habar n-are că exist şi mă simt îngrijorat. Mă uit la Bădoiu. A şi dispărut. O iau după ei. În drum, directorul cel coafat se înclină într-un echer care cântăreşte aşa, cam la vreo tonă de mişto. Aromat cu *Dune*.

Individul se comportă anormal de normal. Îi voi spune de acum înainte Ţeastă. Chelu' nu-l reprezintă. Prea cuminte, ceva a la Mitică Sindicat, ciorbă de burtă şi nevastă fără pedichiură. Or, omul meu, ca persoană, sugerează rafinament şi morgă. Homari, săruri de baie şi sex, pe muzică de Vivaldi.

Bacşişuieşte din vârful degetelor portarul şi străbate liniştit curtea. Zmeii bodegari au dispărut, dar asta s-o creadă electoratul! Pândesc din umbră, aş zice că le simt răsuflarea în ceafă.

Ţeastă nu răsuceşte o clipă capul. Nici reflex, când potriveşte cheile în broasca portierei. Se instalează calm la volan şi demarează lin, ca orice cetăţean care are Constituţia în sânge. Ori eu am pierdut Nordul şi-l suspicionez fără nici un temei, ori bărbatul joacă tare. Până la alte concluzii, turismul în care s-a introdus mă lasă

perplex. Mă aşteptam la ceva gen Las Vegas. Ei bine, schimbă vitezele la un Trabant! Dac-aş avea timp, aş încerca să-mi amintesc când l-am văzut pe ultimul…

Ene mă aşteaptă în priză. Urc, şi Babuinul sare după mine.

— Ce părere ai?

Bădoiu decretează scurt:

— Cacealma.

— Poate ne-am înşelat şi tipu-i „virgin“…

— Nu.

Urmărim Trabantul fără probleme şi oleacă altfel decât în filmele americane. Fac tumbe limuzinele yankeilor în plină zi, fiţe şi piruete, scrâşnesc şi explodează! Nu trafic, nu înghesuială, aleargă ăia de nebuni, fără să deranjeze pe nimeni. Pustiu ca-n Sahara. În loc de nisip, bitum. Când se caftesc, tot ikebana[{48}]!

Nu ştiu cum naiba, dar tot în depozite nimeresc. Schele, scări zigzagate, interminabile, spaţii etajate sparte, cu vizibilitate perfectă, lăzi şi navete suprapuse, să aibă oamenii ce răsturna, butoaie goale şi pline, containere, ţevi şi drugi de fier la îndemână şi – obligatoriu – un telefon. Funcţionează întotdeauna, iar adresantul răspunde prompt. Nu există, pe tot traseul, nici un scurtcircuit.

Noi suntem însă în Bucureşti *by night*, urmărirea-i comodă. Bădoiu e la pândă, se aşteaptă la un liftat. Ţeastă conduce ca într-o lene. Nu se grăbeşte, noaptea-i lungă, iar Ene se străduieşte să păstreze o distanţă ambiguă. Pe mine mă obsedează Trabantul. Există o incompatibilitate stridentă între personaj şi sculă.

— Nu se leagă, nu rimează cu nimic. Ca şi cum ai purta joben şi opinci!

— Poate fi şi o întâmplare, opinează Ene. Să fi împrumutat Trabantul, având probleme cu personala…

În spatele meu, Babuinul mârâie:

— Prostii! Când am pe cap un şir de crime, întâmplarea sau coincidenţa nu mă conving.

Găsesc oportun să plasez un panseu:

— Ştii ce spunea André Gide? Ideile imuabile, fixe, ne conduc spre moarte.

Babuinul îmi împunge ceafa cu degetul:

— Nu mă interesează ce spunea homosexualul ăla şi, în general, toţi şmecherii din Larousse. Nu tot ce aparţine unui geniu e şi genial. Fiecare avem dreptul să emitem şi tâmpenii. Trece-ţi-o în carneţel şi pune, în paranteză, Costică Bădoiu!

Continuă să mă gâdile pe ceafă. Maşinal, zice-se, dar eu ştiu că vrea să mă enerveze. Reuşeşte:

— Termină o dată! Scobeşte-te în nas, dacă n-ai ce face cu degetul ăla!

Am străbătut cea mai mare parte din Calea Victoriei. La Biserica Kretzulescu, face dreapta şi coboară spre magazinul Adam. Pe Câmpineanu, luminăţie care, pe moment, face Parisul să nu ţi se mai pară chiar atât de departe. Ceasul de la Biserica Luterană arată ora exactă. E singurul ceas din Bucureşti care nu minte niciodată. Verificat! Alături, la *Velvet*, distracţia e în toi. Ne angajăm pe Brezoianu.

— Ştiu unde se duce! exclamă Bădoiu. Pui un pariu? Repede, până ajungem!

— Eşti deştept ca Văcăroiu! Se duce la tov. Salam. Mare brânză!

Tov. Salam (Petrăchescu) era responsabilul complexului alimentar din Piaţa Amzei. De vreo trei ani, şi-a deschis un bordel clandestin în apropiere de Cheiul Dâmboviţei. Poliţia închide deocamdată ochii. Interese legate de acţiuni care vizează rechini dolofani…

— Ai pierdut pariul! strigă Babuinul. Uite, că nu s-a dus la tov. Salam!

Într-adevăr, Ţeastă a depăşit stabilimentul. Mai parcurgem circa două sute de metri şi totul devine o învălmăşeală. Dracu’ ştie de unde, ţâşneşte un camion aparţinând firmei Pepsi Cola, de dimensiunile unui TIR. Se

interpune între noi şi Ţeastă, blocând intersecţia de la Domniţa Anastasia. Rămâne înţepenit în mijlocul drumului, ca un monument istoric.

— Ce faci, dom'le?!

Şoferul se hlizeşte:

— Bine mersi. Matale?

— Mută dricu' să putem trece! urlă Bădoiu.

— Dacă mă împingi mata, n-am nimic împotrivă!

Coboară şi începe să scotocească motorul. Babuinul înjură. Tipul se enervează, înjură şi el:

— Ce ai, neică, ţi-a intrat ceva în ureche?! Crezi că mi-am instalat dormitorul aici? Ei, beleaua dracului! Urneşte-o dumneata!

Între timp, Ene dă Trabantul în urmărire prin radio. Noi facem cale întoarsă. Ţeastă a scăpat-o undeva, pe chei… Aşi! A fost mai şmecher. Găsim Trabantul abandonat în faţa teatrului Bulandra. El s-a topit probabil cu un taxi. Mă fulgeră o idee:

— Înapoi la *Crocodil*! Rapidissimo!

Bădoiu mă cercetează bănuitor:

— La ce te gândeşti?

— Nu ştiu care e situaţia exactă a Trabantului, dar aş paria că auto-ul personal îl aşteaptă la Club. Când şi-a dat seama că-i filat, a luat prima trotinetă care i-a venit la îndemână. Habar n-are cui aparţine, important e să nu-i cunoaştem propria maşină!

— …prin care i-am fi dat lui de urmă, completează Bădoiu. Hai să fim serioşi! Trec şi peste chei – să zicem că-i un profesionist – dar de ce a ales tocmai un Trabant?

— Era foarte departe parcat, ieşit din colimatorul bodegarilor care ar fi putut observa că e furată maşina vreunui cunoscut al localului. Iar dacă ai fi fost mai atent, ai fi băgat de seamă că în mai toate celelalte, somnola câte un şofer.

— Merg pe mâna ta. Ce intenţiona mai departe? Dacă nu intervenea cretinul ăla de la Pepsi Cola, cum se fofila?

— Pe ce a mizat, nu ştiu.

Ene întoarce capul spre mine, deşi i-am spus de o mie de ori că dacă e la volan şi eu alături nu vreau să-i văd decât profilul.

— Credeţi că incidentul Pepsi a fost regizat?

— Cam greu să scoţi din pălărie un mastodont ca ăsta la comandă. O să vedem raportul bulgăraşilor[{49}] care l-au luat în primire.

Bădoiu rumegă ipoteza mea:

— Tu zici că s-a întors acum la Club, ca să-şi ia maşina?

— Dacă nu are complici, chiar acum. Când pierzi vânatul pe drum, nu-l cauţi la potou, pentru că în mod normal, nici un urmărit nu se întoarce la linia de start. Îşi mai face socoteala că dacă vrem să punem Clubul sub supraveghere, n-am avut încă timpul material s-o facem. Deci, e momentul, secunda, să-şi recupereze bidiviul[{50}].

— Mda, ca teorie sună destul de bine. Să vedem acum dacă Ţeastă e dispus să-ţi respecte itinerarul…

— Eu, unul, aşa aş fi procedat.

Cu vreo cincizeci de metri înainte de a ajunge la *Crocodil*, ne iese în faţă un taximetru, de la firma Valentino. Îl oprim. Sar jos, mă legitimez şi intru în subiect fără uvertură:

— Pe cine ai dus la *Crocodil*?

E tânăr, frumuşel şi dezgheţat. Răspunde prompt:

— Un bărbat singur, cam la vreo cincizeci de ani, aer de boss, ceva mai slut decât dracu’!

— Ce vrei să spui?

— Îţi face impresia că-i sculat din morţi. Dacă eram pe lângă Bellu, nu-l îmbarcam. Poţi să juri că-i vreun post-mortem evadat!

— De unde l-ai luat?

— De la Kogălniceanu, eram în staţie.

— Când?

Se uită reflex la ceas:

— Să fie cam jumătate de oră. Adaugă, anticipându-mi întrebarea: Preţ de o ţigară, am stat la o parolă cu colegii.

Aşteaptă muşteriii de primul cântat al cocoşilor. Aş mai fi rămas, dar am primit o comandă prin radio.

— Tipul a intrat în local?

— Nu. A făcut nişte paşi, mi-am închipuit că aşteaptă pe cineva, pe urmă s-a pierdut prin parking. Impresia mea…

— Spune.

— Luaţi-o sub beneficiu de inventar…

— Faci Dreptul?

— Da, la FF… Am avut senzaţia că individul a luat o maşină din parcare şi a plecat mai departe. Insist, simplă impresie. Abia aprinsesem ţigara, când am auzit o babană demarând. Motor în patru timpi, silenţios. M-am gândit la el, pentru că era pustiu în zonă. Doar noi, şoferii, care stăteam la o gargară…

Îl las să plece şi caut ochii lui Bădoiu:

— Ei?! şi pun tâlc, nu glumă.

— Ei şi? mi-o întoarce. Ţi-au ieşit bobii. Chestia e ce-am câştigat? Caută în tot Bucureştiul o babană în patru timpi, silenţioasă. Spor în ramură, amigo!

Ene intervine:

— Aveţi un mesaj, Cap Bob. V-a căutat Nina. Vă roagă s-o contactaţi neapărat în noaptea asta. E la *gramama*[{51}].

— La Coana Aurica, mă sperii. Ce imprudenţă!

Intru în panică şi Babuinul, impresionat, devine uman:

— Stai blând, nu te agita, avem lampă de veghe[{52}].

Decidem pe loc. Bădoiu şi Ene rămân la Club, în vederea unor „interviuri“. Eu, asaltat de presimţiri sumbre, o virez urgent spre Coana Aurica.

* * *

Locotenentul Timofte, pândaş la zidurile codoaşei, îmi face semn să fiu liniştit. Arunc un ochi în jurul meu. Strada-i

animată. În afară de două bombe cu oră de închidere în funcţie de dever, mai există şi un magazin non-stop. Înăuntru zăresc clienţi. Au venit după băutură şi ţigări, mai mult ca sigur.

Nu-l văd nici măcar pe Ludovic Spiess sărind la două noaptea din papuci, pentru un arşin de cârnaţi! În principiu, Timofte are o misiune destul de simplă. Nu trebuie să recurgă la trucuri grozave ca să-şi camufleze prezenţa şi nici nu se plictiseşte. Bombele-s pline; umbre amărâte, de fripturiste care şomează, ling zidurile. Îl las pe Ene în maşină şi mă strecor în bloc. Sun.

— Cine-i?

Întrebarea e pusă de la cel puţin zece metri distanţă de uşă, iar persoana stă cumva oblic, nu în bătaia glonţului. Bravo Nina, ai învăţat ceva în nemţime!

— Cap Bob.

— Pe cine cauţi?

— *Fetiţa cu chibrituri.*

Era numele ei de profesionistă, la doisprezece ani. Abia acum îmi deschide. Încuie repede în urma mea şi mă îmbrăţişează:

— De când nu ne-am văzut! Se dă un pas înapoi şi mă admiră. Ştii, parcă ai mai crescut!

Coana Aurica, în alt capot în care a intrat cam la vreun kilometru de material şi cu *cold cream* pe obraji, se distrează. I-a mai venit inima la loc.

— Zău că te-ai mai înălţat, mă asigură Nina.

Coana Aurica grohăie:

— Mie-mi spui?! Umblă’n picioare pe sub pat!

Nina arată trăsnet, chiar fără farafastâcuri. În bermude, cu un T-shirt cadrilat şi cu părul strâns într-un coc neglijent, seamănă cu o adolescentă în ultimii ani de liceu. O adolescentă care promite…

— Ce-i cu tine? o întreb. Ce se întâmplă?

— Nasol.

Privesc în direcţia bătrânei care nu se clinteşte şi răspunde neîntrebată:

— Nu-i secretă cu mine şi chiar dacă-mi faceţi vânt, tot ascult la uşă.

— Aşa-i, râde Nina. Nu ştiu cu ce să încep.

— Cu începutul. Când ai sosit în România?

— Acum trei zile.

— Ai tras în General Cristescu. După aia?

— La un amoraş de-al meu. Mă ascund… Degeaba! Mă dibuie şi în gaură de şarpe.

— Cine?

Nina oftează. Îşi aprinde nervoasă o ţigară.

— Dac-aş şti cine e, sau măcar cum arată, nu mi-ar fi atât de frică. Îmi cunoaşte toate mişcările.

— Ce vrea de la tine?

— Bani. Foarte mulţi bani. Sunt în stare să mă lichideze.

— În ce dracu’ te-ai vârât?

Coana Aurica intervine:

— Vorbeşte, fă, mai simplu, pe înţelesul poliţiştilor!

Nu-i momentul să fiu susceptibil. Nina mă priveşte absent. Încearcă să-şi adune gândurile:

— Ştii că m-am căsătorit în Germania…

— Da. Şi că ai tras un tun mare.

— Foarte mare. Bărbatu-meu e în Bundestag, rudă de sânge cu vreo trei statui din oraş!

Fluier căpiat. Chiar la un elefant alb[{53}] nu mă aşteptam. Ştiam că o izbise, mă gândeam însă doar la un munte de bani, nu şi la o poziţie socială fabuloasă. Când reflectezi unde a ajuns *Fetiţa cu chibrituri* şi mai apoi Nina Vestibul, micuţa hoaţă din transportul public, îţi vine ameţeala! Începi să crezi din nou în poveşti cu zâne şi prinţi fermecaţi pe armăsari albi! Soţie de parlamentar, şi nu d-ăsta, de tranziţie!

— Bravos naţiune!

Coana Aurica se foieşte ofensată între colaci de osânză şi vreo douăzeci de coţi de crepsaten:

— Uite-l şi pe cuţulanul[{54}] ăsta, cum mai cade în izmene de mirare! Adică de ce n-ar fi Nina madam *Bundăştab*, la educaţia pe care i-am dat-o? E fată cu bacaloriat şi trei păsăreşti[{55}]. Păi Ceauşeasca… Se îneacă de indignare: Avea glaspapir între picioare, să fi fost bărbat mă culcam mai degrabă c-o gaură de metrou… Muia chimicul în gură când se iscălea şi era ditamai împărăteasa! Se compară cu Nina mea, frumoasă, cu Biblie[{56}], cuminte?!

— Gata, bunico, râde Nina, l-ai convins!

În fond, codoaşa nu minte. Fata a terminat liceul şi n-a făcut trotuarul. Nici măcar camere închiriate cu ora.

— Explică-i caraliului ce viaţă respectuoasă duci tu acolo.

— Sunt o doamnă respectabilă, surâde Nina.

O iau pe scurtătură:

— De-aia te şantajează. Cu ce te au la mână?

Nina îşi ridică privirea. Are nişte gene grozav de lungi şi, în general, tot ce-i trebuie ca să vii de-a dura. Iar la 60 de ani, cam câţi numără Herr Bundestag, nici nu te mai ridici…

— 58, mă corectează Nina, când îmi dau cu părerea.

Coana Aurica apreciază expert:

— La anii ăştia, unii mai au cotorul verde.

— Şi o protează cu cinzeci de măsele, completează Nina.

— Ei şi ce? L-ai luat ca să te mănânce? Etete şi la asta!

Le întrerup:

— Vă arde de şuetă? Zi-mi cu ce te şantajează.

— Au nişte casete.

— Porno?

— Dacă vrei…

Îmi vine s-o iau la palme:

— Eşti iresponsabilă! De ce-a trebuit să te bagi în rahat? Fă-mă să înţeleg!

— Jur că nu-mi fac de cap în Germania. Am atâta minte. Stau pe secetă şi vin să-mi fac plinul la Bucureşti.

Coana Aurica mă ajută să înţeleg:

— Trebuie să se distreze şi fata. Ce-oi vrea, să ajungă la pastile de mansardă[{57}]?

Nina se enervează.

— Vorbesc eu sau vorbeşti tu? Casetele au fost înregistrate fără să ştiu, că doar nu-s cretină!

— Deci aici, la Bucureşti, de vreme ce la Düsseldorf faci tuşă.

— Stareţă de mănăstire, subliniază bătrâna. Carmelită!

— La Bucureşti, confirmă Nina.

— Halal piţigoi[{58}]… Asta-i tot ce-ai găsit în Cişmigiu?

— N-a ştiut nici el, pun mâna în foc!

Coana Aurica bate în lemn:

— Poate p-a lui Vădim, nu fi proastă, fă!

Nina se înflăcărează:

— Cap Bob, eu ştiu ce vorbesc. Puştiul e curat lacrimă…

— Cu ce se ocupă?

— E student la Academia Comercială.

— Îl întreţii?

Bătrâna sare arsă:

— Ce-i proastă?! După patru’j dă ani plăteşte muierea şpriţul…

— Nu, Cap Bob, mă costă doar băutura şi ţigările. Să mai zic benzina, un restaurant… Credeţi-mă că şi pentru astea se jenează, trebuie să insist.

O privesc în adâncul ochilor:

— Îl iubeşti?

— Da.

Mi-amintesc de Sinuzită:

— Cătălin?

— Nu, ăsta a fost mai de mult… Se ţine şi acum de capul meu, nu vrea să înţeleagă că s-a terminat. Casetele nu-s cu el.

— Cu studentul?

— Da, cu Mihai.

— Unde s-au comis?

— La el acasă. Locuieşte singur, părinţii sunt în provincie. În General Cristescu nu mă mai simţeam în siguranţă, din cauza lui Cătălin.

— Când s-au tras casetele şi când a început şantajul?

Îşi dă ochii peste cap, făcând nişte calcule. Bătrâna profită de pauză ca să mai strecoare un comentariu:

— Ce modă o mai fi şi asta?! Nu mai poţi să iei loc pe ţucal, fără să te tragă în poză! Nu-mi pare rău c-am îmbătrânit.

Nina ridică un deget:

— Îţi spun exact, Cap Bob! L-am cunoscut pe Mihai în februarie. Atunci s-a făcut prima înregistrare. A doua în martie, când am venit iar la Bucureşti.

— Cum justifici frecvenţa vizitelor în România?

— Urmez un tratament ca să rămân însărcinată. Chiar îl urmez, pe bune!

Coana Aurica chiţăie:

— Pe vremea mea, doar vedeai izmene pe frânghie şi peştin rămâneai borţoasă! Dacă nu-i puneai cep, umpleai o sală de cinema.

— Şantajul, continuă Nina, a început acum opt zile. Am primit casetele prin poştă, cu indicaţia să le vizionez fără martori.

Bătrâna îşi pocneşte o palmă peste frunte:

— Nici tăiată moartă nu pricep cum naiba n-aţi văzut fotograful! Că doar nu vă drăgăleaţi cu uşile vraişte! Chiar aşa eraţi, în al nouă’ş’noulea cer, de nu l-aţi simţit că-i cu voi în casă?

Nina îşi duce exasperată mâinile la cap:

— Degeaba-i explic că e suficient să plasezi instrumentul şi ăla-şi face treaba singur.

— Şi tu de ce n-ai văzut instrumentul? Eşti şchioapă d-un ochi[{59}]?

— Dacă-l vedeam, nu mă mai crăcănam! ţipă Nina. Din suflet te rog, bunico, pune ivăr la căţeaua aia!

Codoaşa caută ceva în jur, să-i arunce în cap:

— Tu să fii respectuoasă cu mine, că io te-am făcut cocoană! Fac ceva în paşaportu’ tău, şi-n caritățile tale, şi-n statuile lui bărbat’to!

Îmi vine rândul la urlat:

— Dacă nu vă potoliţi, plec! Descurcaţi-vă singure!

Se face linişte. Nina respiră adânc şi reia:

— După două zile am primit un telefon.

— Cât? întreb.

Suma mă înfioară. Fluier din nou, complet aiurit.

— Parca-i fi de la Circulaţie, mă admonestează bătrâna. Degeaba v-a înţolit ca pe şerifi, maniere tot n-aţi deprins…

— Ai plătit?

— De unde?! Am un cont personal în bancă, dar… ce să mai discutăm, nu-i o sumă care să treacă neobservată. Pe urmă, şantajul e puios. Azi – 500, mâine – milionul.

— Practic, ce-ai făcut?

Nina îmi arată două şiruri de dinţi strălucitori. Are aerul unei fetiţe care a umblat la borcanul cu dulceaţă:

— Am întins-o. Pentru totdeauna. N-am curajul să înfrunt un scandal de asemenea proporţii. Presa, familia, cariera lui politică… Degeaba, voi nu vă puteţi da seama de poziţia lui Helmut!

Bunică-sa declară suficientă:

— Ba eu îmi dau seama, că m-am ţinut o vreme cu notarul din Găeşti… Eram lăcrămioară p-atunci, rouă! Unde nu mai am io, acuma, cinşpe ani!

— Pe scurt, conchid, ai plecat definitiv. Ce-ai de gând în continuare?

— Vreau să-mi aranjez aici nişte probleme şi pe urmă dispar. United States, poate Australia… Am ceva bani şi cu ăştia te descurci oriunde.

Coana Aurica se şi vede în aeroplan:

— Ce ţi-e şi cu soarta! M-am născut la Bolintin, şi-o să dau ortul popii la ăştia din serialele cu canguri!

Îi fac semn să tacă şi mă întorc spre Nina:

— Spune-mi concret ce ţi s-a întâmplat, de când ai aterizat la Otopeni.

— Sunt urmărită.

— N-ai cumva idei fixe?

— Suntem meseriaşi, Cap Bob şi eu nu mi-am pierdut mâna. Am ştiut şi când mă filau detectivii lui Helmut. Asta la început, în perioada de verificare.

— Poate te verifică şi acum.

— Exclus! Golanii de aici încearcă ori să pună mâna pe mine, ori să mă achite.

— Dacă vroiau să te achite, izbuteau până acum, iar dacă şantajul e obiectivul lor principal, nu-s nebuni să taie găina cu ouă de aur. Cred mai degrabă în varianta a doua – răpire urmată de o cerere de răscumpărare, transferând astfel şantajul asupra lui Helmut.

Nina oftează, îşi frânge degetele:

— Poate… Un lucru e cert: nu mi se năzare. Printre altele, am abandonat sediul din General Cristescu, pentru că au umblat în casă, în lipsa mea. Discret, dar neîndoielnic.

— De exemplu!

Nina râde:

— Am sistemul meu, fără greş. Când plec, îmi las papucii în faţa uşii, într-o anumită poziţie. Neavertizat, e imposibil să nu te împiedici de ei şi pe urmă să-i aranjezi exact aşa cum i-am pus eu!

— Poate că a fost Cătălin. Mi-a spus că aţi petrecut împreună noaptea de duminică.

— Minte. De unde ştie însă că sunt în România? Eu nu l-am căutat.

Deci, Sinuzită m-a tras în piept. Mi-a scăpat printre degete. Lucrează la Flora, iar eu la Casa Albă. Nina ridică din umeri:

— N-a fost angajat în viaţa lui, stă pe bişniţă.

Mă uit la ceas. S-a făcut de ora trei.

— Vorbeşte-mi despre Wanda. De când o cunoşti, în ce raporturi eraţi, ce căutai la ea ieri dimineaţă?

— Ne-am cunoscut în Italia, amândouă debutante pe piaţa din Vest. Ea cu gagicăreala, eu cu şparleala.

— Ce-i mai rentabil?

— Chestiune de vocaţie. De talent, în cazul ei. Ce făcea Wanda pe scenă eu n-aş fi fost în stare niciodată.

Coana Aurica declară cu superioritate:

— Cred şi eu, la educaţia pe care ţi-am dat-o… Nici la maici nu te învăţau mai elegant!

— Rahat! respinge Nina. Şpilul e cum o făcea! Nici n-apuca să-şi scoată sutienul şi toţi gagiii erau cu mâinile sub faţa de masă. Merita să vezi un show de-al ei! A fost cea mai bine plătită stripteusă din fosta Germanie Occidentală. La competiţia de acolo, asta spune ceva! Eu am tras pe altele. Am mâna ageră, lucrez fin…

— Mi se pare foarte distins, apreciază *gramama*.

— …şi, nu se lasă întreruptă Nina, am moacă nevinovată. Am făcut reclame la firme de dulciuri, ţoale pentru tineret, echipament sportiv… N-am câştigat cât Wanda, dar am făcut rost de acte şi nu mi-am compromis şansele. Nici la şterpelit nu m-am aruncat. Cât să-mi ajungă de chirie, de-o piaţă… Să nu consum gang pentru un hamburger sau o pereche de ciorapi.

Bătrâna o soarbe din ochi, se prăpădeşte de atâta înţelepciune:

— Deşteaptă, mi s-a izbit mie! Zi-i scatiului{60} că te-ai măritat fată mare…

— Ca matale, nu mă pot abţine.

Codoaşa îşi saltă nasul:

— Nu mi-a stat în caracter. Sunt liberă din fire, aşa cum ne-a lăsat Dumnezeu. Ce, Adam şi Eva au trecut pe la Primărie?! Şi slavă Domnului, s-au înmulţitără de-au umplut pământul!

I-o arăt ostentativ Ninei:

— Totdeauna face aşa? M-a înnebunit de cap.

Coana Aurica e gata să-mi ardă un baston. Nu că s-ar sfii, dar n-ajunge la el. Joacă pe teren propriu şi ţine să mi-o sublinieze.

— Ascultă, Oţârică, treci pe unde medii! Întâi, că nu eu te-am căutat; al doilea – vezi bine că colaborez cu

autorităţile fără să fiu în chingi, adică de răspundere civică; al treilea – eşti în bătătura mea!

— Ascultă, Coană Aurico! şi-mi proptesc ameninţător pumnii în centura de la pantaloni.

— Vorbeşte civilizat, nu cu mâinile în şolduri, ca ţaţele!

— Dacă ţii la zilele Ninei, treci în odaia cealaltă. Nu vrei, salutare!

O iau spre uşă. Nina sare cu gura:

— Ce faci, bunico, eşti bolnavă la ceafă? Pleacă ăsta şi noi cum o descurcăm?

— Pleacă pă dracu'! Nu-l lasă conştiinţa…

O cară totuşi în dormitor. Nina oftează:

— Nu ştii ce inimă are şi câte a făcut pentru mine! A furat, a flămânzit, că nici ea nu mai era tânără, ca să fac eu liceul la zi şi să-mi plătească lecţii de engleză… Gura însă nu i-o poate astupa nimeni. Unde am rămas?

— În Italia.

— Da… Ne-am reîntâlnit în Germania. Ţineam aproape, dar nu ne vedeam des din cauza poziţiei lui Helmut.

— A avut necazuri în Germania?

— Habar n-am! De fel, nu prea vorbea. Ştiam că are de gând să se instaleze în România pe cont propriu, dar nu credeam că se va decide atât de devreme. Probabil că-şi făcuse suma…

— Se întorsese de aproximativ şase luni…

— Ştiu. M-a sunat la Düsseldorf, înainte de a pleca, iar aici ne-am văzut de câte ori am venit. Am fost şi la *Crocodil*.

— Ai observat ceva bizar, ai avut impresia că are probleme?

Nina îşi priveşte mâinile îngrijite, dar „nefardate". Poartă doar verigheta bătută în briliante.

— Ce să-ţi spun, Cap Bob? De când am aflat c-a dat în primire, numai la ea mă gândesc. Era mai ermetică decât un sfinx, vorbea exclusiv despre afaceri. Nici nu ştiu dacă iubea pe cineva, dacă avea vreo legătură mai serioasă…

Există totuşi o chestie care mi s-a părut ciudată. Când am venit în martie, m-a rugat să-i împrumut nişte bani.

— Cât?

— Cincizeci de mii de mărci. Cheltuise cu instalarea mai mult decât prevăzuse şi o agasa să rămână cu lucrarea neterminată…

— Ce e ciudat aici?

Nina îşi holbează ochişorii de păpuşă:

— Păi la cota ei, banii ăştia i-ar fi scos în Germania hocus-pocus. Fostul patron nu-şi doreşte nimic altceva decât s-o vadă din nou în localul lui!

— Deci, care-i teoria ta?

— Bănuiesc că şi-a precipitat plecarea forţată de ceva şi că îi era frică să se întoarcă.

— Dacă avea de gând să se ascundă în România, n-aş zice că a fost prea inspirată continuând să profeseze. E aici un *chose* care scârţâie.

Nina se întinde după ţigări:

— Vrei?

— Nu. Fii atentă şi gândeşte-te bine…

I-l descriu pe Ţeastă. Desigur, îi voi arăta şi casetele. Pe moment încerc să-l „povestesc“ cum mă pricep mai bine.

— …Îţi spune ceva portretul ăsta?

Nina întoarce iute capul. Mişcarea bruscă sugerează un poney nărăvaş:

— Cap Bob, sunt sigură că l-am văzut. Are faţă de caid[{61}], e prea fioros ca să-l poţi uita.

— Unde? Când?

— În martie, la Wanda în bloc. Tocmai cobora din lift. Când se uită la tine, îngheţi. Cum zice bunica, are o figură de „mi-a zâmbit de sub tramvai“.

— Eşti bună să traduci?

— De mort.

Nu încape nici o îndoială, l-a văzut pe Ţeastă. Iar Ţeastă avea legături cu Wanda!

Glasul Coanei Aurica mugeşte din spatele uşii:

— P-ăla scos din formol, l-am ginit şi eu. Am ras, după aia, juma de albitură, să nu visez câş!

Mă reped spre dormitor şi deschid uşa. Bătrâna ne audiază aşezată în fotel de budoar, cu toate accesoriile la îndemână: şnaps, ţigări, Fanta şi ceva de ronţăit.

— Când l-ai văzut, *gramamă*?

E încă ciudoasă şi mă pune la punct:

— Fără intimităţi de persoană, nu-s *gramamă* cu fitecine. L-am văzut ieri, când mă dusei să anunţ vecina…

— Ai ieşit din casă? Doar te-am avertizat…

— Ho! Cât i-am ciocănit ăleia în uşă. Juma' de metru. Io-s apartamentul 38, ea-i 40. Să-i zic că am *megrenă* şi nu mai jucăm canastă. Ăla cobora scara. Am fost curioasă că de ce n-a luat liftu', şi-am belit ochii. Nina are dreptate. Numa' ce te uiţi la el, şi-ţi cresc aripioare. Nu mint, un sfert de ceas mi-a bătut inima după aia…

Mă întorc la Nina:

— Tu, de fapt, ce căutai ieri la Wanda?

— Vroiam să mă ascund la ea. Nu mai ştiam unde să mă duc. Pe Mihai nu vreau să-l amestec în afacerile mele, e prea periculos. Când mi-a spus ma'mare că i-ai pus cuţulan la uşă, am venit aici.

Mă pregătesc să plec. Nina se agaţă de mine:

— Cap Bob! Îmi îndreaptă o privire cuminte de clasa I primară, premiul I, cu cununiţă: Ajută-mă s-o virez vie şi nevătămată, şi n-o să te uit.

Mă ridic în vârful picioarelor şi mângâi pe creştet fetiţa de premiul I. Le recomand să fie pe fază cu telefonul, să nu părăsească locuinţa, să nu deschidă uşa. Deşi nu-s ageamiţe, le atrag atenţia asupra capcanelor clasice: poştaşul, IDEB-ul, Telefoanele, fochistul blocului, femeia cu brânză şi smântână toţi falşi, fals incendiu.

Coana Aurica îşi flutură degetele inelate:

— P-astea le ştiu încă de la Notre-Dame! Acu', de la revedere, te fac o spumă la varice{62}? Ne mai înviorăm…

Nina mă conduce până la uşă. Zâmbetul îi despică obrazul de la un cercel la celălalt:

— Pleci fără acte?

— Cum aşa?!

Reflex, duc mâna la buzunarul de la piept. Recreaţie! Nina îmi întinde portvizitul:

— Am vrut să-ţi arăt că nu mi-am pierdut mâna.

Coana Aurica s-a învineţit de râs.

Capitolul II

MARŢI

Dimineaţă. Am dormit scurt. Nici trei ore. Dispoziţie slăbuţă. Bădoiu a ajuns la birou înaintea mea. Şi-a băut cafeaua, e gata trotilat. Fuşereşte listele dispărutelor, care au sosit de la Evidenţă.

Eu încă nu mă pot conecta. E o zi superbă de primăvară explozivă. Simplă constatare. Nu sunt vreun bucolic, anotimpurile n-au nici o influenţă asupra mea, nici că-mi pasă de stridenţe meteo: arşiţă, furtună sau ger siberian le percep doar sub aspect vestimentar.

Zglobilia primăvară a venit cu imense coşuri de flori. Îmi plac florile şi, în drum, am cumpărat un buchet de narcise. Cam firav, cinci firicele, dar astea sunt preţurile. Le pun într-un pahar cu apă, iar paharul, ostentativ, pe biroul meu. Babuinul mă urmăreşte cu priviri piezişe. Deschid fereastra.

— Vezi că intră muşte.

— Trăsneşte a alcool şi fum de ţigară, spun sec.

Babuinul se lasă pe spate şi scaunul pârâie. Poate vine de-a berbeleacul. Mi-ar însenina dispoziţia. Nu vine. Răsuceşte pixul între degete şi mă contemplă cu un aer gânditor:

— Ai visat urât, Superman?

— Nu discut decât chestiuni de serviciu. Ţin să-ţi amintesc că ne aflăm aici pe banii contribuabililor!

Bădoiu izbucneşte într-un râs de căpcăun. Foile din faţa lui zboară, de parcă ar fi curent în odaie.

— Ăsta-i numărul tău de la brigada artistică? Bată-te mântuirea, băi bobârnac! Banii contribuabililor! Caută-i la Caritas. Te credeam mai serios…

— Calificativele mi le dau superiorii.

Pe ultima silabă intră maiorul Demetru. E uscat, dur, tăios ca şi numele. Când pronunţ Demetru, am în faţa ochilor un cuţit cu lamă lungă şi flexibilă. După cum Bucureşti, cuvântul în sine, îmi sugerează o maşină de scris. E o ţăcăneală de-a mea…

Se uită în jur. Ochii scormonesc de parcă ar căuta un cadavru, expresia – de parcă ar fi înghiţit adineauri un lighean de melci vii. Nasul subţire îi vibrează, antenă de coleopteră. Când nu-i de faţă, i se spune Suliţă.

— Miroase a scorţişoară…

Antidotul Babuinului! Mestecă toată ziua ca să nu se simtă damful de alcool. Maiorul se miră crispat:

— Chiar în fiecare zi mergeţi la dentist?

— N-avem calciu, domnule maior, explică Bădoiu.

— Aveţi, în schimb, ficat de bronz.

Babuinul surâde. Mai reverenţios decât o face cu mine, dar degajat. Nu se pierde cu firea. Dacă-l scuipă din poliţie, îşi pune o pană la pălăria de duminică. A primit oferte serioase de bodyguard. Başca, de vreun semestru, flirtează cu ideea de a-şi deschide o agenţie de detectivi particulari. Stă în rezervă – zice el – pentru că nu are oameni pe care să se poată bizui. După capul lui, e cel mai dotat şerif din spaţiul mioritic.

Suliţă se reazemă cu fundul de pervazul ferestrei:

— Unde-aţi ajuns?

— Tocmai pregăteam raportul.

— Oral. Fără discursuri, la obiect.

Punctez faptele. Scurt, zici că sufăr de sughiţ. Aşa-i place lui Suliţă. Conversaţia lui nu cunoaşte fraze. Se exprimă în propoziţii simple, uneori şi alea eliptice.

Când e meditativ, Babuinul îşi imaginează cum se petrec lucrurile la maior acasă. Te tăvăleşti de râs. Ca să-mi acordaţi credit, precizez că eu nu râd decât la Stan şi Bran. Mai fac o excepţie pentru *Mister Bean*, pe care îl ajută colosal moaca. În rest, scuze! Ei zice, ei râde. Când ajung la episodul *Crocodil Club*, comentează alb:

— Presupun că pentru voi, asta a fost partea cea mai neplăcută a misiunii.

Bădoiu îmi strecoară o privire subţire: „Fii atent, tăticu', ce mişto fin la băiatu'!"

Îmi continuu raportul, relatând cele aflate de la Nina; ce e musai să ştie. Vine rândul Babuinului. S-a întors la Club, dar n-a reuşit să vorbească decât cu Negulescu – omuleţul cel nervos şi cosmeticat. Patronii, chipurile, nu sunt în ţară. Iar de la Negulescu, n-a aflat mare lucru. „Nu el angajează personalul, nu el se ocupă de dosarele lor. Wanda a fost o profesionistă excepţională, vestea i-a consternat pe toţi etc."

Suliţă îl întrerupe:

— De unde deţinea informaţia?

— Ieri dimineaţă, au primit un telefon anonim la Club.

— Îhî! face pe nebunul. Asta o să-l piardă. Ce-i cu „dispărutele"?

— N-am găsit nimic, spune Bădoiu şi-i întinde raportul de la Evidenţă. Nici una dintre victime nu figurează pe liste.

— Am să mă uit pe el… Îşi împleteşte mâinile la piept şi face câţiva paşi prin birou: Unu! Vom folosi fata (se referă la Nina) ca nadă. Sechestrată la domiciliu, nu ne serveşte. Doi oameni îi vor ţine umbra. Non-stop!

— Domnule maior, ne asumăm un mare risc…

— Prima condiţie de a câştiga! Există o legătură neîndoielnică între situaţia ei şi asasinarea Wandei. Ţeastă e liantul. Doi! Du casetele dansatoarei la laborator. Fotografii cu Ţeastă! Le veţi împărţi sectoriştilor, agenţilor de circulaţie, informatorilor din tagmă. Mobilizaţi cât mai mulţi oameni pe teren. Dacă nu-i aveţi, creaţi disponibilităţi. Nu

omiteţi portarii marilor hoteluri şi restaurante. Atenţie la pieţe, cafeneaua cumetrelor! Trageţi cu urechea. Un om care iese din comun e totdeauna comentat. Trei! Urgenţă şi eficacitate. Patru! A nu se mai consuma – apasă – *scorţişoară* în orele de serviciu. Tulbură limpedea judecată.

Babuinul surâde serafic:

— Permiteţi-mi să raportez, domnule maior, părerile diferă. Sir Winston Churchill dormea cu damigeana de whisky în braţe şi a câştigat războiul!

Demetru îi aruncă o privire laser.

— În schimb, Eisenhower era abstinent. Altfel, nu mai aveai dumneata astăzi ocazia să vorbeşti atât de mult. Bună ziua!

— Uite-l şi pe ăsta cum iese din scenă! comentează Babuinul.

— Ţi-am zis de o mie de ori să nu le troscăi, măcar până se termină raportul!

— Dă-l în mă-sa de nebun! Auzi, să tragem cu urechea prin pieţe, la ce tăifăsuiesc Miţa foliculinista, cu Tanţi bigudiu şi Cici colesterol!

Încep să trag de sertare aiurea. Nu caut nimic. Aşa procedez când sunt nervos:

— Nu sunt de acord s-o folosim pe Nina drept nadă.

Se hlizeşte:

— Ieşi la raport!

Extrage din buzunarul de la spate sticluţa plată, de serviciu, şi ia o înghiţitură zdravănă:

— Auzi, Herculăche, n-aş paria pe şansele Ninei să se tireze din rahat, nici o sută de lei. Suliţă o sacrifică. În ultimă analiză, „o curvă mai puţin pe lume“. Contribuabilii nu pierd nimic!

Mă apropii de fereastră. E frumos afară. Soare, cer azuriu intens, nenăclăit de torid, verdele pomilor argintiu, necolbuit încă. Zambile şi *Star-Foods* pe moacele privatizaţilor, pâine încă subvenţionată pe cele mai multe. Un *el* şi o *ea* trec pe sub fereastră. Ăştia încă nu s-au

sărutat. Pun pariu. Sunt la început de tot. Paşii nu sunt rodaţi, pe faţă le-a înţepenit o fericire ierbivoră, care anticipează evenimentele. Cunosc expresia, din experienţă.

Situaţia Ninei mă îngrijorează. Mă simt răspunzător faţă de ea. Şi faţă de Coana Aurica. Pentru amândouă am o afecţiune specială şi n-aveţi decât să mă socotiţi sentimental. De ele mă leagă primele amintiri din meserie. Două ticăloase. Probabil, dar şi aici există ierarhizări. Cel mai mult îmi place că au luptat să se smulgă din interlop şi să ajungă la limanul respectabilităţii. Câte vagaboande au reuşit? Nu le ridic statui, dar încerc să-mi amintesc mereu că negrul nu-i totdeauna negru absolut, după cum albul nu-i perfect imaculat, indiferent de marca detergentului.

— Mi-a stricat toată ziua.

Neatent, am bombănit cu glas tare. Când mă vede trist, Babuinul devine uman. Îmi împunge un deget sub omoplat. Mă străpunge ca o injecţie. Ăsta-i la el un gest de tandreţe. Aşa cum ai mângâia un câine pe cap.

— Nu te frământa, Bobiţă. Cretinul a debitat numai aberaţii, în cel mai lung discurs din viaţa lui. Popularizarea portretului rămâne singura chestie valabilă. Mersi, o ştiam şi noi, fără indicaţii.

— Exagerezi, Demetru nu-i prost.

— Domnul cu el! Mie-mi prieşte la ficat să-l cred tâmpit.

Pe mine mă obsedează Nina:

— Logic, şantajistul nu are interes s-o lichideze.

— Hm, doar dacă fătuca ştie ceva, despre care nu ştie că ştie, dar ăla-i convins că ştie.

— Oricum, n-am curaj să-i dau drumul în larg.

— Cum vrei să procedezi?

— O avertizez. Trebuie să ştie că-i hârtie de prins muşte. Are dreptul să aleagă.

Babuinul surâde parşiv:

— Corect, dar nu tocmai în interesul contribuabililor. Suliţă n-ar fi de acord s-o avizezi… După mintea mea, avem toate şansele să intrăm într-un căcăţel frumuşel.

— De ce *să intrăm*? Tu n-ai nici un amestec, e decizia mea.

— Şi ce te faci dacă eu vreau să merg pe mâna ta?

Îl privesc impresionat:

— În fond, eşti un golan de treabă.

— În fond, o fac de-al dracului. Opoziţie lui Demetrache!

Telefonul. Ridic receptorul. Ascult trei secunde şi-l las să-mi scape din mână. Babuinul se sperie:

— Ce-i?

— Nina.

— Moartă?

— Nu ea. Coana Aurica.

* * *

Împrejurările în care s-a comis crima sunt limpezi ca un clar de lună. Nina e lividă şi mult mai afectată decât are aerul. Se stăpâneşte bine, numai ea ştie cu ce preţ.

Bătrâna zace pe burtă, la circa un metru de fereastră. Nu-i pot vedea expresia. Sigur nu-i de fericire. Bădoiu a întins-o la imobilul de peste drum. De acolo s-a tras. Procurorul şi judecătorul de instrucţie îmi stau în cale şi-l freacă la cap pe Georgescu, medicul legist. Tipuleţul, cum îi spune Babuinul, lucrează ca pe ace. E un nervos, dar ştie meserie. Ăilalţi doi sunt încă pământălache. Prospătură. Parte din profesionişti – artileria grea – au cărat-o în avocatură, unde n-aştepţi chenzina ca să-ţi plăteşti lumina şi telefonul. Întreţinerea o mai sari.

Referindu-se strict la fapte, Nina n-are prea multe de spus. S-au sculat la ora nouă dimineaţa. Au folosit baia cu rândul şi au luat micul dejun împreună. Coana Aurica s-a ridicat să-şi ia o ţigară. S-a oprit în dreptul ferestrei deschise, cât s-o aprindă. S-a auzit un şuierat „ca un cauciuc care se dezumflă“, şi s-a prăbuşit.

Suntem la etajul 7. De imobilul de vizavi ne despart cam 60 de metri. A lucrat un lunetist. Pămpălache 1 şi 2 se minunează de profesionalismul tirului. Trucuri din astea au văzut doar în serialele TV, anvergura victimelor justificând muniţia şi cheltuielile. Nu angajezi un virtuos ca să-ţi suprime o babă grasă din Dristor. Nu se înşeală, iar biata Coana Aurica moare nevinovată. Asasinarea ei constituie doar un avertisment sinistru adresat Ninei: „Fii atentă, bambina, nu ne jucăm.“

Îi spun să stea acasă. Mă voi întoarce cât pot de repede. Să nu întreprindă nimic până atunci.

Mă grăbesc spre clădirea din care s-a tras. Dau nas în nas cu Bădoiu, care tocmai iese. Ridică din umeri, fără să-mi aştepte întrebarea:

— Rahat! N-am făcut nimic. Tipul a tras de pe terasa blocului. Unghiul de tragere ideal.

— De ce a acţionat la zece dimineaţa, în plină zi?

Bădoiu se enervează:

— Eu v-am mai spus-o! Vedeţi prea multe filme. Doar acolo, toate crimele se comit în creierii nopţii şi în peisaj pluvios. Dau bine trendurile cu gulerul ridicat al poliţiştilor şi asfaltul ud. E timpul să vă maturizaţi!

— Ia statisticile, deşteptule! Cele mai multe infracţiuni grave au loc noaptea: nu martori, altă acoperire…

— Ce acoperire mai bună vrei decât un labirint de cearşafuri şi izmene puse la uscat? Când urci acolo, ai impresia c-ai nimerit pe corabia lui Cristofor Columb.

— Putea să dea peste el vreo gospodină.

— Ei bine, amărâta care a spălat azi a avut noroc. Rămânea cu rufele pe frânghie, iar familia căuta acum în piaţă grâu ieftin.

La colţul străzii, surpriză! Ne ajunge din urmă un puşti care ne abordează cu multă politeţe:

— Bună ziua, domnilor. Sunteţi cumva de la Poliţie?

Ajunge cam până la centura lui Bădoiu, are un cap perfect rotund şi ochelari pe nasul cât o cireaşă. În spatele lor, privirea e liniştită şi directă. Genul de copilaş care pune întrebări incomode acasă şi la şcoală.

— Cum ai ghicit, ţâcă? se miră amuzat Bădoiu.

— Semănaţi foarte bine cu Baracus din *Echipa de şoc*, doar că sunteţi mai solid. Am caseta… Nu vă supăraţi… Aş fi mai liniştit dacă mi-aţi arăta legitimaţia.

Babuinul intră în joc. Piciul o studiază ca pe o tabelă de logaritmi. O restituie şi îşi declină identitatea:

— Mă numesc Florescu Dorinel, am unsprezece ani şi sunt în clasa a VI-a.

Din nou în actualitate, după aproape jumătate de secol, ghiozdanul purtat pe spate; al lui Dorinel e roşu, cu bretele galbene. În mod normal, la ora asta trebuia să fie la şcoală. Nu vreau să-l blochez şi mă abţin să pun întrebări cu iz pedagogic. Altfel, bine îmbrăcat, bine hrănit. Nu-i lipsesc din frigider bananele şi snacksurile din recreaţie.

Stăm în drumul oamenilor şi ne tragem lângă un zid. Babuinul arborează un aer festiv jovial, adecvat la interlocutor: „Vine, vine vacanţa mare!“

— Măi Dorinele, tu opreşti toate persoanele care seamănă cu un artist sau altul de la televizor?

Băieţelul face scurtă la gât, căutând obrazul lui Bădoiu. După expresie, se aştepta la o întrebare mai inteligentă.

— Nu, răspunde serios, semănaţi cu Baracus, dar v-am văzut şi pe terasa de la blocul meu.

— Ce naiba căutai tu acolo?

— Mă ascundeam.

— De cine?!

— De toată lumea.

— Păi de ce, frăţioare?

— Am chiulit azi de la şcoală.

— Aha! înţelege Babuinul, deşi putea fi mai intuitiv.

Doar plăteşte cinci pensii alimentare, dintre care trei şcolarizate. Intervin:

— Dorinele, povesteşte-ne de la început, de când ai plecat tu de acasă.

Se întoarce spre mine cu tot trupul. Se pare că nu ştie să zâmbească, ci doar să privească intens:

— Am plecat la şapte jumate. Bunica se uită totdeauna după mine pe geam, şi i-am făcut la revedere. După ce a plecat de la perdea, m-am întors şi am urcat pe terasă.

— Planificaseşi chiulul…

— Da, avem azi şi zoologie, şi istorie, care pe mine nu mă interesează. Voiam să termin şi cartea pe care mi-a împrumutat-o Mândescu Cornel, de la C, şi m-am dus să citesc pe terasă. Trebuie să i-o dau înapoi diseară. Doamna Diamantopol, care-l are pe Max, un chaw-chaw grozav, l-a dat şi la televizor, întindea rufele. După ce a plecat, am început să citesc. La 10 şi 5 minute, a venit mafiotul.

Babuinul cade în izmene. Îşi închipuie că-l stimulează:

— Formidabil! Cum de ştii ora cu atâta exactitate?

— Tocmai mă uitam la ceas. Ora a treia, zoologia. Profesorul a terminat apelul şi scoate la tablă.

— Vorbeşte-ne despre mafiot. De ce-i spui aşa?

— Dacă nu-i din bloc, nimeni nu intră pe terasă. P-ormă, se uita în jur mereu şi umbla aplecat, ca mafioţii. Aşa umblă toţi, când dau o lovitură.

Îmi vine să râd. Într-adevăr, aşa se păşeşte, se aleargă în filme. Furişat. Babuinul îl priveşte contrariat:

— Cum de nu te-a văzut?

— M-am ascuns printre rufe. El a strigat: „E cineva pe aici? Aş dori o informaţie.“ Am tăcut chitic şi el s-a dus la balustradă. Avea o valizuţă, ca o cutie de vioară dar dreaptă. A scos puşca şi-a aşteptat vreo trei minute… L-am văzut p-ormă, cum ocheşte, uite aşa plimba ţeava, şi a tras. A băgat arma la loc, în valiză, şi-a plecat.

Babuinul îl mângâie pe cap. Dacă ăsta-i pedagog, eu sunt sex-simbol. Cum de nu a înţeles că lui Florescu Dorinel nu-i place să-l tratezi ca pe un copil mic?

— Poţi să ni-l descrii pe mafiot? Nici nu ştii cât de mult ne ajuţi.

— Ba ştiu, declară placid Dorinel. Sunt martor ocular.

Babuinul n-are răbdare:

— Atunci, dă-i drumul! Vârsta! Tânăr sau bătrân?

— Bătrân. Cam ca dumneavoastră.

Mă distrez pe cinste. Ca toţi masivii, Bădoiu arată mai în vârstă decât în realitate. Îmi îndreaptă o privire cum că nu te poţi bizui pe aprecierile puştiului. Dorinel e însă imprevizibil. Ne aruncă un portret în patru cuvinte, de ne lasă cu gura căscată:

— Seamănă cu Richard Gere.

— Hm, consumi ceva televizor.

— Nu prea. Lui bunica îi plac concertele şi mitingurile. Eu mă uit la video… Merg şi la cinema.

— Nu stai cu părinţii?

— Nu. Pentru prima oară, privirea coboară dar nu-şi pierde cumpătul: Tata şi mama au divorţat şi s-au măritat din nou, cu altcineva. Nu-i bine să stea cu copilul de la început.

„Copilul“ e Dorinel, iar teoria auzită în casă – comodă pentru ambele cupluri. Pe fondul acestei reflecţii, îmi vine o idee. Nu cumva l-o fi văzut pe terasă pe Cătălin Voicu, fostul amant al Ninei, care lucrează la *Flora*, iar dumneavoastră la NASA?

— Spune-mi Dorinel, mafiotul ăsta, Richard Gere, n-avea ceva la nas? Nu ţi s-a părut umflat, vânăt, de parcă ar fi avut vreun accident?

— Atunci n-ar mai fi semănat cu Richard Gere.

Logică impecabilă, totuşi băiatul poartă ochelari. Cu toate menajamentele, îl întreb ce dioptrii are. Căpşorul rotund face tic-tac de câteva ori şi îşi duce instinctiv degetul la şaua ochelarilor Optinova.

— Nu-s cu dioptrii. Sunt pentru astigmatism, explică doct, care este un defect de refracţie. În clasă, stau în banca a cincea. Pe miopi i-a pus în banca întâia.

Argument irefutabil în faţa căruia mă închin şi cade ipoteza Voicu-Sinuzită, eventual Lunetist.

— Ce-ai făcut după plecarea mafiotului?

— Am rămas ascuns. Doamna Diamantopol a venit cu încă un lighean de rufe. N-am vrut să mă vadă, e prietenă cu bunica.

— Ti-e frică de bunica?

— Nu mi-e frică, dar e sensibilă. Se necăjeşte din orice prostie şi asta-i face rău la ficat.

— Mai departe, îi dă brânci Bădoiu.

— Mai departe, aţi venit dumneavoastră. Am văzut că aţi început să căutaţi urme… Chiar acolo de unde a tras le căutaţi…

— De ce n-ai venit la mine? Ziceai că semăn cu Baracus…

Dorinel se foieşte în oareşce încurcătură:

— Da, dar semănaţi şi cu banditul ăla gras din *Naşul*. Aţi fi putut să mă răpiţi. Aţi auzit de *kidnapping*?

— Mi s-a întâmplat.

Băiatul clipeşte des, de parcă s-ar mira ce cult e amicul Bădoiu.

— Ca să fiu sigur, v-am urmărit. Am auzit ce aţi vorbit cu doamna Diamantopol. P-ormă, v-aţi întâlnit cu dumnealui…

Cu mine, vrea să spună. Brusc, înţepeneşte.

— Bunica! Să nu mă spuneţi! şi o ia la fugă ca un ied, dispărând în mulţime.

Ne uităm curioşi la femeia care a ieşit din casă, după obişnuitele cumpărături matinale. Spre şaptezeci de ani. E înaltă, distinsă şi are dezinvoltura caracteristică portofelului plin. Poartă ochelari negri la modă şi întreaga ţinută, chiar de piaţă, e actuală, are şic.

— Arăta bine cândva…

— Mda, face Babuinul. Cred că merita s-o priveşti de două ori. Pe timpul războiului din Coreea…

Asta-i criteriul calendaristic al Babuinului! Războiul din Coreea, Cuba, Vietnamul, Afganistanul, Golful… Ce-i drept, fiecare punctează aproximativ altă generaţie.

Îşi aprinde o ţigară, privind lung după o fâţă – Războiul din Vietnam. Fiecare centimetru de epidermă ţipă sex. Mai ales popoul, rotitor şi agresiv. E genul lui. Toate cele cinci pensii alimentare au avut aceeaşi geneză.

— Ai luat-o cam de dimineaţă.

Mă priveşte mirat:

— Va să zică, pe tine te întreabă cât e ceasul?... Trece brusc la altceva: Băi Hercule, încep să mă enervez. Tu realizezi că avem doar niscai piste, dar nu subiecte? Că n-ai pe cine să iei la întrebări?

— Subiecte ar fi, dar de unde să le iei? Crezi că n-ar fi interesant să stai la o parolă cu Voicu sau cu Ţeastă? Cel puţin, pentru lunetist – Richard Gere – nu mai avem nevoie de portret-robot.

— Ai luat-o drept bună? Ştii, eu nu prea am încredere în ăştia mici. Vorbesc din experienţă, am cinci exponate în inventar. Sunt aiuriţi şi trombonişti.

— Dacă i-ai scoate în fiecare duminică la circ şi le-ai scăpa nişte bani de buzunar, ai constata că sunt inteligenţi şi drăgălaşi. Hebdomadar însă, există o pitulice care merită mai multă atenţie.

— Eşti invidios.

— Realist. Nu-ţi place adevărul.

— Du-te’n mă-ta!

Se răsuceşte pe călcâie şi mă lasă în mijlocul străzii.

* * *

Mă duc nu *în*, ci *la* mama. Am un răgaz de circa o oră, până să mă întorc la Nina. E singura urgenţă de moment. Rezultatul autopsiei nu poate cuprinde nici o noutate, cel balistic mai durează. Nici pe ăsta nu dau prea multe parale. Oricum, ştiu că arma nu-i de provenienţă autohtonă.

Hindusă, malaezăă, filipineză (vorba vine, fiin’că ăia importă, fac palmieri, nu flinte), tot n-o s-o găsesc înregistrată în cartea de imobil. Iar după ’90, au intrat în ţară atâtea scule clandestine, încât ar fi interesant de ştiut cam câte revin pe cap de locuitor. Sub Ceauşescu, eram mai informaţi. Ştiam cât oţel ne revine de pălărie. Îi luam şi pe japonezi! Sentimentul ne umplea de linişte şi legitimă satisfacţie. Mai erau unii, curioşi, care se întrebau cam la câte kile de oţel să consume ei personal, într-un an? Naiba ştie de ce le păsa! Parcă pinguini consumau?

I-am promis şi trebuie să mă duc. Sunt singura ei fiinţă apropiată. Cu maică-sa şi fraţii ei, nu s-a înţeles de când era în liceu. În fapt, ei n-au înţeles-o. Sunt din ăia care nu schimbă aşternutul şi verigheta de la descălecare până la ultimul suspin. Mama e mai *alegretto*, ţine la o experienţă de viaţă bogată, compromisurile îi sunt străine.

Cu mine s-a purtat foarte frumos. Parcă nici nu mi-ar fi fost mamă. N-a cunoscut personal nici un profesor de al meu, la pai’şpe ani mi-a dat bani de ţigări, ne bucuram împreună când începea vacanţa mare. Am simţit-o ca pe o soră care avea grijă să nu-mi lipsească nimic. În fond, nu ne despart decât şaptesprezece ani. Atât avea mama când m-am născut. I-am fost totdeauna recunoscător că nu m-a lăsat în seama bunicii, o scorpie cu Dumnezeu pe buze şi-o oaste de draci în suflet! „Cuminte ca o poză“ era idealul ei de copil. Ca să-ţi dea o bucăţică de rahat, trebuia să te fi căţărat pe un nor şi să-ţi fi crescut aripioare. Mama ar fi putut obţine orice de la mine, doar emiţând eventualitatea de a mă caza în poalele de evanghelistă uscată ale bunicii. N-a profitat niciodată de atu. Nici nu m-a ameninţat măcar. Chiar când i-am tăiat o centură din piele de crocodil, ca să-mi fac praştie… Cât am iubit-o pentru asta!

Cu soţii ei m-am înţeles foarte bine. Firesc, mama nu se putea mărita decât cu bărbaţi simpatici. Cel mai mult mi-a plăcut al cincilea. Era regizor de circ, vedeam toate spectacolele pe gratis şi de câte ori pofteam. Am avut o

copilărie foarte frumoasă! În casă a fost armonie şi permanentă atmosferă de carnaval. Căsătoriile n-aveau timp să se uzeze; cum s-ar zice, n-apucau toamna. Durau atât cât durează primăvara într-o legătură sentimentală. Despărţirile erau duioase, cu şampanie şi lumânări aprinse. Toţi plecau cu lacrimi în ochi, toţi au regretat-o. V-am mai spus că trei dintre foştii soţi, mai perseverenţi, au reuşit să biseze.

Mama a transformat apartamentul din Piaţa Kogălniceanu într-un studio cu dormitor. Un dormitor aiurit şi adorabil. Exact ca ea. Patul perfect rotund, aşa cum şi l-a visat încă din adolescenţă, citind – dacă nu mă înşel – *Anotimpurile* lui Radu Tudoran. Dulapurile din perete sunt camuflate de draperii galben-canar. O oglindă veneţiană autentică pe peretele de la picioarele patului, şi ăsta-i tot *bedroom*-ul. Ansamblul dă impresia unui decor de teatru, ca şi studioul, de altfel. O canapea circulară imensă, un scrin franţuzesc transformat în bar, televizor, câteva aplice de cristal... Aici, galbenul-canar – culoarea ei preferată (e brunetă) – mai înregistrează câteva pete de violet.

Cât priveşte atelierul unde bricolează tot felul de fleacuri ornamentale, acesta e instalat la mansardă. Banii nu-i lipsesc niciodată. Sunt fiul ei, dar al dracului să fiu dacă ştiu cum îi fabrică! Efectiv, face parte din fericita categorie de oameni care scot, inventează bani din orice. Rătăcită în Sahara, i-ar găsi probabil în cocoaşa unui dromader.

Îmi deschide de la primul ţârâit şi-mi sare de gât. E şi ea scundă. Deosebirea dintre sexe nu va dispărea niciodată! Ce dă la mine „pitic“ la ea devine graţiosul *mignon*. O privesc cu plăcere şi de fiecare dată îmi spun că nu va fi niciodată bătrână. S-a tuns scurt de tot, ca un derbedeu de zece ani. Cerceii gitane uriaşi, din cristal negru, mâna impecabilă, expresia luminoasă, destinsă, a insului care-a făcut toată viaţa doar ce-a poftit, te avertizează imediat cu cine ai de-a face: o femeie care n-a ţinut în viaţa ei un lighean cu mazăre de curăţat în poale şi nici n-a apretat cu

ştaif cămăşile legitimului. Căci, cu excepţia accidentului din care m-am iscat eu, a avut doar legitimi.

Bineînţeles că nu mai arată ca în tinereţe, dar a rămas seducătoare. Ochii sunt tot minunaţi, surâsul de copil în faţa pomului de Crăciun – intact, intactă pielea din cea mai fină catifea. Când eram mic, avea un mantou de lutru. Mi se părea că seamănă cu mama. Atingându-le, încercam aceeaşi senzaţie.

Mă trage în mijlocul încăperii şi, chipurile, mă admiră:

— Ce-ar fi să-ţi laşi barbă? Dă prestanţă, ştii…

Respir adânc şi zâmbesc:

— N-ai să te obişnuieşti niciodată cu ideea că nu sunt Adonis?

— Ce prostie! Eşti foarte drăgălaş şi ai un gen. Mickey Rooney, de exemplu…

— Mamă, o întrerup, sunt foarte grăbit, abia am reuşit să găsesc o gaură în program…

S-a făcut covrig pe canapea. Are o flexibilitate de invidiat.

— Eu îmi închipuiam că luăm masa împreună. Nu ne-am mai văzut de…

— Exact unsprezece zile jumătate, timp în care – zâmbesc – mi se pare că nu te-ai plictisit…

Surâde şi ea, cu gropiţe şi licurici în privire:

— A!, te gândeşti la Toto!

O iau scurt, ca la Poliţie.

— Câţi ani are?

— Şaizeci.

Mi se pare neserios să te cheme Toto la şaizeci de ani, dar parcă eu sunt mai reuşit ca Bobiţă, la aproape treizeci şi trei?

— Ce’nvârte?

— Începe să-mi semene a interogatoriu…

— N-o lua aşa. Vreau să-i stabilesc punctele cardinale.

— Te asigur că n-are cazier. E coafor!

Mă uit edificat la capul ei:

— Creaţia lui?

— Nu fi caraghios, şi începe să râdă. E coafor de câini!

Câteva momente, rămân stop-cadru. Faţă de profesiile celorlalţi soţi, asta, a lui Toto, mi se pare de la distanţă cea mai fistichie. Mama îmi sesizează starea de spirit:

— Bob, mi-e teamă că tu nu eşti îndeajuns de adaptabil. Lumea evoluează şi există azi o grămadă de meserii despre care pe timpul lui Ceauşescu nici măcar nu se auzise.

— Tot căţeluşi pieptăna Toto şi atunci?

— Sigur că nu. Era geolog. S-a reprofilat după ’90. Ţin să-ţi spun că s-a orientat perfect, are azi cel mai important salon din Bucureşti. Programările se fac cu două-trei săptămâni înainte.

— Înseamnă că merge treaba!

Mama râde încântată:

— Are un dever extraordinar, vin şi din provincie. Abia face faţă, continuă plină de entuziasm, a fost obligat să mai angajeze două persoane. O actriţă de la Nottara şi un inginer… ceva cu calculatoare. Auzi, tu? Numai corp diplomatic, are patruzeci şi trei de clienţi. Ţi-ai fi închipuit?!

— Nu, recunosc cu sinceritate. Unde şi-a deschis salonul? Aş fi curios să-l văd.

— Nu ştiu să-ţi spun strada, deşi am fost de câteva ori. Cam pe unde era Lupoaica…

— Las’ că nimeresc eu!

— Precis. Localul e drăguţ, dichisit, cu ziduri oglindate. În vitrină are câteva paneraşe cu pui vii, cum erau odată pe cutiile de bomboane. O drăgălăşenie!

E grozav de entuziasmată şi mă întreb dacă nu cumva bizarul îndeletnicirii e cel ce a precumpănit în luarea celei de a unsprezecea decizii. La mama, totul devine „adorabil“, din momentul în care sare cu cel puţin câţiva centimetri ştacheta normalului. Abia aştept reacţia bunică-mii şi a unchilor! Îmi promit, ca pe un regal, o vizită cât de curând.

— Cum se numeşte firma?

— *Rex şi Prinţ*.

— Promonarhist?

— Spiritualule! Doar nu era să-i zică *La Azorică şi Grivei*?!

Mă uit la ceas:

— Mamă, mai am un sfert de oră. Când şi cum l-ai cunoscut?

— Acum zece zile. De cum l-am văzut… A fost un şoc, Bobiţă! Am simţit din prima secundă că, în sfârşit, am găsit omul vieţii mele. Cel predestinat! E greu să-ţi explic… O linişte binecuvântată mi-a cuprins întreaga făptură şi parcă o voce mi-a şoptit… În fine, am simţit că am ajuns la capătul căutărilor.

Îmi camuflez scepticismul în spatele unui zâmbet de fericire. Ori de câte ori s-a pregătit să-şi pună o verighetă nouă în deget, mama s-a simţit la capătul căutărilor. Mă întreb cât va rezista Toto, cel de-al unşpelea predestinat? Grozav aş pune un pariu, dar sunt un fiu respectuos.

— …şi în modul în care ne-am cunoscut, se vede desluşit mâna destinului. Închipuieşte-ţi, ultima oară am fost în Floreasca… da, aşa e, cu Mitică.

— Mitică… Mitică…

— Da, dragă, Mitică, marinarul. Al şaptelea… Pur şi simplu, n-am mai avut treabă pe acolo. Să n-o lungesc, cineva şi-a cumpărat o casă în cartier şi m-a rugat s-o văd, poate-i dau vreo idee cum să şi-o aranjeze. La plecare, mi s-a făcut chef să mă mai uit pe la vitrine…

— La obiect, mamă, te rog!

— Păi ăsta e obiectul! Mâna destinului a intervenit a doua oară! În loc să iau un taxi, ca de obicei, am luat-o pe jos. Când am ajuns la salonul lui Toto, am simţit o… nu o, un impuls irezistibil să intru. Primul om cu care am dat ochii a fost Toto. Nu ţi se pare de-a dreptul extraordinar? Se ocupa de toaleta unui *Loulou de Pomeranie* – o bomboană, alb şi rotund ca un *boule-de-neige*!

Se opreşte, clămpănind din genele superbe şi riverane. Adică are gene bogate şi pe tivul de jos al ochiului, ceea ce

nu se prea întâmplă. Încheie cu un gest elocvent – „voilà de vezi!“

— Asta a fost tot şi-a fost de-ajuns…

— Îţi doresc din toată inima să fii fericită, şi o îmbrăţişez.

E o femeie cu simţul realităţii care consideră că n-a avut, nu are motive să se plângă de soarta ei:

— Eu am fost întotdeauna fericită, scumpule. Sper, de fapt sunt convinsă că fericirea pe care i-o datorez lui Toto îmi va acoperi întreaga existenţă.

— Hotărât, fericirea e o chestiune de decizie interioară.

Nu cred o silabă, aş vrea să-l văd şi eu pe ăla care decide interior să nu fie fericit, dar de ce să nu adaug o pensulă de azuriu şi roz-paradis la o zi frumoasă? Mama mă mângâie recunoscătoare pe obraz:

— Ce copil bun eşti tu, Bob! Ce mult îmi doresc să fii la fel de fericit ca mine! Va veni şi timpul tău.

Trebuie să plec. Promit să vin la cină mâine seară, ca să-l cunosc pe logodnic. Mă conduce până la uşă. Nu-i spun că intenţionez o prospecţie incognito la *Rex şi Prinţ*, chiar acum, înainte de a mă întoarce la Nina. Nu vreau să-l avertizez pe ipochimen, îmi plac impresiile, clişeu neregizat, în schimb, o întreb ce cadou i-ar plăcea. E generoasă, ca de obicei:

— Am să-ţi fac eu un cadou. Nu-mi mai datorezi nimic pentru Caritas. Debitele mele le-a preluat Toto. E un adevărat gentilom, de pe vremea turnirurilor!

Asta chiar că-i o veste bună, de ieri, n-am mai făcut nici un pariu. Mă mai reţine o secundă şi lansează, ca pe ceva cu totul lipsit de importanţă:

— Dacă nu te plictiseşte din cale afară, poate treci pe la bunică-ta să-i spui. Ştii, totuşi nu se face…

Mă exprim la fel de eliptic:

— Nu crezi totuşi, că tu…

Mă sărută pe frunte şi îmi face vânt:

— N-am nici un chef… să-mi stric cheful.

* * *

Aş fi dat peste salonul lui Toto, fără nici o indicaţie. E vitrina cea mai frecventată din zonă şi, dacă ce se petrece înăuntru corespunde forfotelii de afară, înseamnă că mama a dat lovitura. Ca negustor, tipul are geniu, idei şi curaj. Pe seceta din frigiderele noastre, îţi trebuie o fantezie cu bătaie lungă, ca să-ţi închipui că poţi scoate bani montând bigudiuri pe ţeste canine. Uite că Toto şi-a închipuit bine! Vorba aia, e de ajuns să observi preşul de la intrare, ca să-ţi dai seama că afacerea merge splendid.

Ca să ajungi să vezi ce se petrece în vitrină, trebuie să faci coadă. Curioşii sunt de toate vârstele, iar copiii efectiv înţepenesc acolo. În peisajul sărăciei ante şi post-decembrie ’89 clişeul are inedit. Şi-ţi încălzeşte inima. Cât ai fi de „câine“, nu poţi rămâne indiferent la drăgălăşenia căţeluşilor de toate naţiile, cazaţi în trei paneraşe. Sunt amestecaţi ca un pachet de cărţi de joc, iar pe unii îi văd prima oară pe viu, îi ştiam doar din Larousse. În mijloc – un acvariu lat în şolduri, ca bolurile de coniac, cu peştişori exotici, policromi şi grozav de activi.

Încerc să văd ce se petrece dincolo de vitrină. Număr cam cincisprezece scaune. Maeştrii manevrează foarfeci, perii, foehnuri, sprayuri, cu siguranţă şi competenţă. Mamele supraveghează chestiunea îndeaproape, la locul operaţiunii, în picioare, lângă victime. Vorbesc continuu, probabil numai prostii. Coaforii zâmbesc şi ei continuu, se dau câte un pas înapoi, admiră în oglindă clientul, mai ajustează o ureche, mai adaugă un cârlionţ pe frunte, mai trag o pensă la coadă. Judecând după expresii şi hărmălaia care străbate până în stradă, e o viaţă animată acolo.

Cei trei, mă refer la personal, sunt uşor de identificat. Actriţa, o femeie încă tânără, are ceva de tras cu un caniche nou-nouţ. E alb şi abia scos din baia de şampon, se zbate să scape dintr-un prosop. Nici foehnul nu-i place mai mult. Ce

circ poate să facă, e ceva nespus! Caniche-ii sunt nebuni şi când sunt normali…

La distanţă de două scaune, lucrează inginerul electronist. Nici ăsta n-a împlinit patruzeci de ani. Fizionomia tipică a bolnavului de ulcer. Când a făcut rost de el, n-aş putea spune. Ca electronist sau ca frizer?

Uite-l şi pe „tata“! Nu ştiu cum trebuie să arate un geolog, dar presimt că tipul n-are moaca breaslei. E masiv, jovial şi pişicher; mustaţă neagră, à la Clark Gable. Impresie de ansamblu: „capşist“ de altă dată, foiţar redutabil şi plaisirist, fumător de pipă sau trabuc. Recomandabil să nu stai cu spatele la el. Din orice parte l-aş privi, nu-l văd scărpinând pietre printre monumente ale naturii. Şi…

Mă încearcă un sentiment de nelinişte. Nu-l văd de loc însurându-se la şaizeci de ani. O fi maică-mea seducătoare, dar pe certificatul ei de naştere original e ţintuită stema cu lei, şi nu pârţul cu spice şi sonde al socialismului cu şapcă. Concret, Toto – golan cu stil şi crai, cum îl intuiesc – dacă tot ajunge la Primărie, poţi paria matale pe ultima centimă că însuşi viitorul socru e cu cel puţin zece ani mai tânăr.

Miros ceva suspect în povestea asta şi simt o strângere de inimă. Ar fi prima decepţie din viaţa mamei. Dureroasă pentru că se află – aşa cred – la final de carieră sentimentală. Săraca îşi închipuie ultima cortină căzând peste un straşnic happy end! Ca să-mi îmbujorez dispoziţia, acord totuşi un zece la sută eventualităţii ca Toto să se fi îndrăgostit sincer de mama, de farmecul ei, de tonicitatea care o caracterizează, de inegalabilul ei talent de a picta un soare convingător pe un cer autumnal ciuruit de ploaie, de fermecătoarele ei aiureli. Un argument deloc de neglijat pledează în favoarea ipotezei unui Toto sincer: nu el a căutat-o pe mama, nu el a provocat cunoştinţa. Ea l-a găsit.

Încerc să-mi deschid cărare în turma de ţânci care asaltează vitrina. O surpriză pe cinste, o surpriză de zile

mari mă înşurubează pe trotuar. Degajat, cu aerul unuia de-al casei, Ţeastă intră în prăvălie!

Toto îi zâmbeşte *Trei Roze* – recte, de la o ureche la cealaltă, ca să nu vă închipuiţi că ar fi vorba despre whisky-ul omonim. Abandonează foarfeca şi întinde mâna peste capul clientului, un Saint Bernard cu expresie sfătoasă. Băieţii se înţeleg din priviri şi Ţeastă dispare în spatele unei draperii din fundul salonului. Presupun că acolo se află un mic birou. Electronistul tocmai se eliberează şi Toto îl roagă să-i preia clientul. Dispare după aceeaşi perdea.

Gândurile mi se ciocnesc în cap, ca nişte bile de biliard, doar că mult mai repede. Ţeastă, fiorosul suspect de la Dusseldorf şi *Crocodil Club*, omul care-o cunoaşte pe Wanda şi le-a înspăimântat pe Nina şi pe Coana Aurica, tenebrosul care şi-a semnalat prezenţa în momentele cele mai fierbinţi, e un bun amic cu logodnicul maică-mii! Senzaţional! Prea senzaţional!

Mă fac mic, ceea ce nu constituie o problemă. În mai puţin de zece minute, Ţeastă părăseşte salonul. E atent la trafic, mai exact la taximetre, o stratagemă care-i dă posibilitatea să constate dacă e urmărit. A ajuns în staţie şi urcă în primul taxi care-şi aşteaptă rândul. Îmi notez numărul în gând. Eu îl iau pe al treilea. Nimeresc unul de la firma Valentino, pentru care am o slăbiciune. Sunt corecţi, şoferii – în general tineri – au figuri urbane. Şi ăsta e la fel. Îi explic ce are de făcut şi dă încântat din cap. Îi place.

Pe traseu, începe să se simtă decepţionat. Cursa e cuminte, fără fiţe, fără emoţii. Se aştepta probabil să gonim cu două sute pe oră, să zburăm peste vreo două troleibuze şi o Dâmboviţă, să intrăm într-un supermarket prin vitrină şi să stopăm într-un deal de cutii de conserve!

Nici gând: Ţeastă coboară la Sala Palatului. Priveşte instinctiv în jur. Nu ca unul care caută să sesizeze un eventual filaj, ci se orientează la schimbarea de peisaj, după cursa cu un vehicul. Constată că-i soare şi încalţă o pereche

de ochelari. O ia alene pe Luterană. Un domn care se plimbă. Pare atât de liniştit, că încep să mă simt eu neliniştit. Am nevoie de un secund. În jur, lume ca la Moşi, pe o stradă care până mai acum câţiva ani era liniştită ca o după-amiază de duminică provincială.

La Catedrala Sf. Iosif, câteva afişe anunţă un concert de dimineaţă. Spre surpriza mea (în fond de ce?), Ţeastă intră înăuntru. E catolic, sau cel puţin vrea să aibă aerul. Îşi moaie degetele în apă sfinţită şi se închină cu palma complet deschisă. O zbârceşte la urmă. Reflex, face crucea ortodoxă, adică de la umărul drept spre cel stâng. Catolicii merg în sens invers. Încerc să ghicesc ce o fi în capul caraghiosului ăsta?! Se aşază într-o bancă şi-şi culcă fruntea pe degetele împletite. Pare adâncit în rugăciune.

În Catedrală, lume puţină. Tot feţe subţiri, nici picior de mitocan. Sunt în ultima bancă şi deocamdată singur, pe o rază de circa trei metri pătraţi. Îmi scot scula şi comunic cu sediul. În câteva minute, Ene şi Timofte vor fi la Catedrală. Gândurile îmi aleargă în toate părţile. Caut puncte fixe şi conexiuni logice. În afară de amănuntul că toate victimele au avut legătură cu industria sexului, restul pare teatru absurd. Segmentele sunt bizare, nu se îmbucă. Uite-l pe Ţeastă! Bate Europa după fundul Wandei, zice prezent ori de câte ori mierleşte vreo fufă, se joacă de-a omul invizibil, iar acum face conversaţie cu eternul sacru. În tevatură, pică şi Nina Vestibul, nevastă de Bundestag. Aerobică la aşternut. Lipsea sosul picant… Pune moţ draga de Celia, mămica mea personală, încurcată cu Toto, amicul lui Ţeastă!

Îmi dă târcoale o idee… Cel puţin în cazul Wandei şi al Ninei, avem de-a face cu un şantaj de proporţii. Diferă compartimentul de viaţă asupra căruia el se exercită, dar esenţa e aceeaşi. Wanda se sustrăsese unor obligaţii, încă nu ştiu de ce natură, iar încăpăţânarea a costat-o. La Nina, e vizat compartimentul social în care a reuşit să se

instaleze. Indiferent de mizã, jocul e acelaşi: ori valsezi cum îţi cânt eu, ori plânge mã-ta la mormânt proaspãt!

Şi-acum, ajung la idee! Oare n-au nimerit fãtucile astea în pãienjenişul unui trust de şantaj? O instituţie specializatã, acoperind toate sectoarele vieţii sociale. Şi politice. De ce nu? Helmut e o personalitate în Partidul Creştin-Democrat, un apropiat al Cancelariei lui Kohl, vin alegerile etc... Doar cu jumãtate din dosãraşul Ninei, în Occident, arunci un guvern în aer. La noi, îţi trebuie trinitrotoluen.

O atingere uşoarã pe spate. E locotenentul Ene. I-l arãt pe Ţeastã care se îndreaptã spre Madona din dreapta altarului, unde îngenunchează. Pariez cã ne pregãteşte o figurã 'oaţã!

— Nu-l scãpa din ochi. Eu ţin ieşirea... Pst! O carã.

Ţeastã se închinã din nou, dupã tipic, şi iese.

— E Timofte pe fazã, mã linişteşte Ene.

I-o luãm pe urme, *tiptilement*. Ţeastã face câţiva paşi şi se opreşte. Are o zvâcnire a braţului, de parcã şi-ar fi amintit de ceva. Da, trebuie sã cumpere flori. Coşurile ţigãncilor din coasta Catedralei sunt îmbietoare, ispita te face sã lãcrimezi. Un singur fir de trandafir echivaleazã cu douãzeci de pâini. Cam mult, chiar şi pentru Ţeastã. Renunţã la flori şi traverseazã strada.

Doar cã ãl de traverseazã nu e Ţeastã. E altul.

* * *

N-am luat niciodatã atâtea plase într-un singur dosar şi situaţia mã afecteazã. M-am lãsat dus cu un truc ridicol de simplu. Îl simt la ficat.

La câţiva paşi de Madonã, se aflã confesionalele, sicriaşele acelea cu zãbrele, unde catolicii îşi fac spovada. În zonã, domneşte un clar-obscur constant. Din unghiul în care mã situasem, partea inferioarã a trupului unei persoane nu se vede. Rândurile de bãnci taie perspectiva.

Aşa s-a realizat ştafeta. „Înlocuitorul lui Ţeastă aştepta semnalul ascuns într-unul din confesionale. Tupilându-se, a ajuns la Madonă. Schimbul s-a efectuat probabil în timp ce Ţeastă era îngenuncheat. O singură secundă de neatenţie, când a venit Ene, şi Ţeastă, folosind acelaşi itinerar cu al complicelui (minus halta din confesional), a întins-o. În faţa Madonei se închină acum omul de paie.

Ene rămâne să-l ţină sub ochi, eu dau fuga afară. Peste zece minute începe concertul, lume ciotcă. Mă reped la Timofte care-a ieşit din maşină. Priveşte îngrijorat înghesuiala din faţa Catedralei. În mulţime, Ţeastă se putea topi uşor, ceea ce, probabil, s-a şi întâmplat. Nu-l vedem nicăieri.

Regia e prea evidentă ca să nu mă simt speriat. Am fost aduşi aici ca să se dea verde în altă parte. *Altă parte* înseamnă acum Nina. Trebuie să ajung la ea neîntârziat. Mă întorc în Catedrală. Lumea a început să se aşeze în bănci. Ia loc şi „substitutul“ la un capăt de bancă. S-o poată vira la prima ocazie.

— Fii atent, îi spun lui Ene, să nu-l ratăm şi pe ăsta. Când iese, îl umflaţi şi-l duceţi la sediu!

— Dacă face scandal?

— Lasă-l să facă. Ne cerem după aia scuze…

Mă priveşte cu îndoială.

— Cap Bob, mi-e că ne dăm rău în stambă. E lume multă şi cucuiată. Numa’ plenipotenţiari[{63}].

— Las că i-a obişnuit Iliescu cu şi mai boacăne! Oricum, îi daţi voie să se îndepărteze câţiva metri şi după aia îl flancaţi. Nu-l scăpaţi indiferent de risc. Mă reped până la Nina. Acolo, arde!

Le las lor maşina, eu iau din nou un taxi. Bine că se dau acuma bonuri de decontare. Uşor şi original, îi ajungem pe albanezi din urmă!…

* * *

Îmi bate inima ca o pendulă japoneză. Ochii bridaţi cu care întreţinem legături tradiţionale… Cunoaşteţi un singur popor sau trib cu care să nu întreţinem legături tradiţionale, încă de pe vremea celui descălecător, Bogdan din Cuhnea, Voievod de Maramureş? Deci, Mitsubishi şi Cio-Cio-San, trăind cu cinci sute de kilometri pe oră, normal că şi-au adaptat şi ceasurile.

Încă de pe bulevard, văd maşinile pompierilor din faţa blocului. A izbucnit un incendiu la parter, îmi explică maiorul S. pe care-l cunosc. Numele lui nu constituie un secret, dar nu vreau să vă aglomerez memoria. Ceva mai în spate, unul din pândaşii noştri îmi adresează un *smile* liniştitor. Nina e OK!

Focul a ajuns până la etajul I. Din fericire, s-a intervenit prompt şi situaţia e sub control. Fireşte, lumea s-a speriat, a coborât în stradă cu argintăria, niscai aur şi blănurile epocii de tranziţie.

Când i-am spus lui Ene că „arde“, am vorbit într-un ceas rău. Privatizatul care avea la parter un magazin de galanterie contemplă dezastrul cu un aer buimac. Totu-i ferfeniţă şi nişte tipi de la ASIROM fac pe marii detectivi de la marile societăţi de asigurare din lumea I. Diverşi Mitici şi Costici îşi dau cu presupusul privind cauza incendiului. Inevitabil, se ajunge la politică. Dat fiind cartierul în care ne aflăm, primarul CD primeşte o rafală de şuturi vizând buzunarele dorsale de la pantaloni. Nu s-au luat măsuri de securitate, autorizaţiile se dau aiurea… Ăia care răspund la sondajele IRSOP cu „nu ştiu“ înclină spre varianta „accident datorat neglijenţei”. I-aş provoca la un pariu că se înşeală. Două boacăne mari – o crimă şi un incendiu – în aceeaşi dimineaţă şi în acelaşi perimetru nu mai seamănă nici a accident, nici a coincidenţă. I-o spun şi Ninei, care-mi deschide de la primul semnal.

E bine zgâlţâită, iar mai palidă de atât nu poate fi. O mască de teatru chinezesc clasic.

— Am crezut că mor de frică. Nu ştiam ce să fac.

— A fost o diversiune, intenţionau să te scoată din casă.

— La atâta lucru m-a dus şi pe mine capul. Noroc că m-a sunat caraliul vostru „lampa de veghe“, şi mi-a spus să stau liniştită.

Întinde mâna după sticla de whisky şi mă întreabă din priviri. Tot din priviri răspund că nu.

— N-aş fi rezistat fără un gât de alcool. E a lui bunica, săraca… Începe să plângă: A fost o femeie extraordinară, în felul ei… Sunt lucruri pe care nu le pot uita… Într-o iarnă… Aveam zece ani, puştoaică într-a V-a. Făcusem o congestie pulmonară, nasoală de tot. Temperatură mare, mă ţinea în cearşafuri ude. Trei luni am bolit, credeam că pierd anul şcolar. N-a vrut să mă lase la spital, unde zăceau câte trei-patru copii într-un pat…

Vorbeşte sacadat, scuturată de sughiţuri. Mie-mi arde jarul în ciubote, dar nu mă lasă inima s-o întrerup. Bunică-sa i-a fost fiinţa cea mai apropiată, simte nevoia s-o evoce.

— …aveam nevoie de bani. Totul costa! Doctorul care venea acasă, medicamentele străine, cumpărate la negru şi, în special, mâncarea. Trebuia să fiu bine hrănită, şi sub porcul ăla de Ceauşescu nu găseai nimic. De unde citrice, supe de carne, ficat proaspăt, dulciuri? Chiar dacă te mai lipeai pe lângă vreun Mercur, plăteai şpagă de la simplu la dublu. Ţii minte cât te căciuleai pentru un kil de zahăr peste raţie?… Amărâta asta – Rica Cabanos cum îi spuneau golanii, curvă bătrână de Ferentari, hoaţă, codoaşă, tot ce pofteşti – m-a sculat din morţi. Ajunsesem la optişpe kile, cât un curcan NATO mai modest.

Aprinde o ţigară, trage câteva fumuri. Îşi ridică obrazul ud, căutându-mi privirea:

— Să-ţi spun cum? S-a apucat să facă din nou trotuarul pentru mine. Femeie sărită din şaizeci şi cinci de ani! Cum? Pândea prin bombele de periferie clienţi de la un kil de vodcă în sus. Făcuţi pulbere, ca să nu bage de seama că cloamba a fost colegă în primară cu Ana Ipătescu! Tu, Cap

Bob, eşti în măsură să realizezi ce soi de muşterii erau ăia! Câtă silă, câte umilinţe, cât mişto ordinar a trebuit să înghită! Pentru o sută de lei, uneori câţiva poli. Bineînţeles că amărâta îşi rotunjea suma. Cât erau ăia de matoliţi, i-ar fi putut buzunări şi o galiţă de Ciorogârla. Le umfla capitalul şi schimba pentru o vreme căprăria. Până la urmă, au găbjit-o. „Naş“ i-a fost un lipovean, hamal în Gara de Nord. Dat în Paşte, ce reflexe putea să aibe animalul! Spunea bunică-mea că-l văzuse cu ochii ei răzând pe nemâncate, şi-n mai puţin de un ceas, doi litri de palincă! Săraca şi-a zis că merge cu ăsta la fix… Aşi, era treaz, ca după infuzii cu muşeţel! A luat-o de coc şi glonţ cu ea la secţie! Îţi dai seama, o îmbulinase rău de tot: prostituţie şi furt din avutul particular. Numa’ bune de joben la un cazier dolofan, cinci ani de incubator[{64}] ca nimic.

— Ultima detenţie a efectuat-o parcă prin ’70…

— Aşa-i. Când cu lipoveanul, a nimerit un miliţian cumsecade. I-a căzut ăluia în genunchi să nu-i facă dosar. I-a vorbit de mine, l-a dus acasă să mă vadă, să se convingă că nu-s tromboane. Dacă o închideau, eu ajungeam automat la Casa de copii. Ştia şi ăla ce înseamnă orfelinatul socialist. Cât eram de prăpădită, crăpam în mai puţin de o săptămână.

— Înţeleg…

Nina scutură din cap:

— Nu înţelegi zile ca acelea decât dacă le-ai trăit. Iartă-mă că-ţi mănânc timpul… eşti singurul om pe lumea asta cu care pot vorbi despre Coana Aurica… Aşa cum a fost ea, pozã neretuşată. Pe om, căci era un OM – vorbesc de miliţian – n-am să-l uit nici în groapă! A muşamalizat povestea. Când a plecat de la noi, i-a lăsat bunicii cinci sute de lei, să-mi cumpere fructe şi dulciuri… Maiorul Stângaciu, aşa-l chema. Nu l-ai mai prins, eşti prea tânăr. După ce m-am procopsit în nemţime, l-am căutat… E la pensie, s-a retras la Brăila. Am plâns amândoi…

I-am expus planul maiorului Demetru, fără a omite riscurile pe care le incumbă. Desigur, trei „umbre“, îngeri păzitori, o vor talona neîntrerupt, dar amănuntul nu elimină în totalitate pericolul. Opţiunea îi aparţine în exclusivitate.

Nina mă ascultă încordată. Dă din cap, punctându-mi fiecare propoziţie. O rază de soare i s-a împiedicat în genele lungi, dându-le un lustru de antracit. Îmi întinde spontan mâna:

— Sunt de acord.

— Nu vrei să te mai gândeşti?

— Ieri, poate aş mai fi stat pe gânduri. Azi, nu, vreau să dau în gât bestiile astea. Pentru Coana Aurica.

* * *

La sediu, balamuc. Demetru face pe nebunul, dar ăsta-i ritmul lui biologic. Stilul casei. Una din pensiile alimentare ale Babuinului, cea mai veche, e coleg de clasă, la Matei Basarab, cu fiul lui Suliţă. Instrucţie la ei acasă, mai ceva ca la puşcaşii marini americani! Şi ăştia iau cu un gât Legiunea Străină de care a auzit toată lumea… Raportul se prezintă de două ori pe zi. Întreaga familie. Nu face excepţie nici doamna Demetru. Lecturile trebuie avizate în prealabil, nimeni nu are acces la cinematograful de noapte, băieţii (doi) prezintă spre aprobare dosarele copiilor cu care vor să fie prieteni… Tot felul de drăcii din astea şi Bădoiu se jură că nu pune floricele.

Găsesc pe birou un mesaj din partea lui. Urmăreşte un fir care duce la Sinuzită, amorul de mai anţărţ al Ninei… Nu lipseşte un autograf de la mama. Sau trebuie să-i scot ceva de la reparat, sau are o comandă specială pentru cina de mâine seară. Poate să mai aştepte. Acum, vreau să văd ce hram poartă omul de la Catedrală.

— A făcut tapaj?

Ene clatină din cap fericit:

— Nu. Cooperează, zici că-i place. E la a treia cafea.
— Aha! Alertă de gradul I.

La prima vedere, un pensionar indexat, amator de şuetă non-stop. Le ştie pe toate, are opinii despre toate, e împăcat cu toate: cu Dumnezeu, cu Guvernul, cu Opoziţia…

Îl cheamă Vasile Panait, are şaizeci şi trei de ani şi-a lucrat ca administrator, la diferite cămine şi internate. Încerc să-mi dau seama în ce măsură ar putea fi confundat cu Ţeastă. Au aceeaşi statură, autostradă între urechi, cam aceleaşi culori, pe gama de gri. În principiu, nimeni nu poate să semene cu Ţeastă, are trăsături prea caracteristice, dar de la oareşce distanţă, pe lumină incertă şi în fugă, pot fi luaţi cu uşurinţă drept una şi aceeaşi persoană. Costumul deschis sporeşte considerabil şansele confuziei.

În realitate, întrebările le-a consumat Ene, dar eu am ţinut să-mi fac o impresie personală. Îmi spun că n-are nici faţă, nici aer de catolic. Oile Papei au ceva special şi, să mă ierte majoritarii ortodocşi, o anume distincţie care-i singularizează. Arar întâlneşti printre ei fizionomii mitocăneşti. Panait îmi explică singur motivul „inadvertenţei“: a trecut la catolicism cu cincisprezece ani în urmă. Nu, nu l-a influenţat nimeni, nu s-a lăsat convertit de nimeni, a simţit aşa, ca un soi de poruncă. De atunci, frecventează Catedrala Sf. Iosif.

— Locuiţi în apropiere?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Îşi închipuie că a făcut un banc grozav şi aşteaptă efectul. Constată că nu vine şi continuă:

— Stau pe Locotenent Lemnea, cam la un sfert de ceas în pas de plimbare.

— Mergeţi frecvent la Catedrală?

— Duminica, în orice caz. De când am ieşit la pensie, mă duc mai des.

— Depinde de ceva anume?

Zâmbeşte de parcă s-ar scuza:

— Când simt chemarea şi la toate sărbătorile.

— Azi a fost vreo sărbătoare, sau…

— S-au împlinit patruzeci şi trei de ani de când a murit bunică-mea!

Îl privesc lung. Ăsta-i original de tot!

— Comemoraţi toate decesele?

Zâmbeşte din nou. Prea des.

— Cum adică?!

— În caz afirmativ, şi având neamuri numeroase petrecute spre cele veşnice, normal ar trebui să mergeţi zilnic.

E dezorientat, în atitudine i se strecoară o vagă umbră de iritare. Asta şi urmăresc. Show-ul pensionarului cumsecade care face politică în papuci la televizor i l-a servit lui Ene. Dacă există şi altă partitură, vreau s-o cunosc.

— Pardon, de unde ştiţi dumneavoastră câţi morţi am eu în familie?

— E elementar! De la o vârstă, ai mai multe cunoştinţe „dincolo“, decât aici. Fatalmente, agenda cu numere de telefon se subţiază, iar familia nu face excepţie.

Se uită la mine dintr-o parte, ca surzii de o ureche, sau poate încercând să aprecieze cam la câte kilograme trag.

— Mde… N-am privit niciodată lucrurile din punctul ăsta de vedere.

Îmi iau o expresie elocventă: „Vedeţi?“

— Acum am înţeles. Poate că-s păcătos şi nu-i mai pomenesc chiar pe toţi care s-au dus, dar bunică-mea m-a făcut om, mi-a scris mie toată averea. Cum se zice, m-a săltat. De pe urma ei, ins la nici două’j dă ani am avut o căsuţă la Bariera Vergului, mobilă şi un radio Telefunken. Dumneavoastră sunteţi tineri, v-aţi născut cu televizor, nu ştiţi… Pe atunci, însemna ceva. Dacă aveai radio şi telefon, erai burjui, unul care a exploatat clasa muncitoare. Aveai şi pian, te băga la criminali de război!…

„…Şi aşa mai departe“, completez în gând. Îl întrerup:

— În concluzie, sunteţi practicant.

— Cred că da. Ţin foarte aproape cu biserica.

— În cazul acesta, firesc, cunoaşteţi personalul şi mare parte din enoriaşi.

— Doar din vedere îi ştiu, lume nu prea cunosc.

— Cum aşa? Faceţi impresia unui om foarte sociabil.

— Eu sunt – şi iar zâmbeşte lung – dar nu şi ăilalţi. Sunt o naţie de oameni scorţoşi, care nu se lasă traşi de mânecă. Şi nici eu nu-s insul să mă vâr cu de-a sila, dacă văd că nu te laşi.

Răspuns abil, dar neconvingător. Încearcă să-mi motiveze anticipat inexistenţa unor relaţii; situaţie imposibilă, dacă o raportezi la oameni care se întâlnesc mai des între ei, decât cu propria familie. În acelaşi timp, vrea să lase impresia unui enoriaş fervent, „fără absenţe“. De ce? Simplu. Vizita de azi, la Catedrală, n-a fost regizată de Ţeastă, ci s-a încadrat într-un sistem de existenţă normal. Când şi cum a avut Ţeastă posibilitatea să-l „comande“ la fix, rămâne de văzut.

Îi arăt o fotografie scoasă după casetă:

— Îl cunoaşteţi?

Panait îşi pune tacticos ochelarii, studiază poza cu atenţie.

— Nţ! Nu l-am văzut niciodată… E ciudat, râde cu îndoială, dar parcă ar aduce cu mine. Ce-o mai fi şi drăcia asta?!

Gafă, flăcău! Ai supralicitat şi ai dat-o în bară! Colţunaşul prea plin plezneşte la încheieturi. Acum sunt ferm convins că e aghiotantul{65} lui Ţeastă. Cei doi pot fi confundaţi ca siluete, ca aspect general şi contururi, dar niciodată fizionomie. În afara pleşuviei, nici o trăsătură nu aminteşte de celălalt. Din nou, a anticipat raţionamente, sugerând ipoteza unei asemănări întâmplătoare care a dus la confuzie.

— Cine-i duhovnicul dumneavoastră, domnule Panait?

Întrebarea nu-i de umplutură, ţinând seama de importanţa confesorului în viaţa unui catolic, credincios asiduu. I se spovedeşte săptămânal, nu ia decizii importante fără a-l consulta, e mentor şi consilier. Chipul i se adumbreşte brusc:

— Abatele Gabriel Ciplea. A fost un sfânt… Pot spune că mi-am pierdut părintele…

— Când a murit?

— Acum o săptămână.

Aha! Încă un drum închis. Ce bine le-aţi brodit voi pe toate, măi băieţi!

Surâsul lui Panait îmi arată din nou de unde-i încep urechile.

* * *

Sunt dat în Paşte! Toată lumea are nevoie de mine. Mesajul lui Bădoiu porunceşte să-l aştept în tot momentul, maică-mea mă aşteaptă neapărat, tot neapărat mă aşteaptă şi doamna State, mama Wandei, care m-a sunat acum cinci minute. Nina conjugă acelaşi verb, iar *obligatoriu* mă aşteaptă maiorul Demetru.

Cei din urmă vor fi cei dintâi. Intru deci în birou la Suliţă. Se uită atât de lung şi de abstract la mine, că îmi vine să mă recomand.

— Unde-i căpitanul Bădoiu?

— Bănuiesc că urmăreşte o pistă care duce la Cătălin Voicu.

— Bănuieşti sau ştii?

— În sensul acesta sună mesajul lui telefonic.

— Aţi comunicat semnalmentele asasinului? Fotografia?

Mă sprijin discret de colţul biroului:

— Adică… fotografia lui Richard Gere?

— Fireşte că nu a lui Florin Piersic. (E primul banc pe care-l face de când îl cunosc.) Minorul a vorbit despre

Richard Gere. Ilustrate cu personajul se găsesc în toate debitele. Multiplicaţi şi difuzaţi. Testaţi cu prioritate femeile sub treizeci de ani!

Tipu-i ori nebun, ori genial. Original, în orice caz. E ca şi cum aş plimba un urs pe Calea Victoriei: „Ştii cine-i ăsta, neamule?… Ştiu, un urs.“ Junele cuconet o să-l recunoască instantaneu pe Frânge-Inimi, eventual şi filmul.

— Ce-ai rezolvat cu Nina?

— E de acord să colaboreze.

— Atunci dă-i drumul din lesă. Cu trei „umbre“ permanent. Atenţie la înmormântare.

Iar vin de-a dura:

— Care înmormântare?

E consternat de naivitatea întrebării, în sinea lui mă compătimeşte:

— A bunică-sii, normal. Despre cine vorbeam? Sugerează-i o ceremonie tradiţională fastuoasă.

— Scuzaţi-mă, nu cred că v-am înţeles.

Începe să pianoteze nervos pe sticla biroului:

— După datină şi cu tam-tam. Lume mobilizată, înghesuială, pomanagii. O împrejurare ideală pentru a se putea acţiona asupra Ninei. Acum ai înţeles?

Spun că da şi pare surprins. Mă avertizează:

— Tu şi Bădoiu răspundeţi cu capul.

Lungă zi marţea asta şi încă nu s-a terminat! O sun pe Nina, voi veni s-o văd mai pe seară. Până atunci, liniştită şi nemişcată ca o sardină într-o cutie de conserve! Bag cărbuni şi, peste un sfert de oră, sun la uşa Gabrielei State.

E într-o rochie neagră, cu un decolteu foarte strict care păstrează amintirea unei carnaţii minunate. Pe masa din sufragerie sunt risipite o grămadă de medicamente. Calmante, presupun. Glasul sună brusc, ca şi cum ar continua o discuţie începută cu mult înainte:

— …cu ce-am greşit în faţa lui Dumnezeu?… De ce mai trăiesc eu, domnule căpitan? De ce?…

Sunt întrebări menite îndeobşte să rămână fără răspuns. În astfel de situaţii, cobori privirea, îţi doreşti să te afli la alt capăt de oraş şi aştepţi.

— …nu ştiu ce să fac, le-aş înghiţi pe astea toate o dată şi să termin, să nu mai ştiu nimic… Măcar până o bag în pământ, să mă lase în pace…

Pământ, un fel de a spune. La dorinţa expresă a Wandei, manifestată în diverse ocazii, va fi incinerată. Mi-a spus-o plutonierul M., care a ajutat-o pe Gabriela State să descurce toate formalităţile. În lumina evenimentelor petrecute, asemenea preocupări la o tânără de douăzeci şi şapte de ani e simptomatică. În climat normal însă, doamna State a luat-o drept una din bizareriile Wandei care, din orice parte ai fi privit-o, era o persoană singulară. Acum, ţine să-i respecte dorinţa: „Unde era atât de frumoasă şi nu se împăca cu gândul s-o mănânce viermii… Prefera praf şi pulbere…“ Ipoteza nu-i lipsită de logică.

— …de două ori a telefonat. Aseară pe la zece şi azi-dimineaţă, iar. Ce inimă au oamenii ăştia?

O privesc încordat:

— Cine v-a telefonat?

— Un bărbat… „Sunteţi mama Wandei?“ Am întrebat cu cine vorbesc, Popescu, zice, dar parcă îşi bătea joc. Pe urmă, chiar mi-a stat mintea în loc. Auzeam, dar nu pricepeam.

În situaţii ca a doamnei State, nu întrerupi declaraţia. Persoana se zăpăceşte, îşi pierde şirul. N-am răbdare însă şi fac abstracţie de ce am învăţat la şcoală:

— Concret, ce vrea de la dumneavoastră?

După privire, retrăieşte buimăceala momentului:

— Unde-i copilul?

— Care copil?!

— Credeţi că eu ştiu ceva?! Îi tremură buzele: Zice că fiică-mea ar avea un băieţel de vreo trei-patru ani… Chiar în halul ăsta m-a urât?… Să nu-mi spună nici atât, că are un copil? N-am fost poate cum ar fi vrut ea, ar fi trebuit să mă

iau de piept cu tată-său, dar îmi ziceam că dacă e linişte în casă, îi e şi ei mai moale… De ce să ascundă copilul, mai ales că State nici nu mai e?

Ciudat, într-adevăr, să faci un mister din naşterea unui copil nelegitim în epoca unei trâmbiţate şi autentice libertăţi sexuale; şi mai bizar, când te gândeşti la mentalitatea şi curajul Wandei. De reţinut şi faptul că, între actele ei, nu am dat peste certificatul de naştere al copilului sau peste orice altă hârtie care să-i ateste existenţa. Conchid că, dintr-un motiv de importanţă vitală, băieţelul trebuia ascuns.

— Ce i-aţi spus?

— Ce să-i spun, domnule căpitan? Ce vă spun şi dumneavoastră: de unde să ştiu unde e, când n-am auzit în viaţa mea de el?! Azi dimineaţă, a luat-o de la capăt. Mi-a vorbit urât, urla ca un descreierat: „Unde-i băiatul? Auzi, fă, dacă faci pe nebuna, o termini ca Wanda!“ „Termină-mă, domnule, i-am zis, omoară-mă! Am să-ţi mulţumesc, că eu tot nu mai am de ce să trăiesc!“

Netezeşte mecanic faţa de masă. Verigheta îi strangulează degetul grăsuţ, probabil n-o mai poate scoate.

— Eu nu ştiu ce să fac… Asta nu pricep în ruptul capului! De ce să se ferească? Taică-său nu mai trăieşte şi, chiar dacă ar fi trăit, o rupsese de mult cu el… Ce-a gândit ea? Că ascunzi un copil în geantă? Faţă de mama ta?

Fac un gest de neputinţă:

— Fiica dumneavoastră era o persoană foarte discretă. Aş zice chiar închisă. Sunt convins însă că pe băiat nu de dumneavoastră l-a ascuns. Nu ştiu ce raţiuni au obligat-o la această atitudine, un fapt e sigur: copilul constituie o mizăfoarte importantă şi l-a ascuns astfel încât să nu poată fi găsit.

Plânge din nou. Liniştit, trăgând maşinal de colţurile batistei ude.

— Ce soartă a mai avut şi familia noastră! State s-a sfârşit blestemând, Doiniţa sărăcuţa… Copilul ei, copilul Doiniţei,

pe unde o fi şi ce l-o mai fi aşteptând… Măcar o dată de l-aş vedea!

Încerc s-o încurajez şi nu chiar în deşert.

— Fiica dumneavoastră avea o casetă secretă la *Banklife*.

Mă priveşte nedumerită:

— Ce-i aia?

— E vorba despre o casetă de valori, un fel de depozit la care doar ea avea acces.

— De ce avea nevoie Doina de aşa ceva?

— Ca să-şi păstreze în deplină siguranţă şi discreţie diverse valori. Poate fi vorba de bijuterii, valută sau documente importante. Nu-i exclus ca acolo să fi depus actele copilului, ca şi alte date care să ne ajute să-i dăm de urmă.

O sfătuiesc să fie calmă. Telefonul va fi pus sub urmărire, poate localizăm persoana care o sună. (Să fim serioşi, ăla nu-i nebun s-o sune de acasă, dar nu i-o spun.) Imobilul va fi supravegheat, iar mâine va fi însoţită la crematoriu. Dacă are rude sau vreo vecină dispuse să înnopteze cu ea…

— N-am pe nimeni, domnule căpitan. Soră-mea s-a mutat la copii, în Canada… Prieteni, cunoştinţe, de unde?

Înţeleg ce vrea să spună. Cu un bărbat cum a fost judele State, nu intra nimeni în casă. Mai târziu… a fost prea târziu. De la o vârstă, prieteniile se leagă greu.

Telefonul. Tresare şi se uită la mine îngrozită.

— Răspundeţi.

Ridică receptorul cu un aer pierit. I-l depărtez puţin de ureche ca să pot asculta.

— *Doamnă State, vă întreb pentru ultima oară! Unde ascundeţi copilul?*

Mi se accelerează pulsul: De unde naiba ştiu eu vocea asta? O ştiu bine, am auzit-o de curând…

— *Alo? Ţineţi minte, a fost ultimul avertisment.*

Convorbirea se întrerupe. Glasul a alunecat, se topeşte în necunoscut. Mă simt ca un copil care a scăpat zmeul din mână şi priveşte neputincios după el.

* * *

Babuinul mă întâmpină cu un rânjet. Cel mai antipatic din întreg arsenalul:

— Ce mai zicea amicul Suliţă?

— Du-te şi întreabă-l!

— Tu-mi explici pe înţelesul meu…

— OK! Notează-ţi în agendă ce ai de făcut.

Îşi împleteşte degetele peste pântece. După expresie, aşteaptă să intre Jean Constantin.

— Unu! Faci rost urgent de poza lui Richard Gere, o multiplici în 209 exemplare…

Mă întrerupe, cu gura până la urechi:

— De ce nu 210?

— A scăpat să-mi spună, dar dacă vrei să-ţi pui una pe noptieră, n-ai decât. După ce ai materialul, dai fuga pe teren şi cauţi cinefile sentimentale sub treizeci de ani…

— Aha, va să zică nu s-a sonat Ene. Când mi-a povestit, nu l-am crezut. Mai departe, ce facem?

— *Ce faci*, subliniez. Simplu! Când întâlneşti persoanele cu pricina, îţi scoţi pălăria, dai frumos bună ziua şi le vâri poza sub nas. Unde, când l-au văzut…

— La *Scala*, la matineu!… S-a ţăcănit la toate încheieturile! Trebuie ieşit la raport, parol! A trecut deja la periculoşi.

— Nu pun la îndoială diagnosticele tale, dar eu mă grăbesc… Punctul doi! Organizezi funeralii clasa I pentru Coana Aurica. Dric, cai mascaţi, jerbe, coroane, persoană impozantă care să ţină discursul de rigoare. Un *curriculum vitae* conceput cu tact şi fără cazier. Semnezi regia şi trebuie să-ţi spun că domnul maior Demetru aşteaptă foarte mult de la tine.

Trage un gât copios din termosul cu „cafea“, îşi şterge tacticos buzele.

— Auzi, Superman, lasă mişţoul şi zi-i ce vrea ăla!

— Ţi-am zis. Tam-tam în jurul Ninei. Presupune că Zmeul va profita de vânzoleală ca s-o înghesuie. Înghesuind-o, se deconspiră. Noi suntem pe fază şi îl umflăm automat.

— Adică, ne jucăm de-a „te-am zărit printre morminte“! Păcatul major al lui Mister Major e că-i crede pe absolut toţi mai proşti ca el. Are şi banditul atâta minte ca să-şi dea seama că ţinţirimul va fi înţesat de sticleţi şi canari[{66}]. În locul lui, tot singură aş încerca s-o prind şi acasă…

— Ca să te citez, e probabil îndeajuns de intuitiv ca să-şi închipuie că imobilul are santinele.

— Dar şi un acoperiş, Herculache, tată! Un acoperiş de pe care, cu o bucată de frânghie, se poate face un plonjon frumuşel pe balconul Coanei Aurica.

— Chestia asta ai citit-o în *Evenimentul Zilei*. Cum o ia pe urmă înapoi la deal? Sau o fi fost la vânătorii de munte! Cred că te ocupi cam mult de „o anumită parte a presei“…

— Am stabilit că nu facem politică… Alo! Unde te grăbeşti?

— La dame!

— Mă rog, credeam că te-ar interesa o şuetă cu amicul Voicu.

Mă opresc ca fulgerat din drum:

— Sinuzită?! Unde e?

Babuinul jubilează, sigur de efect:

— Cum ieşi matale, prima uşă pe stânga.

— Unde naiba l-ai pescuit?!

Exultă şi încă n-a ajuns la capăt. Dacă o ţine tot aşa, în următoarele cinci secunde, plesneşte.

— Acolo unde matale nu ţi-ar fi trecut prin minte să-l cauţi…

— La Catedrala Metropolitană?

— Altă dată. Hai, că tipul ne aşteaptă!

— Atunci, de ce m-ai ţinut aiurea la gargară?

Îşi compune o mască de lehamite:

— N-ai tu prea mulţi centimetri, în schimb eşti fraier cât plopul. L-am lăsat să mediteze! Să-şi imagineze!! Să fiarbă!!!

Dau buzna în biroul alăturat. Rămân stană de piatră în prag. Locotenentul Ene e KO. Lângă cuier, fereastra larg deschisă. Mă răsucesc spre Bădoiu:

— Să fiarbă, ziceai? Uite că a dat în foc…

* * *

Reflex, ne repezim la fereastră. De parcă ne-am aştepta să-l vedem pe Sinuzită, să se scuze că a plecat fără să spună la revedere. Biroul e la etajul I, calculez circa cinci metri până jos. Pentru un tânăr cu oarecare condiţie fizică, plonjonul pe geam nu-i o performanţă fantastică. În filme, băieţii se aruncă din zgârie-nori în zgârie lună dezinvolt şi în ritm de tango.

Sub ferestre, câteva brazde de gazon. După urmele lăsate, ne dăm imediat seama că Voicu s-a accidentat în cădere. Un pas e adânc, celălalt – superficial şi târât. Maşină n-avea la dispoziţie, de vreme ce venise escortat de Babuin, înseamnă că a prins din zbor un taxi. Sau a reuşit să ajungă la staţia din apropiere. Tot fără la revedere, Bădoiu zboară pe uşă.

Ene deschide ochii. Îi dau bună ziua şi îmi răspunde mecanic. Nu mai trebuie să povestească ce i s-a întâmplat, se vede cu ochiul liber. O singură secundă în care a uitat regula şi s-a întors cu spatele spre Sinuzită. Se mai ştia şi „acasă“, în siguranţă…

În ce-l priveşte pe ex-amantul Ninei, e mai primejdios decât mi-aş fi imaginat. Ai nevoie de ceva curaj ca să spargi capul unui sticlete în incinta Poliţiei, cu o uşă care se poate deschide în orice clipă, iar apoi să te arunci cu capul în jos, în mijlocul unei străzi aglomerate. Mai trebuie să fii implicat până în gât, ca să-ţi asumi un astfel de risc. Deduc că Voicu

e unul din pălmaşii de bază ai marelui boss – Ţeastă sau poate altul. Până acum, echipa numără trei membri. Ei doi şi „Richard Gere“. Dacă-s mai mulţi, o să avem migrene din cauza sporului de eficienţă al unui grup infracţional numeros. În schimb, cresc considerabil şansele de a-i depista. Chestiune de abecedar, complicii şi femeile au semnat, de regulă, actul de deces al marilor delincvenţi.

Şapte seara. Găsesc anevoie loc de parcare. Ginitorul nostru bea o turcească la terasa din coasta imobilului. Locu-i bun, are perspectivă, dar, din păcate, nu „durează“. Cât poţi să tragi de o cafea, fără să trezeşti suspiciuni? În fine, se descurcă el…

Mă opresc să cumpăr câteva pachete de ţigări pentru Nina. Sechestrată la domiciliu, s-ar putea să fie în criză… Mă întâmpină cu un surâs luminos. Chiar dacă raportat la circumstanţe termenu-i deplasat, e fericită că mă vede. Toată în negru, minionă şi fragilă, seamănă cu un pui de cioară drăgălaş. Se simte că a băut şi încă mai ţine paharul în mână. O impresionează faptul că m-am gândit la ţigări.

— Totdeauna am ştiut că eşti băiat bun, Cap Bob. Ţii minte când m-ai umflat prima oară? N-aveam încă treisprezece ani…

— Cum să nu ţin minte? Furai pantofi la Victoria!

Râdem amândoi. Condiţiile erau propice, sistemul ingenios. Acuta criză de bunuri de larg consum de pe vremea lui Ceauşescu… Când se aducea încălţăminte de import, îmbulzeala friza demenţialul. Larmă, vociferări, forfotă de mâini avide să apuce, spaima că se termină marfa, vânzătoare zăpăcite de vacarm, cliente isterice… Un coşmar pentru toată lumea! Nu şi pentru Nina, fetiţa cu guleraşul ca o spumă şi obrăjori de cacao cu lapte dimineaţă şi *Înger, îngeraşul meu* la culcare. Profitând de haos, fura direct de pe tejghea pantoful vizat, expus totdeauna văduv. După un minut sau două, se prezenta de clientă proaspătă, solicitând celălalt pantof:

— …e mai mare la mama, vreau să zic piciorul stâng, din cauza montului… Uitaţi-o acolo, arăta la întâmplare cu degeţelul murdar de cerneală, doamna cu pălărie de pe scaun. Suferă de inimă…

Astfel al doilea pantof dispărea în ghiozdanul de elevă model. Până să se dezmeticească vânzătoarele, Nina era de mult topită în tumultul străzii. Marfa o vindea, pe urmă, Coana Aurica. Fără nici o investiţie, scotea cam 600-700 de lei la pereche şi ăştia erau bani buni prin anii ’80 şi ceva.

Râsul i se alungă brusc şi chipul prinde o expresie speriată:

— Cap Bob, nu ştiu dacă mă înţelegi, nici eu nu mă înţeleg bine… Încerc o senzaţie grozav de ciudată… că-s rătăcită undeva, în deşert… sau că am rămas singura supravieţuitoare după al treilea război mondial. Nu aparţin nimănui… nici mie. Chiar şi viaţa mea cu Helmut îmi pare o poveste auzită de la alţii, despre alţii. N-am punct de sprijin. De unde vin, încotro o iau? Parcă mă aflu în mijlocul unui cerc închis. Poţi să înţelegi aşa ceva?

— Încerc… Ai trecut, mai treci încă prin emoţii mari. Tu te simţi tulburată, pe alţii i-ar fi dat de-a dura! Nu crezi că Mihai, amoraşul tău, te-ar putea ajuta acum?

Îşi ridică iute privirea. Încearcă să ghicească ce ascund, de fapt, cuvintele mele:

— Nu aşteaptă decât să-l chem…

— Ce te împiedică s-o faci?

Îmi îndreaptă o privire laser:

— Face şi el parte din scenariu?

— Nu. M-am gândit la tine, să nu mai fii singură…

— Nu vreau să-l amestec. Nu merită să-l amestec în porcăria asta! E dintr-o familie onorabilă şi cea mai curată fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată. Să-şi vadă liniştit de facultate!… Te rog din suflet, lasă-l în pace! Nu ştie nimic, nu te poate ajuta cu nimic. Te implor, Cap Bob!

— Îl iubeşti…

— Am spus-o de la bun început. Spune-mi ce trebuie să fac eu.

Respir adânc, povestea nu-mi place deloc:

— Te-am avertizat că vei fi nadă. Şi te avertizez încă o dată că-i o tentativă foarte riscantă!

— Ţi-am spus că sunt de acord.

— Dacă aşa stau lucrurile, din clipa asta nu mai eşti sechestrată la domiciliu. Poţi să ieşi când vrei… Urmează o chestiune mai delicată. Superiorii mei opinează pentru o înmormântare zgomotoasă, tradiţională din toate punctele de vedere: mobilizare, datini, opulenţă.

Nina zâmbeşte ironic:

— Zi-i publicitate în forţă. Înţeleg! Speraţi ca bandiţii să profite de tevatură. În fond, e treaba voastră, dar numai un cretin n-ar sesiza că-i vorba de o cursă!

— Sunt de acord cu tine şi eşti liberă să refuzi colaborarea…

— Nu, Cap! Oricum, am de gând să-i fac o înmormântare grandioasă. De când mi-o amintesc, doar la asta a visat! Dric cu cai mascaţi, trei popi, colive cât roata carului, pomeni boiereşti… I-am găsit comandul pregătit şi lista cu prietenii ei, la care se gândea cu plăcere că o vor conduce la groapă…

— Ei, lasă-mă!

— Dacă-ţi spun! S-a gândit la absolut totul. Vrea praznic cu lăutari, aşa cum i-a plăcut ei toată viaţa. A stabilit şi repertoriul… Trage cu dinţii de batista mototolită, ochii îi sunt umezi: A fost primul şi ultimul lucru pe care mi l-a cerut când m-am ajuns. Loc de veci dichisit, în cimitir simandicos.

— Deci, Bellu.

Nina râde încetişor:

— Bellu, vezi bine! Un cavou mic pe care ea şi l-a ales. Îi plăcea că n-are igrasie, să n-o tragă la picioare… Suferea cumplit din cauza reumatismului. Nu râde, avea ideile ei despre viaţa de dincolo…

Reflectez că, în condiţiile date, Suliţă va fi servit peste aşteptări.

— E multă lume pe listă?

— Destui. Acum, să văd pe cine mai găsesc, care mai trăieşte. N-am anunţat-o decât pe tanti Lucica.

— Sunteţi rude?

— Nu, aşa îi spun eu, tanti, de când mă ştiu. A fost şi ea meseriaşă, dar n-ai zice. Pe săraca bunica, se cunoştea. Lucica juri că e cocoană. A împiciorat-o un barosan care murea după ea. A săltat-o de pe şină{67}, şi a luat-o cu popă şi inel!

Râd. Mă amuză revirimentele de limbaj ale Ninei, uşurinţa cu care ia liftul din subsolurile argoului spre etajele unui vocabular spălat şi viceversa. E un act reflex. Îşi adaptează instinctiv exprimarea la situaţiile pe care le evocă sau le trăieşte.

— Trebuie să pice. Totdeauna a fost inimoasă, nu vrea să mă lase singură noaptea asta.

— E perfect... Mai am o problemă! Tu ştii ceva despre copilul Wandei?

Expresia Ninei e elocventă. A căzut din pod:

— Wanda a avut un copil?!

— Aşa s-ar părea... Un băieţel pe care-l ţinea ascuns. Nici acum nu se ştie unde se află.

Nina ţâşneşte în picioare, îşi înfige pumnii în şolduri:

— De unde ai scos drăcovenia asta?! Imposibil!

— De ce imposibil?

Începe să se plimbe, asaltată de argumente.

— Pentru că-i imposibil! Adevărat că era o misterioasă, dar cel puţin în anumite privinţe am cunoscut-o bine. Wanda era o mare ambiţioasă... O devorată de ambiţie! Îmi lipseşte orice termen de comparaţie. Avea ambiţie pentru şapte vieţi! Vroia să se pricopsească cu orice preţ, doar pentru asta trăia. Te şi speriai când o vedeai atât de îndârjită... Pricepi?

— Zi-i mai departe.

— Ce să-ţi mai zic?! Ai mai văzut vreun cangur făcând striptease? Pentru ea, un copil ar fi însemnat un dezastru, ruina tuturor proiectelor. Cel puţin un an scoasă din circuit. Doar lucra cu hoitul! Pe urmă, nu se ştie niciodată cu ce bilanţ ieşi dintr-o naştere. Unele se văcăresc, le pleacă şoldurile, cu sau fără biberon sânii nu mai sunt aceiaşi, dacă mai ai baftă de o cezariană, nu mai faci matale striptease nici la azilul de bătrâni… Aici, trebuie să fii pictată, impecabilă!

— Teoretic aşa ar fi, totuşi…

— Care totuşi? Crezi că era nebună să-şi rişte cariera pentru un plod? Poate, zic poate, dac-ar fi încercat să-l prindă în laţ pe Prinţul Charles!

— Cam la aşa ceva mă gândesc… Vă întâlneaţi des?

Dă din umeri şi se lasă pe spatele canapelei.

— Ştiu eu? De trei, patru ori pe an, când puteam eu să scap de acasă. Acolo, o soţie de om politic are un program foarte încărcat şi e şi foarte urmărită.

— E posibil ca ea să fi născut un copil fără ca tu să ştii?

— În principiu, nu-i imposibil. L-am cunoscut pe Helmut în 1993 şi ne-am căsătorit în ’94. Un an întreg în care am fost extrem de prudentă. Forţam şansa vieţii mele, n-am vrut să risc nimic şi, în consecinţă, nu m-am văzut cu ea. Prietenia cu o stripteusă nu-i cea mai indicată. Chiar şi cu bunica întreţineam relaţii clandestine, nu-i scriam prin Poştă.

— Nu fi naivă! Îţi închipui că la statutul lui bărbatu-tău nu s-au cerut relaţii la Bucureşti?

— Te referi la Serviciile Secrete, m-am gândit şi eu. Dacă au făcut-o, a fost o acţiune pe cont propriu. Pentru Helmut, m-am născut în ziua în care m-a cunoscut. A declarat-o din prima clipă şi s-a comportat ca atare… Zâmbeşte cu gropiţe: Era foarte îndrăgostit, iar eu virgină autentică. Pe bune! Nici nu bănuieşti ce atu fantastic a însemnat asta pentru mine! În noaptea nunţii, credeam c-o să înnebunească de fericire. Aş fi putut face orice din el…

Sunt convins. Moda retro face ravagii în cele mai neaşteptate domenii. A reactivat elemente vestimentare, de mobilier, de ce nu şi anatomice?! Mă întorc la Wanda şi calculez cu glas tare:

— În concluzie, dacă acest copil există, înseamnă că s-a născut spre sfârşitul lui ’93 sau în primele luni ale lui ’94…

— Absolut, altfel aş fi văzut că-i borţoasă, ce Dumnezeu… Un copil de trei-patru ani! Tot nu-mi vine să cred…

— În intervalul ’93-’94, ai pierdut orice contact cu Wanda?

— Da. Helmut mă instalase la o pensiune de tinere domnişoare. Directoarea mă controla strict, fără să aibă aerul c-o face.

— Deci nu ştii ce-a făcut Wanda în perioada respectivă?…

— Ce ştiu sigur e că a venit la Düsseldorf la începutul lui ’94, la foarte puţin timp după ce m-am măritat…

În actele Wandei, am găsit contractul cu clubul unde lucra. Am să compar datele să văd dacă e loc pentru băieţel.

Soneria de la uşă. Mă uit maşinal la ceas. Când naiba s-a făcut de nouă?! Se sună cu parolă, ca un stacatto din partea cuiva care nu are răbdare. Presupun că-i tanti Lucica şi nu mă înşel. Mai zăbovesc un minut, cât să se consume prezentările. Într-adevăr, n-ai zice c-a fost damă şi încă în lumea şapcaliilor{68}! De fapt, n-ai zice nimic, nu o poţi situa în nici un compartiment social. E mai tânără decât Coana Aurica, n-a împlinit încă 70 de ani. Scundă şi foarte subţirică, duce cu gândul la o mulatră: nări cărnoase şi dilatate, gura – o ventuză lacomă, ochi migdalaţi, umezi, bogat împăduriţi. În tinereţe, trebuie să fi fost picantă şi exotică. Acum, e elegantă şi simpatică. Îmi întinde cu dezinvoltură o mână înmănuşată.

Privirea expertă cuprinde totul. Pariez că-mi ştie şi numărul de la indispensabili.

— Sper că nu plecaţi din cauza mea…

Accent distins, surâs de casă mare. Zâmbesc cretin şi o asigur că nu. Afară, lipesc din obişnuinţă urechea de uşă.

— Cine fu chiştocul ăsta, soro?

— Un poliţist, răspunde Nina, ne cunoaştem de mult.

— Hm, parcă-i de la desene animate! Caraghioşii ăştia au de obicei ridichile ţapene…

Iau liftul şi o alung din minte. „O mulatră moşneagă, obscenă şi antipatică!“

* * *

E tot marţi şi încă nu s-a terminat. La sediu, îl găsesc pe Babuin în picioare, mâncând o tartină. Ţinând seama de mecanismul vieţii lui, înseamnă că n-a avut timp nici să-şi tragă sufletul. Îmi arată cu degetul o hârtie pusă la vedere pe biroul meu. E fişa lui Panait, sosia lui Ţeastă de la Catedrală. O parcurg în viteză şi o dată fac „A!“

Nu că are cazier mă impresionează, ci obiectul infracţiunii – favorizarea de treceri clandestine de graniţă. A umflat zece ani pe chestia asta. Privind azi lucrurile, nimic grav. Mulţi au făcut pârnaie grea pentru fapte care, din punctul de vedere al celui mai strict cod moral din lume, nu constituie fapte reprobabile. Deţinerea de aur sau valută, de pildă, încercarea de a sări frontiera pe şest, ascultarea unor posturi de radio imperialiste etc. constituiau infracţiuni doar pe considerente circumstanţiale şi nu etice, dictate de interesele unui regim sifilitic. În condiţiile de puşcărie comunistă în care trăiam, dacă cineva te ajuta să forţezi graniţa, săvârşea în primul rând un act de mare curaj şi umanitarism. Din păcate însă, lucrurile nu stăteau totdeauna aşa. Mulţi veleitari au căzut victime unor călăuze necinstite, uneori criminale. Erau asasinaţi şi jefuiţi, abandonaţi apoi, în cine ştie ce râpă sau coclauri. Pe dispăruţi nu-i căuta nimeni, se putea presupune orice. Şi în vreme ce putrezeau neştiuţi, la câţiva metri de piatra de hotar, familiile pândeau cu sufletul la gură factorul poştal,

tresăreau la orice apel telefonic, continuau să spere, să aştepte…

— Câţi nefericiţi o fi având şi ăsta pe conştiinţă! reflectez cu voce tare. Mă gândesc, uneori, că dacă s-ar face investigaţii serioase în toate sectoarele unde crima a fost posibilă cu zero consecinţe, am ajunge la concluzia de genocid. Panait a fost călăuză. *Job*-ul presupune curaj, sânge rece, spirit de aventură. L-ai fi văzut pe drăgălaşul nostru pensionar…

Mă opresc. Am impresia că vorbesc singur. Bădoiu mă urmăreşte mestecând cu un aer bovin. Are un stil de a mesteca plimbându-şi maxilarul inferior, exact ca rumegătoarele.

— Ce faci, tot consumi? De obicei, eşti mai cuvântăreţ.

Înghite şi se şterge cu ambalajul de la tartină:

— Nu-i frumos să vorbeşti cu gura plină! În rest, baţi câmpii. E tardiv de târziu…

— Ce naiba vrei să spui?

— Amicul Panait a sucombat. Atac de cord. Un infarct frumuşel şi cât se poate de clasic. Ca la carte!

Cad pe scaun, năucit:

— A fost aranjat!

— Ce, infarctul? Fii serios. De altfel, tipul are fişă la Fundeni. Nu mă dau în vânt după coincidenţe, dar de data asta trebuie să înghit una.

— Când s-a întâmplat?

— Acum două ore. Juca table cu un vecin. I s-a făcut brusc rău. Ălălalt a chemat Salvarea. Caraula noastră a sesizat mişcarea aşa că am fost imediat informaţi.

— Fantastic! Nu mi-amintesc nici măcar în exemplele de şcoală un caz cu atâtea victime, şi atâtea cadre mobilizate! Ai numărat răposaţii?

— Şase, spune Bădoiu placid. Până la Jack Spintecătorul mai e!… Tu ce faci? O mai fredonezi pe-aici?

— Intenţionam să mă duc acasă.

— Ce mai aştepţi?

— Vreau să stau de vorbă cu vecinul lui Panait.

— Vezi-ţi de treabă, tipu-i trandafir. Stă de o sută de ani în cartier, are porc în ogradă şi o herghelie de nepoţi. Îl vezi pe Al Capone crescând porci şi găini?

— Cine i-a luat declaraţia?

Babuinul îmi trimite cu un bobârnac câteva coli de hârtie:

— Mă plictiseşti… Ai aici toate datele. Eu o car!

— Ai rezolvat ceva cu Sinuzită?

— Nţ! A dispărut! Taximetriştii din staţie nu l-au văzut.

Şi-a terminat tartina şi se spală pe mâini.

— Încă nu mi-ai spus unde l-ai depistat…

— Acolo unde era normal să-l caut. La karatişti! Ştiam de la tine că flăcăul e „marţialist“, vede Karate, Kung Fu, Taikon Akido, „Kamikadze“, Hiroşima şi Mao-Tse-Dun!… Cum nu-s multe centre în Bucureşti, treaba a fost relativ simplă. Tot după el mă duc şi acum…

E în priză. Ca gen, Babuinul nu-şi pierde lesne cumpătul. E însă ambiţios şi vanitos cât o duzină de păuni. Sinuzită l-a făcut KO, l-a expediat, cu orgoliu cu tot, direct în frânghii. Figura îl arde la ficaţi. Îi aud sfârâind de parcă s-ar afla pe o plită încinsă.

— …mama lui de pezevenghi cum mi-a zburat de sub nas!

— Nu-i primul evadat din arest, îi spun generos, au mai păţit-o şi alţii…

Babuinul scrâşneşte:

— Eu nu-s *alţii*, asta-i una! Alta, de mine tot nu scapă şi-l învăţ minte să mai facă pe fachirul! Cel mai al dracului mă oftică ideea că Suliţă jubilează. Abia aştepta să-mi dea peste nas, dar ca să-i ofer un cataif ca ăsta nu spera el nici în vis cu zâne blonde! *Merde!* pocneşte din degete, am întins-o.

— Concret, unde te duci?

— Unde am mai fost. La karatişti!

— Hm, nu-i în fiecare zi duminică. Fii sigur că a schimbat parohia…

— Cea mai bună tainiţă e cea care a mai fost scotocită. Pui un pariu?

— N-am chef acum. Vrei să vin cu tine?

— Pas! E problema mea personală şi vreau s-o rezolv *personal*.

— Nu-i problemă, e răfuială. Fii atent!

— Auzi, Herculache, păstrează-ţi preceptele deontologice pentru cursantele de duminică ale cluburilor penticostale!

Coborâm împreună. Trag aer în piept cu reală plăcere. Ce minunăţie de noapte! Frumoasă ca în albumele de suveniruri ale domnişoarelor lui Sadoveanu şi Bassarabescu. Nici n-ai zice că pe lume există computere, faxuri, NASA, marţieni… O noapte pe care instinctiv o mobilezi cu clişee romantice. De pildă, o bancă veche de piatră cum mai sunt câteva în Cişmigiu, un lac glazurat cu argint, o salcie văduvă, un pod cocoşat în spinare de pisică, un mijlocel mlădios ţâşnind dintre dantele-spumă de bezea, un june în pantaloni pepita şi cu mustăţi apretate…

— Visezi?

Tresar:

— Mă gândeam… Eşti sigur că nu vrei să te însoţesc?

Babuinul mă priveşte lung, fără să mă vadă. Pare să reflecteze:

— Dacă insişti, fie.

E trecut de zece. Post meridian, desigur. Om fi noi originali, totuşi mă îndoiesc că la ora asta se mai ţin cursuri de karate. Bădoiu mormăie în barbă:

— Nu ne ducem la sală. Au un club al lor, o bombă infectă. Am băgat un far de dimineaţă.

E la volan. Conduce bine, dar ca pentru galerie. Spectaculos, agresiv, în draci. Chiar când nu e cazul. Ca acum, de exemplu, când evoluăm pe o felie de Bucureşti cuminte, domolită de pustiul nopţii. Străbatem Calea Şerban Vodă.

— Cândva, remarc visător, îi spunea Podul Beilicului. Aici se afla casa de oaspeţi a trimişilor otomani în Ţara Românească. Chiar pe drumul ăsta veneau…

— Mi se fâlfâie! Ai căpiat?! Auzi dom’le, îmi arată Bucurescii de acum o mie de ani *by night*!… Uite, acolo e stabilimentul.

După aspect, pare un fost depozit. Firma de neon roşu promite: *Pumnul şi cracul*. Înăuntru, cârpăceală, dat repede cu bidineaua şi bătute trei cuie. Muşteriilor de aici nici nu le trebuie mai mult. Gălăgie să fie! Şi e. Mi-arunc o privire peste mese. Bere şi pepsi. Multe fâţe de duzină; modelul TV şi cinema-ul le-au uniformizat. Din pricina idolilor de pe ecrane, copiaţi până şi în expresie şi păşit, parcă niciodată tinerii nu au semănat atât de mult unul cu altul. Frumuseţi trase la xerox. Sunt însă proaspete şi par pline de însufleţire. Mai cred în Moş Crăciun şi asta mi se pare foarte frumos. Un Moş Crăciun care nu cunoaşte valaha, călărind un Rolls Royce.

Cum era şi de aşteptat, suntem luaţi în colimator. Din orice unghi ne-ai privi, nu părem de-ai casei, mai suntem şi frumoşi pe deasupra! Am pomenit de mese, dar de fapt, sunt nişte bănci lungi, ca în trapezele mânăstireşti. Cot la cot, pot sta până la doi’şpe inşi. Ne aşezăm la cea mai puţin aglomerată. Încerc să-mi deschid cărare în vacarmul de trupuri şi zgomote. O despletită roşcalie îmi aruncă, din stânga şi dreapta unui nas necăjit, o privire saşie. Se ia drept Barbra Streisand. E la fel de urâtă, dar n-are şi bafta ei. Deşi stagiară{69}, nu pare să mai aibă multe de învăţat.

— Ciao, piciule! Am impresia că nu te-am mai văzut pe aici.

Măgăriţa are cel mult şaptesprezece ani. Îmi vine s-o cârpesc. Nu-i frumos să trozneşti o doamnă, aşa că mă zâmbăresc lipicios, à la „uite unde era marele crai!“

— Am auzit că sălăşluieşte, în zonă, o dulceaţă de fetiţă…

— Te pomeneşti că oi fi eu aia!?…

— Te-ai prins.

— Ţî-ţî-ţî! ce cap fain am! Da’ pe tăticu’ de ce l-ai adus?!

Babuinul îi întoarce o privire de urs care tocmai a primit o săgeată acolo unde foloseşte hârtie igienică:

— Despre mine vorbeai, artisto?

Morcoveaţa începe să râdă:

— Eşti impresar, să nu-ţi fie de deochi, le citeşti la fix.

— Dau şi ora exactă – şi ridică mâna, semnalizând spre bar.

Paraşuta râde de moare:

— Pleacă vreun tren? Aici, e cu autoservire.

Bădoiu îşi face loc printre săltăreţi. Fata îl urmăreşte cu privirea, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Mă întreabă direct, de parcă n-aş fi venit împreună cu Bădoiu:

— Cine-i gladiatorul?

— Un tip dat dracului…

— Ce spui! se miră Morcoveaţa şi-mi expediază în ochi un jet de fum. Te pomeneşti că are şi carnet de conducere!?

— Bineînţeles, marşez. E şofer pe un submarin atomic!

— Aici s-ar putea să nu minţi.

Babuinul se întoarce cu trei sonde. Doar când le văd, mă cutremur. Bere cu Jamaică. Trotil cu explozie imediată. Ştie că eu nu consum – în asemenea ocazii, el bea şi paharul meu – şi urmăresc curios ce vrea să scoată de la fată.

— Cin-cin, artisto!

Morcoveaţa arată spre sondă:

— Iaurt?

Bădoiu are un păcat. Îi place să spună tot ce-i trece prin minte, nu iartă pe nimeni, se mai crede şi nespus de spiritual, dar nu suportă să fie el însuşi luat peste fermoar:

— Auzi, surioară, dacă stăteai pe lactate, găseai în frigider la tac’tu şi nu umblai despletită prin taverne!

Fata nu-şi pierde cumpătul. Bate din palme:

— Bravo, ai vorbit exact ca proful nostru de Mate! De câte ori le discursează, ne dau lacrimile…

Sincer, puştoaica mă amuză. Are os de vagaboandă, dar nu-i proastă.

— Tineret studios, deci.

— Aşa şi aşa. Sunt într-a doişpea, la *Mişu*…

Măi să fie! *Mihai Viteazul* e socotit unul dintre cele mai serioase licee din Capitală. Devin curios:

— Cum de te lasă ai tăi să umbli brambura?

Începe să râdă:

— Nici ei nu prea stau pe acasă. Tata are domiciliu forţat la Sfânta Vineri, mama-i flotantă…

— Eşti amabilă să-mi traduci?

— Tata a murit, mama e om de afaceri. Umblă prin ţară şi străinătate.

— Tromboane! decretează Babuinul şi se întinde după paharul meu.

— Cum îţi convine matale, tăticule!

Dintre noi trei, pare să se distreze cel mai bine. Din sacul de sport scoate un pachet de *Camel* intact. Îl deschide, ne invită, refuzăm, îşi aprinde încă o ţigară. Se duce la bar. Babuinul profită de ocazie şi îşi bagă nasul în sacul rămas deschis: caiete, cărţi, un manual de istorie.

— Ce generaţie! exclamă scârbit. Să ţii lângă Ştefan cel Mare şi Sfânt un set de prezervative! Blasfemie curată, unde o să ajungem?… Noi eram altfel.

— Zău?! De-aia plăteşti acum cinci pensii alimentare?

Morcoveaţa se întoarce. Pune pe masă o sticlă de *Ballantine's* absolut virgină şi trei sonde încălţate una într-alta.

— *Sorry*, dar barul n-are gheaţă!

Ţine să ne epateze şi al dracului să fiu dacă nu reuşeşte! Desigilează expert sticla, începe să toarne…

Babuinul îşi pendulează degetul în aer.

— Nu te osteni.

— De ce?! Sunteţi invitaţii mei.

— Poate amicul, eu nu consum decât *Bourbon*…

Etete! Consumă orice, chiar şi odicolon ex-sovietic, cu condiţia să ardă.

— Ăştia n-au, dar avem noi, la prăvălie…

— Care prăvălie?!

— A maică-mii. Ţine un non-stop pe Moşilor. Dacă vreţi, mergem acolo… Se ridică brusc şi începe să dea agitată din mână: Vic!… Vic! Sunt aici. Ce naiba ai făcut? Credeam că nu mai vii.

Un tânăr în geacă de piele se îndreaptă spre noi. Îşi face loc cu carura destul de impresionantă. Nu zice pardon, mestecă chewing gum şi are aerul că toată lumea e a lui. Ridică sprâncenele spre noi:

— Nişte prieteni, explică veselă Morcoveaţa. Am uitat să-i întreb cum îi cheamă…

Bădoiu şi cu mine am încremenit. În faţa noastră, se află „Richard Gere“!

* * *

Dacă făceam un film, în mod normal ieşea un caft ca-n Texas! Circumstanţele se mulau ca un maiou ud: bombă de cartier, un stoc de proiectile – mese, bănci, sticle etc. — asigurând recuzita, bambilici care să ţipe artistic, punctând sonorul; pe ring, cam la un chintal de muşchi antrenaţi, în faţa noastră – un subiect criminal de best-seller, ucigaş de profesie, cu muian de megastar.

Aşi! Nu s-a schimbat un singur pumn. Cât îl vezi de malac, Bădoiu e iute ca un şarpe. A ţâşnit şrapnel şi, în aceeaşi secundă, îi răsuceşte mâinile la spate, încălţându-i brăţările. Exclamă încântat:

— Bine te-am găsit, Alain Delon!

Îl corectez instinctiv:

— Richard Gere.

— Dă-i în mă-sa, aceeaşi facultate… hai, flăcău, mână!

O ajut pe Morcoveaţa să se ridice. E perplexă şi albă, ca pâinile nesubvenţionate de Guvern.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vii cu noi.

— Unde?!

Babuinul rânjeşte, cât poate el de antipatic:

— La dans!

* * *

Mi-e milă de asta mică. O fată urâţică, complexată bănuiesc, dar care încearcă să facă pe şmechera. O scuturătură bună o va dezmetici, dar e păcat s-o facem praf. Knock-out-urile adolescenţei sunt definitive. Arareori mai părăseşti podeaua. Dacă nu-i prea grav implicată în „serial“, mă gândesc să-i fac vânt, eliminându-i numele din dosar. În principal, să nu fie anunţată şcoala, cu alai de consecinţe, să nu figureze sub nici o formă la proces. Un proces al cărui cadru tematic îl constituie lumea prostituatelor.

— Să-i luăm declaraţia şi s-o expediem urgent, îi propun lui Bădoiu, cât nu-i Suliţă pe fază. Ăsta ar exmatricula-o până la adânci bătrâneţi din toate instituţiile de învăţământ şi ar pune-o la stâlpul infamiei în Piaţa Mare.

— Aşa ar fi pedagogic.

— Cugetă el, marele moralist Costică Bădoiu! Nu-mi fă mie pe nebunul!

— Ţi se pare normal ca o elevă de liceu să umble prin locante deşucheate, cu ţigări şi prezervative în ghiozdan?! Cu Ştefan cel Mare…

— …şi Sfânt, *du-te la oştire, pentru ţară mori, şi-ţi va fi mormântul înconjurat cu flori*… Lasă-te dom’le de iordane! Ce au prezervativele cu străbunii eroi? Tu fumezi de la doi’şpe ani, la trei’şpe te-ai dus la dame…

— Pardon!

— Nici un pardon, nu mă las întrerupt. Ăstora li se ţin cursuri de educaţie sexuală, în toată lumea civilizată se procedează la fel, tinerii au dreptul la dragoste! Să se iubească liber şi în cunoştinţă de cauză, nu orbecăială ordinară în şură sau în vreun gang pestilenţial, cum ai făcut tu!

— Se cunoaşte că n-ai copii, îţi dă mâna să cuvântezi despre libertatea sexuală. Ia să văd eu, după ce ţi-or mişuna vreo doi, trei în ogradă!

Mă uit la el dintr-o parte:

— Tu vorbeşti de copii?! Când i-ai văzut ultima dată? Câţi ani are de fapt a treia pensie alimentară? Ce număr la pantofi are a patra? E băiat sau fată? Repede, fără să-ţi consulţi agenda!

Mă opresc pentru că vorbesc singur. Babuinul a cărat-o, fluturându-şi amândouă mâinile în dreptul urechilor. Mi-a cedat terenul.

Morcoveaţa e speriată rău, dar nu vrea să plângă. Îmi place, are amor propriu, nu cerşeşte compasiune. O faţă mobilă şi inteligentă. Din păcate, asta nu o face fascinantă. Subţirică. Normal, la vârsta ei. Îmbrăcată standard. Fustişoară şi ilic de blugi, T-shirt mai lung. Totul de calitate şi marcă originală. Ghetele de antilopă galbenă, de exemplu, sunt *Mario* autentic. Mă uit la coama disperată, o claie ca o flacără ţinută în vârful capului de o cătuşă metalică:

— Vă lasă cu părul vopsit la şcoală?

— N-avem probleme, băieţii vin cu plete şi cercel.

O cheamă Viorela Calotă. Va împlini optsprezece ani în toamnă. Taică-său a fost pilot pe curse externe. A murit într-un accident. Mama – ingineră. S-a lansat în afaceri imediat după 1990 şi a izbit-o. Are două fabrici în provincie şi un non-stop la Bucureşti: *Marilyn*. Ea, Viorela, e într-adevăr elevă la *Mihai Viteazul*. Şi încă bună de tot! Îmi arată carnetul. Cele mai mici note sunt de opt. Stima şi respectul, gândind unde-şi prepară lecţiile…

— Cum ai ajuns la *Pumnul şi cracul*?

— Stau în cartier.

— Te duci des?

— Aproape în fiecare seară.

— Maică-ta ştie?

— Pe mama o interesează doar carnetul de note şi… Are o scurtă ezitare:… şi să fiu sănătoasă.

— Îi e frică de SIDA?

Viorela confirmă dând din cap. Deşteaptă femeie! Se pare că fiică-sa îi seamănă.

— Când lipseşte din Bucureşti, stai singură?

— Avem o menajeră, doamna Petruţa. E angajată să ne ţină gospodăria, nu câine de pază.

Îmi strecoară o privire pe sub sprâncene, ca să vadă dacă am priceput.

— Cum s-ar zice, eşti de capul tău…

Trage mecanic de brăţara elastică a ceasului:

— Până acum, n-am dat-o niciodată în bară… Nici acum, nu ştiu de fapt ce-am făcut. Nu-i interzis să intri într-un local. Mama mă lasă de la trei’şpe ani să merg la Discotecă.

— Colegii tăi se distrează la fel?

— Depinde. Unii au părinţi încuiaţi… Ridică din umeri: Ce reuşesc? În loc să se distreze seara, ca mine, chiulesc de la ore şi o fac ziua.

Îşi roade unghiile şi mă priveşte neliniştită. S-a dus şmecheria, tremură vargă. O iau pe scurtătură:

— Ţi-e frică să nu te reclamăm la şcoală, aşa-i?

Dă repede din cap:

— Da. Nu ştiu ce am făcut rău, dar… Avem numai gorile în cancelarie şi pe mine nu mă înghit. M-ar bubui şi pentru o picătură de cerneală scăpată pe caiet.

— De ce nu te înghit?

Îşi ridică ochii. Căprui, în care a căzut o picătură de miere. E deconcertant de sinceră:

— Nu sunt simpatică.

— I-auzi, n-aş fi zis!

— Mama spune că profii sunt… scuzaţi-mă, o şleahtă de impotenţi invidioşi. Ştiţi, în învăţământ sunt salarii mici, îi deranjează că alţii se descurcă. Dacă ai bani, automat eşti escroc sau fost nomenclaturist…

Mi-o închipui foarte bine pe patroana *Marilyn*-ului. Suficienţă agresivă, siguranţa arogantă a femeii văduve care a izbutit să-şi facă loc gras în jungla post-decembristă; doar cu coatele şi umerii ei, într-o lume a bărbaţilor. O *self-made woman* a anilor noştri, de vârstă mijlocie excelent îmbrăcată, servietă diplomat cu cifru, glas de căpitan de piraţi. Dispreţ necamuflat fată de excluşii din patria succesului. Doar imbecilii sau trântorii nu izbutesc!

— Lasă ce spune mama. Ce-ţi reproşează *ţie* cancelaria?

Viorela îşi muşcă buzele, se uită cu jind la ţigările lăsate de Babuin pe masă. Amărâtele de Carpaţi, când ea are Camel în sac. În ce mă priveşte, dacă maică-sa n-are nimic împotrivă să fumeze, nu sunt eu ăla care să strice dispoziţia oamenilor. Însă mi-e că intră în birou un alde Suliţă şi fata ia notă proastă. Vreau s-o scot repede la aer curat şi basma curată.

— Tot nu mi-ai spus de ce nu te înghite cancelaria.

— Fiin’că sunt fata lui mama.

— Nu-i de-ajuns.

Aş completa, dar nu pentru urechile ei: îndeobşte, elevele frumoase se înfruntă cu corpul didactic. Profesorii n-au încredere în ele, dăscăliţele sunt geloase. Nu-i cazul cu Viorela.

— Nu mi-e frică de ei şi ei o simt. Ăsta-i adevărul.

— Vrei să-mi explici?

— Profilor le place să tremuri în faţa lor. Să stai cu ochii plecaţi. Dacă nu le eşti simpatic, te ard la notă. Cu mine nu ţine. Învăţ bine, sunt a doua în clasă, am luat până acum trei Olimpiade. Ei fac icter şi mie n-au ce-mi face. Dar mă aşteaptă la cotitură.

— Nu cumva ţi-ai inventat tu războiul ăsta? Uneori, şi părinţii se înşeală.

— Mama nu se înşeală niciodată… Îmi adresează un surâs nesigur: Nici atunci când are încredere în mine.

Îmi reazem în bărbie degetele împletite. Intenţie de sinceritate gravă, susţin fizionomiştii, translatori de gestică.

— Să i-o lăsăm intactă. Dacă mă ajuţi, poate reuşim. Dacă eşti absolut sinceră, ai şanse. Spune-mi tot ce şti despre Vic.

— Se numeşte Victor Săraru. Ce vreţi să ştiţi?

— Tot, Viorela. Când şi cum l-ai cunoscut, cu ce se ocupă, în ce raporturi vă aflaţi.

S-a mai destins. Simte că vreau s-o ajut, iar eu simt că are încredere în mine.

— L-am cunoscut la *Cracu'*, acum trei săptămâni. Adaugă cu slăbiciunea pentru precizia datelor a primelor idile: marţi, 2 mai, ora 21.

— Tu l-ai abordat?

— Nu, el m-a invitat la dans. De atunci, ne-am văzut în fiecare zi.

— Ce-nvârte?

— A făcut doi ani la Construcţii, dar s-a lăsat de facultate după '90. Acum… se ocupă cu diferite afaceri, nu pot să vă zic ceva precis. Ciubucăreşte, cum fac mai toţi tinerii… Altceva ce să vă spun?

— Nu ţi-a cerut niciodată să-i faci vreun serviciu?

Dă din cap, pe urmă începe să râdă:

— O prostie… M-a rugat săptămâna trecută să-i cumpăr nişte peştişori exotici. Mi-a dat banii şi m-a trimis la magazinul respectiv.

Ceva îmi sună. Peşti exotici… Unde am văzut eu de curând? A! În vitrină, la Toto al maică-mii…

— De ce te-a trimis pe tine?

— Trebuia să meargă la Brăila. Peştişorii care-l interesau apar foarte rar şi îi era teamă că dacă întârzie, n-o să-i mai găsească. Sunt foarte drăgălaşi, zâmbeşte. Negru cu alb, seamănă cu nişte dansatoare spaniole. Cu fustele lor, adică. Cei roşii sunt mai banali.

— Unde se află magazinul?

— Pe la Piaţa Confederaţiei. E de fapt un coafor de câini. Foarte nostim, m-am distrat grozav…

Mai vreţi ceva? Eu, nu. Sunt lămurit. Ţeastă, „Richard Gere", Toto… Nici că putea maică-mea să cadă într-o

combinaţie mai împuţită!

— Ai idee ce-a făcut cu peştii?

Viorela cască ochii. Când se miră, strabismul i se accentuează.

— Ce să facă?! Şi i-a luat acasă.

— Ai fost vreodată la el?

— Niciodată. Ne vedem la *Cracu'* sau la mine.

— Când maică-ta nu-i acasă!

— Mai tot timpul nu-i acasă. Râde: Nu asta ar fi problema. Am intrare separată şi, în general, mama nu-i o persoană indiscretă. V-am mai zis că în afară de note şi seropozitiv, n-o mai interesează nimic… A, mi-a mai atras atenţia să nu mă încurc cu bărbaţi însuraţi. Niciodată! „După ce-ţi mănâncă ficaţii şi tinereţea, se întorc la balabustă. Aia-i trânteşte de bucurie un lighean de sarmale festive şi tu rămâi cu ochii în soare."

Figură mare patroana de la *Marilyn*, într-o zi, am să încerc s-o cunosc.

— Pe Săraru i l-ai prezentat?

Râde cu gropiţe:

— Sunteţi atât de ceremonios! Nu se mai poartă scrisori de acreditare şi bunicuţe grase cu coc în vârful capului.

— Spune-mi, Viorela, tu crezi că băiatul ăsta te iubeşte?

Faţa îi devine serioasă, mă priveşte în adâncul ochilor:

— Da. Sunt o fată urâtă. Cea mai urâtă din clasă. Au făcut băieţii topul la nasoale şi deţin primul loc. Pe liceu, sunt a doua. M-a luat una dintr-a unşpea…

— Astea-s prostii, zic eu de părul broaştei, nu văd legătura.

— Păi dacă nu m-ar iubi, de ce şi-ar pierde timpul cu una ca mine? N-aveţi idee câte frumoase, pe bune, încearcă să mi-l sufle! De ce m-ar minţi?

— Ai dreptate. Tu-l iubeşti?

Îşi muşcă buzele şi respiră adânc:

— Sunt moartă după el.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-l uiţi. Dacă vrei să n-ai necazuri…

— A făcut ceva rău?… Foarte rău? Vă rog din suflet să-mi spuneţi.

— Vorbim altă dată. Acum – îi împung fruntea cu degetul – te duci acasă. Trebuie să fii foarte cuminte. Şi înţeleaptă… O să te conducă cineva.

Se ridică nu prea sigură pe picioare. Ochii îi sunt umezi.

— Nu există nici o soluţie? Niciuna?

— Nu prea. Tu nu poţi să realizezi acum, dar să ştii că azi a fost una din zilele tale norocoase.

Unele asemănări sunt de-a dreptul uluitoare. Şochează, în special, la bărbaţi, unde gama artificiilor care pot apropia fizionomic două persoane e substanţial mai redusă decât la femei. Machiajul, sprâncenele pensate, părul vopsit, coafura revăzută fac minuni în măsluirea unui chip şi o femeie poate aborda toate trucurile în modul cel mai firesc, fără a deveni suspectă. Un tip însă fardat şi cănit duce cu gândul în toate direcţiile, nici una ortodoxă.

Săraru ăsta, juri că-i frate geamăn cu actorul american, zămisliţi în aceeaşi sâmbătă. Trăsăturile, statura, aerul, zâmbetul fermecător – toate sunt aceleaşi. Blugii şi geaca de piele, devenite uniformă oriunde ai pune degetul pe harta lumii, împing asemănarea până la inconfundabil. Personal, nu mă dau în vânt după Richard Gere, prefer alte vedete, dar dacă guşti genul, ca femeie, tipul e un număr despre care merită să ai amintiri.

Bădoiu îi ia interviul în stilul lui de zile mari. Dur, brusc, frust. Îşi scoate pârleala pentru plasa luată cu Voicu. Îmi arunc ochii pe datele de stare civilă. Are douăzeci şi opt de ani, născut la Constanţa, ambii părinţi pensionari. Locuiesc în continuare la Câţa. După cum mi-a spus Viorela, a absolvit doi ani la Construcţii. A abandonat, nu mai rentează. Cinci ani pierduţi ca să ieşi cu un salariu mai mic decât al unei femei de serviciu de la Sofitel!

Logică de bronz, fără fisură, contrazice-l dacă poţi! Mai departe. …Din ’91 până în ’94, a lucrat la negru în Germania şi Belgia. A strâns ceva lovele şi a investit în micul comerţ. Un timp a ţinut tarabă la metrou. Ce face acum? Nimic important pentru moment. Se orientează. Caută un asociat care să fie specialist.

— În ce?

— Să-i zicem industrie alimentară. Mă gândesc la o fabrică de produse apicole şi una de produse dietetice. În Vest, treburile astea merg foarte bine.

— Ţţţ! se minunează gras Bădoiu. Îţi plezneşte inima de bucurie când vezi ce tineret harnic şi întreprinzător avem! Albine şi vaci! Cunoşti ceva mai înălţător?!

Întrebarea mi se adresează, dar nu aşteaptă răspuns. Săraru zâmbeşte încântat:

— Este exact felul în care privesc şi eu lucrurile. Sunt convins că voi avea succes. În doi, trei ani…

— Devii angrosist[{70}].

— Mare întreprinzător, îl corectează Săraru. Comercianţii pot fi angrosişti. Eu, ca producător…

Face pe ăla care n-a priceput. Îi turuie înainte despre fabuloasele însuşiri ale mierii de albine, cu multiple întrebuinţări în industria cosmetică şi farmaceutică… Simulează perfect avântul, entuziasmul contaminant al individului ameţit de propriile proiecte; care abia aşteaptă să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă.

Pumnul Babuinului bubuie pe birou:

— Gata, superbule! M-am plictisit de zumzăit. Repede şi pe scurtătură! Unde erai azi dimineaţă între orele 9:30 şi 10:30?

Urmăresc atent reacţiile lui Săraru. Pentru o fracţiune de secundă, am impresia că se va năpusti asupra Babuinului. Respiră adânc şi flacăra din privire se stinge. Se lasă pe spate, relaxat:

— Poate că înainte de toate, am dreptul să fiu informat asupra motivului pentru care am fost adus aici…

— N-ai nici un drept!

Simulează furia ca să-l intimideze. Inutil. Săraru n-are de gând să vină de-a dura. Se miră suav:

— Cum se poate?! Trăim într-un stat de drept… Că veni vorba, pot refuza să vorbesc, altfel decât în prezenţa avocatului!

Bădoiu rânjeşte, încântat nespus:

— Astea la televizor, puiule! Cioace electorale pentru Miţa APACA, zisă Bigudiu!

Săraru se scarpină ostentativ la ceafă:

— Cum rămâne cu Constituţia, Cadiule[{71}]?

— Du-o la budă! Aici în birou, la tetea – bate cu palma în masă – eu mi-s Constituţia! Clar? Atunci, punct şi de la capăt.

— Scuze, dar pentru mine nu este deloc clar. În condiţiile astea, refuz să vorbesc.

Babuinul se ridică, namilă ameninţătoare:

— Ascultă, nenorocitule, dacă te fac ping-pong[{72}], plânge mâine mă-ta că ce băiat frumos a avut!

Îi arde din zbor o palmă care reprezintă doar cinci la sută din potenţialul Babuinului. Un soi de mustrare cu avertisment şi, dintr-o dată, Richard Gere îmi arată profilul stâng în loc de cel drept. Încearcă să zâmbească:

— Ai dracului de viteji suntem, când celălalt nu poate să riposteze! Unul cu bâta, ălălalt cu mâinile legate!

Babuinul începe să râdă. E pus pe demonstraţii. Îl apucă de reverele gecii şi-l ridică cu o singură mână pe verticală, cât îi permite lungimea braţului. Ceea ce nu-i de colo, flăcăul sare optzeci de kilograme, dar e un fleac faţă de performanţele lui Bădoiu.

— Auzi, cocoraşule[{73}], eu te fac arşice oriunde ţi-ai ţine mâinile. În cur sau pe flintă!

— Zău?! Dă-mi o şansă…

— Şansă?! şi-i arde, de simetrie, încă o ghioagă. Ce şansă i-ai dat tu Coanei Aurica, vierme? Bagă la cap! Întreg şi tot, nu ieşi din mâinile mele!

— Am să te reclam, Cadiule, scrâşneşte Săraru. Până la os ai să-ţi muşti cazmalele alea!

Babuinul îşi aprinde calm o ţigară.

— Găseşti la ofiţerul de serviciu numărul de acasă al lui Bill Clinton. Dacă te interesează Strasbourgul, îţi fac eu şusta. Îl cunosc pe portar.

Capitolul III

MIERCURI

Dimineaţa e radioasă şi proaspătă ca toate dimineţile. Din păcate, nu-i semăn. Mă doare capul, stomacul semnalizează că există, nu prezint zglobilisme de ciocârlie. Când mă mai gândesc la câte am de rezolvat în cursul zilei, umoarea neagră tinde spre acut.

Nu cunosc finalul meciului de aseară. I-am lăsat pe Bădoiu şi Săraru în tête-à-tête. Nici unul nu avea nevoie de mine, şi nici eu de ei. Nu-mi doream nimic altceva decât să ajung în pat. Am adormit imediat. Pe canapea şi îmbrăcat. Vorbesc în rime, ceva nu-i în regulă.

Mic-dejunez. Cafea cu lapte, ca preşcolarii. Biberon, zice Babuinul. Ca să mă îmbărbătez, îmbrac un costum care-mi place şi asortez o cravată luminoasă. Am primit-o de la mama. Îi face o plăcere nespusă să constate că port lucrurile dăruite de ea; diseară, are loc vederea şi nu ştiu dacă voi mai avea timp să mă schimb.

În birou, Babuinul îşi consumă „cafeaua“. După cum arată şi-l cunosc, e cam pe la al treilea termos. A dormit la sediu. Are ochii roşii, de peşte proaspăt, e neras şi şifonat ca unul care a călătorit noaptea într-un compartiment de clasa a II-a. Mă măsoară ironic:

— Arăţi ca un pitic la matineul de nuntă!

— Tu ca un hamal. Dacă te vede Suliţă, îl indispui pe toată ziua.

— Voi fi cu adevărat trist…

— …şi o să tragem noi din cauza ta.

— Pentru că sunteţi fraieri. Şi-n vis staţi drepţi în faţa lui. Scoate totuşi aparatul de ras electric şi-l pune în priză. Sunt curios să ştiu unde a ajuns cu Săraru.

— Ce s-ajung, că nu ne-am urnit. Tot la kilometrul 0 sunt. E dat dracului!

— Are vreun alibi?

— Nu, dar fireşte, se afla la celălalt capăt al oraşului. Făcea jogging la Lacuri.

— Ăsta-i „stadionul“ pe care-l frecventează?

— Îhî, îi place peisajul: fluturaşi, aerosoli şi spaţiu non-garagaţă! „Aşa, tăticu’, trage tare, să le rupem gura la Olimpiadă!“

— Martori?

Aparatul bâzâie acum, sub bărbia de hipopotam:

— Costumul ăsta de fante nu-ţi prieşte. Nu prea le cugeţi. Martori?! Ai haz. Păi de ce crezi că m-a trimis la Lacuri?! Ozon şi pustiu.

— Un obicei care se repetă cotidian lasă urme. În fond, la zece sau unsprezece dimineaţa, parcul nu-i tocmai pustiu, are clienţii lui.

Babuinul şi-a terminat toaleta. Îşi aruncă o privire în oglindă pentru care îl invidiez. După ochiul lui, arată straşnic de bine.

— Băi, Superman, dacă tu îţi închipui că am să dau fuga la Herăstrău, să fac investigaţii printre măturători, zahăr pe băţ şi plozi-neamuri d-ale Guvernului care se cacă francofon, înseamnă că eşti mai tolomac chiar decât în coşmarurile mele, unde pot afirma că deţii rubrică permanentă.

E în faţa chiuvetei, face un duş până la brâu. Se scutură ca un câine ud şi îşi pune cămaşa curată, de rezervă. Se simte fercheş şi înduminecat. Îmi îndreaptă o privire mulţumită. De el, nu de mine.

— Ştii de ce n-o fac? Pentru că nu-mi place să-mi pierd timpul. Nu am nici cel mai mic dubiu că ieri dimineaţă, punea de mucenici{74} în Dristor. Ce sens are să caut la mama dracului? Doar aşa, ca să văd vaporaşele?

— Cum o dovedeşti? Nu ai decât declaraţia lui Dorinel, un minor de unsprezece ani.

— O declaraţie zdrobitoare. Când i-am comunicat derbedeului că există un martor, mi-a zâmbit luminos ca la o serbare în aer liber cu mititei, bere caldă şi „chişcă-mă de cur, Ioane, c-am votat tromboane!“ După ce i-am povestit însă filmul de pe terasă, rânjetul i-a alunecat spre miazăzi. În clipa asta, nu pricepe de ce nu scot iepurele din joben.

— Nu-i suficient.

— Măi Herculache, puţin îmi pasă că exact în momentul ăsta nu-l pot aduce în faţa Tribunalului sub învinuirea de crimă. Sunt aproape sigur că el e criminalul şi, deocamdată, îmi ajunge. Ce urmăresc eu e să-l sperii în aşa măsură, încât socotind partida pierdută, să mă ducă de mână la staţia terminus. Ţeastă sau care dracu’ o fi în spatele afacerii.

— Dacă-i doar un simplu killer cu contract, nu ştie nimic.

— Aşi! Cineva tot l-a contactat. S-a luat legătura cu el. Pe Cătălin Voicu sigur îl cunoaşte.

— Poate.

— Nu, poate. Sigur. Pui un pariu?

Încep să râd. Mizează pe faptul că amândoi frecventau acelaşi stabiliment. Că a dat peste Săraru, căutându-l pe Voicu…

— Voicu… Personajul mă intrigă din ce în ce mai mult.

Babuinul îşi curăţă unghiile cu briceagul. Se întrerupe ca să se zâmbească în voie:

— Trebuia să te intrige alaltăieri, când ţi-a scăpat din mână ca un peşte viu, pe o simplă legitimaţie de la tractirul ăla de fagotişti{75}.

— Tu vorbeşti?!! şi văd policrom Dalist în faţa ochilor. Să-ţi scape unul din arest, păi asta se întâmplă o dată la trei generaţii de poliţişti!

— Băi „un metru şi un pic“, dacă te preocupa să-ţi dezvolţi cerebelul şi nu gioalele[{76}], ai fi aflat că întâmplările sunt pe măsura oamenilor. La oameni mari, greşeli mari! La pitici, căcărici!

— Hai sictir, du-te şi te plimbă!

— Chiar mă duc. Îl las pe Săraru să mediteze la trecutu-i revoluţionar şi încerc să dau de Voicu.

— Unde?

— Am nişte presimţiri în organism pe care vreau să le verific. Întâi, dau o raită pe la *Crocodil* să bag nişte fitile şi să-i văd cum dau în clocot. Pe urmă, trec pe la muşchetarul ăla de pune câinii pe bigudiuri. Mă interesează aerul din zonă…

I-am povestit tot ce ştiu despre Toto, fără să pomenesc însă de maică-mea.

— Tu încotro o iei?

— Am o grămadă de nasoale pe cap. Acum, mă duc la Crematoriu. La zece o incinerează pe Wanda. E interesant *dacă* şi *cine* mişună prin preajmă.

Bădoiu ridică din umeri:

— Pierdere de timp, te iei după capul lui Suliţă. Îţi imaginezi că se prezintă Marele Boss la condoleanţe? Sau c-o să participe la înhumarea Coanei Aurica? De ce? Să se convingă c-a murit de-a binelea? Ăla-i cornut, să se vâre singur în congres de filatori?

— Nu vine el, dar un observator tot trimite.

— Fâs! Ascultă, Boabe, completează-ţi agenda de lucru cu două probleme. Vezi ce poţi scoate de la Nina despre Voicu, şi contactează-l pe lăbarul ăla mic, Dorinel, să-i tragă o vizionare lui Săraru. Zi-i că-l plimbi cu maşina, vrăjeşte-l, în fine, te descurci tu…

— Te descurci şi tu la fel de bine. Ura! şi o iau spre uşă.

— *Salve et i!*[{77}] Nu uita ce te-am rugat…

Mă răsucesc pe călcâie ca un titirez:

— M-ai „rugat“?! Ce-ai păţit?

Îmi surâde ca o duminică sportivă. Când câştigă Rapidul. Plec pe gânduri, miroase suspect. Azi nu-i duminică şi nici meci. Ce o fi punând la cale Babuinul?

Sinistru rău la Crematoriu, nu ştiu cum s-o întind mai repede. Mi-amintesc de cuvintele unui muşteriu de-al meu, Nelu Pa'Şase (scund cât mine, purta 46 la escarpeni), comentând o situaţie asemănătoare: „Nasol momentul, mişto coliva!"

Ca totdeauna, peste tristeţea spectacolului, mă impresionează lipsa de însemnătate a individului, ca fenomen în sine, efemerul relaţiilor sociale, zădărnicia oricărui zbucium raportat la o groapă de trei pe unu… Făcând abstracţie de personal, participăm la ceremonie trei inşi. Plutonierul M., omul nostru care s-a ocupat de formalităţi, eu şi mama Wandei. Situaţia are motivaţiile ei, totuşi pustiul ceremoniei mă întristează.

Gabriela State e ca în transă. Ai senzaţia că participă la un spectacol pe care nu-l înţelege. Oricum, străin de persoana ei. Din fericire, nu durează mult. În circa treizeci de minute, se termină numărul, vin alţii la rând. M. rămâne să se ocupe de restul formalităţilor, eu o conduc acasă pe doamna State. O întreb dacă a mai primit vreun telefon în legătură cu copilul. Nu, nici un telefon. O rog să fie în continuare prudentă. De altfel, ne vom revedea mâine sau poimâine, imediat ce obţinem aprobarea Parchetului pentru deschiderea casetei de la *Banklife*.

Mă aude, dar nu percepe. O conduc până în casă. Mă asigur că totul e în ordine, că nu-i lipseşte nimic, nu trebuie să iasă nici după pâine. Mă urmăreşte cu o privire lipsită de conţinut. A rămas cu pălăria şi voalul, poşeta plic uitată la subsuoară şi mâinile înmănuşate abandonate în poală, cutremurătoare statuie a neputinţei.

Îi dau tot felul de sfaturi imbecile pentru că aşa se obişnuieşte şi n-o pot trimite la cinema. Îşi ridică privirea fără expresie. Întrebarea mă doboară:

— Eu acuma ce să fac?

* * *

Mă va urmări toată ziua. „Eu acuma ce să fac?“… Adică, în clipa imediat următoare, diseară, mâine, toată viaţa…

Mă întorc la birou. Din raportul schimbului de noapte, rezultă că, deocamdată, la Nina lucrurile decurg normal. Acum o oră, a plecat în oraş pentru îndătinatele cumpărături – blide, prosoape, lumânări etc. Mai puţin sicriul pe care Coana Aurica şi-l comandase din viaţă, după gustul şi gabaritul ei. Îl păstra la madam Covrig, altă prietenă din tinereţe. Femeia locuieşte la curte, spaţiu de depozitare berechet.

Găsesc şi rezultatul autopsiei lui Panait, catolica sosie a lui Ţeastă: infarctul cât se poate de autentic al unui cardiac cu vechi state. Că eu continui să fiu circumspect – prea a murit de parcă şi-ar fi aşteptat rândul şi la momentul oportun – e un punct de vedere pe care îl păstrez pentru mine. Oricum, o pistă închisă.

E ora douăsprezece. Înainte de a-mi continua itinerarul, îmi fac o cafea. Aştept să se răcească. Capul îmi vâjâie de ipoteze, coliziune pe teren accidentat. Mâzgălesc maşinal hârtia din faţa mea. Dintr-o dată, realizez că desenez peşti. Peşti fandosiţi, cu mustăţi bârligate şi cozi în evantai, nu crăpceni de lăcovişte peizană.

Constat că au început să mă obsedeze şi e firesc. Nu-l văd deloc pe Săraru, alias „Richard Gere“, subiect de pasiuni domestice. Pasă-mi-te, tânjea după exotici şi i-a găsit taman la Toto, amicul lui Ţeastă! „Pesticidele“ constituie un mister. Ce naiba să ascundă? Un mesaj special? Spun ţţî! Cât de supravegheat ai fi sau te-ai simţi, există mijloace de comunicare mai eficiente şi mai comode. Droguri?… Cât drog poţi ascunde în pântecele unui peştişor, care nu cântăreşte mai mult de 15-20 de grame? Unde ar fi

afacerea? Aberant. Ţin minte că am citit într-un policier celebru că un escroc ascunsese o perlă foarte importantă în burta unui tip din ăsta cu coadă şi aripioare. Vaxuri, sunt convins că nu despre aşa ceva e vorba.

Mă pocneşte o idee à la Babuinul! Riscantă, pentru că sfidează agresiv toate prevederile legale. Mă duc acasă la „Richard Gere“. Să-i văd peştii şi, în general, coteţul. Deci, violare de domiciliu şi percheziţie fără prealabila autorizaţie obligatorie a Procuraturii. Singur, de capul meu şi fără martori. Asta şi urmăresc.

Înainte de a pleca, îmi trag un pieptene în oglindă. Ei da, pot să spun că păr am. E des şi castaniu, frumuşel de tot. N-am să chelesc niciodată, sunt sigur. De regulă, pleşuvia începe să are până în treizeci de ani… Nici de la sprâncene la vale n-ar fi tocmai rău. Strică puţin direcţiile contrare. Nasul pleacă sud-vest, în timp ce linia gurii urcă nord-est. „Bob e atât de caraghios, spune una din mătuşile mele, că pare inventat.“

Aud în spate o tuse care se vrea discretă. Mă răsucesc ars, ca surprins în flagrant de viol. În clipele mele de intimitate, detest martorii. Maiorul Demetru, care umblă şi se mişcă pisiceşte, are talentul de a te lua pe neaşteptate.

— Ai aranjat cu Nina?

Direct şi brusc, în stilul casei. E vertical, vibrant, tăios ca o sabie *Ninja*.

— E de acord.

— Când?

— Mâine, la unsprezece.

— Mobilizare generală. Voi veni şi eu… Ceva special azi, la Crematoriu?

— Nimic.

— Cum se comportă Săraru?

— Neagă orice fel de amestec.

— Minorul Florescu l-a recunoscut?

— Acum mă duc după el, trebuie să iasă de la şcoală. N-am nici o îndoială că-l va recunoaşte.

— Mai aveţi şi alte probe?

— Nu.

Mă măsoară acru. Din făptura lui Suliţă emană un soi de electricitate, piciorul drept parcă ar avea epilepsie.

— Atrage-i atenţia căpitanului Bădoiu să nu le inventeze cu pumnii. E un avertisment.

— Am înţeles, domnule maior.

— S-o înţeleagă *el*. Arestul Poliţiei nu-i sală de antrenament pugilistic… Adaugă ca pentru sine: Meciurile în care unul din parteneri are mâinile legate îmi fac silă.

În principiu, are dreptate, totuşi rămâne măgar. Pe Richard Gere l-am agăţat în timp record şi nu pe abţibildurile lui. Datorită exclusiv Babuinului. Chiar dacă umblam după altul, el detectase deja bârlogul fiarelor. Merita măcar un cuvinţel de apreciere. Din păcate, situaţia nu se poate schimba. Îl detestă organic pe Bădoiu. Cum nici Babuinul nu-l consumă la desert pe Suliţă, sunt chit. Nu-şi datorează nimic unul altuia.

— Când aduci băiatul, îmi spune cu mâna pe clanţă, să mă anunţi. Vreau să asist… Reţine! Nu comiteţi nimic ilegal vizavi de Săraru. Procedaţi ferm, dar nu dur. Căpitanul Bădoiu are nostalgia epocii de piatră. Dacă nu se poate debarasa, să iasă la raport pentru a fi înlocuit.

Rămân crăcănat şi, în mod excepţional, îmi aprind o ţigară. Mintea îmi dă în clocot, bâldâbâc-bâldâbâc. Aci se petrec lucruri mari, neamule! E prima oară când Suliţă insistă asupra unei probleme, repetând un ordin. De regulă, porunceşte, se cară şi aşteaptă executarea. Acum, se oboseşte să emită de două ori, şi să şi îndemne la legală blajinitate! Ce presupun? La fel de simplu ca *bonjour* sau hai sictir! Sforile se trag în sfere înalte.

Gonesc spre Dristor, să-l contactez pe Dorinel. Nu că aş fi renunţat să bag un far la domiciliul lui Săraru. Abia acum,

că Suliţă insistă şi trage pe legalitate, am devenit şi mai curios. Încă de pe vremea studenţiei, mi-am formulat un principiu: poţi comite ilegalităţi dacă sunt strict gândite şi operate cu bune intenţii. Nu ţin să-l înfund neapărat pe Săraru; vreau să descopăr ceea ce mi-ar fi mai greu de descoperit în împrejurări legale. De fapt, îmi creez singur condiţiile. Cam toate poliţiile procedează la fel, doar că n-o recunosc.

Mân spre Dorinel, pentru a-l acroşa înainte de a ajunge acasă. Am reţinut că o menajează pe bunică-sa, nu mă pot duce să sun la uşă. Am noroc, îl descopăr imediat, încă din maşină. A făcut o haltă la buticarul din colţ. Într-o mână ţine ghiozdanul, în cealaltă o îngheţată. Bunică-sa o să constate încă o dată că băiatul nu are poftă de mâncare, poate i-ar trebui nişte fier.

Mă recunoaşte fără emoţii extraordinare. Îşi îndreaptă ochelarii şi mă priveşte atent. E în aşteptare.

— Ce mai faci, Dorinele?

— Mulţumesc, foarte bine. Dumneavoastră?

— Cum a mers azi, la şcoală?

— Aşa şi aşa, şi plimbă o limbă lată peste moţul îngheţatei.

— E bună?

— Dacă vă place fisticul… O întinde spre mine: Vreţi să gustaţi?

— Nu, dragule, mă sperii, nu la ora asta!

— Mie-mi place la orice oră… Nu vă supăraţi, l-aţi prins pe mafiot?

— Nu sunt sigur, tocmai de-asta te-am căutat.

Dă din căpşorul rotund:

— Mi-am închipuit eu că nu-i o simplă coincidenţă.

— Dacă vrei, ai putea să mă ajuţi.

Mă priveşte dintr-o parte. Probabil, vede mai bine cu ochiul stâng.

— Trebuie să-l identific, nu-i aşa? Am văzut în *Taxiul nopţii* şi *Aventură la Hong-Kong*. Vin mai mulţi tipi pe scenă,

şi noi stăm ca la cinema, pe întuneric.

— Exact, pe toate le ştii!

— Nu încă, declară modest. Poate peste un an sau doi…

— Ce zici, vii cu mine?

— Cu plăcere, dar nu acum. Dacă nu vin la masă, bunica se sperie. După aia, îmi fac lecţiile. Ştiţi, ea nu ştie nimic.

— OK, spune tu ora care îţi convine.

— La patru, când îşi face bunica siesta. Dar vă aştept aici, nu în faţa blocului să ne vadă cineva.

— Ne-am înţeles, la patru sunt aici. Îmi amintesc recomandarea Babuinului şi adaug: Vin să te iau cu o maşină!

Nu pică el pe spate, pic eu. Mă întreabă cu viu interes:

— Ce marcă?

— Renault te avantajează?

Declară serios, ca un specialist, şofer încercat:

— E o piesă bunicică, dar suspensia nu-i destul de elastică pentru şoselele noastre!

— Conduci?

— Tata a avut un Renault şi l-a vândut. Nu-l satisfăcea. Acum, are un Mitsubishi, iar soţia lui un Opel. Mama are Mercedes. E pretenţioasă şi greu de întreţinut, dar face impresie, într-o lume în care doar impresia contează.

Intuiesc frazele părinţilor, reţinute la silabă şi aud de la distanţă foşnetul bancnotelor *vert bouteille*, galbenii nezornăitori ai epocii.

* * *

Garsoniera lui Victor Săraru e în Drumul Taberei: o oală de noapte şi două cutii de chibrituri. Traduc! O odaie în care nu dansezi matale vals, o baie şi o bucătărie unde instalaţiile sunt pendinte de câte un lighean, cratiţă, cutie de conserve colectoare.

Intru fără probleme, de la primul truc. Nu mă vede nimeni. O pisică flotantă prospectează palierul. E prea deprimată şi vădit lehămeţită ca să aibă stăpân. Înăuntru, nimic din ce mă aşteptam, nici o trăsnaie. Deasupra somierei, pe care o evaluez cam de pe vremea Mareşalului Antonescu, zâmbeşte prinsă în patru pioneze Claudia Schiffer. Top modelul despre care optzeci la sută dintre americani mărturisesc că şi-ar dori-o în pat. Interiorul e sordid de tip studenţesc. Câteva mobile vechi, deteriorate, aparţinând desigur locatarului, un tranzistor mic, o veioză. Într-un colţ, direct pe parchet – un teanc de cărţi.

Oamenii sunt imprevizibili! Uite, ce citeşte de pildă Victor Săraru, Sperie-Lume, probabilul asasin al Coanei Aurica! Descartes – *Meditaţii metafizice*, Sandra Brown, Jules Verne, Petre Ţuţea, *Magicianul*… Mă doare capul de-ale mele şi intru în bucătărie. Ambianţă tipică de mese improvizate; în picioare, la hârtie, direct din pachetul cumpărat la băcănie…

Pe pervazul ferestrei, mă surprinde un ghiveci cu o ciclamă. Floarea e frumoasă şi îngrijită. Nu mă lasă inima şi umplu un ibric cu apă. Sunt gata să fac o greşeală monumentală. La o eventuală percheziţie, s-ar constata că floarea a fost udată de curând.

Privesc pe gânduri fotografia Viorelei. Stă lângă ghiveci, într-o ramă care imită argintul. Exceptând ciclama, e singurul obiect estetic din casă. De ce în bucătărie?! Simplu! (Toate-s simple la mine!) În cameră nu există masă sau vreo altă suprafaţă plană, fereastra nu are pervaz… Fotografia este caracteristică strabiştilor. Poză din profil, camuflând defectul. Săraca-i tot urâţică, dar, privind-o, te simţi tuşat, ceva te mişcă, transmite o gingăşie sufletească… Sau poate sunt eu un sentimental, impresionat ori de câte ori descopăr omenescul în forma lui cea mai frumoasă – dragostea. Căci (sunt gata să pariez) killerul ăsta o iubeşte pe Viorela.

Deschid bufetul de deasupra chiuvetei, transformat de Săraru în birou. Găsesc coli de hârtie, plicuri, pixuri, fleacuri de papetărie şi un dosar subţirel cu acte personale. A păstrat legitimaţia şi carnetul de student. Mă uit curios la calificative. Cel mai modest e şapte şi asta spune ceva… În fine, un notes, cu adrese şi numere de telefon. În locul numelor, doar iniţiale. Două sunt din Germania şi amănuntul merită reţinut. În acelaşi dosar, al prostituatelor, patru dintre implicaţi au întreţinut, întreţin diverse raporturi cu federalii: Wanda, Ţeastă, Nina, Săraru-Richard Gere. Nu sunt în vizită, violez un domiciliu. N-am adus flori, am venit cu Kodakul. Trag microfilm după notesul cu adrese şi intru în sfârşit, în baie. Surpriză! Nu, nu dau peste un cadavru, dau peste un acvariu, improvizat într-un borcan de murături. Se poate afirma astfel că exoticii au un domiciliu, dar scuze, nu aşa îşi cazează protejaţii un împătimit care umblă cu limba scoasă după exemplare rare, cu sofisticate *pedigree*-uri. Mai există un detaliu interesant! Viorela a luat *cinci* peşti de la Toto, iar în borcan sunt numai *patru*. Mister Gere, peştii matale ascund un mister.

Scot un cap pe palier. Tot nimeni. Pisica sesizează mişcarea şi aleargă spre mine, plină de nădejdi. O las să se strecoare în casă şi încui uşa. Al dracului să fiu, dacă ştiu de ce am făcut-o! Am uneori impulsuri bizare.

* * *

Apelul lui Ene mă găseşte la birou. Sună de la un telefon public aflat chiar vizavi de terasa *La Găina Beată*. Îmi spune în câteva cuvinte despre ce este vorba. După cum hotărâse, Nina a ieşit de dimineaţă, la cumpărături. La un moment dat, a făcut o haltă la galinaceea amintită. A comandat un capuccino şi a aprins o ţigară. Urgent, s-a prezentat un crai la agaţament. În ciuda protestelor ei, s-a aşezat la masă.

Nina a dat să se ridice, dar tipul n-a lăsat-o. Au intervenit chelnerii, ăla le-a şters câte o ghioagă şi i-a amuţit. A sărit locotenentul Timofte şi cu doi pumni a restabilit pacea în Cecenia.

— V-aţi deconspirat, scrâşnesc.

— Ce puteam face? Craiul devenise agresiv, intra în anatomia ei.

— Asta a şi urmărit. Să faceţi ceva. A provocat scandalul ca să vadă dacă Nina se află sub protecţie.

— Cum procedăm în continuare, Cap Bob?

— Timofte iese din cursă, trimit schimb. Tu rămâi pe fază, Marinaş ia urma craiului.

— Craiul s-a evaporat… Extraordinar!

— Ce s-a întâmplat?

— A apărut Ţeastă. E pe terasă.

— Diversiune! Tipul încearcă să vă disperseze. Fii atent, n-o slăbi din ochi pe Nina. În cinci minute, sunt acolo.

Ene strigă disperat:

— Cap Bob, ce facem cu Ţeastă?

— Să-l preia Timofte. Tot s-a deconspirat şi n-avem încotro. Nu mai aştept liftul. Cobor scările în zbor şi plonjez la volanul Renault-ului. Dau prin radio dispoziţii de încercuire a zonei.

Fâs! Ştiţi ce înseamnă onomatopeea asta? Pârţulache. Ceva în genul mărgicii albastre din povestea lui Creangă. Când ajung la *Găina Beată*, e soare, pace şi linişte ca într-un week-end caracalez. Acţiunea noastră-i făcută zob. Craiul s-a exclofisit de mult şi Ţeastă i-a urmat exemplul, nesupărat de nimeni. Normal! Ene discuta cu mine la telefon, Timofte făcea pe Făt-Frumosul care a salvat-o pe Cosânzeana şi primeşte modest mulţumiri, Marinaş stătea bătut în cuie, în strictă conformitate cu ordinul de a nu o abandona pe Nina o singură secundă.

Contemplu dezastrul. Îmi sosesc oamenii alertaţi prin radio, dar ce folos! Cei doi au părăsit de mult meleagul.

Nina a achitat nota şi se ridică de la masă. Îmi face insesizabil cu ochiul şi se îndreaptă spre toaletă. Mă fofilez în urma ei. Strecor o bancnotă în mâna îngrijitoarei şi intru la *Ladies*. Nina, chipurile, se aranjează la oglindă.

— Îmi pare rău…

— St!

Indică una din cabine, ocupată. Scoate iute un portvizit din poşetă şi mi-l bagă în buzunarul de la piept.

— Ce-i asta? suflu.

— E al tipului care-a venit la masă. I l-am palmat când se vâra în mine…

Aud sifonul de la cabina ocupată şi mă grăbesc să dispar. Reflectez la ce va să zică profesionalism şi tehnică. De undeva, din eter, Coana Aurica îmi face cu ochiul.

* * *

Un portvizit clasic, cu conţinut clasic: buletin de identitate, carnet de conducere, un bon de la Nufărul, cartea de vizită a unui dentist, o bancnotă de cincizeci de dolari, două de zece mii de lei şi fotografia unei brunete mioritice. Asemănarea cu o oaie este frapantă. Pe verso, lângă numărul de telefon, semnează *Loredana*. Practic şi eficient! Pe vremea mea, se mai pomenea despre „o piedică în calea uitării“.

Se numeşte Marin Panduru, are douăzeci şi şase de ani şi locuieşte în Militari. La ora asta, se întreabă probabil unde dracu’ a pierdut portvizitul. Exclus să-i treacă prin minte că i l-a săltat Nina. Îl dau în urmărire urgentă şi o car spre Dorinel. E aproape ora patru.

Mă aşteaptă la locul stabilit. Stă într-un picior şi cu celălalt în echer, rezemat de zid. Mănâncă *Boni Bon*. Cu pumnul, nu ciugulit. În două reprize isprăveşte tubuleţul de pastile colorate care seamănă cu un etui de termometru.

Când mă observă, îşi revizuieşte politicos ţinuta. M-am lăsat reperat de la circa cincisprezece metri, vrând să-i verific vederea de la distanţă. N-are probleme. Mă verifică şi el, privindu-şi ceasul. Constată mulţumit că sunt punctual. După care mă pofteşte la *Boni Bon*.

— Nu vreţi?

Nu vreau. Îi pare rău, pentru că aşa l-a învăţat bunică-sa.

— Sunt gata.

Iar pe mine, mă dă gata. Cu cel mai firesc aer din lume, mă ia de mână şi încearcă să-şi potrivească paşii după ai mei. Probabil, aşa e obişnuit să procedeze cu adulţii din familie. Mânuţa e rece şi lipicioasă. Mi se încredinţează cu totul şi încerc un sentiment bizar… Ce mai încolo şi încoace, simt că mi se topeşte inima. De ce, dracu’ ştie! Nu mă dau în vânt după bambini.

Se aşază cu dezinvoltură în dreapta volanului. La un calcul sumar, circulă frecvent cu trei autovehicule babane şi nu m-ar mira să aibă şi bunică-sa un căluţ. Măcar un Fieţel, acolo… E atent la toate manevrele mele, dar nu pune mâna pe nimic. Dresură de înaltă clasă! După ce-şi epuizează curiozităţile de conducător auto, se lasă pe spate şi îşi potriveşte ochelarii cu arătătorul lipicios:

— E departe?

— În zece minute ajungem.

— Ştiţi… puteam să ne întâlnim şi mai devreme pentru că bunica s-a dus la coafor şi după aia joacă poker la doamna Valerian.

— Probabil, nu ştiai chestia asta la prânz.

— Ba ştiam. Eu şi bunica ne afişăm în fiecare dimineaţă programul lângă telefonul din bucătărie.

Mă uit la el nedumerit:

— Atunci?! De ce mi-ai spus că…

Îşi întoarce toată faţa spre mine. Doamne, cât poate fi de rotund şi caraghios! Iar nasul ăsta-cireaşă, bretonul lung şi ochelarii Optinova i se potrivesc de minune. O caricatură delicioasă pe care îţi vine s-o mănânci! Pare puţin încurcat.

Îşi desprinde gogoloiul de chewing gum din spatele urechii şi începe să mestece cu nădejde:

— Ştiţi, m-am gândit că s-ar putea să mă răpiţi. Dacă sunteţi complicele mafiotului?

— Aha, ai avut nevoie de timp ca să faci cercetări.

— Cam aşa ceva.

— Deci, legitimaţiile noastre nu te-au convins.

— Sunt încă mic şi n-am mai văzut altele până acum. De unde să ştiu dacă sunt adevărate?

— Corect. Practic, cum ai procedat?

— M-am dus la domnul poliţist care păzeşte blocul cu crima şi… ă… ă… staţi să vedeţi. I-am zis că la ora patru am o afacere importantă, tot cu un domn poliţist.

— Şi ăla nu te-a trimis la plimbare?

— Nu, că v-am descris… P-ormă, i-am zis că s-ar putea să întârzii dar tot vin. Aşa l-am minţit eu… Să văd dacă vă cunoaşte… „A!, zice el, Cap Bob! Dacă-l văd, îi spun, fii liniştit, dar vezi să nu întârzii prea mult.“ Eu ştiam cum vă cheamă, aşa că – ridică din umeri – asta e!

— Bravo, eşti prudent. Dar de unde ştiai că ăla e poliţist? Nu-i în uniformă.

— Asta n-a fost greu. De ieri pierde timpul pe la noi şi p-ormă, l-am văzut aseară bând o bere cu sectoristul nostru pe care-l cunoaşte toată lumea. Era pe terasă la *Trei Ochi Sub Plapumă*, ştiţi, unde sunt umbrelele roşii.

Râd, puştiul mă amuză colosal:

— De ce i se spune *Trei Ochi Sub Plapumă*?

— Fiin’că domnul Fane, patronul, are o nevastă care are un ochi de sticlă, dar face nişte pateuri, o bunătate! I-au plăcut şi lu’ bunica, care-i foarte dificilă… Adică, se întoarce la idee, când se culcă, la ei acasă, sunt doar trei ochi sub plapumă, în loc de patru. E logic.

Am ajuns, parcăm, coborâm. Intrăm în sediu. Sergentul de la poartă mă salută reglementar. Dorinel salută şi el foarte politicos. S-a simţit inclus în ceea ce el consideră a fi

fost doar un act de gentileţe. Gradatul se uită lung după noi.

Puştiul îi face o impresie bună maiorului Demetru. Cred că în sinea lui îi acordă un şapte plus, poate chiar minus opt, ceea ce din partea lui Suliţă echivalează cu un Oscar.

În ce mă priveşte, mi-am format convingerea. Dorinel e ocnă mare! Că-i bine crescut, mă rog, trăiască bunica!, dar se orientează din mers. A simţit imediat că Suliţă-i altă căprărie decât Cap Bob sau Babuinul şi-a schimbat tangoul. Stă în rezervă, aşteaptă să fie întrebat, nu se lansează în observaţii personale. La intrarea maiorului, se ridică frumos în picioare, ceea ce dă bine de tot; rămâne în poziţie de drepţi şi înghite guma de mestecat.

Suliţă vrea să ştie cu cine are de a face şi-i trânteşte un interogatoriu: părinţi, şcoală, note, prieteni, preocupări. Aştept din clipă-n clipă, să-l întrebe dacă-şi spală urechile. În principiu, întrebările cu caracter intim sunt de natură să dezgheţe un copil. Nu însă când emitentul se numeşte Demetru, putând să-l cheme la fel de bine Ignaţiu de Loyola. Tonul e sec, lasă urme de glaspapir. Dacă i-ai sugera să zâmbească sau să-şi scoată pantalonii, ar rămâne la fel de încremenit.

A depăşit generalităţile şi începe tirul întrebărilor incomode:

— Cum de te-au lăsat părinţii să vii singur la Poliţie?

Dorinel îl priveşte printre cele două degete cu care-şi potriveşte ochelarii:

— N-am venit singur, m-a luat de acasă Cap Bob.

— Tot nu e normal.

— E normal pentru că părinţii mei sunt oameni de afaceri foarte ocupaţi… ă… ă… ă… şi cu firme străine. Bunica suferă de ficat, după masă bea ceai hepatic şi trebuie să stea întinsă… ă… ă… mai multe ore. Cap Bob mă duce şi înapoi.

Îmi cenzurez orice umbră de surâs. Minte ăsta micul, ca un purtător de cuvânt prezidenţial.

— Hm… Privirea lui Suliţă urcă de la adidaşii italieni ai lui Dorinel până la ochelarii a căror achiziţionare i-ar dezechilibra ţeapăn salariul de *Major*: Cum de te aflai la ora zece pe terasa blocului, în loc să fii la şcoală?

Directă de dreapta, dar Dorinel fentează bine. Răspunsul e neaşteptat, mă lasă şi pe mine cu gura căscată:

— Vă rog să mă iertaţi… am chiulit.

Dacă e premeditat – absolut genial acest „iertaţi-mă“, căci aşa ar fi vorbit instinctiv un copil. Instinctiv, pentru că Demetru nu-i este nici diriginte, nici director de şcoală. Ceea ce nu-l împiedică să facă pe ăla îngrozitul: „Fiţi atenţi, infamie, elevul Florescu Dorinel a chiulit de la Războaiele Punice şi dicotiledonate!!“

— Ai chiulit?! E un lucru extrem de grav. De ce-ai chiulit?

— Să vedeţi… Donald… vreau să spun basetul meu, e bolnav. Are viermi intestinali şi bunica criză de ficat… N-avea cine să-l ducă la doctor. Vizitele sunt între zece şi unu jumătate, dar trebuie să aştepţi, sunt foarte mulţi bolnavi, şi vin şi pisici, şi canari… am văzut şi un cocoş… Aşa că nu m-am dus la şcoală.

— Ţi se pare un motiv suficient?

De mirare, ochii lui Dorinel ies din ochelari. E stupefiat şi rănit până în adâncul sufletului:

— Păi cum?!.. Ce, să-l las pe Donald să moară?!

Edificat, Suliţă mi-l abandonează. Bombăne ceva despre părinţi iresponsabili şi trecem în „sala de proiecţie“.

În sală-i întuneric. Pentru protecţia martorului. Pe estradă, lumină ca la fotograf. Vizionăm o duzină de hojmălăi între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Toţi chipeşi, atletici, blugi şi succes la dame. Zici că s-a mutat Buftea la Poliţie! Reflectoarele orientate asupra lor îi împiedică să ne vadă. Îi admirăm din faţă, apoi din ambele profiluri. Victor Săraru, zis Richard Gere, e al optulea din

şir. Dorinel îi priveşte concentrat. Mă aşteptam să ţâşnească şrapnel de pe scaun, „uite, ăsta e!“ Nu. Le cumpăneşte serios înainte de a se pronunţa. Suliţă îşi pierde răbdarea. A trecut cam un minut şi jumătate.

— Ei, băiete, ce spui? Pe care dintre ei l-ai văzut cu puşca pe terasă?

Răspunsul lui Dorinel mă pocneşte în moalele capului:

— Pe nici unul. Nici unul din domnii ăştia nu e Richard Gere!

Clar. Scurt. Categoric. Nu mă uit la Suliţă. Doar cu privirea poate nimici un tramvai. Simt că înnebunesc:

— Eşti sigur că-i vezi bine? Nu vrei să mergi mai aproape?

— V-am mai spus că eu nu sunt miop, am astigmatism şi stau în banca a cincea. Văd foarte bine… şi la tablă, şi când aştept troleibuzul…

Eu mi-am pierdut cumpătul:

— Uită-te la al optulea din şir! Sau al patrulea din dreapta, dacă vrei! Nu-i ăla Richard Gere?

— Nu.

— Atunci, cine mama dracului e?!

— Robert Redford.

* * *

În sufletul meu e pace. Ca în Bosnia şi Herţegovina. Demetru mi-a ordonat (scrâşnit) să-l duc acasă şi să mă întorc imediat. În maşină, Dorinel mă cercetează cu interes ştiinţific. Aşa cum s-ar uita la un gândac, un arici sau alt rahat găsit în iarbă. Scoate un pacheţel de chewing gum şi mă invită la o partidă de mestecat. Refuz mai brutal decât intenţionam. Nu are nici o vină, dar obrazul ăsta iscoditor, rotund ca o bilă, mă scoate acum din sărite. Se interesează cu o undă de îngrijorare:

— Vă pune note?

Încep să râd. Al naibii, răţoiul a simţit raportul de subordonare şi că am feştelit-o. Urmează desigur o sancţiune pe care o imaginează prin prisma universului şcolar.

— Nu ne pune.

Dorinel răsuflă uşurat:

— Atunci, puţin vă pasă. Am observat că oamenii mari nu cunosc artiştii. Bunica îi ştie bine doar pe domnul Iliescu şi pe Arşinel… Îşi aminteşte: Şi pe Tarzan, de pe timpul ei, Johnny Weissmüller.

— Ai ceva cultură…

Probabil pe a mea nu dă doi bani. Respinge modest:

— Sunt încă mic…

Mie-mi spui?! Să vezi ce-o să dea ăsta din el, când o fi mare!

— Unde vrei să te las?

Se uită la ceas:

— E cinci şi zece, am timp de lecţii. Dacă vreţi să mă lăsaţi la Turcu’. Are cea mai bună pizza din cartier.

— I-auzi! exclam maşinal, cu gândul în altă parte.

— Toată lumea spune la fel. Costă zece mii de lei, dar are la ciuperci şi ketchup… cât vrei!

— Zece mii de lei o singură pizza?!

Dorinel mă priveşte surprins:

— Vi se pare mult un dolar jumate?!

Abandonez partida. E expert în maşini, Hollywoodul îl ţine în buzunarul de la spate, cunoaşte cursul valutar, dacă m-ar socoti îndeajuns de intim, mi-ar şopti adresa şi preţurile unui bordel de toată încrederea.

Ne despărţim după ce mă asigură câtă plăcere i-a făcut să mă cunoască. Ţâşneşte din maşină şi se pierde în mulţime. Mare număr! Încerc o părere de rău la gândul că nu-l voi mai întâlni, probabil, niciodată. Trag de accelerator, demarez şi, în următoarea secundă, îl uit.

Din orice parte l-ai privi, e doar încărcătură electrică. Zbârnâie. Dacă-l atingi, cazi jos. Răpus. Electrocutat. Dacă-l bagi în priză, sare judeţul Ilfov în aer. Doar glasul pare scos din frigider:

— Cum califici cele întâmplate?

Trag adânc aer în piept.

— Drept o confuzie regretabilă, domnule maior.

— Confuzie?! Insubordonare şi crasă incompetenţă!

— Vă rog să mă scuzaţi, nu sunt un cinefil. Am confundat două vedete americane şi întâmplarea face ca în acelaşi dosar să figureze sosia unuia dintre ei.

— Cum a fost posibil?!

„Cum a fost posibil şi la tine, îi răspund în gând. Te-ai prins doar când a vorbit băiatul.“

Tac şi aştept. N-am altceva de făcut. Pe ălelalte le-am isprăvit pe toate. Demetru îşi continuă cupletul:

— Cum vă permiteţi asemenea proceduri?! Adică, arestaţi o persoană în mod samavolnic, o reţineţi ilegal o noapte întreagă şi o interogaţi ca la Gestapou, numai pentru că vi se pare vouă că seamănă cu Winnetou?

— Scuzaţi-mă, dar…

— Nici un fel de scuze! Când minorul Florescu v-a vorbit despre Richard Gere, eraţi obligaţi să-i verificaţi afirmaţia, să-i puneţi poza alături de Florin Piersic şi alţi „tenori“ din ăştia! V-am ordonat să-i multiplicaţi fotografia şi s-o difuzaţi. N-aţi făcut-o. De ce?

— Îl găsisem pe Săraru, despre care ne închipuiam că-i personajul căutat şi nu mai avea sens…

Suliţă mă întrerupe, ba mai dă şi un pumn în masă:

— S-a întâmplat, v-aţi închipuit, v-aţi înşelat, aţi confundat! Prea multe şi prea grave, pentru ca lucrurile să se isprăvească aici. Veţi fi amândoi aspru sancţionaţi. Pe Săraru îl eliberezi imediat, cu scuzele pe care e dispus să le înghită sau nu. Eşti liber!

…Victor Săraru! Care nu mai e Richard Gere, ci Robert Redford şi aşa mai departe… M-am săturat! Mă voi rezuma la numele din buletin. Deci! Primeşte situaţia *en bon garçon*, cu o linişte şi un şic absolut deconcertante. Mă aşteptam la un triumf agresiv, scandal, ameninţări, garagaţă grasă la adresa Poliţiei şi Constituţiei. După luminiţele care-i scapără în privire, aş zice că se distrează pe cinste. Restul chipului e imobil şi înţeleg şi eu ce va să zică să zâmbeşti doar cu ochii. Cu o politeţe exagerată, gâlgâind de sarcasm, cere permisiunea să aprindă o ţigară. Prezint scuze în numele instituţiei, al meu personal, bat câmpii despre *errare humanum est*, mai cu seamă în conjunctura unor crime teribile în care el, Săraru, a avut neşansa de a fi subiect de confuzie.

Bărbatul mă ascultă cu aerul „ce frumos ştii matale să povesteşti, tăticu’“, în vreme ce eu recit textul gândind cu totul altceva. În general, şi independent de dosarul prostituatelor, tipul din faţa mea e un om periculos. Numai faptul că nu face un legitim scandal şi te pune pe gânduri. Dar mai e ceva care ţine de instinct. Simt cu toată fiinţa mea că noi doi ne vom mai întâlni. Nu la cinema sau la bodega de peste drum, ci chiar pe itinerarul de unde, pentru moment, pare să iasă din cursă. Nu-i el omul cu flinta, fiind Redford şi nu Gere. Sunt sigur, deoarece Dorinel a reuşit să mă convingă de acurateţea spiritului lui de observaţie, iar în materie de cinema, e profesor. Rămâne fapt stabilit că nu Săraru a suprimat-o pe Coana Aurica, aş paria însă greu că face parte din infrastructura combinaţiei. Ipoteza de coincidenţă, apropo de episodul peştişorilor exotici, nu l-ar ispiti nici măcar pe şeful de post din Tupilaţii Veseli! Pentru mine, triumviratul Ţeastă, Toto, Săraru rămâne intact.

Show-ul a luat sfârşit, ne despărţim cordial. Cu strângeri de mână, ca la întâlnirile la nivel înalt, când fotoreporterii sunt de faţă. Săraru e înţelegător peste poate, mă asigură că nu-i supărat pe nimeni, toate poliţiile din lume

procedează aidoma. Desigur, îi transmite salutări şi lui Bădoiu. Ca să n-o mai întind, pleacă păstrându-ne o amintire luminoasă. Eu îi ascult vorbele, dar îi aud râsul din măruntaie. Fioros.

Am satisfacţia să admir un Babuin stupefiat. Îi relatez artistic marea scenă a identificării „nu-i Gere, e Redford“ şi urmăresc cu cel mai viu interes manifestările fizice ale stupefacţiei. Pielea capului îi fuge spre ceafă, urechile i se lipesc de craniu, deschide gura după aer:

— Uite, la o chestie ca asta, chiar că nu mă aşteptam! Fie vorba între noi, e de antologie! Ce plasă fabuloasă!!

— Suntem doi tolomaci.

— Aşi! Oricui i se putea întâmpla…

Ăsta-i Babuinul! Are un instinct de conservare fără greş, nu-i niciodată vinovat. Când se întâmplă vreo dandana, transferă automat culpa, declinându-şi paternitatea. Dacă manevra nu-i posibilă, minimalizează greşeala, reducând-o la dimensiuni de bagatelă.

— Oricui, pe dracu’, resping, hai să nu mâncăm rahat! Ştii, la fel de bine ca şi mine, că am lucrat inadmisibil de superficial.

— De ce, că n-am abonament la *Scala*?

— Taman de aia, trebuia să ne informăm. În realitate, noi nu am ştiut cum arată Richard Gere. Am dat peste unul care semăna cu un star şi-am zis ura, al nostru e! Adică, îl căutăm pe Năică şi dăm peste Costică, nu contează, pene-n cur să aibă!… Şi mai râdeam de Suliţă că vrea abţibilduri cu moaca tipului!

Bădoiu se strâmbă:

— Aşa se întâmplă când ai de-a face cu un imbecil calificat. A emis prea multe aberaţii, ca să mai observi o sugestie valabilă… Îmi strecoară o privire câş: Zici că ăla a plecat fredonând *Silentium*… Ciudat, foarte ciudat. Nu-i genul care să primească fără să riposteze!

— Fii liniştit, va riposta. Nu trec treizeci de zile, până să-ţi spargă capul la loc umbros. Pui un pariu?

— Dacă lipeşti un codicil, rânjeşte. Ţin pariu pentru fapt împlinit nu pentru simplă tentativă. Că mă aşteaptă la cotitură, ştiu. Dacă însă mă bagă în spital, ai câştigat. Ce zici?

— Ăsta nu mai e pariu, de vreme ce oricum câştigi.

— Cum, oricum?!

— Aşa bine. Mă vezi venind cu citrice şi ţigări la spital, să te văd cum îţi stă cu ficatul în ghips şi să-ţi reclam banii pe pariu?! Nu m-ar lăsa inima nici cu Suliţă.

Trage ultimul fum ţinând ţigara fără filtru între unghii. Îşi arde buzele, dar pesemne că-i place. Emite pe un ton visător:

— Eşti fraier, câştigai şi tu un ban cinstit. Mai ales acum, cu cheltuielile care te aşteaptă…

Mă interesez circumspect:

— Ce cheltuieli?

— Ştii că-mi placi? O nuntă costă. Când mai e vorba şi despre rude apropiate, te ruinează.

Zâmbeşte senin. Înviorător ca un câmp de margarete. Plânse de rouă.

— De unde dracu’ ai aflat? scrâşnesc.

— Era secret?

— Nu, dar nici nu s-a difuzat prin presă sau la *Anunţuri* TV. De unde ştii?

Babuinul dă din umeri:

— N-au fost necesare investigaţii. Ţi-am spus că mă duc să arunc o privire în parohia lu’ tataia. Buluceală mare, dever nespus, m-am întrebat dacă nu-i vorba despre un miting spontan. Fără glumă, stăteau cucoanele grămadă în faţa uşii, başca la coadă, să-şi coafeze domesticele. După ochiul meu, papa ăsta noul are o afacere formidabilă.

— Treci la obiect.

— Te aşteptai la vreo chestie senzaţională? Mă învârteam pe acolo, când a apărut *madame, votre mère*. Toto a căzut

în izmene de fericire. A abandonat pieptenul, foarfeca şi coada la care lucra, şi a îmbrăţişat-o energic. S-a grăbit s-o prezinte unei gentlemane, care ţinea un câine infect în braţe: „Viitoarea mea soţie.“ Mai vrei ceva?

— Nu. Ai făcut ceva la *Crocodil*?

— Ţţ! Mi s-a comunicat că Negulescu a plecat la Suceava, ta’su e grav bolnav. Locuieşte chiar la *Crocodil*, în fostul pod, unde şi-a aranjat o garsonieră… Ce zici că găsesc lângă uşa tipului?

— Dă-i drumul!

— Un acvariu aşezat pe o măsuţă! !

— Ei lasă-mă!

— Îl întreb pe bucătar, că el m-a condus, ce caută peştii acolo şi-mi zice că sunt ai lui Negulescu. I-a scos din odaie pentru că nu ştie cât lipseşte şi a rugat femeile de serviciu să aibă grijă de ei.

— Cum arată?

— Cine, femeile de serviciu?

— Peştii, deşteptule!

— Ce-ţi pasă? Din ăştia fandosiţi, te duce capul că nu crăpceni de la tine din comună.

— Cumva negri, paietaţi?

— Parcă erau şi mai bronzaţi, dar mai mult roşii…

— Câţi erau?

Bădoiu se holbează:

— Eşti nebun?! Crezi c-am stat să număr peştii ăluia?

Îi spun că am descins clandestin la Săraru şi-l pun în temă cu exoticii. Viorela a luat cinci de la Toto, iar eu am găsit în baia derbedeului doar patru.

Bădoiu se simte atât de aiurit, că aprinde ţigara de la filtru. Tuşeşte, nu ştie de ce, şi continuă s-o fumeze aşa. Eu nu spun nimic, poate că-i prieşte.

— Unde mama dracului e trucul? Să nu-mi povesteşti că Săraru o fi vreun adorator al „pesticidelor“ – cică ar fi o sectă – şi dă o grămadă de bani ca să-i ţină în WC.

Fac bilanţul:

— Nota bene! Se conturează deja o reţea: Ţeastă, Toto, Negulescu, Săraru. Liant – peştişorii exotici. În lipsa acestui amănunt, Săraru ar ieşi complet din cauză.

— Pe dracu'! Cu peşti sau fără peşti, Săraru nu-i un heruvim. Până şi răsuflarea i-e suspectă. Cu ăsta sigur ne mai întâlnim noi!

Se ridică şi face paşi crăcănaţi prin birou, semn sigur că îl frământă ceva. Se decide să vorbească:

— Auzi, Herculache, ai să zici că m-am sonat… Mă obsedează o chestie… Concret, un câine.

— Un câine?

— Fizionomia lui.

— Interesant. Cum ai ajuns tu în situaţia asta?

Se aşază din nou. Îşi împleteşte degetele sub bărbie şi îşi caţără ochii la păianjen. Privirea e saşie. A devenit reflexiv.

— În materie de bizarerii, începe, natura umană e inepuizabilă…

— Hm, ăsta ar fi motto-ul. Acum, exprimă-te că mă grăbesc.

— Când eram puşti, aveam o vecină, una, doamna Condurache, profesoară de canto. Suferise un accident, poate o poliomelită în copilărie, chestia-i că avea un şold mai ridicat şi şchiopăta rău de tot…

Încep să fluier ostentativ un „dixilent“:

— Treci la amintiri din armată.

— Ai răbdare. Cât a stat la noi, în cartier, a ţinut doi câini. Un boxer şi după aia un mops… Mă priveşte fix: Amândoi şchiopătau din cauza aceleiaşi infirmităţi, un şold mai săltat. Unde naiba-i dibuise, ne întrebam noi, că-i semănau leit. Absolut fabulos! Când îi scotea la plimbare, te şocau pasul, mişcarea trupului, parcă şi expresia… Identice.

— Care-i teoria ta? Simţea nevoia unui frate de suferinţă idem?

Babuinul îşi aminteşte că are un termos. Îl scoate din safe, îl zgâlţâie şi toarnă conţinutul în ceaşcă.

— Acum vreo zece ani, reia, am cunoscut un tip. Semăna extraordinar, mai ales din profil, cu un papagal. Clenciul e că şi ăsta ţinea un frăţior în casă. Un papagal Ara. Când îi vedeai alături, jurai că-s gemeni.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, dar există o grămadă de lume cu profil de papagal. E cea mai frecventă asemănare dintre un om şi persoane din regnul animal.

— De acord, dar pe mine mă interesează fenomenul în sine. Faptul că unii indivizi, mai speciali fizic, îşi caută un duplicat, un alter ego care să le fie în preajmă.

— Fă o comunicare ştiinţifică pe tema asta.

— Fă tu bancuri mai bune! Fii atent, că acum vine poanta. Dând târcoale la târla lu' tătâne-tu, am trecut pe lângă o vilă. Le ştii pe alea din Piaţa Confederaţiei… În curte, o potaie care începe să mă latre energic. Mă opresc să-i spun ceva de *pedigree* şi rămân tablou.

— Semăna cu tine!

— Aut, dar eşti pe aproape. Face o pauză, scontând pe efect: Leit, cap tăiat Ţeastă!

Mă ridic enervat:

— Îţi baţi joc de mine?

Se interpune între mine şi uşă, nu mă lasă să plec.

— Pe cuvântul meu de onoare că vorbesc serios. Nu-i ştiu rasa, nu le am pe astea cu chinologia, dar animalu-i un barosan. Cenuşiu, păr ca la taurine, moaca numai găuri. Te năuceşte asemănarea cu Ţeastă, iar privirea te vâră în sperieţi. O privire de OM, domnule, te aştepţi în orice clipă să înceapă să vorbească.

— L-ai întrebat cum îl cheamă?

Babuinul mă apucă de revere şi mă saltă ca pe un fulg pe birou:

— Începi să mă enervezi.

— Tu nu faci nimic altceva de când te cunosc.

— Pun pariu pe trei salarii că animalu-i al lui Ţeastă!

— Eşti nebun!

— Ţii pariul?

Îl măsor circumspect. Chestia-i prea fistichie ca să nu iasă ceva de aici.

— Ai presimţiri în organism sau ascunzi o carte? Cine-s locatarii vilei?

— E închiriată de o firmă engleză.

— Atunci, e câinele lor!

— Nu.

— De unde ştii?

— Treaba mea. Pariezi sau nu?

— Ei, bravo! Pe ce să pariez dacă nu-mi dai toate datele? Când vezi un animal într-o curte, se presupune că ambele au acelaşi proprietar. De ce-ar fi câinele lui Ţeastă şi nu al supuşilor Graţioasei Sale Majestăţi Britanice Queen Elisabeth?

Cu dexteritatea care-l caracterizează, îmi expediază un jet de fum direct în ochi:

— Pentru că nu ştie englezeşte.

Îmi înhaţ vestonul agăţat pe urechea scaunului şi dau să plec. Idiotul îmi pune piedică, dar, amabil, mă ţine să nu cad.

— De ce n-ai răbdare, *son*? Copilul nu vorbeşte *english*, asta-i tot. Au coborât doi tipi din imobil şi l-au drăgălit cu *how do you do, baby* şi alte zăhărele, şi căţeluşul le-a arătat că n-are nevoie de dentist. Fierăstraie, nu măsele! L-am testat şi eu cu vorbe dulci, acelaşi rezultat.

— Dacă-i arătai un cârnat, pricepea.

— Scuză-mă, ăla nu mai e *english*, e mită. În cel mai bun caz, esperanto.

Mă smulg iritat din mâinile lui:

— Până acum, n-am auzit decât tâmpenii. Orice câine latră când vede străini.

— Chestie de nuanţă.

— De rahat!

— N-am isprăvit. M-am dat în vorbe cu o fătuţă în halat albastru, care mătura holul pe româneşte. Vezi Doamne, mă

interesează câinele, că ce frumos e, cine-i ta’su, vrăjeli din astea…

— Şi?

— Dogul nu face parte din personalul stabilimentului. Aparţine unui client care trece din când în când pe la firmă. Chiar acum e înăuntru… Ba nu, a plecat că nu mai vede câinele… A ieşit, desigur, pe uşa de serviciu care se află în spatele clădirii.

— Clar. Când ai ieşit afară…

Bădoiu pocneşte din degete:

— Am admirat o frumoasă după-amiază de vară bucureşteană. Ţeastă mă ginise şi a cărat-o în timp ce eu discutam cu fata în hol.

— Cum îl descrie fata?

— A, e redusă săraca! Cică, „un om ca toţi oamenii“. Când am întrebat-o dacă nu i se pare că cei doi seamănă între ei, tâmpita şi-a dus palma la gură ca să râdă. N-am să pricep niciodată de ce muierilor din mediul rural sau din mica mahala li se pare de bon ton să-şi piteaască râsul? Înţeleg babele, că n-au dinţi, dar toantele astea tinere?

— Lasă consideraţiunile de ordin comportamental, cum ai de gând să procedezi?

— Supraveghem sediul firmei.

— Hm, realizezi că doar până acum sunt mobilizaţi în dosar o duzină de oameni? Dacă-i spui lui Demetru…

Mă întrerupe:

— Mi se fâlfâie la modul artistic de Demetru. De altfel, filatul englezilor mă priveşte personal.

— Şi cu Sinuzită ce faci?

— Ştiu unde să-l găsesc pe Săraru. El ne va duce de mână la Voicu. Îţi dai seama? Dacă-l dibuim pe Ţeastă, avem servită pe tipsie de argint toată reţeaua. Are, deci, prioritate.

Reuşesc în sfârşit, să-mi pun haina. Rostesc, dus pe gânduri:

— E interesant Ţeastă, nu zic, un pion important probabil…

— *Dar*? Treci la *dar*.

— Mi-e teamă că e doar iepuraşul, zi-i porumbelul care ne ia ochii. M-ar interesa fundul jobenului.

— Aha! Mânca rahat în sensul ăsta şi Suliţă. Însuşi faptul că sugestia îi aparţine, mă determină s-o destinez unor utilităţi de ordin igienico-sanitar… Ai plecat? Dacă vrei flori frumoase şi mai ieftine, găseşti în Piaţa Splaiului, lângă magazinul de mobilă.

Mă întorc surprins. Exact la buchetul de flori pentru mama mă gândeam.

— Asta cum dracu’ ai mai ghicit-o?!

— Prea vrei să ştii multe într-o singură zi. Umblă sănătos şi comunică ROSF din parte-mi.

Adică, Respectuoase Omagii şi Sincere Felicitări. De unde naiba ştie că azi are loc întrevederea?

* * *

E opt şi zece când sun la uşă. Am un buchet de trandafiri onorabil. De luat faţa, pentru că toată lumea ştie că sunt scumpi. Altfel nu merită, până mâine dimineaţă devin amintire. Cum de rezistă la ţigănci – mister. De la *Plaisir*, am cumpărat un carton cu bomboane trufă. Fac impresie şi gaură în portofel. Dar să nu zică Toto aşa şi pe dincolo, despre neamurile logodnicei.

Îmi deschide chiar el şi mă îmbrăţişează jovial. Întreaga lui făptură emană o căldură toridă. Zici că ne cunoaştem de când lumea şi, tot de atunci, mă iubeşte năprasnic. E descumpănitor de sincer, imposibil să rămâi insensibil faţă de atâta cordialitate. Manifestă şi spontană.

În spatele lui, mama face pe mica gospodină. E într-un kimono de mătase neagră cu ibişi purpurii care-i vine de minune. Şi-a mai legat şi un şorţuleţ de operetă ca să

desfacă pachetele de la Capşa sau Inter şi să aranjeze conţinutul pe platouri. N-o văd pe mama în faţa aragazului gâdilând o mâncărică la foc mic, cum nu-l văd pe Fane tractoristul dansând menuet. Observ în treacăt pe masă cinci tacâmuri. Mai aşteptăm deci două persoane.

…Amândoi mă sorb din ochi, mă simt dulce ca o pisicuţă. Toto se agită, umple pahare, aduce gheaţă, farfurioare cu tot felul de trucuri sărate care se vând în pliculeţe metalizate şi costă o grămadă de bard. Vorbeşte non-stop, mama se zglobileşte ca un cintezoi, eu încerc să-mi fac o impresie despre individ. Prima notă bună! Pare de o sinceritate absolută care te cucereşte pe loc. Dacă minte, e un magician al disimulării! Elegant, masiv, şarmant, inspiră siguranţă şi confort. Poate suci încă multe capete, chiar tinerele. Dacă însă s-a prins de mama, a încurcat-o. E femeia de care nu te poţi desprinde, am mai spus-o. Închinăm primul pahar de şampanie. Trag cu ochiul la sticlă. E franţuzească. După dopul dichisit, de plută extrafină – de cea mai bună calitate.

— O cupă de şampanie pentru cea mai fermecătoare doamnă şi pentru fericirea ei!

Se face echer. Atât cât îi îngăduie pântecele. Sărută mâna alesei cu o reverenţă de pe vremea malakoff-ului. După care ne îmbrăţişăm, ne batem pe spinare, ne hiritisim, ne urăm tot felul de aberaţii – bătrâni ca Mathusalem, bogaţi ca Cresus, poame de la Rusalim şi pace în Orientul Apropiat. E uluitor ce repede s-a creat atmosferă! Nimic din încorsetarea primelor momente ce urmează unei cunoştinţe, conversaţia e animată şi se leagă de la sine, nu se fac constatări de ordin meteorologic.

Toto vorbeşte mult despre el, ca unul care nu are nimic de ascuns. E fericit şi bănuiesc că aşa a fost toată viaţa. De altfel, mi-o confirmă.

— Nu le-am suferit eu nici sub Ceauşescu… Râde discret în guşa roz, bine rasă: Doar naivii nu ştiu să se aranjeze!

— Sunteţi geolog…

— De birou, *mon cher*, de birou. N-am umblat cu târnăcopul şi lopata de când mi-am terminat stagiul… Da, scumpa mea, doreşti ceva?

— Unde-ai pus creveţii? Să nu-i uităm…

— Pe platoul de majolică. Maioneza e în sosieră… Ce-ţi spuneam? Da! Două regrete mari încerc. Că nu am măcar zece-cincisprezece ani mai puţin… Aş fi profitat altfel de evenimente, aveam alt timp în faţă să mă bucur, să dau din mâini… Al doilea, că nu am cunoscut-o pe mama ta mai de mult. Eşti prea tânăr ca să mă înţelegi, emite cu emfaza caracteristică unui anumit tip de persoane, sărite din cincizeci de ani. Ca individ matur, ţi se întâmplă să-ţi pară rău că nu te mai poţi naşte o dată. Pentru o anumită persoană. E ceea ce se petrece cu mine acum…

Mă simt stânjenit ca o fecioară. Apelez la o banalitate, singura soluţie în astfel de situaţii:

— Mă bucur că-mi spuneţi aceste lucruri…

— Doream să ştii că ţin foarte mult la Celia. De fapt, e cu mult mai mult decât atât, dar la vârsta mea, declaraţiile prea dense sună ciudat în ochii tinerilor. Trebuie să-ţi spun că eu am mai fost însurat…

O sfeclesc. *Ce* şi despre *câţi* i-a povestit mama? În general, nu-şi ascunde recordurile, totuşi preferam să fiu pus în temă. Toto se gândeşte însă la altceva.

— …o persoană foarte bine de altfel, arhitectă, avem un fiu care s-a stabilit în Canada. Am trăit unsprezece ani împreună, suficient ca să ne convingem de incompatibilitatea dintre noi şi că nu comitem o greşeală despărţindu-ne. Am rămas în raporturi excelente…

Dau din cap ca boul – ce să spun? – şi zâmbesc lătăreţ din cauza Armagnacului la care s-a trecut după şampanie. Straşnică băutură! Alunecă miere, n-are asprime şi după o sută de grame, te simţi vecin cu Steaua Ciobanului. Doar să sari gardul.

— În sensul ăsta, continuă pe acelaşi ton confidenţial, o admir pe mama ta. A fost mai directă în viaţă, mai spontană,

mai decisă. Când a fost cazul, a ştiut să utilizeze foarfecele cu o mână fermă.

Iar eu îi admir eufemistica emfatică. Despre *câţi* ştie, totuşi?

— Sunt fericit că priviţi lucrurile din punctul acesta de vedere. Cred că sunteţi un om înţelept…

— N-aş zice înţelept, râde modest, ci un privilegiat. Să fii ultimul partener al unei femei unice, socotit mai bun decât cei care te-au precedat, e o favoare!

Mă mulţumesc să-l privesc. Nu ştiu dacă nu-şi bate joc de mine sau chiar îşi închipuie şi speră că va constitui ultima schimbare de buletin a maică-mii. Pe figură, i se citeşte doar jovialitate, o opulentă mulţumire de sine şi de tot ce-l înconjoară, apetituri tinere, care n-au împlinit nici treizeci de ani. Continuă să discurseze. Legat de şansa pe care a avut-o întâlnind-o pe mama, trece cu uşurinţă la proiecte de viitor. Are de gând să se bucure din plin de vârsta a treia, cu anexele şi condimentele călătoritelor primăveri ale juneţii. Concret:

— …fără să-mi repudiez trecutul, intenţionez împreună cu Celia să edificăm propriile noastre amintiri, abia de-acum încolo. În genere, vârstnicii se izolează de societate, se extaziază în faţa naturii şi cârtesc nostalgic la tot ce nu seamănă cu clişeele trăite de ei, acum jumătate de secol. Cu noi doi, lucrurile se vor petrece altfel.

Îşi aprinde un Pall Mall, deşi eu aş fi pariat că fumează trabuc. Figura, pântecele, nonşalanţa elegantă a piciorului peste picior (admirabil încălţate) se pretează, ţipă după o havană. Mă interesez zâmbind:

— Cum veţi proceda?

Trag cu ochiul înspre mama. A primit o grămadă de flori, răspândite prin tot studioul. Trece de la o vază la alta, dichisind ici colo, insistând asupra vreunui efect. E fragilă, graţioasă şi când se adună pe canapea, zici că ar încăpea într-o cutie de Ness.

— Despre ce vorbeaţi?

— Îi spuneam lui Bob despre proiectele noastre.

Se ridică şi toarnă din nou în pahare. A lăsat barul deschis. Ce se vede înăuntru – policrom, auriu şi strălucitor – duce la câteva mii de dolari. Gagiul bea ţeapăn şi nici maică-mii nu-i displace. Mă uit instinctiv la ceas. Mama mă surprinde:

— Să nu-mi spui că te grăbeşti. Mai aşteptăm pe cineva, dar am dat ora nouă, ca să putem sta puţin singuri.

— Am observat că sunt mai multe tacâmuri. Cine mai vine?

— Surpriză! şi îşi pune o Virginia în portţigaretul lung de cincisprezece centimetri, cum am văzut doar în filmele cu Bette Davis.

Toto e nerăbdător să-mi descrie cum va arăta o lungă şi neîntreruptă lună de miere. Ochii îi strălucesc, trăieşte cu anticipaţie. Zău dacă ştiu ce să cred despre el! Sunt îndeajuns de onest ca să recunosc că dacă nu-l tangenta pe Ţeastă şi n-ar fi neguţătorul de peşti din scenariu, l-aş fi acceptat fără nici o rezervă, l-aş fi îndrăgit şi aş fi fost fericit pentru mama.

— …în octombrie vom fi în Italia, Crăciunul îl facem obligatoriu la Paris. Vom da o raită apoi prin Bretagne, unde am un amic foarte bine aranjat…

— Înţeleg că veţi lipsi destul de mult. Ce faceţi cu prăvălia?

— Nici o problemă, dă asigurător din mână. Afacerea e montată atât de bine, că merge singură, am oameni de încredere.

— Vara viitoare, intervine mama, mergem în Statele Unite. Ce ar fi să vii şi tu cu noi, măcar o lună, în concediu. Ce zici, Toto?

Mă foiesc, sincer jenat:

— Lasă asta, mamă…

— De ce? se miră gros Toto. Excelentă idee! Mi-ar face plăcere să-l cunoşti pe fiu-meu. Ţi-am spus că-i în Canada, pentru ei, e la o zvârlitură de băţ…

Mama dă din palme încântată, e jucăuşă ca o pisicuţă care încurcă un ghem de lână roşie. Se şi vede peste gârla cea mare, bonjourind Statuia Libertăţii, Twice-ul, shopurile din *O mie şi una de nopţi* de pe Madison… Realizez că ăştia doi seamănă cel puţin într-o privinţă. Sunt avizi de viaţă, au o inepuizabilă capacitate de entuziasm, de a se bucura. Încep să cred că treaba va merge.

Toto se ridică pentru un nou oficiu la bar, când se aude soneria. Se reped amândoi la uşă.

* * *

Rămân holbat, crăcănat şi stupefiat. Babuinul, în schimb, e cu desăvârşire încântat. Peste toate, s-a şi înduminecat. Mă exprim rimat, mă simt handicapat.

Nu-mi vin în fire şi mă uit ca un idiot la papionul grena cu picouri albe. E ultimul obiect pe care l-aş fi putut asocia cu persoana lui Bădoiu. Aş fi pariat ORICE şi ORICÂT că în garderoba lui nu există acest element de recuzită. Cine ar fi imaginat un Babuin întitirit şi împapionat?! Poate un Dali…

Şi mama e încântată de efectul surprizei. Toto se bucură – e verbul lui congenital, Bădoiu nu mai cere nimic de la viaţă: a dat cu ochii de bar. Cât ai clipi, îşi construieşte o gogeamite şi cutremurătoare sondă. Trage cam la juma de kil. Înăuntru, trotil. Nitroglicerină. Plutoniu! Genul lui de mixtură căreia nu i-ar rezista nici un hipopotam. Poate statuia lui. Turnată în bronz. Combină sub privirile pline de admiraţie ale gazdelor. Presimt că e genul de musafir după care se dau amândoi în vânt. Animat, degajat, *comme chez lui*. Contactul se realizează spontan, ca la Toto. Cât ai zice peşte (mă obsedează!), se înţeleg de minune.

Mama vrea să încerce şi ea combinaţia. O sfătuiesc să renunţe şi îi explic infrastructura: vodcă Krepkaia, Cinzano, rom cubanez, şampanie şi pune moţ o cinzeacă de lichior de ananas. Am încercat-o o dată şi timp de o săptămână, m-am

crezut Aeroportul Otopeni. Asta pentru că nu cunosc Orly-ul sau Kennedy. Totul vâjâia şi eu, în primul rând.

A început hărmălaia. Este inerentă oricărei felii de spaţiu unde se află Babuinul cu un pahar într-o mână şi ţigara în cealaltă. Vorbim tare. Schimb expert de reţete cocktail, amintiri de straşnice chefuri. Aflu şi misterul descinderii Babuinului la prezenta petrecere. A văzut-o pe mama la *Rex şi Prinţ*, s-a oprit s-o salute, ea l-a invitat. Şi mie îmi făcea pe marele cititor în stele!

Tot nu ne aşezăm la masă. N-a sosit încă al cincilea tacâm. Nu-s curios cine o fi. Surprizele serii s-au epuizat.

Mă înşel.

Îl cunosc îndeajuns de bine pe Babuin, ca să realizez că de când a intrat pe uşă, stă la pândă. Vorbind deschis, e un tip periculos, luat mereu drept altul decât cel ce este în realitate. Derutează aerul malac, iar în capul de brută nu bănuieşti cine ştie ce trafic. Ai zice, un boxer care a cunoscut şi zile mai bune, eventual killer dintr-un film de duzină… *Loin de là, les copains!*, că tot suntem francofoni împreună cu Coasta de Fildeş, şi aici s-au ars mulţi! Ca băutor e şi mai primejdios. O fenomenală capacitate de îngurgitare care nu lasă dâre. Un altul, bând doar ceai de tei în aceeaşi cantitate, s-ar simţi mai descumpănit. Rezistenţă organică plus antrenament, îţi bagă degajat sub masă un pluton de matrozi CSI. Când zici, în sfârşit, că-i beat pulbere, e mai limpede, proaspăt şi spontan ca un sifon ţinut la gheaţă. Un simulant perfect.

Toto s-a grizat cât îi stă bine omului la chef, mama se mulţumeşte cu o figuraţie graţioasă. Se simte admirată, chiar adorată. Cu toată obiectivitatea, e o gazdă strălucitoare, cam trecută dar nescuturată. Îţi face plăcere s-o priveşti şi e imposibil să nu regreţi pentru ea rozalbele zile de april, de odinioară.

Sună telefonul. Toto se duce să răspundă la cel din bucătărie. Sanchi, să audă mai bine, fără a cere să se facă

linişte. Schimb de priviri între mine şi Bădoiu. Un vag sentiment de artificial îmi bate la uşă. Se instalează de-a binelea, când surprind privirea îndreptată de mama lui Toto. Încordată, neliniştită.

— Regretă, dar e reţinut. Un milion de scuze, felicitări şi sărutări de mâini… Ne explică: Aşteptam un bun amic…

Tonul se vrea indiferent. Ca stare de spirit, dă impresia unuia care face eforturi să depăşească un moment neplăcut, să disimuleze o preocupare, să nu se observe că îl frământă ceva.

— Ce spui, iubito, ne aşezăm?

O masă de peşte. Pescărie multă şi fină. Fructe de mare, icre de Manciuria, nisetru *au gratin*, şalău *bonne femme*…

— Aveţi o slăbiciune, constat.

Toto zâmbeşte larg, dezvăluind cea mai splendidă pereche de dinţi din viaţa lui. Imposibil ca precedenţii să fi fost mai frumoşi!

— Celia vrea să slăbească şi m-a convertit şi pe mine!

Mama dă din cap şi repetă creveţii cu maioneză. Bădoiu abia se atinge de mâncare. Îi place să-şi facă plinul pe stomacul gol, başca faptul că farafastâcurile nu-l mişcă. Bucatele lui preferate sunt de ospătărie naţională – un arşin, doi de cârnaţi, ciorbă de burtă, ciolan cu fasole, tuslama… Nu scap ocazia şi trag pe temă. Tema peştilor.

— Mi-am închipuit că, în general, aveţi un *penchant* pentru… lumea acvatică… Râd şi mă întreb singur unde e bancul? Am admirat peştişorii din vitrina magazinului. Când eram puşti, îmi doream grozav să am un acvariu…

Mama cască ochii, clămpăne din genele fantastice:

— Când ţi-ai dorit tu peşti, Bob? E prima oară când te aud!

Se simte puţintel atinsă. Pentru ea, a constituit totdeauna un izvor de nesecată mulţumire faptul că nu mi-a refuzat nimic. Şi chiar aşa a şi fost.

— Constituie un punct de atracţie, ne explică Toto turnând în pahare un vin alb de Rin, şi se vând foarte bine.

Mama intervine:

— Lasă că îţi şi plac, voiai să-mi aduci şi mie. Numai când văd cuştile alea cu apă în care mişună tot felul de lighioane anormale, mă indispun.

Toto zâmbeşte, dar nu-i zâmbetul lui:

— Exagerezi scumpa mea. De altfel, intenţionam o simplă atenţie.

Subiectul nu-i face plăcere. Bădoiu nu-i lasă timp să treacă la altceva:

— Formidabilă idee! Jupâne, dă-mi voie să te pup! Săptămâna viitoare e ziua lui fiu-meu, împlineşte doişpe ani. Nu ştiam ce cadou să-i fac. Cred că i-ar plăcea vreo câţiva peşti exotici.

Toto decretează:

— Poţi să fii sigur! Copiii sunt clienţii noştri cei mai buni.

— Tu ce zici, Boabe? O nimeresc?

De faţă cu mama, nu-mi spune niciodată Hercule, Tarzan etc. O menajează. Presupune că biata a comis un rateu şi încă nu s-a consolat. Rahat! Povestea ei preferată e *Tom Degeţel*.

— La ţanc! marşez. Mai ales ăia negri, paietaţi, sunt fabuloşi!

Toto mă priveşte iute. Aş vrea să pot descrie scurtătura aia de privire. Tăioasă, ascuţită, pătrunzătoare ca lama unui floretist. Sclipăt de secundă, după care pleoapele grele, de băutor încercat coboară. Surâsul rămâne însă la fel de amabil:

— Dragii mei, vă servesc oricând, cu plăcere… Ce spui, iubito, de nişte cafeluţe?… Stai cuminte, le prepar eu.

Bădoiu îl urmează cu paharul în mână:

— Dacă nu te inoportunez, vin să-ţi ţin de urât.

Rămân singur cu mama. Îşi petrece braţul pe sub al meu.

— Cum îl găseşti?

— Un tip şic. Îmi place. Tu îl cunoşti mai bine…

— În măsura în care poţi cunoaşte pe cineva în douăzeci şi trei de zile! Dar nu vreau să-mi bat capul, abia dacă ne

cunoaştem pe noi înşine.

— Ai dreptate. În general însă, nu înţeleg de ce trebuie să vă grăbiţi.

— Dacă îmi spui asta, înseamnă că nu eşti tocmai mulţumit. Eu sunt femeia impulsurilor, am procedat ca atare de când mă ştiu şi consider că n-am greşit. De câte ori am plecat din viaţa unuia sau altuia dintre soţii mei, nu am făcut-o realizând că aş fi comis vreo eroare iniţială. Realizam însă că aş greşi continuând. Înţelegi?

— Pe *tine* te înţeleg…

— Nici la Toto nu-i complicat. A făcut *un coup de foudre*, dă-mi voie să nu mă înşel. E ceva care nu i s-a întâmplat de mult şi are aproape şaizeci de ani. Vrea să se bucure din plin de ceea ce i-a rămas, să prindă timpul ca pe un tren din mers. Nu-şi mai poate permite să aştepte, să-l irosească. E obsedat de ideea că trebuie să profite la maxim de toate ofertele care se ivesc. Ştii, Bobiţă, omul acesta nu se va sătura niciodată de viaţă…

— Asta-i foarte bine, nici tu nu eşti altfel.

Îmi zâmbeşte uşurată:

— Începuse să-mi fie greu să trăiesc fără afecţiunea cuiva. Toată viaţa mea am fost adorată…

— Ştiu, mamă.

— Şi Toto mă divinizează! Surâde cochet: Nu sunt sigură că are motive, dar sunt absolut sigură că nu are nici un motiv să mă mintă.

…Cafeaua emană o aromă de bun şi veritabil. Babuinul ocheşte o sticlă de Jamaică în bar, şi asta veritabilă. E atât de entuziasmat, că acceptăm şi noi câte un degetar în ceşti. Toto o învăluie pe mama într-o privire luminoasă:

— Ei, am trecut examenul?

I s-a strecurat un fior în glas, care mă pătrunde şi pe mine. Mă simt de-a dreptul emoţionat. Alcoolul adaugă un diez în plus şi exclam:

— Cu bile albe!

Bădoiu îşi freacă mâinile, ca după o afacere izbutită:

— Ura! Ce mai bem pe chestia asta?

Toto îşi deschide braţele, îmbrăţişează încăperea. E ospitalier până în vârful pantofului italian, care costă cam două sute de dolari.

— Dragilor, barul vă stă la dispoziţie. În ce mă priveşte, rămân la vinişorul meu de Rin. Cândva, eram şi eu un acrobat, dar acum nu mai rezist la extravaganţe.

Bădoiu descoperă o sticlă de brandy, *Cognac des Ducs*. L-am întâlnit în cărţi, ca şi pe mai plebeianul *Pernod* al lui Maigret, dar n-am consumat niciodată. Accept din curiozitate câteva picături. Ciupeşte ca o limbă de şarpe, dar are catifea. Babuinul exultă:

— Jupâne, eşti o comoară! Şi un om fericit. Ar trebui să dai lecţii.

Toto zâmbeşte îngăduitor, convins că Bădoiu s-a pilit. Se adresează galant maică-mii:

— Tu ce părere ai, Celia?

— Că fiu-meu e un afurisit. Cei mai drăguţi prieteni îi ţine ascunşi doar pentru el!

Babuinul mai trage o doză, cuprinde umerii lui Toto:

— Pe Bob îl cunoaştem, dumneata însă, nene, mă fascinezi! Eşti pentru mine, ce să-ţi zic… ca o revelaţie! Matale îţi zici acum că am cam luat la bord, dar ţi-o pot repeta şi treaz. N-am întâlnit în viaţa mea un tip… echivalent!

— Eşti drăguţ.

— Nu-s drăguţ, n-am fost nici când orăcăiam cu fundă roşie la boneţică, dumneata eşti formidabil!… Apropo, cum îţi veni ideea asta cu institutul de *beauté* pentru Azorela şi Grivei? Absolut ge-ni-al! Am văzut ce dever ai…

— O meserie ca oricare alta, nimic extraordinar. Se practică în Occident încă din secolul trecut, fără ca nimeni să ciulească urechile. Meritul meu a fost că m-am orientat, că am fost primul…

— Nu fi modest, intervine mama, ţi-a trebuit curaj. Ai investit puţinul pe care-l aveai într-o întreprindere fără altă

perspectivă decât ironii ieftine. Cine îşi închipuia, pe mizeria de la noi, că se vor găsi clienţi dispuşi să cheltuiască pe zulufii lui Bijulică!

— Corect, apreciez.

Toto scoate din bar o cutie de havane. Jubilez, am câştigat pariul cu mine însumi, de-acum trei ceasuri… Deschide, invită, îşi aprinde una şi începe să pufăie satisfăcut.

— Corect, la o privire superficială. Marii victorioşi, indiferent de domeniu, au fost, mai înainte de toate, buni psihologi. Ca să te poţi folosi de oameni, trebuie să-i cunoşti!

Bădoiu spiralează extaziat cu havana prin aer, ca un ţuţăr: „Fii atent, neamule, ce dă ăsta din el!!!“

— Cu ani în urmă, îşi continuă teza Toto şi simţi că plezneşte de voluptate, am cunoscut o cucoană. Pensionară, suferindă, chintesenţa mizeriei materiale şi a degradării fizice. Datorii la bloc, haine ponosite, mese pe sponci sau chiar sărite, ace de siguranţă… Multe, multe ace de siguranţă!

Mama se miră:

— Nu văd ce caută aici acele de siguranţă!?

Toto o cuprinde tandru pe după umeri:

— Scumpa mea, acul de siguranţă e simbolul mizeriei. Acul de siguranţă omniprezent, omnipotent, folosit în cantităţi industriale.

— Dacă vrei să înduioşezi, spune-i mizerie. Oricine îţi va spune însă că-i vorba numai despre neglijenţă şi nesimţire. Când ţi-e lene să coşi, bagi acul de siguranţă. Comod şi rapid!

— Ăsta-s eu! se hlizeşte Babuinul.

În ce mă priveşte, îl urmăresc curios pe Toto evoluând în postură de filosof. Observaţiile lui nu sunt lipsite de miez. Surâde:

— Să coşi… De acord, dacă mai ai ce coase. Ce te faci însă, când ţi s-a rupt fermoarul de la şoşoni? Şoşoni care nu

se mai poartă de patruzeci de ani, cizmarul te trimite la plimbare doar când îi vede, iar tu nu ai bani să-ţi cumperi cea mai ieftină pereche de ghete? Tot aşa nu ai bani să repari cordonul de la geantă, nici să-ţi iei o altă fustă. Asta o ai de treizeci de ani şi nu te mai cuprinde. Sau ţi s-a rupt elasticul de la chiloţi…

— Ce oroare! se sperie mama.

Toto se depărtează, ca şi cum ar vrea s-o vadă mai bine:

— De ce? Spune-mi cum ai proceda tu, neavând bani pentru un metru de elastic? Dă-mi altă soluţie!

— Ai dreptate, decretează Bădoiu. Zi-i de cucoană…

— Avea un pechinez, Mugurel. Masa lui zilnică se compunea din o sută de grame de mezeluri mai puţin grase şi două prăjituri de cofetărie. Atât vreau să vă mai spun! Nu o dată stăpâna flămânzea la modul concret; căţelul niciodată. Când am anvizajat deschiderea salonului, la ea m-am gândit…

— Te-ai gândit bine, spune maşinal Babuinul apreciind din ochi cât a mai rămas în sticla de Armagnac.

— Să te orientezi, asta-i totul, conchide modest Toto. De exemplu, n-aş fi încercat o asemenea afacere în mediul rural unde animalul, ca şi femeia, sunt simple mijloace de producţie. Arătaţi-mi şi mie un singur ţăran care-şi duce câinele bolnav la veterinar. Dacă-i zici de coafor, râde o săptămână chiar dacă a murit ta-su’!

— Chestiune de mentalitate, educaţie şi chiar rafinament, decide Bădoiu cu o suficienţă de casă regală. Dar apropo de câini… Am văzut la matale în salon, un soi foarte interesant. Cenuşiu, cam costeliv, cu o moacă al naibii de ciudată…

— Nu-mi dau seama la cine te referi. Trec atâţia pe la noi…

— Imposibil, respinge Babuinul, tipul e inconfundabil! Are fizionomie umană, te-aştepţi să deschidă gura şi să vorbească. N-am pomenit asemenea rasă, de aia eram curios…

Îi strecor o privire asasină. Prea licitează! Toto ştie că suntem poliţişti şi boul îl bagă la idei, interesându-se de câinele lui Ţeastă.

— Eu cred că ştiu despre cine e vorba, declară cu nonşalanţă mama. M-a izbit şi pe mine expresia. În special, când te priveşte, îţi dă frisoane. Cred că-i o corcitură, ogar şi încă ceva… Nu l-ai întrebat pe stăpân?

Abia mă abţin să nu sar de pe scaun. Babuinul, ca să fie mai sigur, îşi înfige cazmalele în perna canapelei. Toto ridică din umeri:

— Voi îmi vorbiţi despre nu ştiu ce grozăvie a naturii! Toţi câinii, dacă-i priveşti cu înţelegere, au expresii omeneşti. Bănuiesc că vă referiţi la un doberman de la Ambasada Belgiei.

Mama are un stil al ei. Ori se dezinteresează complet de o chestiune, cât de majoră ar fi, ori – cât de nesemnificativă – nu se lasă până nu o lămureşte.

— Doberman?! Păi dacă ăla e doberman, eu sunt Iosif Vissarionovici!

Toto o bate liniştitor pe mână:

— Bine, scumpo, cum spui tu, nu-i doberman, deşi ai recunoscut singură că nu te pricepi.

— Şi aşa este, nu mă pricep, dar din întâmplare, am avut un doberman în familie. L-a adus unul din soţii mei. Tudor, medicul, nu-i aşa, Bob?

Nu medicul îl adusese, ci regizorul de circ. Discuţia în sine e deplasată şi nu o contrazic. Se corectează ea însăşi, cu o seninătate care mă perplexează.

— Cred că am confundat. Tudor a venit cu ghemul ăla alb, Loulou de Pomeranie. Dobermanul era al lui Mitică… Explică pentru cine nu ştie: Căpitan de cursă lungă, am primit chiar zilele trecute de la el o ilustrată din Thailanda. Uite unul care nu osteneşte să vânture lumea!

Fac feţe, feţe. Mama nu-i proastă şi nici beată. Are doar o viziune originală asupra lumii. Atâta tot!

Soneria. Ne privim toţi miraţi şi reflex, ceasurile. Douăzeci şi cinci de minute peste miezul nopţii.

— Curios, constată Toto şi se duce să deschidă.

Tot act reflex, îl urmăm. Un puşti de vreo şaisprezece ani, în uniformă de comisionar, ţine în braţe un coş cu flori de dimensiuni impresionante.

— Pentru doamna Celia Costea… Dacă vreţi să semnaţi…

Mama, surprinsă şi încântată, preia coşul. Toto a rămas în pragul uşii, căutând o bancnotă pentru băiat. Aud un susur de şarpe, apoi încă unul. Mă uit intrigat spre vestibul. Toto basculează, şi-a pierdut echilibrul şi încearcă să se agaţe de canaturi. Se prăbuşeşte greoi.

* * *

A primit două gloanţe, dar mai respiră. Mama e pierită, băiatul cu florile lipeşte zidul îngrozit.

— Chemaţi Salvarea!

Le dau în fugă numărul serviciului privatizat; verificat sunt prompţi, nu aşteaptă parastasul de trei zile, ca să vină să constate decesul.

Bădoiu a şi zburat peste trupul lui Toto, prăbuşit în prag. Blochează liftul şi o ia la goană pe scări. La vale. Eu, în sens invers, urc. Pe undeva, tot a întins-o tipul! Doar dacă nu are complici în bloc, care-l aşteptau cu uşa apartamentului întredeschisă şi cafeaua aburind pe masă. Imobilul are şapte etaje. Mama stă la patru. Când ajung la şase, mă opresc. Aş avea timp şi de o ţigară. Pe aici s-a evaporat pistolarul. Fereastra care dă pe scări e deschisă. În canat, sunt înfipte ghearele unei ancore. De ancoră, fireşte, spânzură o frânghie. Frânghia duce la fix în curtea interioară.

Scenariul e simplu, limpede ca după o baie cu *Bona Prima*. S-a lucrat în plină noapte – libertate de acţiune. Care doarme, care urmăreşte un thriller la televizor. Trafic,

mişcare prin bloc – zero! Asasinul intră deci fără probleme, îşi pune la punct instalaţia de evacuare şi aşteaptă sosirea comisionarului. Comanda la florărie a făcut-o un complice sau chiar el însuşi, indicând ora obligatorie la care să fie predat buchetul. Băiatul sună la uşă, victima deschide. Inerent, se consumă nişte secunde pentru reglarea afacerii: surpriză, recepţie, semnat, bacşiş. Asasinul îşi reglează tirul şi… pac! pac! cu silenţiosul. Panică, blocaj, derută – alte câteva secunde. Killerul ia scările în piept, îşi dă drumul pe frânghie şi salută din mers. În stradă, îl aşteaptă maşina cu motorul în funcţiune şi bine uns cu gaz. A devenit nălucă, înainte ca Babuinul să fi ajuns la uşa blocului. Bietul aleargă acum după eventuale, cât de infinitezimale urme. Aş paria, dar n-am cu cine, că pistolarul cel rău a şi ajuns în blonde şi proaspete braţe. *Deshabillé*-ul e de la Dior, atmosfera – din cinematograful de noapte. O gură de whisky şi un telefon laconic către boss. O singură emisie vocală: *All right!*

Chiar dacă lucrurile nu stau întocmai la silabă (ne-au zăpăcit filmele, gândim în clişee intens comercializate), poate doar pălăria e schimbată. Apropo de *même Jeanette*. Că n-o fi whisky, o fi vodcă. Nu Dior, ci Lacroix sau alt izmănar iscusit.

Mă întorc în apartament. Brancardierii au şi sosit, încarcă victima. Agitaţie pe palier, cu ţâţâuri, bigudiuri, *cold cream*, papuci cu monturi şi burţi vărgate, şic ante ’90. Aveţi idee cât costă o pijama azi?

Puştiul de la florărie îşi pipăie circular şapca. Nu ştie ce să facă şi nu-i spune nimeni. Mă abordează timid:

— Trebuie să plec, domnule, mai am nişte comisioane…

— Mai aşteaptă o clipă!

— Îmi pierd slujba. Pe patron nu-l interesează nimic, nu m-ar scuza nici dac-ar muri Bill Clinton.

Mama e albă ca prima ninsoare. Mă trage de o parte:

— Crezi că e cazul să merg şi eu?… Vreau să zic cu Salvarea.

— Dacă supravieţuieşte, ar face o bună impresie.

— Mi-ar trebui puţin bagaj, nu sunt pregătită.

— Nimeni nu-i pregătit în asemenea situaţii. Nu-i picnic. Te duci sau nu.

Ca întotdeauna, îşi ascultă instinctul. Pleacă cu Salvarea. Cu kimonoul împurpurat şi candelabrele de cristal în urechi, va face senzaţie la spital. Nu uită să ia bani la ea. Bravo mamă, nu te pierzi cu firea! Un cap de andaluză care-a stat întotdeauna pe umeri zdraveni.

Năvăleşte Bădoiu. Gâfâie ca un tractor:

— L-am scăpat, paştele mă-sii!

Îi desluşesc în câteva cuvinte trucul folosit de killer. Dă o fugă pe scări, să vadă cu ochii lui, eu mă ocup de comisionar. Îi iau datele, numele patronului etc. şi îi dau drumul. Când nu-i pe drum, aşteaptă comenzi îndeplinind servicii de om la toate. Dacă apare ceva, schimbă straiele, ia zarzavatul şi-i dă bici, colo sau dincolo, prin Bucureşti. Comanda de acum, pentru doamna Celia Costea, a fost făcută telefonic, la nouă seara.

Hm, conchid, itinerarul serii a fost decis încă de acum patru ore. Pe când eu mă minunam de pantofii de două sute de dolari ai lui Toto, iar Babuinul, la oglinda din baie, că ce frumos îi vine lui cu papion! Cea din baie pentru că e singura din casă. La cinci pensii alimentare, şi peria de dinţi e ipotecată!…

Bădoiu s-a întors. Se trânteşte pe canapea:

— Afurisită zi! Tu ce crezi că urmăreşte Ţeastă? De ce-i coseşte aşa, la rând?

— E speriat. Să lichidezi pe cineva în prezenţa a doi poliţişti înseamnă că timpul presează, iar mata ai intrat în panică. Nu aplici procedura de urgenţă decât în cazuri extreme. Toto…

— Stai! mă opreşte. Ce dracu’ se aude?

Rămânem tablou. Natură moartă. Că a venit echipa operativă, normal. Ce caută însă, maiorul Demetru? Cine l-a informat şi de ce a ţinut să se deplaseze în toiul nopţii întru constatări *de visu*?! N-a făcut-o niciodată până acum. Simt

în cap un bărzăune nervos. Bâzâie motorizat, între Dealul Mitropoliei, Piaţa Victoriei şi Cotrosoir. Punct terminus, undeva, peste graniţă.

Prezenţa lui Demetru mă indispune. Nici Bădoiu nu pare mai fericit. Dintâi, se simte jignit. Suliţă se uită fix stupefiat la papionul lui, pe urmă coboară de-a lungul costumului prea valabil, pe bune, până la bombeuri. De fel, Babuinul e neglijent, iar la croitor nu-i vecin de cabină cu Albert de Monaco. Totuşi, surpriza groasă afişată de Suliţă poate inflama şi orgolii mai modeste. N-ar arăta mai perplex, nici dacă l-ar vedea pe Mihai Viteazul sărind de pe cal la Universitate.

Pentru moment, ne abandonează. Se uită în jur, tocând interiorul cu privirea. E departe de ceea ce înţelege el printr-o casă cumsecade. Cu mâinile la spate, reconstituie meniul serii. Nu-i greu. Resturile festinului se află încă pe masă, pe barul deschis – pădure de sticle şi pahare din şi cu care s-a degustat. Sila ce i se citeşte pe obraz e fără de margini. Se răsuceşte brusc spre noi. Vibrează ca o panteră flămândă:

— Ce cauţi aici?

Babuinul arborează zâmbetul pe care scontează sută la sută. Scoate din sărite şi sfinţii de pe zidurile bisericii:

— Ne aflăm în calitate de invitaţi.

— E locuinţa mamei mele, explic. A fost o petrecere de familie.

Sprâncenele îi sar şi înţepenesc la rădăcina părului:

— *Mama dumitale?!*

Se minunează de parcă i-aş fi zis că e Jeanne D’Arc.

— Da, ea.

— Unde e?

— A însoţit victima la spital.

— În ce calitate?

Dau vag din mână:

— Un gest de prietenie… ceva cât se poate de omenesc.

Babuinul precizează:

— N-a cerut voie de la nimeni!

Un chicotit iute reprimat în grupul operativ care s-a masat în vestibulul spaţios, aşteptând dispoziţii. Ochii lui Bădoiu scapără de maliţie, îl arde o dorinţă sadică, sfâşietoare de a-l scoate de pe şine. Iar când are galerie, nimic nu-l mai poate opri.

Glasul lui Suliţă, tăios oricum, devine acid sulfuric:

— Rezervă-ţi spiritele pentru Ansamblul artistic!

Babuinul recunoaşte ca omul modest şi cumsecade:

— M-au dat afară. Cică, nu corespund.

— Nu-i singurul domeniu!

— Aşa e. Nu m-au primit nici în corpul de balet…

Îşi toarnă ostentativ vodcă în cel mai mare pahar aflat la îndemână. Pentru Suliţă e deja prea mult. Explodează:

— Cum îţi permiţi?

— Scuzaţi-mă, sunt în afara orelor de serviciu. Persoană privată.

— Ieşi!!!

Cuvântul străpunge ca un laser. Cu o linişte calculată, Babuinul mai ia o înghiţitură şi abandonează paharul. Îşi îndreaptă papionul, trage de reverele hainei, îşi netezeşte părul la tâmple. Juri că se crede la fotograf.

— În măsură să mă dea afară ar fi numai gazda…

— Ieşi! Până la alte sancţiuni, eşti suspendat!

— Am înţeles, domnule maior!

Continuă să surâdă nonşalant şi părăseşte zona cu paşi voit lăbărţaţi. Operativii îi fac cărare, lipseşte doar covorul roşu. Le aruncă din mers, suficient de răspicat ca să fie înregistrat de Suliţă:

— Vă pierdeţi vremea aici. Căpitanul Costea şi cu mine suntem pe fază de la ora douăzeci. Cercetaţi fereastra de palier, de la etajul şase, treptele şi curtea interioară…

Taman acum se găsi şi mama să se întoarcă. Mi se aruncă de gât şi zău că-i aud bătăile inimii.

— E la reanimare. Trăieşte!

Toţi o privesc holbaţi. În kimonoul japonez, cu cerceii grei de cristal, tunsă la şmecherie şi cu obrazul însufleţit de emoţie face efect! Oricum, o prezenţă neaşteptată. Îmi debitează dintr-o suflare:

— …două gloanţe. Unul s-a oprit în plămân. Celălalt nu ştiu exact.… E grav. Se va încerca imposibilul, am omenit peste tot… Cred că eram prea fericită… Am venit doar să mă schimb şi mă întorc la spital!

Ochii îi alunecă peste umăr şi, în sfârşit, realizează asistenţa. Privirea îi rămâne la Suliţă. E o femeie care în viaţa ei nu s-a cenzurat. Nu ştie ce-i aia gură cusută, nici limbă înnodată. Clămpăne din genele de doi centimetri:

— Cine-i ăsta? Ce caută aici? Doamne, sunt şi aşa destul de ocupată!

— E Poliţia, mamă, domnul maior Demetru.

— Aşa e, m-am zăpăcit. I-a chemat Salvarea… Tentativă de crimă! Tot nu-mi vine să cred…

Nici lui Suliţă. Că asta ar fi mama. O cercetează cu o privire indiscretă, nepoliticoasă. Probabil, şi-o închipuie umblând desculţă prin casă şi cu basma. Când colo, are în faţă un star de cinema. Ăsta a fost stilul maică-mii din totdeauna. Cam „zgomotos“, zic unii, à la Liz Taylor, dar îi stă bine. Faptul că nu se machiază excesiv o salvează de ridicol în peisajul mentalităţii primitive de la noi. Dacă pui o pălărie roşie după ce ai împlinit patruzeci şi cinci de ani, lumea se uită oblic: „Face pe tinerelul… pe tinerica.“ Fireşte, mama are suficientă minte ca să nu mai îmbrace tiroleze sau rochiţe marinar. Poate un spielhosen…

Dispare după draperia care separă dormitorul, înainte ca Demetru s-o poată opri. Relatez succint filmul serii şi Suliţă se deplasează cu echipa la etajul şase. Eu urmează s-o reţin pe mama, în caz că vrea s-o tulească înainte de a o lua el la întrebări. Se întoarce după circa zece minute. La ţanc, mama tocmai iese de după draperie. Şi-a pus pantaloni albi, balerini şi o bluză amplă cu carouri roşii şi negre. Sacul de pe umeri completează impresia: dă o fugă până la Lacuri,

unde s-a deschis sezonul de ştrand. Ca să fim oneşti, ce putea să îmbrace? Rochie neagră cu perle la gât? Ca şi cum n-ar fi suficient aerul „Arminden la iarbă verde“, mai e şi îmbujorată, ceea ce o face să pară foarte tânără.

— Bob, comandă-mi te rog, un taxi!

— Un moment, doamnă, intervine Suliţă, trebuie să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

— Acum?!

— E absolut necesar.

— E absolut ridicol! Viitorul meu soţ se află pe masa de operaţie şi dumneavoastră încercaţi să mă reţineţi. Poate că sunt ultimele lui clipe! Bob, te rog…

— Doamnă, nu mă siliţi să recurg la altfel de măsuri!

I-ar trebui considerabil mai mult ca s-o impresioneze. Dacă ar cunoaşte-o câtuşi de puţin, ar şti că nu s-a născut încă persoana care s-o determine s-o ţină hăis!, când ea a apucat-o cea!

— Ce o să-mi faceţi? Mă arestaţi?

Suliţă hotărât nu mai raţionează:

— Dacă e cazul…

Mama îi lansează un zâmbet de înaltă societate:

— Domnule maior, nu vă faceţi de râs! şi se îndreaptă hotărâtă spre telefon.

— V-am avertizat!

La Suliţă, incidentul s-a transformat într-o chestiune de ambiţie, de dres busuiocul faţă de subalterni. Capsat de Bădoiu, tratat de maică-mea cu princiară indiferenţă, ca să nu zic de rahat, a pierdut Nordul. În realitate, nu o poate obliga să stea acum la conversaţie. Mai ales că eu, martor ocular al evenimentelor, sunt în măsură să dau cele mai competente informaţii. Incontestabil, audierea ei e importantă, dar suferă o amânare. Rostesc moale:

— Mamă, e o chestiune de câteva minute…

Demetru mi-o retează:

— Asta eu o decid!

Ochii maică-mii au devenit văpăi. Se propteşte în faţa lui Suliţă. Trebuie să ridice capul ca să-i atingă privirea:

— Nu şi în locul meu, domnule maior. Indiferent de consecinţe, am plecat. În clipa asta! Şi tot indiferent de consecinţe, trebuie să vă spun că îl compătimesc pe fiul meu că se simte obligat să suporte un şef ca dumneavoastră. Imposibil!… Nu-ţi bate capul, Bob, găsesc taxi la Statuie!

Se topeşte, sprintenă ca o libelulă. Suliţă respiră greu, de parcă s-ar strădui să înghită un scaiete.

— Ultraj! Refuz de cooperare cu autorităţile! Vom mai discuta!

Cachi! Nu sperie nici un gândac mort. Baiul e că s-a obişnuit prost. Toată lumea stă drepţi în faţa lui. La serviciu – subordonaţii, acasă – familia, care nu merge la WC fără aviz prealabil. Cu superiorii se descurcă, pentru că austeritatea şi aerul inflexibil impresionează totdeauna. Ceva îmi spune că, în spatele platoşei de invulnerabilitate, Robespierre ăsta ascunde niscai vicii. Nasoale de tot. Cel puţin, aşa mi-ar plăcea.

Suliţă concluzionează:

— O persoană recalcitrantă, lipsită de răspundere civică.

— Permiteţi să raportez: nu a trăit niciodată în relaţii de subordonare, nu-i obişnuită să primească ordine…

— Aşa, va să zică! Găseşti că-i un comportament normal?!

— Scuzaţi-mă, nu sunt în măsură s-o judec. Adaug moale: Nu-i sub tutela mea.

Mă măsoară dintr-o parte, cu dispreţ nimicitor:

— Îţi permiţi să faci spirite cu mine? Te-ai luat după Bădoiu?! Unde e să…

— Iacă-tă-mă-s!

E chiar în prag. Cu un aer victorios şi papionul strâmb, gata să cadă.

Suliţă începe să ţipe. Prima oară de când îl cunosc. Glasul baritonal are registru limitat şi se pierde la acute. Rezultă ceva, fioros, de pasăre rănită:

— Ce cauţi aici? Eşti suspendat!

Babuinul plasează una din reverenţele lui. Un pachiderm încercând graţii de gavotă:

— Scuzaţi-mă, domnule maior, mă aflu aici în calitate de prieten de familie.

— Iar aici are loc o anchetă oficială, aşa că te poftesc să ieşi afară.

— Tocmai în interesul anchetei m-am întors. Am de făcut o comunicare importantă.

Precis a descoperit ceva. Orgoliul lui Suliţă a încasat însă prea multe upercuturi azi, pentru a-i mai îngădui să fie lucid. Face un pas înainte. Cuvintele explodează obuz:

— Nu mă interesează! De fapt, în întreaga dumitale activitate, n-am întâlnit decât nesubordonare şi crasă incompetenţă. De data asta, s-a isprăvit. Ieşi sau dispun să fii arestat!!

Babuinul dă din umeri:

— Voia domniei voastre…

Îmi face cu ochiul şi dispare.

Capitolul V

JOI

Ce zi o mai fi şi asta? Procedez aidoma miliardelor de oameni, indiferent de meridian, etnie, număr de clase primare etc., care-şi dau bună dimineaţa: mă uit în primul rând, pe geam. Cum e timpul?… Însorit.

Oftez şi mă urnesc anevoie din pat. Azi-noapte, m-am culcat la trei jumate. Practic, l-am ţinut pe Suliţă de coadă care, el însuşi, se învârtea în jurul cozii. A scobit ca un idiot apartamentul maică-mii unde nu se petrecuse nimic concret, iar asasinul nu-i trecuse pragul. Pe urmă, s-a ţinut de capul operativilor. În curtea interioară, până şi găurile de şobolan au fost trase în poză, când itinerarul de retragere al killerului era mai evident decât trasat cu creta: şi-a dat drumul pe frânghie, a traversat în fugă curticica şi pe-aci ţi-e drumul, pe ieşirea de serviciu a blocului. Frecangeală pe fiecare centimetru pătrat, de parcă ăla ar fi ambiţionat musai azi-noapte să lase urme în toate punctele cardinale. Nu ştiu ce a urmărit cu demonstraţia asta de conştiinciozitate profesională, fiindcă, am mai spus-o, Suliţă nu-i prost meseriaş, într-atât de redus încât să nu-şi dea seama că se pierdea timp de pomană.

Intru în programul zilnic ca într-un prezervativ prea strâmt. N-am dormit nici patru ore, aseară am amestecat băuturile. Sar gimnastica. Aia e pentru revistuţe de gospodine. În realitate, socot că cinci şedinţe pe săptămână

la sală şi bazin îmi permit să dorm jumătate de oră mai mult în fiecare dimineaţă. Fac un duş rece, mă rad şi intru în bucătărie să-mi prepar cafeaua. Dă în foc, pentru că sună la uşă Bădoiu. A intrat în clandestinitate şi nu mă poate căuta la birou. Se pare că ceea ce are de comunicat arde.

Babuinul a trecut la straie de liber profesionist. Blugi ferfeniţă, bluzon destul de vast pentru un elefant talie medie, adidaşi made în Suedia, patria picioarelor mamut. Acolo, doar Cenuşeresele poartă 42. Greta Garbo avea 41, dar era Garbo!!!

Vine după mine în bucătărie, să mă asiste în timp ce-mi beau cafeaua în care torn circa treizeci de grame de lapte. Rânjetul îi pleacă spre urechea stângă:

— Tot cu biberonul?

— Dacă ai venit să mă enervezi de dimineaţă, renunţ la vizită. Sunt gata capsat, nu mai am nevoie de combustibil.

— Hm, arăţi destul de bine după o noapte petrecută în compania lui Suliţă. Ce mai spunea prostul ăla?

— Că-ţi face vânt din prăvălie, cred că ţi-e clar. Iar mie, ca boul, o să-mi pară rău.

— Nu fi sentimental, Herculache!

Deschide frigiderul, unde ştie că ţin totdeauna la rece o jumătate de palincă.

— Mă, tu eşti nebun?! S-au anunţat pentru azi, 35-36 de grade. Acum, am auzit la radio.

— Nu mai ascult basme, dintr-a doua primară... Mă şutează Suliţă? Mi-e absolut rococo, oricum intenţionez să mă uşchesc din instituţie. Cu o precizare! Nu când are chef şarpele ăsta schizofrenic, ci când *pohtesc* eu!... Dar că veni vorba, măi Boabe, de ce n-am face noi o cooperativă? La *Babuinul şi Tarzan*, detectivi particulari, de exemplu. Cum crezi că ne-ar sta?

— Passe-parole! Abia te-am suportat, fiind colegi, ca asociat mi-ar fi peste poate!

— Mai adineaori, plângeai că ne despărţim.

— N-am plâns şi dă-i cep, că mă grăbesc. Care-i chestia?

Bădoiu îşi smulge sticla de la gură:

— Şoferul care l-a preluat pe pistolarul de azi-noapte e fostul amic Richard Gere, mai nou Redford, zi-i Victor Săraru.

* * *

Fluier subţire.

— De unde ştii?

— Când am luat-o pe scări după flintaş, am ajuns la potou cam cu trei gâturi mai în urmă. Am apucat să-l văd aruncându-se într-un Volvo plumburiu, care-l aştepta sub presiune.

— Pretinzi că l-ai recunoscut pe Săraru la volan, după ceafă, noaptea, de la distanţă?

— Nu scumpule, am recunoscut-o pe gânsaca aia a lui, cu părul roşu.

— Viorela?!

— Îhî...

— Unde ai văzut-o?

— Pe stradă. Copila lipea un cotlon. Când Volvolache a demarat, a ţâşnit ca o torpilă, s-a introdus într-o Dacie albă şi a luat urma ălora.

Dau cu pumnul în masă înciudat:

— Proasta! Se bagă singură în rahat până-n cercei şi se vaită pe urmă că-i miros urechile. Nici măcar n-are carnet de conducere! Ce mă-sa mare căuta acolo?!

Babuinul dă pe gât ce a mai rămas din sticlă. Se simte jignit dacă mai rămâne o singură înghiţitură în urma lui.

— Băi, Tarzane, ţii minte când pândeai cocoţat în copaci ferestrele Ginei? *La jalousie*, asta e! Pesemne, Săraru a sărit-o aseară, i-a servit vreun trombon că-i ocupat. Pe puştoaică n-a convins-o, a umflat una din trotinetele mă-sii şi l-a urmărit.

Mă trezesc din nou fluierând. De astă dată, cu temă: *Visi d'arte, visi d'amore...* Bădoiu, care nu le prea are cu opera – el şi Regina Elisabeta a II-a – exclamă încântat:

— Pe ăsta îl ştiu şi eu. Fluieră ceva din Wagner!

— Ascultă, de ce crezi că Săraru aştepta la volan? Adică, doar şofer şi nu chiar subiectul pistolar?

— Dacă Săraru ar fi intrat în bloc, amărâta aia mică s-ar fi luat după el, să vadă ce face, la ce apartament intră. Or, ea a rămas în stradă, acolo unde adăsta amorezul.

— Logic.

— Vezi, asta îmi place la tine. Spre deosebire de Suliţă, recunoşti că sunt cu cel puţin cinci minute mai deştept.

— Ai dreptate, mormăi maşinal. La varianta killer egal Sinuzită te-ai gândit?

— La Voicu? Nu-i exclus… Ştii, devine gânditor, luaţi de val, noi am cam început să facem abstracţie de o realitate românească. Mă, găinarii ăştia de la noi nu s-au născut cu Browningul în mână. S-au jucat doar de-a oştenii lui Burebista şi „Mircea cel Mare", western şi patrioţi nespus, aşa cum i-a învăţat Grandele Nicolaescu. Cât am fi noi de multilateral talentaţi, nu-i ajungem din urmă pe gangsterii din Chicago aşa rapid, între o mineriadă şi un Strasbourg! Mai pe înţelesul tău, n-am avut timp să scoatem promoţii de killeri, profesionişti adevăraţi.

— Nu fi prost! Şcoala de la Băneasa a scos aşi în materie de crimă! Când s-a mai dat cu aspiratorul la Secu', să nu-ţi închipui că epuraţii s-au înscris la ajutorul de şomaj. De unde crezi că s-au ivit legiuni întregi de gorile şi bodyguarzi? Cine zici tu că sunt flăcăii? Nea Pitpalac, fost contabil la Ferma Pârţeni, pus pe liber când s-au restructurat? Au, don' Lică, frizer cândva, pe Moşilor?… Uite-te ce-l ţineau şalele şi pe ăsta, că nu avem destui criminali şcoliţi!… Punem un pariu că acelaşi individ i-a aranjat şi pe Coana Aurica şi pe Toto?

— Posibil.

Intru în dormitor să mă îmbrac. Bădoiu vine după mine. Are obiceiul sifilitic de a se ţine scai după tine prin toată casa. Nu-i intră în cap că există momente de intimitate absolută şi că d-aia există uşi. Îmi scot cordonul de la halat şi-l privesc ostentativ, cu mâinile în şolduri. Încă se mai şi miră:

— Ce stai, nu te îmbraci?

— Aştept să ieşi tu din dormitor, mă răstesc. De ce n-ai venit mai devreme, să mă asişti şi la WC?

Ochii i se bulbucă stupefiaţi:

— Eşti nebun de-a binelea! Mai hachiţos decât o foliculinistă de la *Matrimoniale*! Ce să vizionez la tine?! Parcă nu ştiu că eşti crăcănat, că-ţi bagi două sandvişuri în pantofi până mai creşti şi că nu ţi-ai schimbat izmenele de la Revelion?

Azvârl peria de cap, precum marele Inimă de Şoim, securea. Nu şi cu aceeaşi adresă. Babuinul are reflexe. Eschivează artistic şi nimeresc o glastră de porţelan care se face ţăndări.

— Wassermannul, tăticu'! îmi recomandă de după uşă. Te-a ţinut Suliţă în fiţe azi-noapte, şi acum te iei de oameni.

Sunt nervos şi nu nimeresc nodul la cravată. Când îi dau de capăt am transpirat ca un hamal. Costumul are însă linie bună şi constatarea mă mai aduce pe şine. E albastru petrol, o culoare care-mi vine de minune. Aşa mă asigura odinioară Gina şi mie mi-a intrat în cap. Trei sferturi din garderoba mea e pe albastru petrol. După părerea Babuinului, „aia" şi-a bătut joc de mine, arăt ca o scrumbie de Dunăre pescuită anul trecut.

Îl găsesc fumând liniştit pe canapea:

— Tot n-ai plecat?! Ce dracu' faci aici?

— Aştept scuze.

— Aşteaptă.

— *All right*, Nevrozache, de data asta te iert... Ne vedem la Bellu. La ce oră ziceai că-i bâlciul?

— La douăsprezece. Să ştii că dacă te vede Suliţă, e în stare să-ţi facă o figură acolo.

— Abia aştept, dar, din păcate, nu-i chiar aşa de diliu să rişte un scandal cu martori. Nimeni nu mă poate împiedica să asist la înmormântarea unei prietene şi al dracului să fiu, dacă nu am ţinut sincer la Coana Aurica.

Bădoiu fiind în clandestinitate, convenim cum să ţinem legătura şi ne despărţim în faţa blocului. Ziua abia acum începe.

La birou, intru imediat în priză. Inhalez aerul infect, închis, păstrând mirosul Mărăşeştilor lui Bădoiu. Altfel, totul străluceşte de curăţenie. Ciudat, nu? Nu! E bine? Avem ca femeie de serviciu o sectantă de ziua a paisprezecea sau a douăzeci şi noua, mi-e indiferent, pe care o asediază dracii. E într-un permanent conflict, ăia o caută peste tot şi de-ai naibii ce sunt, o găsesc şi în vis. Pe chestia asta, Lenuţa astupă tot ce poate fi orificiu de pătrundere în spaţiul în care evoluează: ferestrele, în primul rând. E în schimb, corectă, harnică şi mai are doar un an până la pensie.

N-apuc bine să deschid ferestrele, că mă sună mama Wandei. Telefoanele necunoscutului continuă, ei îi e frică să mai şi răspundă şi plânge. Cu gândul la Doina, la nepoţelul rămas de izbelişte printre străini, plânge că ea ce să facă, nu ştie şi nimeni n-o învaţă…

În timp ce o ascult, răsfoiesc hârtiile care mă aşteaptă pe birou. Printre ele, autorizaţia Procuraturii de a deschide caseta de valori a Wandei de la *Banklife*. Îi explic că acum avem şanse mari să găsim copilul. Îi promit s-o caut cel mai târziu mâine şi când închide telefonul, simt că respiră mai trandafiriu.

Apare, frumos ca un prinţ de operetă, locotenentul Ene. Deşi a făcut tură de noapte la domiciliul Coanei Aurica, e proaspăt ca un bujor înlăcrimat de rouă, pentru că părul încă ud mai păstrează urmele pieptenului. Precis a halit vreo cinci bazine înainte de a se prezenta la raport. Îmi

transmite ordinul maiorului Demetru. Mă aşteaptă în biroul personal urgent şi imediat.

— Altceva, mai interesant!

— E’n bărbie rău, Cap Bob, nu ştiu ce-a păţit.

— Înţeleg că la Nina e linişte.

— Linişte, predat serviciul.

— Eşti liber.

— Cap Bob, vin şi eu la înmormântare.

— Nu crezi că după o noapte pierdută, te-ar aranja mai bine un ştrand?

— Nu, permiteţi-mi să vin şi eu.

Mă străfulgeră o idee:

— Nina e o fată drăguţă, aşa-i?

Îşi flutură genele de damă:

— N-am nici o şansă, Cap Bob.

— Nu fi prost. Cu moaca asta de arhanghel scandinav, ai toate şansele. Totdeauna. Cel puţin în următorii zece ani.

Nu mi-e dor de Suliţă, dar n-am încotro. Simte omul o nevoie în organism să-i dau bună dimineaţa. E în civil. Normal, vrea să meargă la înmormântarea Coanei Aurica. Zice-se, ne camuflăm. Oricum ai lua-o însă, dacă ne-am duce toţi cei care participăm la acţiune în uniforme, şi-ar închipui bucureştenii că a murit Ministrul de Interne. Costumul îi pică valabil. Dacă i-ai pune un prosop pe faţă, l-ai putea lua drept dansator profesionist.

Îmi primeşte salutul reglementar cu o expresie care ar tulbura şi un rinocer. Zici că tocmai a terminat de înghiţit o cutie de cremă de ghete.

Pe birou, o hartă a cimitirului Bellu, plină de însemnări cu carioca verde. La toamnă, îmi scot pălăria în faţa lui Suliţă. Acum e în şifonier. Trebuie să recunosc că are energie! Probabil, n-a dormit nici două ore. Şi-a găsit timp pentru ţinuta impecabilă, pentru un drum la cimitir, să facă rost de hartă, ba s-o mai şi studieze! Temeinic judecând după

mulţimea de săgeţi, cruciuliţe, cerculeţe. Deasupra fiecărui semn, iniţiale. Adică, omul şi locul.

Teoria lui Suliţă este că acţiunea comportă două momente cheie, cele mai primejdioase din punctul de vedere al Ninei, momentele propice în care poate fi răpită sau asasinată. Unul ar fi la Capelă, în toiul slujbei, când prezenţa asistenţei e maximă. Al doilea, „ultimul drum“. Respectiv, pe itinerarul spre cavou, când, de regulă, creându-se oarecare debandadă, posibilităţile de acţiune criminală sunt multiple. Este ferm convins că tentativa va avea loc obligatoriu într-unul din aceste momente.

Eu sunt sceptic, dar îl las să vorbească. Chiar şi în zile mai senine nu-i place să fie contrazis. Teza lui, cel puţin în privinţa primului moment, e aiureală! Nina-i personajul principal în piesa asta, consolată, sprijinită, înconjurată. Cu afecţiune sau din curiozitate. Cum naiba s-o smulgi (în cazul răpirii) dintre suporteri şi s-o duci hăt departe, fără ca nimeni să bage de seamă? În ipoteza asasinatului, Nina fiind înghesuită, cum îţi reglezi tirul să nu-l nimereşti pe altul? Cel mult, dacă ar chema-o Bogdan Stelea – trei capete peste îndoliata asistenţă.

Momentul 2 (drumul spre locul de veci), aşa cum îl vede Suliţă, ar putea fi luat în considerare, dar numai în varianta unei intenţii de crimă. Oricât ar fi lumea de dispersată pe itinerar, răpirea nu ţine. Cel puţin intimii rămân în imediata apropiere a subiectului îndurerat.

În continuare, îmi explică repartizarea băieţilor pe obiective. A, B, C… ajunge la V! Cred că la sediu, mai rămân portarul şi Lenuţa, sectanta de ziua o sută paisprezece… Strategie a la *Ziua cea mai lungă*. Aleia îi zicea *Overlord*. Asta, a lui Suliţă, e *Paraşuta*. Obiectivul *Zero* e Capela. Eu sunt repartizat la C, în dreapta, cum vii pe aleea centrală. Mormântul lui Spiridon Costăchescu, răposat înainte de primul rezbel. Prenumele îmbătrânesc şi ele! Du-te azi în orice şcoală, şi dacă întâlneşti un singur, singură – Spiridon,

Iorgu, Silvestru, Aretia, Filofteia, Eufrosina, eu… Ce mai, accept orice pariu.

Suliţă va ocupa obiectivul K. E vorba de un cavou şi îşi închipuie că de acolo va putea controla întreg teatrul de operaţiuni. Deşi ceremonia are loc la douăsprezece, pretinde ca toată lumea să se afle în cimitir de la zece. În privinţa asta, nu exagerează. În caz că încearcă vreo mişcare, echipa adversă va veni şi ea mai devreme, în prospecţie.

Înainte de a ne despărţi, Demetru îmi atrage atenţia:

— Nu cumva să-l prind pe Bădoiu la cimitir! Dacă l-ai solicitat să te asiste, renunţă. Zburaţi amândoi! Pe cer, e loc destul.

Până la înmormântare, mi-a rămas ceva timp. Trebuie să iau neapărat legătura cu Viorela şi nu ştiu cum să procedez. Cel mai simplu ar fi să-i las un mesaj acasă. La programul ei trăsnit însă, liber de orice control, risc să-l găsească peste trei zile. Nici s-o caut la şcoală nu pot, nu vreau să-i stric ploile cu cancelaria.

Parchez ceva mai departe de liceu şi recurg la un procedeu clasic. Cumpăr un pachet de Kent şi aştept recreaţia. La colţul străzii. E imposibil să nu fi chiulit cineva de la prima oră!… La fără douăzeci, apar primii şmecheri, doi gentlemani de şaptesprezece-optsprezece ani. Blugi, geci, adidaşi, saci pe umăr. Tot un soi de uniformă, doar că nu-i una impusă de şcoală. Le ies în cale şi salut vag cu un deget la tâmplă:

— Am o rugăminte…

Mă cercetează curioşi. Eu scot ţigările la vedere.

— O ştiţi pe Viorela Calotă? E într-a unşpea…

— Una cu părul roşu? Se uită spre celălalt: E la C, mi se pare că au Laborator. Vreţi s-o chemăm afară?

— Nu, vă rog doar să-i transmiteţi un bilet. Trebuie să-i parvină neapărat.

— *No problem!* I-l ducem chiar acum, în recreaţie.

— Mulţumesc.

O dată cu răvaşul, pasez şi pachetul de ţigări.

Băieţii încep să râdă:

— Nu e cazul, dar dacă vă incomodează… Mulţam, maestre!

— Mergeţi sănătoşi!

* * *

O voce cavernoasă îmi suflă în ceafă:

— Doar un debil mintal nu s-ar prinde că zona colcăie de sticleţi.

Nu trebuie să mă întorc ca să descopăr că-i vorba de Bădoiu. Urmează cu aceeaşi satisfacţie sardonică:

— Ce de lume care n-are ce face şi a venit să rezolve integrame la Bellu! Să citească! Să viseze! Să studieze monumentele! Să reflecteze la deşertăciunea celor lumeşti! Şi numai tineret revoluţionar, până’n treij’dă ani!… Bă, Suliţă ăsta al vostru doar că nu rage.

Mă trag câţiva paşi în spatele obiectivului:

— Ai grijă să nu te vadă.

— Începi să mă plictiseşti… Fii atent o chestie, l-am văzut aici pe Panduru.

Simt, senzaţie fizică concretă, cum mi se ascut urechile. Ca la fauni. Marin Panduru e craiul de la *Găina Beată*, căruia Nina i-a umflat portvizitul. Asta s-a întâmplat ieri, dar parcă ar fi trecut o sută de ani.

— De unde-l ştii?

— Mi l-a arătat Ene, e chiar în fieful lui. Uită-te în stânga! Tipul de pe bancă… Face conversaţie cu babeta aia belalie.

E din aceeaşi familie cu Săraru şi Sinuzită, doar că pus la costum şi cravată, respectând convenţionalul. Din cauza modei, ochelarii negri nu mai sugerează camuflaj. Pe genunchi, un buchet de flori. Sanchi, e invitat la o înmormântare şi aşteaptă să-i vină rândul… A abordat-o pe

bătrână şi a improvizat un dialog. Deşteaptă idee! Oamenii în vârstă, mai ales femeile, sunt cuvântăreţi, se simt încântaţi de atenţia tinerilor. În ce-l priveşte pe Panduru, şi-a asigurat un cadru firesc pentru o staţionare prelungită în meleag. Îţi poţi lesne închipui că sunt două cunoştinţe, mobilizate la aceeaşi ceremonie.

— I-am spus lui Ene să nu-l scape din ochi.

— De ce nu-l ţii tu în colimator?

— Mă rezerv pentru clienţi mai graşi. Dacă e ăsta aici, sigur mai apar şi alţii.

— Zău?! Cum rămâne atunci cu pădurea de sticleţi pe care doar un debil mintal…

— Nu fă pe nebunul, mă întrerupe, am susţinut amândoi aceeaşi teorie. Nici acum nu renunţ la ea. Am certitudinea că dacă se încearcă ceva aici, avem de-a face cu o diversiune. Se acţionează dur în altă parte.

Se topeşte printre morminte.

Cred că la fiecare douăzeci de metri, avem câte un om. Personal, nu am mai participat în zece ani de meserie, la o acţiune cu asemenea mobilizare de forţe. Încerc să-mi imaginez, punându-mă în locul bandiţilor, ce mişcare aş avansa, bănuind doar pe jumătate cât de deasă e plasa întinsă de poliţie. Decid că doar disperarea sau panica de timp m-ar putea smulge dintr-o expectativă atentă.

Fac paşi în prospecţie. Oamenii sunt deja prezenţi la obiective, travestiţi în ideile lui Suliţă. Pe T, D, V şi N (tot ca să nu vă încarc memoria) îi recunosc în postură de gropari. Au tras, chipurile, pe dreapta şi aşteaptă lângă uneltele specifice să intre în tură. Pentru autentic, circulă între ei o sticlă de vodcă şi ciugulesc o gustare proletară, de pe o hârtie groasă cafenie.

Alţi colegi, preocupaţi de curăţenia cimitirului, plimbă roabe. Ajung la ultimele obiective pe care Suliţă le-a gândit cam pe la jumătatea aleii centrale. Mă ţin bine, să nu cad jos de râs. Locotenentul Marinaş, în halat alb, patronează o

tonetă ambulantă. Vinde covrigi, bomboane şi îngheţată. Mai lipsesc baloanele colorate şi zahărul pe băţ. Ce o fi în capul lui Suliţă, că-i parc de distracţii?! Culmea e că bietul Marinaş are dever. Evident, dintre clienţi, nu putea lipsi Babuinul. Roade concomitent din trei îngheţate şi presupun că se distrează nemaipomenit.

Mă întorc la obiectivul meu – Spiridon Costăchescu. Toţi suntem la locurile noastre. Suliţă vibrează pe post de Napoleon la cavoul Stat Major. Îi lipsesc doar calul şi bicornul. Panduru şi moşneaga sunt pe aceeaşi bancă.

Începe spectacolul.

Trebuie să recunosc că Nina a organizat o înmormântare lux! Respectând dorinţa expresă a Coanei Aurica, a făcut rost de dric. Efectu-i de zile mari. Şi căruţa şi caii mascaţi plouaţi cu aur şi argint par nou-nouţi, tot cimitirul e cu ochii pe ceea ce s-ar putea numi un tablou vivant. Unii cred că se filmează, iscodesc cu ochii după artişti. Mai înregistrez câteva coroane fastuoase, multe flori de mână. Mobilizare a-ntâia, cam la vreo două sute de persoane. Fireşte, intră în inventar şi poliţiştii, calicii adulmecând pomană bogată, curioşii. Oricum, rămân destui fanii Coanei Aurica. Dacă te gândeşti de când s-a retras din viaţa activă, performanţa nu-i de colo.

Nina, gingaşă, minionă, neverosimil de tânără, pare un ghiocel cernit, polarizând întreaga atenţie. Deux-pièces-ul negru e sic, tradiţionalul voal ţâşneşte involt dintr-o tocă de mătase, cât o cutie de margarină Wiesana. Transferate în alb, ar da mireasă. Aşa, aduce cu Jackie Kennedy la înhumarea lui alde John Fitzgerald.

Alături de ea, afectuoasă şi prevenitoare, Coana Lucica, aia care s-a ajuns şi m-a făcut pitic. Distinsă, nimic de zis, mare doamnă, juri că-i veritabilă, nu ştift. Tipii din Parlament ar putea-o închiria la evenimente de familie, unde se fac şi poze pentru VIP. Dă bine de tot!

Le urmează îndeaproape cuconet între şaizeci şi optzeci de ani. Pălării, râuri de mărgele, ghiuluri. Evantaie şi monturi. Glezne umflate şi cantităţi de odicolon. Aroma policromă ridică ceaţă şi lasă dâre lungi.

Dacă aş fi mai copt, le-aş repera cu nume, adresă şi curriculum vitae pe fostele cliente ale secţiei de moravuri de pe vremea Anei Pauker. Hei rup!… Aşa, le intuiesc doar. E formidabil cum îşi pun amprenta unele meserii! Mai toate lăbărţat grase, gras fardate, giuvaieruri grase. Unghii roşii, excesiv de lungi, simbol în capul lor de respectabilitate şi bunăstare. Altcineva se ocupă de menaj! Privindu-le, îţi dai seama că participă la un eveniment monden de prima mână, în vederea căruia şifonierele au fost îndelung scotocite. În şoaptă, dar nu le stă gura. Au ce-şi povesti. Printre ele, vreo opt-zece gentilomi, aparţinând aceleiaşi epoci. Draibării[{78}] şi garizii[{79}] de odinioară. Şi pe ăştia, părul cănit, mustăcioara fină şi costumul la două rânduri, cusut acum patruzeci de ani, îi aduc la numitor comun. De pe nici un deget mic nu lipseşte chevaliera grea, de aur cu monogramă.

Din cauza căldurii şi a supranumerarului de asistenţă, slujba se ţine afară. Trei preoţi, trei colive impunătoare, cât o rotiţă de Trabant. Dacă are televizor în zonă, Coana Aurica e sigur mulţumită.

Începe ceremonia. După cât a cheltuit Nina, durează cel puţin o oră. Trag o privire panoramică. Suntem toţi la posturi. Îmi arunc ochii peste alee, unde Suliţă face paşi mici pe lângă cavou. Dar ăsta e nervos şi în somn. Vreo douăzeci de metri mai la vale, Babuinul fumează rezemând un castan. Îmi pare bine că-l ştiu acolo, te poţi bizui pe el.

Îmi înalţ privirea spre cer. O zi absurd de frumoasă. Frunzele copacilor sclipesc, câte o pasăre îşi clăteşte leneş aripile în urcuşuri line, un fluture zigzaghează deasupra sicriului Coanei Aurica. O pălărie neagră cu voaletă comentează înfiorat:

— Ăsta-i sufletul Aurichii, Doamne iartă-mă!

Mă simt neliniştit. Aş glisa cu plăcere o sută de niscai tărie.

O mână mică, rece şi lipicioasă mi se strecoară în palmă. Senzaţia mi-e cunoscută. Îmi cobor privirea… La asta chiar nu mă aşteptam! Un cap rotund ca o bilă, o cireaşă de nas şi o pereche de ochelari Optinova. Dorinel îmi dă frumos bună ziua.

— Ce cauţi mă, aici? Iar ai chiulit de la şcoală?

— A venit toată strada.

— Ei şi?

Argumentează suprem:

— Am venit cu trăsura.

— Cu dricul?!

— Îhî. Ştiţi, nu m-am plimbat niciodată cu trăsura. I-am cerut voie domnişoarei Nina şi m-a lăsat să merg cu ea. A fost foarte frumos.

— Cu moarta acolo, împreună?!

— Am avut loc destul. Eram patru persoane şi mai încăpeau.

Copilul ăsta are darul de a mă căpia. Eu mă gândesc la fantome, el, ca o plasatoare de teatru. Are impresia că nu sunt atent şi mă trage de mânecă:

— Ce mai e?

— Voiam să vă spun că Richard Gere e aici.

N-am nimic în mână ca să scap. Inima-mi joacă şotron:

— Eşti sigur?

— Da. S-a mascat cu barbă şi ochelari ca în *Scorpionul*. Un thriller grozav cu Sharon Stone şi…

— Unde l-ai văzut?

— La *Capitol*.

— Nu filmul, pe el!

Cu pumnul plin de bomboane – fiinţa asta veşnic mestecă – îmi arată undeva sus, spre clădirile administraţiei:

— Acolo.

— Unde acolo, în cer?

— Mai aproape. În pomul ăla înalt, de lângă acoperiş.

— Cum de l-ai observat?

— Ştiţi, eu nu sunt miop…

— Ştiu, i-o retez agasat, stai în banca a cincea, dar cum l-ai descoperit? Din cauza frunzişului, nu se vede nimic.

— Mă uitam la cuibul de păsărele de sub streaşină. Mi-ar plăcea să am un papagal sau măcar un canar, dar bunica nu mă lasă. Zice că face mizerie…

— Las-o naibii!

— Păi aşa l-am observat pe mafiot… Staţi, că vin şi eu!

Parcă m-ar asculta, dacă i-aş zice nu. O iau la picior. În drum, îi suflu lui Timofte să-l avertizeze pe Suliţă. Bădoiu e gata să se înece cu o bucată de cârnat.

— Ce spui, în pom?! Crezi că ăla micu’ a văzut bine?

— N-a visat. Chiar dacă nu-i Gere, cineva e în copac, asta-i important.

— N-am visat, confirmă Dorinel din spatele meu, e Richard Gere în *Scorpionul*.

Îl scutur zdravăn de umăr:

— Măi, băieţele, nu te ţine după mine că acum nu mai e joacă!

Babuinul a luat-o din loc. Croşetez zbârnâind tot felul de raţionamente. Dacă au căţărat lunetistul în plop, înseamnă că se intenţionează un asasinat. De ce ar asasina-o însă pe Nina, găina cu ouă de aur? Ideea de diversiune se impune.

Îmi explic teoria lui Suliţă. Crispat, masează toate cadrele în perimetrul intrării, lăsând complet descoperită zona în care evoluează Nina. E varianta de care mă temeam. Strigi „Foc!“ la Găeşti, ca să scaperi chibritul la Bucureşti. Suliţă mă alungă din mers, ca pe o muscă.

— Ce diversiune, domnule, ce baţi câmpii? De unde era să ştie că băiatul o să vină la cimitir, să se zgâiască după ciori, în loc să-şi vază de carte? Şi de unde ştie că l-a reperat? Ba c-o să şi povestească cui trebuie ce-a văzut!

N-am argumente, dar simt că se comite o greşeală uriaşă.

Nu-mi vine să cred. E chiar nebun? Nina a rămas în faţa Capelei absolut singură. Indiferent pe ce variantă mergi, n-o poţi expune victimă sigură. N-ar fi mai vulnerabilă nici ca ţintă fixă.

Încerc să mă orientez. Suliţă şi-a desfăşurat oamenii în evantai. La cişmea, lângă intrare, la mormântul lui Petre Ispirescu, până departe, spre cealaltă aripă a administraţiei. Mă apropii de toneta lui Marinaş care asistă năuc la strategia lui Suliţă.

— Ce vrea, dom'le?!

— Aşteaptă să se coacă ăla şi să cadă din pom. Măcar de-ar avea atâta minte să trimită oameni în stradă.

Calculez că e singura cale de a dispărea. Din copac pe acoperiş, apoi pe zidul relativ scund şi de acolo, drept în coşurile ţigăncilor instalate lângă WC-ul cimitirului.

— Dacă-l vezi pe Bădoiu, trimite-l imediat la Capelă. Nina e singură. Mă găseşte acolo.

Un glas mititel cu ochelari Optinova mă ajunge din urmă:

— Îl caut eu, Cap Bob.

Mă răsucesc iritat:

— Tot n-ai plecat?!

Înghite un rest de ceva şi clămpăne din gene:

— Nu ştiu să ajung singur acasă.

Îl iau, chipurile de ureche:

— Florescu Dorinel eşti cel mai mare mincinos din câţi am cunoscut! Să nu te mai văd!

Îi întorc spatele iritat. Numai grija lui n-o aveam!... Slujba e pe sfârşite, se plimbă coliva în jurul Coanei Aurica. Între năsălie şi asistenţă s-a creat un spaţiu care nu-mi place...

Îngheţ! La câţiva metri de Nina, a apărut Panduru. Ene – nicăieri. Pariez că doarme knock-out, pe una din aleile vecine. Faptele încep să se precipite. Ce urmează e ca-n filme. Alea proaste. Relatez şi eu pe secvenţe.

Pe Bădoiu îl recunosc fără să mă întorc. După gâfâit.

— Ce-i la poartă?

— Deocamdată, nimic. Aşteaptă să se manifeste ăla.

— Mai e în pom?

— Dacă nu i-au crescut aripi, e. Mi-a zis puştiul că ai nevoie de mine.

I-l arăt pe Panduru. L-a văzut şi el. Mă întreabă unde e Ene. Îi fac semn că a dispărut. Babuinul face un pas înainte. Intuiesc ce are de gând. Îi cunosc stilul: „Când e groasă, întâi umfli, pe urmă explici. La modus operandi ăsta îi zice nodul gordian.“ Aşa interpretează Babuinul isprava din Frigia (capitala la Gordium, sunt cult, ce mai!) a lui Alexandru Machidon. Acum, intenţionează să-l imobilizeze pe Panduru. Ca să fie liniştit, întinde mâna spre umărul lui… Un foc de revolver îi întrerupe mişcarea la mijloc. Urmează încă două. Toate din direcţia porţii.

Stupoare, rumoare.

— Ce se întâmplă aici, domnilor?!

Mă întorc reflex spre cel care a lansat întrebarea. E Ţeastă.

Omul pe care-l ştiu, văzut de la trei metri. Tigvă fioroasă. E ultima persoană cu care ţi-ai dori să petreci Revelionul. Altfel, se încadrează perfect în peisaj. Simţi că nu-i flotant, mai acasă la el decât atât nu se poate. Sunt impresii înregistrate în sutimi de secundă, ca şi cravata grena cu monogramă discretă dar distinctă: I.C.

Nu ştiu ce să fac. Că ne aflăm în plină diversiune, nu mai încape îndoială, dar încotro s-o apuci? La poartă-i meci cu gangsterii, iar aici, Nina se află în răsuflarea a doi bandiţi periculoşi. O poţi abandona?!… Pe de altă parte, Ţeastă – după care umblăm cu limba scoasă, Ţeastă – vedeta principală a dosarului până în momentul de faţă, trebuie musai zălogit. Dar dacă te ocupi de el…

Nu, *ragazzi*, nu ţine mişcarea! Mi-azvârliţi în bătaia undiţei un peşte gras, dar voi vă scufundaţi după scoicuţa cu babană perlă! Eu, unul m-am hotărât, nu mă mişc din

loc. Nu riscă Ţeastă să-l luăm la dans{80} numai că se plictiseşte acasă. Scopul e clar.

Vrea să ne scoată din arenă. Lasă aici aer, în vreme ce noi ne angajăm într-un v-aţi-ascunselea printre morminte, bărbatul mizând pe vreo un’şpe trucuri ca să se topească în ceaţă. Ce mai, o vor pe Nina!

Babuinul e mai tranşant. Printre altele, îşi închipuie despre el că are o cazma îndeajuns de cuprinzătoare pentru a putea ţine doi pepeni într-o mână. În consecinţă, pe neaşteptate şi fără să se recomande, îi arde lui Panduru un baros drept în moalele capului. Ăla se mototoleşte din genunchi, n-are timp să pună întrebări. E aut, scos din circulaţie.

Panică, ţipete, consternare. Bădoiu n-a ţinut în viaţa lui cont de părerea altora, scapă ocazia şi acum. Se repede la Ţeastă, drept în beregăţi. Bară! Pe ăsta trebuia să-l lucreze întâi. Factorul surpriză care a funcţionat la Panduru e consumat… Mâna lui Ţeastă ţâşneşte şi-l parfumează cu spray paralizant. Bădoiu se năruie urs grizzli, lângă Panduru. Pare nespus de mirat.

La poarta cimitirului, schimb înverşunat de focuri.

Frumuşică debandadă! Pălării cu voaletă, proxeneţi la pensie, pomanagii, curioşi, cler şi turişti se împrăştie, măturaţi de taifun. Se refugiază pe aleile laterale, se ascund după copaci. Sub un morman de flori, Coana Aurica a rămas singură. S-a dus dracului ceremonia, regia fastuoasă! Nina mă priveşte speriată. O iau de braţ:

— Trebuie să plecăm, rezolvăm mai târziu.

— Cum s-o lăsăm aşa?!

— Nu fuge. Iartă-mă…

Marinaş şi-a abandonat toneta şi-mi sare în ajutor. Cine se mai gândeşte acum la travestiuri? Nici măcar Suliţă, autorul lor, înconjurat de un stat major de gropari. Pică şi Ene; şifonat rău, îsi freacă ceafa. E al doilea şut pe care-l

încasează în nici trei zile. Marinaş ia pulsul Babuinului, saltă capul lui Panduru. Ţip:

— Lăsaţi-i pe ăştia! Prindeţi-l pe Ţeastă! A luat-o la dreapta!

E ca şi cum i-aş trimite în Bucureşti, pe stânga. Unde să mai dai de el? Se ascunde după vreun monument, a intrat în vreun cavou, s-a evaporat!

— Domnul cu sprayul paralizant a fugit cu o Mobră!

Dorinel e iar lângă mine. Între degete, ţine un gogoloi de chewing gum. Explică:

— M-am ţinut după el. Avea Mobra în spatele bisericii.

— Pe el, băieţi! Pe poarta mare nu poate ieşi. Încearcă precis pe la Valea Plângerii!

Ene şi Marinaş dispar nălucă. Eu comit una din greşelile alea, de care-ţi aminteşti toată viaţa. Am rămas singur.

Un singur gând! S-o pun pe Nina la adăpost. Îi ţin strâns braţul şi o trag lateral pe lângă copaci. Nu ştiu limpede ce se petrece la poartă, dar o maşină de a noastră tot găsesc. S-o duc la sediu, singurul loc unde se poate afla acum în siguranţă. După aceea vom vedea.

O grăbesc, o târăsc pur şi simplu după mine. Aleargă greu din cauza tocurilor înalte.

— Dă-i dracului de pantofi! strig. Aruncă-i!

Ne oprim exact o clipă.

— Cap Bob! ţipă Dorinel. În spate!

Mă răsucesc fulgerător. E Cătălin Voicu, Sinuzită al meu. Se aruncă pe mine ca o panteră. Dreapta şi-a încălţat-o într-un box. Sunt scund, dar am detentă. Îi dau bineţe cu un *grand écart* oblic, à la *Lacul Lebedelor* care pare să-i dea de gândit. Un upercut cu vârful bombeului, ca la carte. Nici ăsta nu-i însă scos din incubator. Se redresează, trece pe Kung-Fu. Zice-se, acum vorbim aceeaşi limbă. Face nişte pase de sanchi, să-mi abată atenţia. Îmi vizează stomacul. Eschivez, dar nu îndeajuns de strâns, şi-mi piaptănă urechea cu boxul. Înfig un cap în subsuoara lui, îi imprim un dublu şurub de campionat şi-i strig Ninei:

— Fugi!

Sinuzită a aterizat pe vine, ca o broască. Se destinde arc şi-mi prinde gleznele. E rândul meu să zbor prin aer. Cad pe spate. Înregistrez, ciob de secvenţă, asistenţa îngrozită şi urletul Ninei. Nu văd decât spatele kidnapperului. O duce pe umăr, ca pe un sac. Probabil, a pocnit-o zdravăn şi expert. E anesteziată, moale cârpă. Nu ţipă, nu se zbate.

Constat că pe Sinuzită nu-l lasă inima să se despartă de mine. Se azvârle din nou. De data asta, îmi vrea gâtul. Îl întâmpin cu singura mea pereche de pantofi italieni, în pântece. Vine pe spate dar se redresează rapid cu un zvâcnet de şale. Felicitări maestrului, elevul îi face cinste. Asta la pace! Acum, îi înjur de familie, religie, etnie şi apartenenţă politică pe amândoi. Şi pe *Guru*, şi pe ucenic.

Sinuzită mă ţine în loc. Nu mă poate face mat, în schimb mă întârzie. Ăsta-i şi scopul: complicele care a înhăţat-o pe Nina are timp să dispară. La poartă, schimbul de focuri continuă… Suntem iar în picioare. Nişte idioţi aplaudă. Nu m-ar mira să înceapă şi pariurile. Se cred pesemne, la un spectacol gratuit. Trupa de circ a Teatrului Masca. Ei sunt cu bâlciul în aer liber. Simulez un atac lateral stânga. Va fenta dreapta, unde vreau să-l aduc eu. Am observat că nu prea scontează pe piciorul drept, vizibil mai slab. Căzătura de luni, când a plonjat pe fereastră. Ripostează cu o foarfecă nu îndeajuns de puternică şi prea înaltă. Se dezechilibrează uşor şi primeşte-n plin, „pumnu-mi necruţător“! KO!

Ovaţii. Îl răsucesc pe Sinuzită şi-i încalţ cătuşele. Trei „leşuri“ deci, pe aleea centrală a cimitirului: Babuinul, Panduru şi Sinuzită… Aşi! Numai două. Panduru a dispărut. Şi-a revenit din anestezie şi a întins-o iepureşte. Constat că şi Dorinel a dispărut. Au trecut circa trei minute de la răpirea Ninei. În împrejurările de faţă, enorm!

Biata Coana Aurica a rămas singură pe năsălie.

Ajung într-un suflet la poartă. Din zbor, aud că Richard Gere a mierlit-o pe acoperiş. Acum, îl coboară pompierii. E un vacarm şi o aiureală ca pe vremea cozilor lui Ceauşescu, când se anunţa că s-a isprăvit marfa. Înmormântările sunt date peste cap, cordon de poliţie, unii vor să intre, alţii să plece, dincolo de ziduri, mare de omenire curioasă. Îl ocolesc pe Suliţă care urmăreşte cu mâinile în şolduri activitatea pompierilor, de parcă asta ar fi problema esenţială acum.

Mobilizez două maşini cu operativi. Într-una din ele, urc eu şi Timofte. Vom înconjura cimitirul în sensuri contrare. Nu-mi fac iluzii, dar poate reuşim să „întrerupem“ răpirea Ninei. Socot că maşina care trebuia să-i preia aştepta dincolo de zidurile Bellu. Răpitorul, cât de solid şi agil, iar Nina, cât de vrăbiuţă, per pedes a consumat totuşi un timp până la zidul convenit; până a săltat-o dincolo, până a sărit şi el.

Am luat-o în direcţia lui Bellu catolic, în vreme ce ceilalţi o ţin la vale, pe lângă Cimitirul Eroilor. Timofte mă informează:

— …bramburească mare, Cap Bob! Dar şi ăla de pe acoperiş, dat dracului!

— Avem victime?

— Sergentul G. În stare gravă şi vreo cinci răniţi. Tipul nu voia să se dea prins cu nici un chip. Era ciuruit, fără nici o şansă să scape şi atunci, şi-a golit încărcătoarele. În afară de flintă, mai avea pe puţin două revolvere, zic eu. Prea trăgea continuu… Cap Bob, eu cred că individul era hârtie de prins muşte. Făcea tir pe acoperiş, ca să ne scoată din zona Capelei.

— Absolut! Nici cu aspiratorul n-ar fi reuşit mai bine… Stai! Opreşte!

L-am zărit pe Dorinel. Tropăie pe trotuar în direcţia cimitirului. Ghiozdanul roşu cu bretele galbene îi sare în spinare ca o minge bătută de foarte aproape. Scrâşnetul frânei îl opreşte. Sar din maşină:

— Ce faci? De unde vii?

Scuipă câteva *Boni Bon* în palmă, ca să poată vorbi.

— Am vrut să văd unde o duc pe domnişoara Nina.

Îl urmăresc cu sufletul la gură. Dat în mă-sa şi bilă ăsta! Zău dacă nu-i mai isteţ ca Suliţă! Se scuză:

— Pe dumneavoastră n-am putut să vă ajut. Îmi pare rău… Sunt încă prea mic, nu ştiu Kung-Fu sau Taikon Akido. Nici măcar Karate…

— Lasă, că ştii destule.

Privirea i se aprinde, mă priveşte cu o admiraţie în premieră absolută. Am crescut fantastic în ochii lui, bat acum la vreo 1,90 m.

— Sunteţi formidabil! Ştiţi toate fisurile lui Lorenzo Lamas, dar până la David Carradine…

— Ştiu, mai am.

— Da, fin’că el ştie şi Kickboxing!

— Lasă-mă dracului cu marţialele! Ce-i cu Nina?

— Nu te ambala, dragă…, o scapă ca bunică-sa. Vă rog să mă iertaţi. Voiam să spun…

— Deci, îl ajut, răpitorul a luat-o la fugă printre morminte, cu Nina în spinare. A săltat-o peste zid, cineva aştepta dincolo…

— Exact, de unde ştiţi? Adică, da… După aia, a sărit şi el.

— Tu ce-ai făcut?

— Păi, m-am căţărat şi eu, şi-mi arată genunchii ferfeniţă. P-ormă au urcat toţi într-un Volvo gri metalizat. Vă spun imediat… Clipeşte des în spatele ochelarilor şi îşi răsuceşte braţul stâng. Citeşte numărul însemnat deasupra ceasului, cu carioca neagră: B-10-NWS.

— Bravo Dorinele! Când mai mergi la cinema, ia-mă şi pe mine.

— Spuneţi aşa acum şi p-ormă ziceţi că nu mă ţin de carte.

— Ascultă, ăia nu te-au observat?

— Ţţ! Am sărit în stradă, după ce au plecat. Aş fi luat un taxi, numai aşa, ca să văd unde se duc, că aveam bani la

mine, mi-a dat bunica să plătesc telefonul, dar nu era nici unul în staţie. Adică, taximetrişti…

— Slavă Domnului! Poţi să mi-l descrii pe răpitor?

De uimire, îi pică ochelarii pe vârful nasului:

— Cum, nu l-aţi recunoscut?!! Era Robert Redford.

* * *

Bilanţ la sediu. Cu pixul într-o mână, şi fruntea încinsă în cealaltă.

Fâs?… N-ar fi grozav, dar e cu mult mai rău. *CATASTROFĂ!* Nina, obiectivul nr. 1 al circului de la Bellu – răpită; Richard Gere, marele killer – mort pe acoperiş; Ţeastă dispărut, Panduru aşijderea. Mai vreţi sos? *You are my guests!* O importantă şi inutilă desfăşurare de forţe (acum să vedem pe unde scoate cămaşa marele strateg Suliţă), tulburarea gravă a liniştii publice, şase victime. Panica s-a împrăştiat, în târg circulă zvonuri apocaliptice:

…Lupte grele la Bellu, peste 1000 de morţi… S-a extins focul în Balcani… Încă o Cecenie!… Să vină Căştile Albastre! Desant de paraşutişti ex-sovietici… Aşi, Regele. Asta şi UDMR-ul… Vine Regele!… Nu ieşiţi din casă… Să cumpărăm vreo zece pâini, să fie ceva acolo… Ehe, aţi vrut democraţie! Păi, se pomenea aşa ceva pe timpul lui Ceauşescu?!…

O drăgălăşenie de dandana, îţi vine s-o mănânci! Un etaj mai sus, vreo doi’şpe deştepţi sculptează în sudori texte pentru comunicatul oficial al Ministerului de Interne, care trebuie să intre diseară la ŞTIRI.

Dar mă doare capul de ale mele şi mă întorc la bilanţ. Faţă de pierderi, activul e sărăcuţ rău! L-am găbjit pe Voicu-Sinuzită, am descoperit hramul lui Săraru, alias Robert Redford: membru al bandei, multifuncţional, multiutilizat. Intermediar, curier, şofer, kidnapper şi mai încape.

Despre Coana Aurica, rămasă de capul ei în faţa Capelei, ce să mai spun? Ceremonia imaginată cu atâta drag de bătrână s-a transformat într-un fiasco. Asistenţa s-a cărăbănit cu scântei la potcoave, colivele s-au fleşcăit, praful s-a ales de prosoape, pachete, batiste, tot inventarul de datini. Pe drumul de veci, au condus-o până la urmă trei inşi: unul din preoţi, dascălul şi sergentul P., lăsat de mine acolo, să supravegheze lucrarea. Cel puţin, acum e liniştită, instalată la domiciliul hotărât de ea, în cavoul ei. O trebuşoară bună, respir uşurat, deşi dacă stai să te gândeşti, nimeni n-a văzut mort pe gard.

Ţrrrrrrrr… E mama. Îmi telefonează de acasă. A venit pentru câteva ore, să se schimbe şi să se odihnească. Toto se află la Reanimare, nu şi-a revenit. Medicii au decis să-l opereze, trebuie neapărat extras glonţul de lângă inimă. Şansele sunt modeste… Se întoarce la spital, nu are răbdare să aştepte acasă, dar ar fi preferat să nu fie singură. N-aş putea s-o însoţesc?

Acum, mi-e imposibil, îi promit prima secundă liberă. Închide cu un suspin. Alt telefon, pe interior. Sunt convocat la şeful ăl mare, colonelul Pascu. E groasă, ştiam. Sediul zbârnâie. Telefoane de la Guvern, Preşedinţie, şefi de formaţiuni politice, ambasade… Afară, ciotcă de ziarişti, s-a anunţat o conferinţă de presă… Şi iar, dacă stai să te gândeşti, toată tevatura e opera unui nevropat orgolios! Normal, Suliţă ar trebui să sară în aer. Nu sare. Are pilă babană. Îl găsesc în biroul şefului. Clocoteşte cu faţă impenetrabilă şi mâinile la spate.

Colonelul Pascu îmi indică un scaun. E un bărbat obosit şi ponosit. Nu ca ţoale, pe dinăuntru. Uzat şi dezabuzat. Abia aşteaptă să iasă la pensie. Tipul nu-i nici bun, nici rău. Doar absent. Nu-l interesează nimic. Iluzii despre oameni şi viaţă nu şi-a făcut de pe vremea când îl aştepta pe Moş Niculaie cu ghetele la uşă. Ca profesionist însă, se apreciază că ar face faţă cu brio în cele mai fierbinţi megalopolisuri.

Mă priveşte printre pleoapele uşor coborâte, ascultându-mă fără să intervină. Îi prezint filmul acţiunii şi bilanţul cu toată sinceritatea. Nu omit rolul şi participarea lui Bădoiu, ca şi exclus din Poliţie. Ridică palma să mă opresc. Conchide:

— O acţiune rău gândită şi fireşte, ratată.

Evit să mă uit la Suliţă, marele arhitect al *Paraşutei*, dar trepidez de satisfacţie.

— Un eşec cu valuri mari, reia. Din pricina vâlvei, suntem obligaţi să ne mişcăm rapid şi eficient. Cu spor de urgenţă, adică. Îl avem pe Cătălin Voicu. Scoateţi de la el tot ce e posibil. Promiteţi, şantajaţi, recurgeţi la orice mijloc care nu incumbă spital sau cimitir. Bănuiesc că se va lăsa cumpărat, e un mercenar. Prin Voicu, ajungem la Săraru. O pistă sigură o constituie şi fata, Viorela Calotă. Trebuie urmărită. Ori o caută el, ori ştie ea unde să-l caute. Dacă punem mâna pe Săraru, se rezolvă problema Ninei. Kidnapper-ul ştie unde şi-a ascuns victima. Bizară, absurdă rămâne chestiunea peştilor. Patronul salonului de câini ştie probabil despre ce este vorba, dar sunt informat că nu şi-a revenit încă din comă.

Roşesc. Sunt sigur că Suliţă i-a povestit că Toto îmi va fi „tată“. Vocea lui Pascu însă nu are nuanţe, privirea nu prinde miez.

— Mda, încă o precizare. Situaţia mult prea încinsă nu ne permite să facem bucătărie internă. În casă incendiată, nu te apuci să ştergi vitrina de praf. Vom găsi timp pentru discutarea abaterilor de orice natură.

Vag, fără termen, la vară va fi cald… O tableţică, pătrăţică pentru Suliţică! Pascu nu-l aşteaptă s-o înghită şi continuă:

— Concret, căpitanului Bădoiu i se ridică suspendarea. Nu-i un exemplu de disciplină, dar nu ne putem îngădui într-o situaţie atât de gravă, să renunţăm la serviciile unuia dintre poliţiştii noştri cei mai competenţi. Situaţia lui va fi analizată ulterior.

Adică, vax albina! Bravo, Babuinule, ai câştigat!

— Rămâneţi amândoi la ordinele domnului maior Demetru. Asupra deciziilor importante, voi aviza personal.

Adică, traduc din nou, Suliţă va face figuraţie, simplu element de decor. Îl las să iasă înainte. E sec, ţeapăn, inflexibil ca de obicei. Pe faţa galben-hepatic, ochii ard. Mă îndoiesc însă că şi-a jucat ultima carte.

* * *

Îmi spun că înainte de a-l lua la întrebări pe Sinuzită e bine să stau de vorbă cu Viorela. Îmi poate scăpa unele informaţii cu care să-l fitilesc pe şmecheraş.

Viorela m-a căutat şi a lăsat vorbă că o pot găsi acasă în tot cursul zilei. N-o chem la birou, mă deplasez eu. Încă încerc s-o menajez, să-i evit orice ipostază în distribuţia oficială a dosarului.

Mă aflu în living-room-ul doamnei Camelia Calotă, patroana prosperă a *Marilyn*-ului, mama Viorelei. Cât vezi cu ochii, bani şi import. Ţipă din toate ungherele. Trei chestii mă impresionează în mod deosebit, mi-ar plăcea să le am în inventar: un televizor japonez cu ecranul cât un cearşaf, o masă din bronz cu două blaturi de cristal şi, mai presus de toate, setul de hall propriu-zis. Canapeaua şi fotoliile. Sunt roşii, din pielea cea mai fină. Nici la mănuşi n-am avut aşa ceva. Când te aşezi, te scufunzi în puf. Iau loc în premieră absolută. Obiectele le-am văzut doar în filme.

Morcoveaţa mă pândeşte cu sufletul la gură. Are de învăţat dar nu şi chef. Nu-i greu de înţeles. Intru direct în subiect, n-am timp de tangouri:

— Scumpo, dacă vrei să te ajut, şi-ţi dau cuvântul de onoare că *şi* de asta mă aflu aici, trebuie să fii foarte sinceră.

Îmi îndreaptă o privire speriată:

— Ce s-a întâmplat? Iar Vic?

— Am la dispoziţie exact jumătate de oră, şi mă uit ostentativ la ceas. Nu ai nimic altceva de făcut decât să-mi răspunzi limpede şi fără tromboane. Primo! Unde ai fost azi-noapte?

Păleşte. Pistruii par pictaţi cu carioca roşie. Rosteşte nesigură:

— Cred că vreţi să mă ajutaţi… O s-o faceţi şi cu Vic?

Uite o fată de nădejde. Cu una ca ea, un bărbat poate pleca liniştit la drum. Nu-l abandonează pentru prima caroserie mai strălucitoare.

— Viorela, nu eşti în situaţia să condiţionezi. Lucrurile sunt prea grave. Unde ai fost?

— L-am urmărit pe Vic… Am petrecut seara împreună.

— Unde?

— Aici, la mine. Pe la zece, mi-a spus că-i obosit şi că are de gând să se culce mai devreme… I-am propus să doarmă la noi. Avem o cameră de oaspeţi, iar mama e în Grecia. A pretextat că are nişte probleme de aranjat acasă. Am simţit că minte, se uita cam des la ceas.

— Cum ai procedat?

— L-am aşteptat să plece. Am coborât imediat după el şi am luat maşina maică-mii.

— N-ai carnet!

— N-am, dar ştiu să conduc de doi ani. Mama mi-a plătit un profesor.

— Treci mai departe. Săraru e un tip versat. Cum n-a simţit că-i filat?

Una din uşi se deschide şi apare o menajeră în halat alb şi tenişi la fel. Salută discret, lasă o tavă cu serviciu complet de cafea pe masă şi dispare. Stilată, n-am ce zice! Mă uit la porţelanul superb încondeiat – hand made – cu motive nipone şi mă întreb cine o fi băut din ceştile diafane, acum mai bine de o sută de ani! Aşa mi se întâmplă când am de a face cu antice. Am impresia că simt, că văd urma trecutelor mâini…

— Frişcă sau Jamaică?

— Nici una, continuă. Cum de nu te-a mirosit?

— Am avut noroc. Între mine şi el, s-au aflat permanent trei, patru turisme. În general, a fost trafic azi-noapte.

— Puteai să-l pierzi.

— Exclus, are un Volvo inconfundabil. Eu, tocmai ca să nu atrag atenţia, am luat Dacia şi nu jeep-ul *Grand Cherokee*. N-au fost probleme, mai ales, când am ajuns în Piaţa Kogălniceanu.

— La ce oră?

— După zece jumate, nu port ceas decât la şcoală. Mi-am dat seama că aşteaptă pe cineva. N-a coborât nici o clipă din maşină. Eram convinsă că la mijloc e o fată. N-am mai avut răbdare. Înţepenisem, simţeam nevoia de aer. Am ieşit şi am intrat într-un gang.

— Adică, ai lăsat maşina.

— Îhî… Pe urmă, totul s-a petrecut foarte repede. Un tip a ieşit fugind dintr-un bloc şi a sărit lângă Vic. Au demarat ca din puşcă.

— I-ai urmărit?

Viorela dă din cap.

— Nu. Pe mine mă interesa doar să văd cu cine se întâlneşte. Era şi târziu, n-am carnet…

— Ascultă, despre carnet, eu nu ştiu şi n-am auzit nimic. Prieteneşte, te sfătuiesc să nu repeţi figura. Cine-i tipul care a ieşit din bloc?

— Nu ştiu. Era şi întuneric, şi oarecare distanţă…

— În regulă, oftez, până aici n-ai minţit.

Zâmbeşte timid. Îi stă bine. Biata e urâţică rău, dar parcă are totuşi, ceva.

— Merg pe mâna dumneavoastră, Cap Bob.

— Sper. Pe Cătălin Voicu îl cunoşti?

— L-am văzut o singură dată. Eram cu Vic la *Pumnul şi Cracul*. A venit la noi, la masă. Un tip simpatic.

— Spune-mi tot ce ştii despre el.

Viorela îşi aprinde o ţigară. Golăneşte, ferind inutil flacăra.

— Ce ştiu de la Vic… A terminat Zootehnia, dar nu profesează. Pretinde că nu se simte destul de peizan pentru *job*-ul cu pricina. Are părinţi la Calafat. După Revoluţie, a lucrat doi sau trei ani în străinătate. La negru, bineînţeles, ca toţi ai noştri. Acum, e în afaceri. Nu-i însurat.

— E prieten bun cu Săraru?

— Vic are o grămadă de prieteni şi cunoştinţe. Nu poţi să-ţi dai seama… În orice caz, nu el e persoana care a ieşit din bloc.

— Ştiu. Mai spune-mi ceva despre el, chiar dacă ţi se pare lipsit de importanţă.

Râde cu dinţişori ascuţiţi. Seamănă acum cu o veveriţă.

— Chiar că-i stupid! Are şi el hobby-ul cu peştişorii exotici. În seara aceea spunea că a doua zi se duce la Constanţa. Cineva, n-am prea fost atentă, primise o specie care-l interesa. Am râs de ei. Oameni în toată firea! Ca şi cum ar alerga pe câmp cu plasa de prins fluturaşi!

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo două săptămâni.

Mă ridic:

— Ai idee cam ce a făcut azi-dimineaţă?

— Nu… Am fost la şcoală. Începe să tremure: Ceva de rău?

Sunt un bou sentimental, n-am încotro. O compătimesc din toată inima. Nici optsprezece ani, prima dragoste, primele zile cutremurate de fericire, primele nopţi gâfâind de extaz! În loc de lună plină şi o bancă în Cişmigiu sub castani în floare – Mafie dâmboviţeană, frică, Poliţie. Sunt obligat s-o avizez:

— Rău, Viorela. Acum, se ascunde.

— Ce a făcut?

— Altă dată. Sunt sigur că va încerca să te contacteze. Ai să-mi spui?

Îşi înghite buzele palide. E o fată curajoasă. Mă priveşte drept în luminile ochilor:

— Nu, Cap Bob! N-am să vă spun pentru că nu vreau să-l închideţi, chiar dacă merită. Poate scapă într-un fel…

— Ai auzit de Interpol? În fine, promite-mi măcar că n-ai să faci vreo prostie. Indiferent ce ţi-ar cere, nu te antrena. E suficient un fleac ca să devii complice.

Mă conduce. Îmi atinge sfioasă braţul. Simt că ar vrea să-mi spună ceva, dar nu se poate hotărî. Renunţă. Închide uşa în urma mea şi trage lanţul. Se aruncă pe canapeaua de piele roşie şi începe să plângă. Urlă ca o fiară rănită. O văd şi o aud de parcă zidurile ar fi de sticlă.

* * *

Incontestabil, Babuinul e vedeta zilei. Tipu-i un imposibil oricum, când mai trage însă şi un Jolly Jocker, devine de o insolenţă fără de margini. Că jubilează e puţin spus, iar galeria suporterilor care exultă îi dezmiardă cugetul. Băieţii se bucură de întoarcerea lui după nici douăzeci şi patru de ore, ca de sosirea unchiului cel bogat din Texas.

Bădoiu ştie să aprecieze gândurile şi sentimentele bune. În stil propriu. Bref, în biroul nostru, s-a încins un chef pe cinste! Sticlele de vodcă nu se văd, în schimb toţi băieţii au ceşti de cafea în mână. Sorb din ele fără să se frigă. Pe masa mea, pizza, hamburgeri şi mici. Toate de la PLUS.

— Poate pică maiorul Demetru, cobesc, şi vă rămâne PLUS-ul în gât.

— N-are curajul ăsta, hohoteşte Bădoiu. Pe urmă, nici nu l-am invitat!

Nu mai ţine seama de nimic, face ceva *pe* şi *cu* toate regulamentele de serviciu. O făcea oricum şi înainte, dar nu şi cu uşile deschise. De satisfacţie că l-a avut pe Suliţă, pare gata să explodeze. N-ai zice că abia acum câteva ore, zăcea KO pe uliţa principală de la Bellu. Dacă te iei după atmosferă, urmează Periniţa.

— Boabe, tată, vino să te pup!

Are intenţia să mă ţocăie cu buze unsuroase şi mă feresc după birou. Nu sunt un strică chef, dar Babuinul exagerează. Nici colonelul Pascu, oricât de pro-Bădoiu ar fi, n-ar aprecia clişeul. Încerc să fac ordine şi strig:

— Sunteţi nebuni?! Vuie mass-media de scandalul de la Bellu şi vouă vă arde de festivităţi! Avem victime, răniţi, Nina e prizonieră, Ţeastă s-a evaporat…

Bădoiu mă întrerupe cu indexul gros, frate geamăn cu cârnatul din mână:

— Pardon, Ţeastă-i aici!

Vin de-a berbeleacul. Primesc reflex ceaşca de vodcă pe care mi-o întinde Ene. Încerc să bravez:

— Am auzit bancuri mai bune.

Babuinul se repede spre mine cu mâna întinsă:

— Pui pariu că-i aici? Ştergem datoriile şi o luăm de la capăt. Ţii o chenzină?

Mă uit la băieţi. Surâd mefistofelic, pe sub mustăţi. Ce dracu’ se întâmplă?! Dacă l-ar fi umflat pe Ţeastă, aş fi aflat-o de la poartă! De la stopul din capul străzii! Totuşi nu rezist şi accept. Babuinul îşi freacă palmele cu satisfacţie:

— Băieţi, sunteţi martori!

Cu fiţe de iluzionist şi-n paşi de gavotă, cum zice el, în timp ce tineretul postrevoluţionar îl soarbe din ochi, deschide uşa micului oficiu de lângă cuier. Întind gâtul, mă holbez. Aud un mârâit lugubru urmat de îndemnul tandru al Babuinului.

— Hai, Ţestişor, hai cu tata!

Apare o lighioană nisipie. Am un şoc. E Ţeastă, fără nici un dubiu, doar că îmblănărit şi pe patru picioare. Cam nesigure. Pare beat mort. De aia nu latră. Asemănarea-i impresionantă! Fantastică! ! Şi fiorul care-l transmite e acelaşi. Când îl vezi, te ia cu frig. O pocitanie, personaj de coşmar cum n-am mai întâlnit. Cât despre privire, Bădoiu n-a exagerat. Absolut omenească. N-aş putea folosi toaleta în prezenţa lui, fără să mă jenez.

— De unde-l ai?

Babuinul se prăpădeşte de mulţumit ce se află:

— I l-am umflat.

— Cum?!

— Azi-dimineaţă, m-am dus la firma inglişilor. Gândeam să mă introduc sub vreun pretext, să văd cam ce învârt. În curte, ca şi ieri, Ţeastă ăl mic, legat de un pom. N-am stat să le meditez. L-am dezlegat, l-am săltat, în maşină l-am băgat şi urgent m-am cărat!

Mă uit cu îndoială la dobitoc. Nu-i Godzilla, dar nici un căţeluş de damă, să-l bagi în manşon precum frumoasele celui de al XIV-lea Ludovic. E un puternic din familia buldogilor.

— Şi ăsta n-a reacţionat? N-a început să latre?

— Nu, dom'le, e un docil. Sau vreun sociabil, obişnuit cu mai mulţi valeţi. Când ta'su n-are timp, îl scoate la pipi unul sau altul… Te aştept cu banii pe doisprezece!

— Nu ţine, miza a fost Ţeastă, nu fiu-său!

— Eşti scârţan. Dacă-l avem pe ăsta, Ţeastă vine după el, tras cu aţa. Se va da peste cap să-şi recupereze câinele. Uită-te diseară la ŞTIRI. Pariez că-l dă la *Dispăruţi*… Am avut o idee genială, e ca şi prins.

— Prinde-l întâi. Îţi dau cuvântul de onoare că dacă trucul e valabil…

— Ce vrei să spui?

— …că dacă umblând după câine, Ţeastă pică în plasa ta, ai câştigat nu o chenzină, ci două. Merg pe un salariu!

Se repede să-mi strângă mâna, până nu mă răzgândesc. Din cauza entuziasmului, îmi frânge falangele. Ca să-l deconectez, îi trag un pumn în burtă.

Când îi iau interviul lui Sinuzită e aproape şase seara. De vreo cinci ore, se află în arest. Imposibil să nu fi căzut pe gânduri, dar nu se manifestă. Dimpotrivă, îmi adresează un zâmbet de toată frumuseţea. Are clişeu{81} dar, slavă Domnului!, nu seamănă cu nimeni.

Nici cu staruri, nici cu dobitoace, deşi nu sunt sigur că Dorinel nu i-ar găsi o sosie. Mă ia la iute:

— Don’ şef, mă’nchin cu tot respectul! Sunteţi un campion!

Face aluzie la meciul din cimitir.

— Lasă piculina, pierdem timpul.

— Pe bune, şefu’…

Îi fac semn să tacă şi mă uit pe fişa lui. Nu se diferenţiază mult de a lui Săraru, doar că ăsta a absolvit facultatea. În rest, aceeaşi generaţie, acelaşi stagiu în Occident, lucrând la negru, aceleaşi businessuri suspecte. Traşi la xerox, încerc totuşi o disjungere de persoana lui Săraru. Deosebirea ţine de nuanţe. Voicu e sinuos, perfid ca un şarpe. Pe iubitul Viorelei însă, îl intuiesc deosebit de primejdios. Un gangster de mare viitor, dur, inteligent brici, îndrăzneţ ca un pirat. Un adevărat caid. Primul, manevrabil; al doilea, irecuperabil.

Pun hârtia de o parte:

— Eşti în găleată, Voicule, în rahat până la plombe.

Surâde modest:

— Nu aşa ca alţii, şefu’. Băiat modest din Calafat, inventar provincial. Mai mult lucernă şi iaurt{82}.

Îmi bag mâinile în buzunare şi mă las ostentativ pe spătarul scaunului:

— Ce spui, frăţioare?! Iaurt şi lucernă. Declaraţii mincinoase, falsă identitate, c-ai sărit cu parul la mine nu mai pun la socoteală, sunt fire blajină…

— Ce ziceam eu, maci şi margarete!

— Pune şi albăstrele, să fie buchetul bogat. Dar de participare directă la kidnapping şi complicitate la crimă, ce-ţi şopteşte organismul?

— Să nu exagerăm!

— Ascultă aici, drăgălaşule, ai dat cu picioruşul în fericire..

Îmi înghesuie un surâs parşiv:

— Chiar dacă le cooperez?

Se explică:

— Nu zic că sunt velin[{83}], patroane, dar nici Billy the Kid. Crimă?! În viaţa mea n-am haşurat[{84}], n-am lucrat cu bormaşina[{85}]. Sunt un simplu mercenar, mă lipesc şi eu unde văd că merge industria[{86}]. La avocat cu Mercedes[{87}] însă, nu mă bag. De aia, o virez acuma, când afacerea a început să se împută şi tipii se introduc în chestii tot mai grave.

— Răpirea de persoană cum o califici?

— Nasoală, eu însă eram de atmosferă. Alţii au săltat prada.

— Ce-i asta, şuetă? Adică, participi la acţiune, dansezi marţiale cu mine ca să-i dai timp lui Săraru s-o întindă cu victima, şi-mi faci acum pe băieţaşul care, ce mare lucru, dom’le, am făcut şi eu o plimbare prin cimitir… Nu avem ce discuta.

Mă ridic. Ieşire falsă, ca la actorii cabotini care trag de public. Sinuzită mă reţine:

— Nu vă supăraţi. Am crezut…

— Ai crezut pe dracu’! Om cu studii superioare şi nu ştii ce-i aia complicitate, favorizare şi încă vreo şapte infracţiuni! Ori vrei să cooperezi…

— Vreau, eu m-am oferit…

— Scurt, unde aţi sechestrat-o pe Nina?

Obrazul lui Voicu alunecă, se alungeşte:

— De unde să ştiu? V-am spus că sunt un simplu trupeţ. Mi se dă un ordin şi eu îl execut. Azi, la cimitir, eram pe post de ariergardă. Împreună cu Panduru, trebuia să ţinem în loc eventualii gonaci ai lui Săraru.

— Ce urma să faci dacă nu te prindeam?

— Să fac lampa mică până mi se dă verde.

— Săraru e în „Statul Major“?

— Precis. Prin el am primit toate dispoziţiile.

— Unde l-ai cunoscut?

— În fostul Refeghe. De acolo ne ştim toţi. Eu, Panduru, Săraru, Wanda, Nina… Eram un grup întreg de românaşi

clandestini. Unii s-au împrăştiat prin lume, nu s-au mai întors.

— Cine-i tipul care se juca azi, pe acoperiş, la Bellu?

Sinuzită îşi duce pumnii la inimă, gest frecvent în lumea lăutarilor:

— Domnule căpitan vă jur că nu ştiu. Pe ăştia nu-i ştie nimeni.

— Care „ăştia“?

— Profesionişti. Tipii ca el nu fac parte din nici o bandă, trăiesc din comenzi. Primesc câte un contract ţeapăn şi pe urmă, trag la umbră. Pot doar să vă spun că-i valah de al nostru, sută-n sută, se cunoaşte după limbă şi că seamănă al dracului cu un actor american.

— Richard Gere. Ce victime are la activ?

— Eu ştiu de Wanda şi de bunica Ninei. Şi ce-o mai fi cosit azi de pe acoperiş… La amărâtele astea, ţineam de şase, dar mâna pe armă, jur!, n-am pus în viaţa mea!

Ţine s-o sublinieze, atingându-şi cruciuliţa de la gât. De obicei, când moare unul, i se pun în cârcă toate fărădelegile lumii. Sinuzită nu ştie însă că marele killer a mierlit-o. E foarte probabil ca toate crimele din dosarul prostituatelor să aibă acelaşi autor, mânuitor al aceleiaşi arme, un Magnum 365. (Flinta cu lunetă a acţionat doar în cazul Coanei Aurica.) De altfel, afacerea prezintă suficientă anvergură pentru ca patronii să-şi permită angajarea unui ucigaş profesionist de calibru. Iau drept bune declaraţiile lui Voicu.

— Ce căutai luni la Nina?

— Nu reuşeam să dau de ea şi intenţionam să-i las un bilet. A fost o vreme când noi…

— Ştiu.

Mă priveşte înveselit:

— V-a spus ea? O fată Zeiss, nu cunosc multe la fel. Nu era de nasul meu, până la urmă am înţeles…

— De unde ai ştiut că se află în România?

— De la Săraru. Mi-a dat dispoziţie să-i pândesc cărările.

— Nu ştia de idila voastră?

— Tocmai pentru că ştia. Între mine şi Nina începuse ceva la Köln. Nefinalizat, pentru că în nemţime, Nina face paşi mărunţi, ţine lampa aprinsă{88}. La Bucureşti însă, şi-a permis un intermezzo, după care mi-a dat papucii. Săraru cunoştea situaţia şi m-a pus s-o urmăresc, crezându-se mare oţ! Cosânzeana m-a placat, am toate motivele să-i port sâmbetele.

— Şi nu-i aşa?

— Nu şefu'. Nu-s din tolomacii ăia „iubeşte-mă, că te tai!" Totul are un sfârşit, le-am lăsat şi eu pe altele cu perna udă. Din capul locului, am ştiut că sunt doar un capriciu pentru Nina, şi ca mine o să mai aibă încă o sută. A prins acolo un aeroplan baban, n-o să-l piardă pentru boii lui Grigorescu, oricât de făţos ar fi feciorul care-i mână. Am să vă mai spun că eu pe Nina o respect, e o doamnă, nu nordistă de Personal caracalez{89}.

— În concluzie!

— Am căutat-o luni, ca s-o avizez, să ştie că-i ţinută în faruri. O fată deşteaptă ştie ce are de făcut.

— Pe Wanda de ce au lichidat-o?

— Nici pe asta n-o ştiu, dar presupun că miza e de ţâţâială lungă!

— Cum vine asta?

— Adică, dacă afli care-i miza faci ţî-ţî-ţî! juma' de ceas. I-aţi vizionat seraiul! E suficient ca să-ţi faci o idee despre visteria la care a avut abonament.

Am ajuns la Ţeastă. Deschid gura dar renunţ. Mi-a trăsnit…

— Vreau să mă aştepţi o clipă. Trebuie să chem garda?

Începe să râdă:

— Alta-i joaca acum, domnule căpitan. De marţi, s-a schimbat poziţia planetelor.

Mă întorc în mai puţin de zece secunde. Îl ţin în lesă pe Ţeastă ăl mic, care mă urmează docil. Sinuzită nu înţelege ce se întâmplă. Scontam pe prima reacţie, care e de

nedumerire şi nu de recunoaştere. Patrupedul nu-i spune nimic, nu face nici o asociaţie.

— Fenomenal, ce moacă haioasă poate să aibă! Juri că-i persoană.

— Îţi aminteşte de cineva?

Surâde nesigur, crede că fac bancuri:

— Nu cred să-i fi cunoscut familia.

Cert, nu-l ştie pe Ţeastă. Personajul e inconfundabil şi memorabil, iar câinele, poza lui fidelă. Abandonez pista şi mă întorc la Săraru-Redford, despre care Voicu susţine că este unul dintre pionii principali ai combinaţiei, „omul cu binoclul de pe deal, generalul“ care conduce, coordonează, supraveghează.

— Ar putea fi Săraru capul de linie?

— Marele Boss? Nu. Pe mafiotă, e unul din locotenenţi. *Capo dei tutti capi* trebuie că-i un balaur, grangur de sărbători naţionale.

Afirmaţia mă şochează. Se lipeşte de impresia unor implicaţii politice pe care o încercam ma deunăzi.

— Un elefant[{90}]? Ce te face să crezi?

Se foieşte nelaândemână:

— Şefule, vorbesc din capul meu. Poate-i o nimicarniţă[{91}] … Nu-s eu ăla care descurcă împărăţiile, am totuşi patru clase primare şi o diplomă agricolă. Ştiu să citesc o gazetă, nu înghit gogoşi pentru electorat…

— Ce vrei să spui?

— Nina e nevastă de mare mahăr politic, unul din liderii creştin democraţilor nemţi care-i sprijină substanţial şi important pe-ai noştri. Pe ţărănişti adică, cel mai serios partid de la putere. În gândirea mea, se încearcă compromiterea tipului. Prin nevastă-sa. Dacă reuşesc, răposatul Coposu şi ai săi pierd un mare prieten. Neamţu-i însurat cu o româncă pe care o iubeşte. Deci, simpatie şi protecţionism pentru creştin democraţii din spaţiul mioritic. Luând-o pe scurtătură, dacă îl aruncă pe Helmut în frânghii

la el acasă, ţărăniştii noştri în şucăr permanent – zi şantaj – cu PD şi UDMR, sunt pe jos, la Bucureşti. Prin ricoşeu, la fix.

Teza e interesantă, fluier admirativ:

— Măi Voicule, tu ai cap politic. Pe patronul de la *Rex şi Prinţ* îl cunoşti?

— Pe Nea Toto, sigur. Ce-i cu el?

— Au încercat să-l lichideze. E la spital, în stare gravă. Mă priveşte surprins:

— Nu ştiu nimic. Totuşi, ciudat… Killerul nu trebuie să tragă niciodată două focuri… Când s-a întâmplat?

— Azi-noapte. Apropo, pe unde erai?

Începe să râdă:

— Sunt lacrimă, puteţi verifica. Am jucat biliard, pe urmă am tras un poker până spre trei dimineaţa, la Cazino Victoria. M-a văzut o grămadă de lume, pot să vă dau numele partenerilor de joc… Cade pe gânduri: Mă obsedează chestia cu Nea Toto. Care să fie mobilul?

— Peştii.

Mă priveşte amuzat:

— O ştiţi şi pe asta?

— Mă interesează ce ştii tu.

Îşi deschide braţele ca pe nişte aripi desfăşurate. Seamănă cu Statuia Aviatorilor.

— Mister, domnule căpitan. Plimbăm peştişori de colo-colo, aparent fără nici o noimă. Nu pot să-mi dau seama care-i pontul.

— Concret, cum se petrec lucrurile?

— Eu am participat la trei episoade. De două ori i-am luat de la Toto şi i-am dus la adresele indicate de Săraru. Respectiv, la Wanda şi o dată la Negulescu, unul din patronii de la *Crocodil*. A treia oară, i-am adus de la Constanţa şi i-am predat lui Toto.

— Ce „grad“ are Toto în bandă?

— Din câte s-a manifestat, ar fi doar depozitar de peştişori exotici. Primeşte şi predă. Altfel, simpatic, lumeţ,

cuvântăreţ. Genul gargară la o bere, uns cu Nivea prin toate părţile.

— Mda… Pe cine ai contactat la Constanţa?

— Pe nimeni. Se joacă strâns de tot. Săraru mi-a indicat un loc pe plajă, unde să mă prezint la unsprezece seara. Al doilea coş de gunoi, din stânga scării centrale. Exoticii mă aşteptau acolo. Bineînţeles că cineva supraveghea din umbră… Dar ăsta ce-a păţit?

Ţeştişor, până acum somnolent şi nefiresc de cuminte, a început să mârâie. Brusc şi din senin. Mârâitul devine gâjâit. S-a ridicat pe două labe, trupul îi vibrează. E încordat ca o vergea, ca Suliţă. Se repede la uşă, se caţără încercând să ajungă la clanţă, o piaptănă cu ghearele, latră de mama focului.

Îl predau gărzii pe Voicu şi ţâşnesc pe uşă. Ţeastă, stăpânul, e pe aproape.

* * *

Dau alarma, scol toată prăvălia în picioare. Ţeastă e în sediu. Nu se poate explica altfel neliniştea isterică a câinelui. Simte prezenţa stăpânului. Şi totuşi, ce speră ăsta? C-o să-şi găsească dogul plimbându-se pe coridoare, îl înhaţă şi o cară? Oricum, dimensiunea riscului asumat mă năuceşte.

Babuinul ţopăie ca muşcat de albine:

— V-am spus eu că vine umbră după dobitoc?

Îmi smulge lesa şi se lasă condus de Ţeştişor care trage ca un nebun. Alerta e generală, ieşirile sunt blocate, clădirea înconjurată. Mă ţin după Bădoiu, şi Bădoiu după câine.

— Al meu e! urlă. Doar mort îmi scapă! Sprayul mă-tii de pocitanie!

N-are manieră, dar are sprint. Şi doar două picioare. Ţeastă ăl mic patru. Aleargă umăr la umăr. Ne oprim brusc,

sunt gata să vin în bărbie. Dogul latră ca un apucat, vrea să halească uşa. Uşa de la biroul lui Suliţă. Babuinul îşi cască ochişorii porcini:

— Ce părere ai?

— Nici una.

În secunda următoare, rămânem stop cadru. S-a deschis uşa. În prag, Ţeastă.

În spatele lui Ţeastă, maiorul Demetru surâde. Tot crispat, tot ca bolnav de ulcer, dar ăsta-i zâmbetul lui de Crăciun. O dată pe an. Acum ar fi a doua oară.

— V-am spus? exclamă radios Ţeastă, i-am recunoscut vocea.

Sunt amândoi, om şi câine, fericiţi nespus. Doi prieteni care s-au regăsit şi nu trebuie să-i priveşti îndelung ca să-ţi dai seama cât de mult şi-au lipsit.

— Domnule maior, vă rămân îndatorat.

Vocea superdistinsă, uşor graseiată, cu imperceptibile şovăieli; care în mod obişnuit se exprimă în altă limbă.

— La dispoziţia dumneavoastră, mănâncă rahat Suliţă.

Ţeastă se înclină şi pleacă bine mersi cu dogul care, de fericire, dă ora exactă cu coada.

Babuinul şi cu mine suntem stupefiaţi. În plan secund, trăiesc perplexitate Ene, Timofte, Marinaş, toată echipa. Ce-i cu Suliţă?! S-a smintit de tot? Omul după care umblăm cu limba scoasă, suspect din occipital până'n bombeu, care l-a făcut KO pe Bădoiu nu mai departe de azi-dimineaţă, o cară liber din sediul Poliţiei! Păşeşte degajat, fără grabă, împărţind zâmbete în stânga şi dreapta.

Bădoiu explodează:

— Domnule maior, cum îi daţi drumul?! E Ţeastă!

Pe figura lui Demetru se instalează o expresie de nespusă greaţă. Asta îi inspiră Babuinul. Corectează sec:

— Domnul este diplomat. Nu ştiu cine-i Ţeastă.

— Să vă spun eu! se enervează Bădoiu. Mare naş în dosarul prostituatelor şi derbedeul care m-a tratat cu

paralizant azi-dimineaţă la Bellu.

— Confuzie penibilă, decretează Suliţă. Orice demers împotriva domniei sale poate declanşa un conflict diplomatic. Vedeţi-vă de treburile voastre.

Ne întoarce spatele şi intră în birou. Pe faţa lui Bădoiu, citesc exact înjurăturile pe care i le adresează în gând: o mixtură savuroasă de imprecaţii cu mult sex şi obiecte bisericeşti.

— Mă duc să-i raportez lui Pascu, izbucneşte, nici aşa nu se poate! Din două, una! Ori e dement, ori e complice.

Exclam sufocat:

— Costică, îţi dai seama ce spui?!

— Poţi paria pe ultimul tău leu. Apropo, eşti de acord că am câştigat pariul? Am avut câinele, l-am găsit pe Ţeastă. Corect?

— Corect.

Îmi arde o cazma pe spate:

— Asta-mi place la tine. Eşti tu cam pămpălache, dar *fair-play.* Şi ca să vezi că-s conte, accept plata în rate.

Există fericiţi care nu-şi fac nici un fel de iluzii în legătură cu rostul lor în lume. Îşi trăiesc fără convulsii statutul de mari anonimi, niciodată factori determinanţi sau decisivi, niciodată în centrul evenimentelor. Contemplatori din zonă neutră sunt abonaţi la ziar, deschid televizorul la ore fixe, aşteaptă chenzina, pensia, *sine die* cimitirul şi se simt foarte mulţumiţi.

Faţă de aceştia, colonelul Pascu se situează la polul opus. În principiu, acelaşi modus vivendi, o hartă a diurnului mecanic asemănătoare. Minus liniştea şi rumegătoarea mulţumire a celorlalţi. E resemnat, dar nu consolat, trist şi blazat. Viaţa a constituit pentru el o cruntă decepţie şi, azi, nimic nu-l mai poate lua prin surprindere.

În consecinţă, îl ascultă calm pe Bădoiu care se exprimă fără mănuşi vizavi de comportarea lui Suliţă:

— …E absolut incredibil, domnule colonel! perorează Bădoiu. Ultimul poliţai, curcan de comună, şef de post la Hemoroizii din Vale nu dădea liber suspectului numărul unu dintr-un dosar care, numai până acum, numără cinci crime! Ba ne mai şi interzice să ne ocupăm de persoană, să nu iscăm conflicte diplomatice. Vezi Doamne, declanşăm al treilea război mondial!

Colonelul Pascu ridică o mână leneşă:

— Uşurel, Bădoiule, să nu uităm că Demetru a formulat cel dintâi ipoteza că acest Ţeastă ar fi doar o acoperire, o perdea de fum.

— Permiteţi-mi, domnule colonel, în patru zile pot interveni schimbări majore. Consider cert faptul că îl acoperă.

— E o acuzaţie foarte gravă.

Babuinul spumegă, e incapabil să îngurgiteze eliberarea lui Ţeastă:

— Îl aveam în mână, domnule! Şi asta numai datorită unei şanse fantastice! Am dat peste animal şi am avut ideea genială să-l fur.

Ăsta-i Babuinul, nu practică stilul modest. Eu râd, Pascu zâmbeşte:

— Sunt două aspecte interesante aici. De unde a ştiut individul că animalul se afla la sediul Poliţiei şi cum de a riscat să vină să-l recupereze?

— Dacă maiorul Demetru e complicele lui, n-a riscat nimic, după cum se vede.

Colonelul se lasă pe spate. Cu pixul, îşi ciocăneşte uşor dinţii din faţă şi se uită gânditor la Babuin:

— Bădoiule, după ce că ai o gură prea mare, te mai şi pripeşti. Dacă nu te cenzurezi, te vei alege doar cu belele şi cucuie. Curând, voi închide pentru ultima oară uşile instituţiei în spatele meu şi puţin îmi pasă ce se va mai întâmpla. Prea puţin ca să mă mai ocup acum de regulamente şi de dresarea subordonaţilor. Ţi-o spun

absolut amical, după patruzeci de ani de meserie: adevărul umblă cu capul spart *şi* pe coridoarele Poliţiei.

— Permiteţi-mi să raportez, domnule colonel, nici eu nu mai am de gând să zăbovesc în căprăria asta.

— Aha, tot la detectivii particulari ţi-e gândul… De, băieţi, în filme chestiunea pare destul de ispititoare. Voi fi curios să aflu cum te descurci.

Babuinul se înclină:

— Aş putea îndrăzni să sper la o colaborare?

Pascu retează hotărât aerul cu palma:

— Sunt onorat, dragule, dar mie îmi ajunge… Vorbeam de Ţeastă. Deci, cine l-a informat despre prezenţa câinelui la noi?

— Simplu, se grăbeşte Bădoiu, Demetru i-a spus.

— Plauzibil, dar de ce n-a scos câinele din sediu? De ce a riscat Ţeastă o vizită în Olimp[{92}]?

— Câinele e bolnav, domnule colonel, se simte fără să fii veterinar. Tratamentul a fost întrerupt un număr de ore. Ţeastă a acţionat ca un disperat, dispus să facă orice ca să-şi salveze prietenul. Nu mai avea răbdare şi e posibil ca recuperarea prin maiorul Demetru să fi necesitat un consum de timp oarecare. Nu ştiu, dar orice mare iubitor de animale şi stăpân de exponat ar înţelege situaţia. Aş mai adăuga, din câte cunoaştem despre Ţeastă, că riscul îi este propriu, face parte din persoana lui.

Pascu trage o linie apăsată pe hârtia din faţa lui:

— E o teorie… Până una, alta, contactaţi-l urgent pe individ.

Bădoiu rânjeşte:

— Permiteţi-mi să vă întreb, unde? Pe cine? Cum îl cheamă?

Pleoapele lui Pascu se întredeschid, obloane obosite. Ochii gălbui ne aţintesc contrariaţi:

— Cum adică?

Mă foiesc în costum, îmi lărgesc nodul cravatei:

— Nu ştim despre Ţeastă nimic mai mult decât în prima zi.

— În afară de faptul că-i o bună cunoştinţă a maiorului Demetru, ţine să precizeze Bădoiu.

Expresia colonelului se schimbă imperceptibil, întinde mâna spre telefon. Babuinul anticipează cu jubilaţie:

— Domnul maior Demetru a părăsit incinta acum o jumătate de ceas. La câteva minute după Ţeastă.

Colonelul îşi duce mâna la loc. Cere o ţigară deşi e de notorietate că s-a lăsat de fumat, de peste un an. Babuinul îl serveşte radios. Îşi adoră viciile şi exultă când le întâlneşte şi la alţii. I-o aprinde în timp ce Pascu formează un număr de telefon.

— Sărut mâinile, sunt colonelul Pascu. Pot vorbi cu soţul dumneavoastră?... Da, da, înţeleg... V-a spus când se întoarce?... Mulţumesc.

Pune receptorul în furcă şi ne priveşte lung:

— După toate aparenţele, s-a dat la fund. I-a zis nevestii că pleacă într-o deplasare de câteva zile. Daţi-l în urmărire, atenţionaţi toate punctele de frontieră... Îşi împleteşte degetele în dreptul buzelor: Şi acum... Ce ne facem cu Nina, băieţi?

Sună pe interior. Pascu ridică. Ridică şi sprâncenele. Interogativ, spre mine. Suflă:

— Te caută un cetăţean. Ceva foarte important... Da, da, adu-l la mine în birou.

În mai puţin de un minut, se deschide uşa. Simt că-mi vine ameţeala. O pereche de ochelari, pe o cireaşă de nas. De mână cu ofiţerul de serviciu. Cu cealaltă, îşi lipeşte chewing gumul după ureche.

Ca de obicei, Dorinel e protocolar. Salută frumos, se înclină în toate direcţiile. Spre Pascu, spre Bădoiu, spre mine. De trei ori:

— Bună seara, bună seara, bună seara.

— Cum naiba ai ajuns aici?! exclam mirat.

Dorinei îmi răspunde firesc:

— Cu taxiul, că tot n-am plătit telefonul lui bunica.

Mă uit la ceas. E opt. Post meridian. Şi ăsta umblă de nebun prin Bucureşti! Bunică-sa face acum trei’şpe-pai’şpe la geam, aşteptându-l.

— Nu, mă linişteşte Dorinel, că are seară de rummy la doamna Varlam.

— Măăă! şi-l ameninţ cu degetul. Asta a fost ieri.

— Nu. Ieri a avut poker la doamna Valerian. Nu-i acelaşi lucru.

Bădoiu intervine nerăbdător:

— Nu te băga în afacerile lui interne. Ia zi tu, ţâcă, ce s-a mai întâmplat?

Cu mişcarea lui caracteristică, Dorinel îşi răsuceşte complet capul spre vorbitor, în timp ce trupul rămâne ţeapăn. Înghite în sec, se concentrează asupra cuvintelor:

— Cum să vă spun… Eu ştiu pe cineva care ştie unde au ascuns-o pe doamna Nina.

— Aha, înţelege Babuinul gândindu-se la Săraru, Robert Redford!

— Nu, Robert Redford e kidnapperul, eu vorbesc de altcineva. De domnul Gică de la *Odată Moare Omul*.

— Ce drăcovenie o mai fi şi asta?

Colonelul Pascu ridică un deget:

— Lasă-l să vorbească.

O umbră de amuzament îi tremură pe obraz. Dorinel e un număr.

— Domnul Gică, explică băiatul, are o prăvălie pentru morţi. Trăsura de azi-dimineaţă cu care m-am plimbat e a dumnealui.

— Dricul, traduc eu pentru Pascu.

Dorinel îşi schimbă centrul de greutate pe scaun:

— Mie mi-a plăcut foarte mult. Acum, să vedeţi… Săptămâna viitoare pe 2 iunie, e ziua mea. Ar fi grozav de nostim să-mi invit prietenii, şi de la şcoală pe Soare Corolian, şi pe Dobrotă Alin – caută cu ochii în tavan – şi pe Vasilescu Pierrino de la C…

Babuinul i-o scurtează:

— Lasă catalogul, suflete! Zi-i de Nea Gică!

Dorinei îl priveşte derutat:

— Păi asta vă spuneam. Am nevoie de trăsura lui, să facem o plimbare. V-am spus pe cine vreau să invit. Ne-am distra grozav!

— Ţi-o garantez, îl asigură Bădoiu. Mi-ar plăcea şi mie.

Băiatul declară generos:

— E loc destul, să ştiţi…

Pascu ciocăneşte cu pixul sticla biroului:

— Hai, Dorinel, spune tot ce ştii.

— Păi asta e. M-am dus să-i fac o vizită de afaceri. Să văd cât costă, dacă mi-ajung banii sau trebuie să mai fac rost.

— Îi ştiai adresa?

— I-am cerut-o azi-dimineaţă, când mi-a venit ideea. E aproape de noi. Când am intrat în prăvălie, nu era nimeni. Adică, sicrie şi alte… obiecte. Era doar o uşă deschisă spre altă cameră. L-am auzit, pe domnul Gică adică, că zice:

„De-ar şti poliţiştii că Cosânzeana-i chiar sub nasul lor…“

Cineva i-a zis:

„Du-te, mă Gică, şi le spune, faci şi tu o faptă bună. Biata fată, Nina asta, te-a plătit bine, uite din mâna ei beai şi tu o ţuică acum…“

Colonelul îl întrerupe:

— Glasul era de bărbat sau de femeie?

Dorinel îşi îndreaptă ochelarii:

— Vorbea cu o doamnă, sunt sigur, fiin’că domnul Gică i-a zis:

„Ce, fă, eşti capie la ficat? Ai’nebunit între urechi?! Te pui cu gangsterii? Ăştia mă face ferfeniţă! Mă pupi rece, în sicriu la comandă! Etete, ce deşteaptă e, domnule!…“

Se întrerupe, îşi plimbă ochii de la unul la altul:

— Eu am plecat imediat, ca să vă spun… Despre trăsură, am să vorbesc mâine cu dumnealui.

Îl lăsăm pe Dorinel acasă şi ne continuăm drumul, eu şi Babuinul, spre prăvălia de pompe funebre a lui Gică *Odată Moare Omul*. O dugheană îngustă, o firmă albastră cu litere de bronz strălucitor, obloane trase. Nici o lumină, nici un semn de viaţă.

— Normal, constată Bădoiu uitându-se la ceas. Nouă fără un sfert. Nu-i cârciumă să ţină până în zori… Dă cu piciorul într-un cotor de măr, catapultându-l în numărul unei Dacii: Ce facem acum?

Mă opresc exasperat în mijlocul trotuarului:

— Nimic, mon cher! Dacă tu ai chef să te duci acum la Sector sau în paştele mă-sii să cauţi adresa lui Gică, binecuvântarea şi urările mele de bine te însoţesc! Mie, unul, îmi ajunge! E şi mâine o zi.

Când ajung acasă, e sărit de nouă. Aş mai avea o grămadă de făcut! S-o sun pe mama, să-mi spăl măcar o pereche de ciorapi şi câteva batiste, să dezgheţ frigiderul, să înlocuiesc o garnitură la chiuveta din baie, să, să, să… Sunt atât de obosit, că renunţ şi la mâncare. Reflectez că dacă aş fi murit, toate s-ar fi rezolvat de la sine. Başca, aş fi scăpat de dentist. Ca să vedeţi ce simplu e!

Fac un duş, blochez telefonul şi trag pe dreapta. Noapte bună!

Capitolul VI

VINERI

Mă frec la ochi şi fac aceeaşi constatare din dimineţile precedente: Doamne, lungă zi a fost ieri! Parcă azi, se anunţă mai scurtă? Îmi răsfoiesc mental agenda de lucru…

Primo, trebuie să dau de mama şi să mă interesez la spital care-i situaţia lui Toto. Chiar dacă şi-a revenit, mă îndoiesc că poate fi luat la întrebări.

Secundo! Deschiderea casetei secrete a Wandei, de la *Banklife*. În prezenţa maică-sii, Gabriela State, a reprezentantului Parchetului şi a subsemnatului.

Salt degetul mijlociu: cum o rezolvăm cu Ţeastă şi Suliţă, problemă în care colonelul Pascu s-a implicat personal? Adică, a demarat cercetările. Dacă Ţeastă e diplomat, eu sunt preşedintele Academiei Franceze sau Isabella de Castilia. În privinţa lui Suliţă, nu-mi revin din perplexitate. Nu am gândirea contorsionată a Babuinului, ingerez greu machiavelismul. Trebuie să fac eforturi ca să mi-l imaginez în postura de poliţist corupt, participant direct la o afacere împuţită de crime în serie. Dacă nu apare azi, din două variante, una e sigură: ori s-a dat la fund, trăgând nădejde să scape peste graniţă, ori a fost suprimat. Ambele ipoteze presupun statutul de complice.

Prioritară însă, deşi am ajuns la inelar, rămâne găsirea Ninei. Sunt convins că Gică Pompe Funebre constituie o pistă, şi la fel de convins că Bădoiu a scociorât azi-noapte

prin Bucureşti, după el. Bine a făcut, iar eu m-am culcat liniştit… Dar sunt liniştit? În cap am un burghiu perpetuum mobile: PEŞTII. Ce mă fac cu peştii? Din datele pe care le deţin până acum, Ţeastă, Săraru-Redford şi Toto cunosc misterul exoticilor. Primii doi au făcut lampa mică, ultimul e pe cale să o stingă pe un pat de fier aseptic, cu trei tuburi în nas.

La serviciu, informaţii de noapte şi de bună-dimineaţa. Primul cu care dau ochi e locotenentul Ene. Deşi a înregistrat două rateuri memorabile în mai puţin de o săptămână, pare straşnic de mulţumit. Mă lămureşte fără să-l întreb:

— Cap Bob, am reuşit la şcoala de cascadori şi am obţinut un rolişor într-un film de capă şi spadă pe care-l pune…

Îmi dă un nume de regizor cu rezonanţă italiană. După cum îl pronunţă, probabil foarte important. Dorinel ştie sigur şi ce purgativ preferă.

— Ţi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Pe maică-ta ai informat-o?

— După ce iau *Oscarul*, află singură.

— Deci, *good bye*, *Police*!

— Da, însă după ce încheiem dosarul.

— Frumos din partea ta… Te felicit, sunt convins că ai ales bine. Ţi-am mai zis-o, cu moaca asta de arhanghel scandinav, faci carieră!

Încerc un vag sentiment de abandon. Încă unul care o cară! Babuinul, Pascu, Suliţă (fără a-l regreta, dar se adaugă), acum ăsta. Lui Ene, oricum nu-i mai era gândul la Poliţie. Îmi vine să şi râd! În momente atât de tensionate, prima informaţie pe care mi-o dă e că se face acrobat, şi abia în al doilea rând, îmi raportează că acum o oră, a fost descoperit în Lacul Pantelimon cadavrul lui Marin Panduru. Bădoiu s-a şi deplasat într-acolo, împreună cu operativii… Hm, şase crime şi o tentativă. Stăm binişor, până la o sută mai e.

Babuinul mi-a lăsat o notă pe birou. Domiciliul oficial al lui Gică Funebrul e în Drumul Taberei. A dat peste nevastă-sa, abandonată de doi ani. Gică trăieşte cu o ţigancă, nu-i ştie adresa. Pe madam Gică însă, n-o interesează. Primeşte în fiecare lună o sumă confortabilă, „treaba lui cu cine se întinde“. În concluzie, trebuie căutat la prima oră, la prăvălie.

Dintr-un alt raport, mai aflu că Ţeastă nu figurează în evidenţa corpului diplomatic, iar prezenţa lui Suliţă nu a fost semnalată nicăieri.

Întâlnirea cu Gabriela State e fixată pentru ora zece. Deocamdată, la nouă fără douăzeci, încerc să-l contactez pe Gică Funeralii. Înainte de a pleca, o sun pe Viorela. Sunt sigur că nu s-a dus la şcoală. Aşteaptă un semn de viaţă de la Săraru, nu se poate despărţi de telefon.

Nu mă înşel, răspunde chiar ea. De la primul tril. În vocea precipitată, îi aud bătăile inimii. Începe să plângă:

— Jur că nu m-a căutat! Măcar de-ar fi făcut-o! Recunosc, nu v-aş fi spus-o, dar jur că nu am nimic să vă spun.

— Viorela, dacă afli ceva, anunţă-mă imediat. Toţi complicii lui (amplific) au fost asasinaţi, banda a intrat în lichidare. Dacă ţii la viaţa lui, ai încredere în mine.

Închid. Am fost patetic, dar sincer. Ridic din nou receptorul, sun la Spitalul Municipal. Reuşesc să vorbesc cu asistenta şefă. Toto şi-a revenit în timpul nopţii pentru câteva minute, după care a căzut iar în stare de inconştienţă. Starea rămâne gravă, medicii sunt totuşi mai optimişti ca ieri.

Las vorbă la birou cam pe unde mă aflu, şi-i dau bici spre supermarketul lui Gică. Îl iau cu mine pe Ene, aflat pe ultimii metri, ultimele secunde de sticlete bugetar.

Tot închis, nici o mişcare. Cum m-am obişnuit cu decesele în serie, exclam:

— Altul care a mierlit-o.

— Sau poate se ascunde, opinează Ene.

— Să sperăm…

— Ce propuneţi?

— Eu trebuie să plec, am întâlnire cu doamna State. Tu rămâi aici, aşteptţi să vezi ce se mai întâmplă. Fii atent…

Îmi zâmbeşte cu 2000 de dinţi sclipitori. Un *smile* fără trese. E deja la Hollywood.

— Nici o grijă, Cap Bob! Acum, că abandonez cursa, precis n-o mai încurc.

Punctuală femeie Gabriela State! Când sun la uşă, nici pălăria nu trebuie să şi-o mai pună. Mă invită să iau câteva minute loc, se aşază şi ea. Îşi culcă palma pe pieptul plin:

— Până îşi face medicamentul efectul. Am palpitaţii… Fiţi liniştit, îmi trece imediat.

E palidă ca o cretă şi respiră greu.

— V-a mai telefonat?

— Nu ştiu. Nu mai suportam să-l aud şi am blocat telefonul.

Arunc o privire în jur. E ordine, dar cam praf. Doar de dereticat nu-i arde! Nu-i arde de nimic. Ficusul de lângă fereastră plânge după apă, pendula neîntoarsă arată o oră fantezistă. Cer permisiunea să intru în baie, să mă spăl pe mâini. Pe etajera din faţa oglinzii, produse autohtone. Alături, o trusă completă de cosmetice *Lancôme*. Cadou de la Wanda, precis. Ca şi halatul de baie somptuos, pufos ca o lebădă.

Mă întorc în sufragerie. Doamna State mă aşteaptă în picioare, trăgându-şi mănuşile negre. Ţine un doliu foarte strict şi înainte de a părăsi apartamentul, îşi coboară voalul dens pe faţă.

În holul blocului, un vecin cu cheile în mână şi *Evenimentul* la subsuoară stă de vorbă cu femeia de serviciu. Ne aruncă o privire indiferentă şi continuă discuţia despre şobolanii din curtea interioară. Omenia marilor oraşe…

Depozitul de valori se află la subsol; e lung, îngust şi „tapetat“ cu casete metalice cenuşii. Ca şi V., reprezentantul Parchetului, intru pentru prima oară într-o asemenea instituţie. Mi se pare neaşteptat de familiară, pentru că arată exact ca hrubele cu safe-uri secrete din filme. După o sumedenie de formalităţi care ţin de securitatea locului şi identificarea noastră foarte strictă, directorul deschide cu gestică brahmană caseta Wandei. Îmi bate inima de curiozitate, procurorul a căpătat brusc un gât de barză, doamna State respiră greu.

Apare o servietă diplomat elegantă. Suntem invitaţi să constatăm personal că safe-ul nu mai conţine nimic altceva şi părăsim peştera lui Harun-Al-Raşid. (Ca şi Burebista, Ali Baba s-a demonetizat!) Din cauza măsurilor extraordinare de pază, ajungem în biroul directorului, cam după zece minute. Cabinetul arată bine de tot. Multă piele, mobilă masivă, culori stinse până şi la tablouri. Inspiră exact ceea ce s-a urmărit: opulenţă, soliditate, discreţie. Bravo, flăcăi, le-aţi învăţat din mers!

Stăm toţi în picioare şi din nou ne-au crescut gâturile. La un birou mai mic, o funcţionară se pregăteşte să bată la maşină inventarul. E foarte clasică; pentru competenta secretară de patruzeci de ani, în taior şi escarpeni, nu pentru „unghii şi picioare lungi“ de douăzeci de ani, care bate cu două degete.

Directorul oficiază cu aceleaşi gesturi onctuoase, prezentând fiecare obiect, de parcă ar ţine un iepure de urechi… Nu intru în descrieri amănunţite. De semnalat câteva bijuterii pe care le presupun foarte scumpe, în etu-urile lor originale (Bulgarov şi Chopard), un carnet de cecuri (Banca Bilbao), câteva mii de lire sterline şi franci elveţieni. Mai există un microfilm, plin de miez, fireşte, de vreme ce-şi are domiciliul într-o casetă de valori şi, în sfârşit, un dosar subţirel. Conţine o scrisoare şi EVRIKA! un certificat de naştere pe care-l înregistrez cu uriaşă satisfacţie, ca pe un succes personal. A fost eliberat în 16

mai 1994 la Düsseldorf. Numele copilului (sex bărbătesc) – Erwin Alexander Patrick State. Tatăl – nexam! Mama – Doina State.

Copilul deci există. E o certitudine şi Gabriela State, răpusă de emoţie, plânge. Atinge tremurând fiecare obiect, cu sentimentul că o atinge pe fiică-sa.

— Bietul copilaş… Măcar de-aş şti unde e.

N-o mai ţin picioarele şi o ajutăm să se aşeze. Secretara îi aduce un pahar cu apă. Urmează ultimele formalităţi, semnături, parafe, consilii profesionale. Doamna State ascultă zăpăcită. Îi atragem atenţia că momentan ar fi indicat să păstreze valorile în depozitul băncii şi e de acord. Alt itinerar birocratic, altă rundă de hârtii, ştampile, semnături şi Gabriela State devine titulara casetei secrete care a aparţinut Wandei. Îşi bagă cheile în poşetă şi directorul ne conduce frânt de şale până la lift.

Pe drum, doamnei State i se face rău, dar nu vrea să audă de spital. Nu mă simt liniştit până nu o văd instalată pe canapeaua ei, respirând normal. Îmi promite că se va baricada în casă şi că va suna medicul.

— Domnule căpitan, găsiţi-mi băiatul şi simt… simt că n-o să mai am nevoie de nici un doctor.

Aştept dincolo de uşă până aud ambele yale răsucite în broască şi lanţul pus. Zbor literalmente pe scări şi gonesc ca un nebun până la sediu. Sunt convins că deţin cheia afacerii. E în buzunarul meu de la piept.

* * *

Duc filmul la laborator şi mă arunc pe scrisoare. Paştele mă-sii, e în *deutsche*! Nu-i o problemă, avem specialistul nostru, maiorul P, dar eu nu mai am răbdare.

— Scrisoarea, începe didactic şi domol, pe înţelesul proştilor, e adresată doamnei Doina State, Düsseldorf…

— …PipiStrasse fifţig 2! Lasă-mă, nene, zi-i ce cântă în compunere!

Mă priveşte mirat şi dă drumul la text:

— *Scumpa mea comoară, mă simt neconsolat că nu am putut fi împreună la naşterea micuţului nostru Erwin Alexander Patrick, că într-un fel nu mi-am făcut datoria de tată. Sunt mândru de fiul meu şi vreau s-o ştie toată lumea. Ziua aceea nu va întârzia.*

Aici, unde mă aflu, sunt în deplină siguranţă şi doar dorul şi gândurile care mi le fac pentru voi îmi răpesc liniştea. Ţi-am deschis un cont la Banca Bilbao prin Sch. El îţi va da amănunte. Tremur de teamă pentru viaţa lui Patrick. Până se linişteşte situaţia, ascunde-l de H. Nu are scrupule. Cred că ar fi bine să duci copilul în România. Te implor, adorata mea, ai grijă! Îmbrăţişează-l pe fiul nostru, vorbeşte-i de tăticul lui. Vă iubesc mult. Al tău până la moarte, Alex.

Se uită la mine peste ochelari. În ciuda dulcegăriilor şi a patetismului specifice naţiei, scrisoarea impresionează. E sinceră şi transmite emoţiile expeditorului.

— Copilul e în România, conchide maiorul P., scrie negru pe alb.

— De acord, dar unde? Şi de ce trebuie să se ascundă amândoi, şi tatăl şi pruncul?

— Ei, asta nu mai scrie.

Ieşim împreună. Îl rog să-mi pregătească traducerea scrisă şi mă duc iar peste ăia de la laborator. Doar ca să-i frec la cap. Dacă erau gata, materialul ar fi ajuns în birou. N-am însă răbdare nici cât o fecioară de 40 de ani, care arde să-şi pună semnătura pe un certificat roz. Flăcăii mă primesc cu un entuziasm nedisimulat:

— Te-ai sonat? Te crezi la NASA? Ce-o fi în capul tău, că lucrăm prin satelit?

Am fost colegi de facultate şi nu-mi amintesc vreun singur curs sau seminar la care Năiţă să nu fi întârziat. Remarc, *en passant*:

— Nu te ştiu prea grăbit de felu-ţi. *E* unii pentru care încă nu s-a inventat ceasul.

— Zău?! *E* alţii în schimb, care-şi ratează vocaţia de şapcalii. Ia-ţi dom'le, un fluier, defilează pe peroane, şi lasă-mă dracului pe mine fără Greenwich!… Ce faci, tot n-ai plecat?

— Ţţ! Îmi place aici.

— Aha, avea dreptate Babuinul. Cică, „pe unde se duce Tarzan, nimeni nu-i spune mai stai!"

— Nu ţin fitilele. Năiţă, vorbesc serios, dă-i te rog bătaie, am nevoie urgentă de clişee.

— Nevoie?! În locul tău, n-aş fi chiar atât de sigur.

— Ce vrei să spui?

Sunt cincisprezece, format carte poştală. Mi le aduce ude, agăţate în clame, de câte o ureche. Una, două, trei… Nu pricep nimic. Nae mă urmăreşte ironic:

— Dacă sunt destinate vreunui ghid turistic, te asigur că am văzut şi mai reuşite.

Nu rămân cu gura căscată, pentru că eu sunt un perplex cu gura închisă. Absolut toate clişeele reprezintă privelişti montane. Din albume şi nu din călătorii, cred că e vorba despre Munţii Alpi. Peisajele sunt splendide, cu floră specifică, înregistrează toate anotimpurile, la diverse ore ale zilei. *Châlet*-uri înfipte în subsuori de munte, prosperitate Simmenthal, pui de Saint Bernard cu plosca de rom la gât, tot felul de abţibilduri cu faţă comercială, pentru uz turistic.

— Ce chestie! exclam descumpănit. Nu păstrezi rahaturi din astea într-o casetă secretă. Dacă n-au vreun cod, nu mai înţeleg nimic.

— Du-le la Cifru, râde Nae, poate iese ceva.

— Nici nu am altă soluţie.

Bădoiu, întors din cercetare, se simte plictisit:

— Nimic din ceea ce nu ştiam. Încă unul din grupul de la Köln, căruia i s-a închis gura. Observi? Pică unul după altul.

Pentru variaţie, se mai schimbă modalitatea de crimă. P-ăsta, Panduru, l-au ars la bilă şi p-ormă l-au azvârlit în lac, să înveţe să înoate. Pariez că Săraru l-a aranjat.

— Nu paria, sunt de acord cu tine. Şi eu îl văd în stare de orice performanţă criminală.

— Cum dracu’ ne-a scăpat! şi arde un pumn în masă. Printre degete! Şi Suliţă te-a mai pus să-i ceri şi scuze! Mama lui de Suliţă, marele vertical, Mister Regulament! Să-ţi fie de învăţătură, Herculache! Excesul de perpendicular, un geamantan de virtuţi ascunde totdeauna un Ceahlău de păcate!… Pe unde o fi cretinul?

— Eu mă întreb pe unde o fi Nina? Ene n-a sunat, înseamnă că nu l-a contactat pe Gică Funebru’… Mă mai întreb, îmi plouă cu întrebări, unde o fi ascuns copilul Wandei? În casetă n-am găsit nici un indiciu.

— Normal, copilul a fost depozitat, nu cedat. Nu se fac acte în materie, iar adresa gazdei, vezi bine, o ştia pe dinafară.

— Nenorocita de Gabriela State trăieşte doar cu nădejdea că-l vom găsi. E singurul gând care o mai ţine în viaţă.

— Şi asta-i cât se poate de normal.

— Pe urmă, ce caută filmul ăla turistic într-o casetă de valori?! Nu reprezintă absolut nimic, înţelegi?!

— Nu striga, am văzut şi eu clişeele. Poate că superdotaţii de la Cifru găsesc totuşi ceva. Wanda nu-l ţinea de pomană la secret.

Se ridică ţinându-se de şale. Eu nu mi-am epuizat întrebările, o ţin tot hăis!

— Şi cu Ţeastă ce ne facem? Unde dai de el? Ar trebui reluat filajul la firma engleză.

Babuinul mă mângâie pe cap de parcă aş fi copil mic:

— A fost primul drum pe care l-am făcut azi-dimineaţă.

— Şi?

Scandează într-o latină proprie:

— *Pax et profundis silentium!* Obloane trase şi un paznic abţiguit. Toată lumea în *hollyday*, începând de ieri.

— Să încercăm să dăm de patroni.

— Ciuciu! Ca să-ţi dai seama în ce debandadă trăim, firma nici măcar nu e înregistrată la Camera de Comerţ.

— Fantastic! exclam sufocat.. În inima Bucureştiului! Un imobil important care sare în ochi…

— Şi aşa mai departe.

— Nici nu ştiu de ce să mă apuc.

— Nu-ţi bate capul, priorităţile se ivesc singure.

Ene bagă un cap fericit pe uşă. Intuitiv, Babuinul prefigurează:

— *Quod erat demonstrandum.* Iată mesagerul!

— L-am găsit, Cap Bob, e aici!

Bădoiu începe să râdă ca un idiot. Număru-i absolut formidabil, într-adevăr, prea caraghios ca să existe, personaj de comedie groasă! Scund şi crăcănat, din familia răţişoarelor, se compune din două ouă puse unul peste altul. Unul de bibilică şi unul de struţ. Par lipite, nu există gât. Bărbatul vine direct de la lucru aşa că-i în uniformă. Costum, pălărie, cravată – negre. Şi moaca-i minunată! De morsă.

Sunt obligat să recunosc că Babuinul are intuiţie. Continuă să râdă, iar Gică *Odată Moare Omul* în loc să se simtă ofuscat, cum mă temeam, se destinde brusc, respiră liber şi ne zâmbeşte, îşi spune, desigur, că dacă sticleţii râd, nu stă chiar atât de rău. Babuinul îl apostrofează:

— Unde găsişi faţa asta, neică?… Cum de nu dai faliment? Compromiţi ceremonia, se scoală şi mortul să râdă!

Nea Gică („nea“ ţi se urcă instinctiv pe buze, i se lipeşte ca marca de scrisoare) învârteşte stângaci pălăria, verificând întreaga circumferinţă a borului. Zâmbeşte mulţumit:

— Aşa m-a greşit mama, simpatic.

— Unde ai lucrat înainte de privatizare?

— Tot în branşă, să trăiţi! E tradiţie în familie. Şi tata şi bunicul… Mama şi bunica au fost cărdelărese la Sfânta Vineri.

— Oameni orientaţi, se distrează Babuinul. N-aveţi treabă cu şomajul.

— Aşa zice şi tata! „Că-i comunişti, că-i monarhişti, tot la cimitir ajunge toţi. Gripă să dea Dumnezeu!“

E genul de conversaţie după care Bădoiu se dă în vânt. Poate s-o ţină aşa, jumătate de ceas. Intervin hotărât:

— Nea Gică, noi nu te-am deranjat degeaba. Spune-ne ce ştii despre doamna Nina, persoana pe care ai servit-o ieri.

Are o mişcare retractilă, surâsul îi piere de pe obraz. În mod vizibil intră în el cu viteza unui arici.

— Ce să ştiu eu… La noi, aşa e! Vine omul, face comanda, plăteşte şi noi îl deservim cinstit, suntem casă serioasă şi de încredere. Ce şi cum despre client, nu putem ca să ştim.

— Nea Gică, dumitale ţi-e frică să vorbeşti. Erai la cimitir când a început schimbul de focuri. Te-a văzut cineva, improvizez.

Respiră greu, astmatic, năduşeşte năprasnic; e speriat rău.

— Nu *eream* în cimitir… Bâlci ca ăl de ieri n-a mai pomenit Bellu decât pe vremea legionarilor, că povestea bunicu’… Dacă m-a văzut, m-a văzut afară.

— Aşa-i. Spune-ne acum, ce-ai văzut dumneata. Garantăm că nu ţi se întâmplă nimic.

— Ca să fii mai liniştit, supralicitează Bădoiu, îţi instalăm un agent la poartă.

Nea Gică sare ars:

— Nu vreau santinelă, să trăiţi! Lăsaţi aşa, cum mi-o fi scris… Mi-e teamă, de ce să nu zic? Sunt răi de tot, n-aţi văzut?

— Am văzut, Nea Gică, tocmai de aceea trebuie să ne ajuţi. Doamna Nina e în mare primejdie.

Oftează, schimbă batista udă cu una proaspătă, se şterge cu nădejde.

— Numai ce urcasem în maşină, când o văd pe fata asta, Nina, c-o saltă unul peste zid…

— Ce maşină? ! Nu erai cu dricul?

— Cum cu dricu'? Isprăvisem pe ziua de ieri şi mergeam acasă… Las' că şi aşa nu-s prea multe ocazii la dric! Noi că-l avem din familie, altminteri nu mă băgam.

— Tot nu înţeleg.

Cască ochii:

— Păi ce să fac cu dricu' acasă? Un' să-l ţin, pe trotal?! Ce fac cu caii la bloc?

— Atunci, unde ţii „complexul"?

— La Glina, la un om de-al nostru colea, lângă Bucureşti. Caii are unde să stea, ce să mănânce, grijeşte de toate. Când am la o nevoie, îl telefonez la Primărie şi gospodarul, Fane îi zice la omul ăsta, vine la prezent. Tot el îi aduce înapoi, iar eu îmi văz de ale mele cu maşina mică. Am un Fiat mai mititel…

Babuinul – uite ce-l ardea pe el – presupune practic:

— Întreţinerea te costă o grămadă de bani.

— Pă client, râde Nea Gică. Dacă vrea cu lux, ca pă timpuri, plăteşte. Tarifu-i afişat, care cum pofteşte… La toamnă, că asta-i coseşte pă oameni, bruma şi ghioceii, salt preţul.

— Adică să-i dăm zor acuma, că prindem soldurile.

— De, fiecare le ştie pe-ale lui.

Din nou, trebuie să intru cu foarfeca:

— Mai departe, Nea Gică! Ai văzut un individ săltând fata peste zidul cimitirului…

— Chiar aşa. Altul, care aştepta afară a luat-o în braţe ca pe un sac. Primul a sărit şi el în stradă şi au intrat câteşi trei într-un Volvo care aştepta pă motor, cu portiera deschisă.

— Nina ce făcea? Era conştientă?

— Da… Săraca ce să facă, cu gura astupată? Se zbătea, dar fără spor. Şi totul pă viteză, dacă apucai să numeri pân'

la cinci, dar n-apucai!

— Poţi să-mi descrii persoana care aştepta la zidul cimitirului?

Nea Gică dă din cap:

— Erea tânăr, voinic, altceva de ce să vorbesc… Pe viteză, n-au stat să-i fotografiez, încremenisem şi eu la volan…

— Totuşi, te-ai luat după ei.

Face „sus mâinile!“, fără să fi scos vreunul din noi revolverul:

— Nu m-am luat, păcatele mele, sunt iepuratic din fire, ce să mă dau de general? Dac-am avut însă acelaşi drum, eu ce să fac?

— Nu goneau?

— Io zic c-ar fi gonit, dar era trafic. Dac-ar fi luat-o d’amboulea, fără regulament, i-ar fi găbjit ăia de la circulaţie. Le-am fost pe urme fără să vreau. Uite-ai dracului, îmi ziceam, ce caută ei în Dristor, ca şi mine?

— Dristor?!

— Păi nu v-a zis locotenentul ăsta, tinerelu’, de mă aduse aici, că în Dristor am afacerea? O staţie mai încolo…

— Bine, bine, îl întrerup agitat, unde au dus-o pe Nina? „Sub nasul poliţiei“, ziceai.

Rămâne fără aer. Uimirea i-a împins cu trei centimetri spre rădăcina părului toate trăsăturile:

— Aţi vorbit cu Domnica, asta e! Cine-a pomenit lapte de la broască şi muiere beteagă de limbă?

— Vorbeşte odată, omule!

— Păi, nu vă zisei?… Adică nu, nu vă zisei. Au oprit maşina la scara răposatei şi-au intrat în bloc… Ce vă uitaţi aşa? N-o îngropă ieri pe bunică-sa? N-o încărcai eu în dric? Ei, acolo, în blocul ăla au dus-o pe fată. Eu atâta am văzut. Ce-or fi făcut mai încolo…

Sărim în picioare. Gică *Odată Moare Omul* ne avertizează:

— Până se descurcă afacerea, să ştiţi că ţin închis şi nu mai dau pe acasă. Dacă aveţi la vreo nevoie, mă găsiţi la

Glina, la Fane Ureche, îl ştie toţi din comună, dar puteţi să mă găsiţi şi de la Primărie. Mă am bine cu Vicele… I-am îngropat socrii şi un cumătru la preţ redus. Că nici aşa, oameni suntem…

* * *

Din nou alertă, din nou posturi de supraveghere fixe şi mobile la fostul domiciliu al Coanei Aurica. Între două uşi, bem o cafea dură şi ne dăm cu presupusul. Babuinul îşi expediază un pumn în cap:

— Poţi să-mi explici de ce…

— Nu, îl întrerup, nu pot să-ţi explic de ce din tot Bucureştiul au ales ca ascunzătoare tocmai apartamentul Coanei Aurica.

— Eşti deştept, ce să-ţi spun, citeşti în stele şi sub pălărie.

— În general, ascunzătoarea cea mai isteaţă e ultima la care te-ai putea gândi.

— De ce n-au pitit-o atunci, în sediul Poliţiei?

— S-au văzut şi cazuri din astea. Capelmaiştri căutaţi pentru infracţiuni grave comit o găinărie oarecare, se lasă arestaţi şi trag la umbră, până trece valul.

Babuinul dă din mână plictisit:

— Slăbeşte-mă, domnule, cu exemplele de şcoală. Acum, vorbim serios. Adevărat că nu mi-ar fi trecut prin minte s-o caut pe Nina la domiciliul răposatei bunici, dar existau alte nu ştiu câte variante care să ofere siguranţă şi discreţie. De pildă, o vilă la Snagov sau Băneasa, mai izolată unde să te poţi mişca fără martori, să faci tumbe, să sari în cap!

— Sau să faci nudism!… Telefonul, Babuinule!

Încremeneşte cu ochii ţintă la mine:

— Ce vrei să spui? Toate vilele simandicoase de la Snagov sau Băneasa au telefon.

— Nu zic nu, dar numărul Coanei Aurica se află în Dristor. E o ipoteză, nu crezi?

Mă priveşte pe gânduri:

— Ce-ai băut azi-dimineaţă? Să nu-mi zici că tot cafea cu lapte… Da, e o ipoteză. Ideea ar fi că cineva trebuie s-o caute pe Nina şi asta musai la bunică-sa. Telefonul e sub urmărire?

— N-a încetat nici o clipă să fie controlat. Am aşa, o impresie în corp, că se aşteaptă un apel din Deutschland.

— Bărba'su?

— Ya, Herr Hauptman Babuin Schultze…

— În cazul ăsta, suntem cu mâinile legate, trebuie să aşteptăm telefonul lui Nea Bundestag.

— Exact. Stăm la pândă şi atât.

— Nu-i riscant?

— Dacă aveau de gând s-o suprime, n-o mai sechestrau. Au nevoie de Nina vie cel puţin până discută cu Helmut. Nu mai garantez după ce va pune receptorul în furcă. Totul depinde de conţinutul convorbirii, iar noi vom fi pregătiţi să intervenim imediat.

— Mda, mârâie Bădoiu, chestia pare să se lege… Ai vreun pariu de propus?

— Ţţ.

* * *

Rapoartele vin unul după altul. Întâi, cel de la Cifru care afirmă categoric că filmul din caseta de valori e lipsit de orice semnificaţie, exclus să ascundă vreun cod.

Mă simt total deconcertat, dar va trebui să trăiesc şi aşa.

Dintr-un fax primit acum un sfert de ceas, aflu că ultimele patruzeci şi opt de ore nu s-a înregistrat nici o tentativă de forţare a frontierei, că la nici unul din punctele de control n-a fost semnalată prezenţa lui Ţeastă ori Suliţă. Erori nu încap, cei doi sunt inconfundabili.

Sună şi Ene. La domiciliul Coanei Aurica, nici o mişcare. Obloane trase, ferestre închise, nimeni n-a intrat, nimeni n-

a ieşit.

— Asta nu înseamnă nimic, îl avertizez, doar nu te aşteptai să dea televizorul la maximum şi să scoată drapele! Băieţii au provizii, stau pe lumină mică, aerisesc pe şest. Cu apa au o problemă.

— Ce trebuie să fac?

— Te duci la vecinii Coanei Aurica, ăia care stau sub ea, la şase. Ei aud dacă e folosită baia şi, în primul rând, WC-ul. S-or lipsi de multe, dar de ăsta nu se poate. Vei avea confirmarea dacă apartamentul e sau nu e locuit.

— Am înţeles, Cap Bob, mă duc chiar acum. Mai e o chestie… Ăla micu', Dorinel, se ţine de capul nostru. M-a recunoscut pe mine şi pe Timofte, îl ştie şi pe Marinaş.

— Ce naiba vrea?

— Ne ţine de urât. Degeaba m-am zborşit, chiar şi acum ne filează de la zece paşi. Stă de două ceasuri santinelă, imposibil să nu-l observi. Din cauza lui, intră ăia la idei.

— Afurisit copil! Spune-i că dacă n-o întinde, îl torni bunică-sii că iar a chiulit de la şcoală. Stropşiţi-vă la el, făceţi-i urgent vânt din zonă. Trec mai târziu pe la voi.

Încep să înţeleg de ce părinţii l-au cedat bunicii pe Dorinel. Iar de bunică-sa îi e teamă, ca de Albă ca Zăpada!

Din nou, telefonul. Mama. Începe cu reproşuri, ceea ce nu-i genul ei.

— Nu pretind să fii afectat, dar măcar din politeţe puteai să te interesezi de starea lui. Mă laşi singură în asemenea momente…

— Mă interesează mai mult decât îţi închipui, primesc permanent informaţii de la spital.

— Ei bine, în cazul că ai vrut să te ascunzi de mine, ai reuşit perfect.

— Dumnezeule, e un om acolo care-i păzeşte uşa non stop, există şi un telefon!

Dintr-o dată, glasul i se micşorează străbătut de frică:

— Ce caută santinela asta aici, Bob?

— Măsură de securitate. Cine a încercat să-l suprime o dată, va încerca şi a doua oară.

— Bob, oamenii nu se omoară aşa între ei… Nu-i o întâmplare de toată ziua. Te rog să-mi spui adevărul. A făcut ceva?… E amestecat în… vreo afacere urâtă?

— Nu ştiu. Ştiu doar că el ştie ceva, despre care altcineva nu vrea să se ştie. Clasic.

— E îngrozitor de complicat, oftează. N-am fost niciodată prea perspicace.

— De ajuns ca să te descurci mereu şi foarte bine. Nu trebuie să-ţi pierzi curajul.

— Mă simt… Prin telefon, îi aud lacrima încolţită: Aş vrea să fiu iar mică… Să nu râzi de mine, că te omor!

Fac pe înţeleptul:

— Toţi avem momente când am vrea să fim iar mici. De obicei, când ne e frică… Mamă, de ce ţi-e frică ţie acum?

— Nu ştiu exact…

Minte. Sau nu vrea să recunoască adevărul nici faţă de ea însăşi. Nu-i o fire complicată, pentru ea există doar *da* sau *nu*. Alb sau negru, fără nuanţe. Nu-i vreo analitică, a ştiut totdeauna exact ce vrea şi în sensul ăsta, a avut o viaţă simplă.

— …pot doar să-ţi spun… aş vrea să mă văd peste un an.

— O să ne vedem şi peste un an. Nu şi-a revenit deloc?

— Bâiguie câte ceva.

— Ce spune?

— Pare furios şi înjură de mama focului… Oftează: Mă aşteptam la cu totul altceva…

La „I Iove you, cioară mică şi scumpă“, ştiu. Cu trei sârme în nas. Îmi vine să râd, mama nu se uită niciodată pe ea însăşi.

— Va veni şi „altceva“, ai răbdare.

— Bob… Eu am fost o mamă mai… originală. Eram atât de tânără! Pentru mine, ai fost întâi o păpuşă… Pe urmă un frăţior mai mic. Acum, un prieten, un camarad mai tânăr. Nu ştiu dacă mă înţelegi.

— Perfect, mamă, şi e bine aşa.

— Toto reprezintă ultima mea şansă, înainte să ajung la ceaiuri hepatice, placă şi casă care miroase a pipi de pisici… Toto m-a făcut să mă simt încă o dată de douăzeci de ani! Când te trezeşti dimineaţa şi eşti fericit pentru simplul fapt că trăieşti şi că afară a înflorit liliacul… Adaugă în şoaptă, cu voce mică: Ai să mă ajuţi?

Răspund ambiguu:

— Noi doi am fost întotdeauna o echipă.

Totul s-a încurcat în aşa măsură – bulibăşeală la apogeu – încât pariez că lucrurile vor începe să se limpezească. E în legea firii. După apogeu, declin. Nimic nu poate rezista la infinit, pe maximum de intensitate. Babuinul îmi spune că face ceva cu toate teoriile mele despre intensitate, amperi, Legea lui Ohm sau a lui Arhimede! Adică, n-am auzit şi de cazuri nerezolvate? Clasate? Muşamalizate? Eu mă interesez dacă nu are şi amintiri mai luminoase. N-are. E bine?

Suntem într-un moment de răgaz. Bizar, când totul arde în jur. Totuşi, asta-i situaţia. Avem piste, dar de la fiecare trebuie să aşteptăm verde. Mă trezesc desenând cu carioca peşti albaştri şi roşii, pe marginea gazetei. Bădoiu care intră chiar acum în birou urlă:

— E ziarul meu! Pictează-ţi fundul dacă ai chef! Ţi-am zis de o mie de ori că nu suport ziare dezvirginate! Citite, mânjite, maculate!

Fără un cuvânt, scot o bancnotă şi i-o pun pe birou. Babuinul se simte luat în serios şi mă priveşte lung:

— Ce-ai păţit, neică?!

— Ce-ai păţit tu! Faci tapaj pentru juma’ de metrou? Ce-i asta, incunabul?! şi azvârl gazeta în tavan.

— E chestiune de principiu, iar tu te-ai ţicnit. M-ai înnebunit cu peştii! Scoate electrica din nasul lui Toto, returnează-mi-l pe Ţeastă şi misterul exoticilor se rezolvă *ipso facto*.

Îmi îmbrac vestonul încălecat pe urechile scaunului:

— În maximum o oră, mă întorc… Dă-te dom’le, la o parte!

Stilul lui cretin de a se interpune între mine şi uşă, obstacol insurmontabil. Nu pot nici să-l înconjur, nici să-l sar.

— Unde te duci?

— Ce-ţi pasă?

— Vin şi eu.

— Treaba-i pe şest.

— Asta-mi place cel mai mult.

Îmi încep demonstraţia cu elan retoric:

— Domnule!

Babuinul ţâşneşte în picioare şi rămâne în poziţie de drepţi. Mă mir ca prostul:

— De ce nu stai jos?

— Din respect. M-ai luat cu domnule…

— Dacă ai chef de mişto, adio şi pe săptămâna trecută. Povestea cu peştii mă enervează. Dau dracului toate menajamentele şi bag foarfeca în ei!

— De unde îi iei?

— Simplu, de la depozitari. Sunt trei. Toto…

— În spital.

— La nevoie, sparg magazinul, suntem în familie. Doi, Negulescu de la *Crocodil*. Bou am fost, peştii erau pe culoar, la dispoziţia mea… În fine. Trei, mergem la Săraru. Alaltăieri, miercuri, mai avea patru din cinci. Să vedem ce mai putem afla. Bădoiu îşi bagă un deget în ureche, le cugetă:

— Concret, cum ai de gând să procedezi?

— Umflu insectele şi le spintec. Dacă există un mister, e în burta lor. Logic?

— Logic, doar că mie mi-e teamă de ceea ce pare prea logic. De câteva ori, mi s-a întâmplat să mă împiedic pe un drum foarte logic de un bolovan şi să rămân blocat acolo,

când alături se afla o cărare mai puţin logică, dar netedă ca Wimbledonul.

— Lasă pildele, exprimă-te concret.

— E posibil ca peştii să aibă o semnificaţie care să nu ţină neapărat de intestine. Să ne ferim de idei preconcepute.

— Aiureală! Ai văzut peşte care să nu ştie să înoate?

— Nu văd legătura. Ce are burta cu aripioarele?

— Cu aripioarele înoată, burta – când peştii capătă altă destinaţie decât cea de decor viu – poate depozita un te miri ce!… Mă mai gândesc că ar putea constitui un cifru, un cod…

— Eşti mai smintit decât mi-am închipuit! Auzi! Cod cu pescărie vie în epoca faxului, a transmisiunilor prin satelit…

— Şi a economiei de tranzit. Hai s-o cărăm.

Dăm ultimele dispoziţii şi părăsim biroul.

Primul obiectiv – garsoniera lui Săraru din Drumul Taberei. Ca şi miercuri, deschid uşa fără probleme. Din prima secundă realizez că s-a umblat aici. Babuinul, la prima vizită, adulmecă.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Am lăsat o pisică în casă. Vie ori decedată trebuia să existe. A dispărut şi fotografia Viorelei.

Mă reped în baie. Borcanul de 5 litri se mai află în cadă, dar fără peşti. Era de aşteptat. Verific şi bufetul din bucătărie. Nu mai găsesc dosarul cu acte personale ale lui Săraru. Deschid braţele a fatalitate.

— O pistă definitiv închisă.

— Hai, să nu fim pesimişti!

— Costică, ăsta nu mai dă pe-aici în veci! Dacă vrei o părere personală, Victor Săraru, alias Robert Redford – iubitul Viorelei, nu se mai află în momentul de faţă între graniţele scumpei noastre patrii.

— Ceea ce ar însemna că şi-a rezolvat problemele.

— Dacă nu-s ale lui, i se fâlfâie. Poate că pierde nişte bani, dar se salvează înainte ca vaporul să se scufunde. La

cât se simte de mare şi tare, îşi închipuie că poate face carieră oriunde. Totul e să scape. Acum. Crezi că fata ştie ceva?

Ridic din umeri:

— Poate da sau poate nu. Înclin să cred că Săraru nu va semnaliza înainte de a se simţi în siguranţă. Şi asta nu se va întâmpla decât la câteva mii de kilometri, mile dacă vrei, de Bucureşti.

— Hm, nu eşti în dispoziţia cea mai trandafirie… Ce urmează?

— *Crocodil Club.*

— Găselniţa cu pisica mi se pare interesantă, îmi spune pe drum. O modalitate de a verifica dacă un spaţiu închis a fost vizitat. De unde dracu’ ai făcut rost de mâţă? Ai capturat-o pe uliţă şi ai adus-o în servietă? Mă interesează tehnica.

— Nici o tehnică. Şi-a oferit singură serviciile. Era pe coridor, când am deschis uşa rândul trecut, a zbughit-o înăuntru şi eu am lăsat-o acolo.

— Aha, tocmai mă întrebam. Trucul era prea deştept ca să-ţi aparţină.

La *Crocodil*, linişte. Grădina fastuoasă, proaspăt stropită, de o splendoare paradisiacă dă o senzaţie de răcoare şi de siguranţă radioasă. Nimic rău nu se poate întâmpla. Aici, în spaţiul ex-iugoslav, în lume.

Suntem recepţionaţi ca de-ai casei. Bodyguarzii care tândălesc prin curte se mulţumesc să arunce priviri indiferente şi să stăpânească dobermanii. Mârâie şi vibrează ca nişte sârme vârâte în priză. La etajul doi, cade un colţ de perdea. O femeie de serviciu n-ar fi fost atât de discretă. Cel care ne-a văzut dă acum alarma în tot stabilimentul.

După soarele puternic de afară, pentru câteva clipe, nu prea distingem ce se petrece în hol. Două siluete, un bărbat suplu şi o femeie cu o valiză în mână, avansează spre noi. Îl

recunosc pe Negulescu, directorul cosmeticat, semi-patron şi factotum în prăvălie şi – stupefiat – pe mama Wandei.

— Ei drăcie! suflă Bădoiu, ce de lume bună!

Gabriela State se bucură că mă vede. Instinctiv, trece lângă mine, mi se pune sub ocrotire.

— Ce căutaţi aici?

— Am venit să iau lucrurile Wandei. Domnul Negulescu mi-a spus că pot să le ridic. Costumele ei… fotografii… E gata să plângă: Mai păstrează parfumul ei… A fost foarte amabil din partea dumnealui.

— Dacă era aşa de drăguţ, putea să vi le aducă personal, acasă.

Mustaţa lui Negulescu zvâcneşte:

— Doamna State a insistat să vină. A vrut să vadă unde lucra Wanda.

— Aşa e. Simt nevoia să fiu pe unde a fost Doina. Se înstrăinase, ştiu atât de puţine despre ea…

O apuc brutal de braţ şi o scot afară:

— V-am rugat insistent să nu părăsiţi domiciliul. Comiteţi imprudenţe care vă pot costa viaţa. Dacă eraţi atrasă într-o cursă?

Îşi îndreaptă spre mine ochii încercănaţi:

— Nu vă daţi seama că nu mă mai interesează nimic? Că nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine?

— Dacă asta e decizia dumneavoastră, nouă nu ne rămâne decât să ne luăm rămas bun şi să ne vedem de treabă.

Începe să plângă. Bodyguarzii ne privesc cu o curiozitate mai degrabă placidă.

— Vă rog, nu fiţi supărat… Trebuia să văd locurile acestea. Scena, cabina ei, oglinda în care se privea… Simţeam nevoia ca de aer, înţelegeţi-mă.

Ieşim din curte şi-mi rotesc ochii instinctiv prin jur.

— Cum aţi ajuns aici?

Îmi arată cu degetul spre parking:

— Am venit cu taxiul acela alb. L-am luat din staţie… L-am rugat să mă aştepte.

O conduc până la o Dacie cu căciuliţă pe capotă. Şoferul o recunoaşte şi îşi strânge micul dejun întins pe *Evenimentul Zilei*.

— Promiteţi-mi că nu mai plecaţi de acasă fără să ne anunţaţi. Apropo, ştiam că nu răspundeţi la telefon. Cum a izbutit Negulescu să vă contacteze?

Face ochii mari:

— Eu l-am căutat. Am luat telefonul de la Informaţii.

— Am înţeles, fiţi atentă cum procedaţi în continuare.

Îmi atinge uşor braţul. Pe buze îi tremură un zâmbet chinuit, privirea e rugătoare:

— Nu aţi vrea să veniţi cu mine… să ne uităm împreună la lucrurile ei? Sunt şi multe fotografii… Mi le-aţi putea explica.

Rahat! Dacă a existat ceva interesant în cabina Wandei, de mult a fost confiscat.

Promit vag şi îi închid portiera.

Traversez curtea în fugă. Dobermanii mă latră pe trei voci, bodyguarzii – cică în surdină – fac mişto ieftin:

— Uite-l şi pă „olimpicul“!

— Îl haleşte pe kenyan, ce mai! şi încep să aplaude.

— Lăsaţi-l, mă, că se emoţionează.

N-am replică aşa că fac pe ăla superiorul de nu-i bagă în seamă. Înjurătura îmi rămâne între dinţi.

În hol, nimeni – doar răcoare şi curent. Prin uşile deschise văd barul. E încă în pijama. Scaunele sunt pe mese, paharele goale strălucesc în lumina soarelui tranşată de draperiile crăpate, pe estradă orchestra doarme sub huse. Pentru că totul e prosper, curat şi cu lustru, atmosfera rămâne ambiantă. Nimic din aerul localurilor care dezbrăcate de luminile, paietele şi buna dispoziţie zgomotoasă a nopţii dezolează. Strig cu ochii spre tavan:

— Bădoiule, unde eşti?

Gonesc pe scări spre „garsoniera” lui Negulescu. Constat imediat că acvariul nu se mai află pe coridor. Uşa e deschisă, intru fără să mai bat. Dintr-o privire, înţeleg cum stau lucrurile. Pe fruntea lui Negulescu atârnă două şuviţe de păr. Faţă de coafura lui îndeobşte neclintită, amănuntul e grăitor.

Babuinul se află în zi dură. În ultima vreme, dar mai ales după dezertarea lui Suliţă, şi-a luat-o rău în cap. Îl întreb din ochi ce se întâmplă. Deschide palma elocvent către interior. Adică, pot constata şi singur.

Mă uit rapid în jur. Nimic particular. Ordine şi confort. Nu denotă nici o preferinţă, nici o preocupare specială, nici urmă de acvariu.

— Unde sunt peştii?

Bădoiu exclamă încântat:

— Taman asta-l întrebam şi eu pe Charles Boyer.

Face aluzie la coafura gominată, ultracosmeticată, la aspectul lins al starului interbelic. Hotărât, de la Dorinel încoace, am dat toţi în damblaua cinemaului… Negulescu luptă din greu să-şi păstreze sângele rece. Ceva din ascuţimea trăsăturilor şi privirea de glaspapir mi-l amintesc pe Suliţă. Tipologic, fac parte din aceeaşi familie. Reiau:

— Ce-ai făcut cu peştii?

Mă străpunge cu privirea stilet:

— Vă credeţi şmecheri, aşa-i? Mastodontul ăsta cară pumni…

— Pardon, omuleţule, i-o retează Babuinul, ţi-am şters doar o lăbuţă. Dacă-ţi lipeam un singur pumn, acum visai tehnicolor înstelat…

…Iar dacă ochii lui Negulescu ar putea ucide, Babuinul ar fi ţăndări la pământ.

— Extraordinar! Trăiască Poliţia Română!

— Hip, hip, ura! Ura!! Ura!!! urlă Bădoiu şi se pregăteşte să-i mai ardă una.

Mă bag între ei:

— Unde sunt peştii?

De furie, lui Negulescu îi sar ochii-n tigaie. Răcneşte:

— Nu ştiu! Mi i-a furat cineva, mama lor de peşti!

— Când?

— De unde dracu’ vreţi să ştiu?! ţipă isteric. Când m-am întors azi-noapte de la Suceava, nu mai erau.

Babuinul scuipă lateral subţire, cu distincţie Giuleşteană: Hai Rapidul!

— Cine vrei să te creadă, băi labă tristă?

Rămân fără grai. M-a bubuit o idee. Absolut acrobatică. Accentele din glas sunt inconfundabile. Acelaşi glas care m-a şocat când am răspuns la telefonul din apartamentul Gabrielei State. Sunt una şi aceeaşi persoană, nu am nici o îndoială. Ideea mea însă merge mult mai departe… Îmi trec mâinile prin păr, încercând să par liniştit:

— Propun să te gândeşti puţin… Mă adresez lui Bădoiu: Vrei să vii o clipă?

Ieşim amândoi pe culoar. Babuinul îşi mijeşte ochii mistreciori:

— Ce-ţi veni?

Lansez bomba, sigur de efect:

— Tipul e fratele lui Suliţă.

Dacă cineva mi-ar fi spus că ochii lui Bădoiu de care pomeneam adineauri pot deveni talgere, nu l-aş fi crezut. De emoţie, se bâlbâie.

— Mă, tu eşti zdravăn? De unde ştii?!

— Dacă vrei, punem pariu.

— Nu pun, eşti prea sigur. Fă-mă să înţeleg! Ăsta-i Negulescu, ăla-i Demetru.

Mă hlizesc:

— I-ai legitimat vreodată?

— Pot s-o fac acum, şi o ia spre uşă.

— Stai blând, îl opresc, e prea devreme ca să ne descoperim cărţile. De altfel, chiar dacă numele nu-mi confirmă ipoteza, rămân la aceeaşi idee. Ăştia doi sunt cel puţin fraţi uterini.

— Ha?!

— Adică, doar după mamă, băi seralistule!

— Băi Oxford, de uter am mai auzit şi eu, dar de ce n-ar fi fraţi după tată?

— Dintâi, că n-au acelaşi nume. Mai apoi, băieţii seamănă îndeobşte cu mamele. Pe amândoi ţi-i poţi imagina, cu oarecari retuşuri, în ipostaza de femei. Fii atent la siluetele filate, la gestica isterică, dar mai ales, vocile când se enervează şi le scapă. Sunt sigur că nu mă înşel, ca de soarele de afară!…

Mă întrerup, fulgerat de încă o idee. Babuinul mă urmăreşte înfrigurat:

— Trebuie să recunosc că eşti în ziua ta cea mare. N-ai să mă convingi că azi-dimineaţă, tot cafea cu lapte ai înghiţit. Hai exprimă-te!

Mă gândesc la perdeaua de la etajul doi, după care pândea cineva la sosirea noastră. Numai de n-ar fi prea târziu. Mă reped în odaia lui Negulescu şi acţionez în viteză. Bădoiu mă urmăreşte stupefiat cum îi îmbrac o cătuşă, iar cu cealaltă îl priponesc de calorifer. Freză începe să urle ca un descreierat:

— Ce faceţi?!… Porcilor! Unde vă treziţi?

— La *Crocodil*. Doar cinci minute, iepuraş, şi ne întoarcem… Ca să nu-ţi vină ideea să zburzi.

Babuinul aleargă după mine, pe scări. La deal, spre etajul doi.

— Zi-i o dată, Boabe, care-i chestia?

— Suliţă se ascunde aici.

Când mă aflu în dispoziţie reflexivă, realizez că am multe minusuri. Cel mai mult, însă, după numărul centimetrilor, mă deranjează lipsa simţului de orientare. Nu ştiu dacă are vreo legătură, dar în liceu, nu le vedeam deloc la geometria în spaţiu. Cert este că într-un război, aş nimeri toate capcanele, aş ajunge sigur şi fără nici o intenţie la liniile inamicului.

Acum, trebuie să reperez încăperea unde flutura perdeaua. Mă mai derutează şi scara ondulată, tot felul de culoare, nişe, fiţe de arhitectură. Îi explic lui Bădoiu situaţia, amplasamentul respectivei ferestre văzută din curte şi-l las s-o ia înainte.

— Hm, sigur nu moare în tine un Cristofor Columb! Se înfoaie: Fii atent la tetea, instinct şi simţ de orientare!

— Hm, fac şi eu, nu toţi avem neamuri în junglă.

Ar fi interesant de ştiut câte uşi are căsoiul ăsta. Am impresia că am trecut pe lângă duzine. Babuinul se opreşte brusc. Duce degetul la buze pe urmă, îl îndreaptă către una dintre ele. Numărăm până la trei, respirăm adânc şi ne facem intrarea clasică: Bădoiu expediază în panoul uşii o directă de gheată stângă 49 care ar fi făcut să tresară chiar şi o poartă de cetate, din aia cu *pont-lèvis*, şi dă năvală ca un apucat, cu revolverul în dreapta. Eu îl acopăr modest, ţinând arma cu ambele mâini, în poziţie crăcănat.

O încăpere foarte asemănătoare celei ocupate de Negulescu. Evident locuită, dar locatarul nu se vede. Bădoiu adulmecă, ciuleşte urechile, se deplasează pe lângă pereţi cu paşi uriaşi şi muţi, ca o maimuţă gigant. Dracu' ştie ce mă apucă şi răcnesc din senin, cât mă ţin plămânii:

— Cu-cu… BAU!

Bădoiu sare spre lustră cu o detentă à la Bogdan Stelea. Concomitent, trage un urlet şi un foc aşa, ca să fie sigur:

— Eşti sifilitic?! Ai băut gaz?

— Cafea cu lapte, ţi-am spus.

În aceeaşi secundă, se deschide uşa care dă spre oficiul sanitar. E chiar Suliţă în carne şi oase, cu o Beretta din dotarea prăvăliei în mână. Meditez că trei revolvere între zidurile aceleiaşi încăperi înseamnă cam mult. Babuinul, în gând cu mine, e mai prompt şi mai concret. Se lasă fulgerător pe piciorul stâng, deschide un compas pe care-l apreciez cam la 120 de grade şi cu aceeaşi copită 49, într-un elan superb, catapultează Beretta lui Suliţă în tavan. Desigur, tipul nu începe să râdă:

— Cum îţi permiţi?! Căpitan Costea, mi se adresează, dezarmează-l imediat. E arestat.

Dacă Suliţă nu râde, în schimb Babuinul e pe jos, de ce bine se distrează:

— Uite-l şi pe Scipio Africanul!

Nu sesizez corelaţia, dar urmăresc cu tot interesul urmarea.

— Auzi, Boabe, ăsta nu ştie că de douăzeci şi patru de ore e dat în urmărire în toată ţara! Unde dispăruşi, băi „regulament“? Tălică şi cu amicul Ţeastă?

Suliţă tremură cu pumnii încleştaţi, e alb-găleată cu var, ochii îi ard ca la ftizici. Dacă ăsta-i normal, eu sunt Mihai Leu în costum de baie. Zău, dacă nu mi-e şi milă.

— Sunt în misiune, ţipă piţigăiat, n-am dispărut!

Bădoiu se scarpină în nas:

— Explică-i chestia asta lui nen’tu Pascu.

Suliţă face doi paşi înapoi:

— Căpitane Costea, ţi-am dat un ordin!

— Are altele pe cap acum. Hai, ţine-o la vale, că te aşteaptă frăţâne-tu. O să fie vesel împreună la escalop de linte, v-aţi aranjat şi cu neamurile! Un singur drum la vorbitor.

O spumă uşoară apare pe buzele lui Demetru. Nu-i epileptic, dar nici departe. Strigă, în timp ce Babuinul îi pune brăţările:

— E un complot împotriva mea!

— I se trage de la Ceauşescu, pricepe Bădoiu. Cu pas de defilare înainte, că nu pot sta mult în picioare!

— O conspiraţie murdară! Sunt sabotat în plină misiune!

Babuinul bate câmpii în rime:

— Aşa-i, fecior, „turcii mă-nconjor, vântul suflă rece, rănile din c… al naibii mă dor!“

— Animalule!

— Vezi, constată Babuinul împingându-l pe uşă, nu eşti original. Chestia cu „animalule“ e fumată. Numai presa cât rahat a mâncat!

Coborâm scările. Femeia de serviciu care le spală se holbează la noi şi îşi duce mâna la gură. Babuinul se interesează în treacăt:

— Ce-i, soro, n-ai dinţi?

Pe mine spectacolul mă oripilează. Gata, am câştigat partida cu Suliţă, de ce mai e nevoie şi de circ?! Scrâşnesc:

— Termină odată!

Babuinul îmi aruncă o privire rea şi mă pune prompt la punct:

— Ei fi vreun milos, nu-i aşa? Dar de paraşutele alea tinere cu iarba-n gură, de Coana Aurica şi mai sunt pe listă, nu ţi-e milă? Eu le-am semnat actul de deces?

Pentru că n-are încotro, Negulescu ne aşteaptă priponit de calorifer. La vederea lui frate-său, obrazul i se aprinde de bucurie. Ochii îi cad însă pe mâinile prizoniere şi lumina se stinge instantaneu. Suliţă îl asigură cu un mârâit:

— Vor plăti tot, n-avea grijă.

Babuinul e de acord:

— Poţi să fii sigur. Datorez întreţinerea şi telefonul pe două luni.

* * *

Senzaţie e puţin spus! Nici dacă intram călare în sediu, cântând cât ne ţinea gura *Trei cowboys înţoliţi la fix...* nu făceam mai multă impresie. Un grup de reporteri ne asaltează, cer declaraţii, ne trag în pozâ. Babuinul se umflă ca un păun, nu s-ar schimba nici cu Numărul I de la FBI. Ne întrebăm amândoi cum naiba s-a scurs atât de repede informaţia.

— Cine v-a vândut pontul?

Un jurnalist tinerel şi băgăcios care şi-a lăsat părul să crească vâlvoi şi mustăcioară ca Pamfil Şeicaru încearcă să prindă din mers ocazia:

— Nea Bădoiule, dacă-ţi spun ce şi cum, îmi dai o declaraţie în exclusivitate?

— Discut doar de la zece mii de dolari în sus.

Reuşim să intrăm în incinta sediului. Ca fulgerul a pătruns şi aici ştirea unei capturi de zile mari. Ies băieţii din birouri, dactilografele scot pe uşă capete fardate şi cârlionţate, chiar şi Lenuţa, baptista de ziua o sută pai'şpe, uită o clipă de oştenii lui Belzebuth şi rămâne statuie, cu cârpa în mână. Trecerea noastră pe culoar constituie un triumf. Ca omul anonim, modest, căruia nu-i sunt destinate succese de masă, cu focuri de artificii şi baloane colorate, mă simt emoţionat. Un clişeu megaloman îmi trece prin minte: defilarea lui De Gaulle pe *Champs Elysées*, la eliberarea Parisului…

Ies repede din starea de euforie. Mă dezumflă reacţia colonelului Pascu. Atras de zgomot, a deschis uşa biroului. Înţelege situaţia dintr-o privire. Figura îi rămâne impenetrabilă, dar nici nu mă aşteptam la altceva din partea lui. Nu-mi plac cuvintele abia mormăite:

— V-aţi grăbit. Trebuia să mă avertizaţi înainte.

Întinde mâna după cheile de la cătuşe şi dispare cu cei doi arestaţi în birou. Babuinul şi cu mine rămânem mofluzi, doi viţei la poarta nouă.

Cer o gură de „cafea".

— Aha! exclamă Bădoiu şi îmi umple un pahar.

De la prima înghiţitură, simt că iau foc. Nebunul nu combină vodca ci doar o colorează.

— E nedrept, bombăn căutând în sertar o ţigară. Ce-i aia că ne-am grăbit?! Pui o ţară pe foc ca să fie găsit şi pe urmă îmi reproşezi că l-am arestat fără să-ţi cer *ausweiss*.

Babuinul se învârte furios prin încăpere, dă cu piciorul în toate mobilele.

— O dispoziţie de ultimă oră, afacerea trebuie muşamalizată.

— Cum dracu’ s-o muşamalizezi, ştire de prima pagină, profiterol pentru orice buletin de ştiri TV?!

— Asta-l şi deranjează pe Pascu, deşi în locul lui, la un pas de pensie, mi s-ar fâlfâi!

De furie, trage un şut în coşul de hârtii care zboară prin aer, împrăştiindu-şi tot conţinutul.

— Vezi, Boabe căpitane, de ce vreau s-o car din tractirul ăsta? Pentru că mi-e greaţă, pricepi? Greaţă din aia fundamentală, ireversibilă, insurmontabilă, intratabilă!!! Nu trece nici cu o cisternă de vodcă.

— Acum, exagerezi, nu putem generaliza. În fond, chestii din astea jegoase se petrec cam peste tot. Un telefon influent reduce la zero un dosar la care s-a tras luni de zile, poate chiar ani…

Dă nervos din mână, „lasă-mă dracului în pace!“ Se opreşte în faţa mea şi se sprijină cu toată greutatea pe birou:

— Pui pariu că dacă pe Suliţă îl fac scăpat, dosarul se înmormântează?

Îmi smulg mâna pe care a reuşit să mi-o prindă:

— Scuză-mă, Costică, n-am chef de nimic.

— Deci, îmi dai dreptate.

Sună telefonul. Ridic, ascult şi închid precipitat.

— Ce-i?!

— Spitalul. Toto şi-a revenit acum câteva minute. Fug…

Îi fac de departe semn sergentului V. care veghează la uşa salonului de reanimare.

— Ce se aude?

— Şi-a revenit cam de vreo douăzeci de minute. Acum, a adormit iar.

— Cine-i înăuntru?

— Doamna şi asistenta şefă.

Rezerva are două paturi. Toto, prizonier în tot soiul de circuite, zace pe spate, cu ochii închişi. Pe noptieră, într-o ulcică smălţuită, încântă ochiul un buchet de margarete,

atenţia mamei desigur. Deşteaptă femeie! Margaretele sunt înviorătoare şi n-au parfum; pe bolnavi îi irită orice.

Stă de vorbă lângă fereastră cu asistenta şefă, o platinată subţirică, înfiptă, cu un coc foarte coafat. Pare competentă şi absolut mulţumită de pielea în care se află. Nici asta nu s-ar schimba cu nimeni. Amănuntul nu deranjează, ştie să zâmbească graţios.

Mama e palidă, încercănată şi fără cercei. Mă îngrijorează! Podoabele fac parte din fiinţa ei, nici la cutremurul ăl mare din ’77, n-a ieşit din casă fără zăngănele pe braţe, la gât şi în urechi.

— Te simţi bine? Pari obosită.

— Nu-mi dau seama… Tocmai vorbeam cu doamna Victoria. Ştiai că l-au operat azi-dimineaţă?

— Care-i situaţia? şi mă uit spre asistentă.

Arborează imediat un aer aferat, profesional:

— Ţinând seama de circumstanţe, a suportat destul de bine intervenţia. Ne era teamă să nu cedeze chiar pe masa de operaţie… Domnul profesor e optimist, dar fireşte, pacientul se află încă într-o stare critică.

Mama îşi face curaj singură:

— Când s-a trezit, m-a recunoscut. Era lucid.

Ating cu vârful degetelor halatul impecabil apretat al asistentei:

— Pot să rămân singur cu el?

— Domnul profesor nu ar fi de acord.

— Vă rog, doamnă Victoria, un singur minut.

Un mic truc care merge totdeauna la fix. Oamenii se simt în mod particular tuşaţi, când constată că le-ai reţinut numele.

— Un singur minut, zâmbeşte arătându-mi ce dinţi frumoşi are.

Rămân singur cu mama.

— A spus ceva când şi-a revenit?

— N-are putere nici cât un pui de vrabie… dar tot înjură. „Ticăloşi, porci… scroafa…“ Când m-a recunoscut, a

încercat să zâmbească. Mi-a zis „ai grijă de tine“, dar nu sunt sigură. Poate mi s-a părut…

— Nu ţi s-a părut.

Mă apropii de pat. Toto e livid şi ţeapăn ca o statuie. Dacă nu i-aş vedea inima zigzagând pe monitor, aş paria că a tras obloanele. Îi ating fruntea, îi prind mâna. Nu reacţionează. Când îmi pierd orice nădejde, întredeschide pleoapele. O fâşie de privire vlăguită, dar nu rătăcită. Îi surâd luminos şi întreb ca un idiot:

— Cum te simţi?

Desluşesc un licăr ironic: „Nu se vede?“

— Să nu faci eforturi. Te întreb şi dacă e *da* clipeşti. Dacă e *nu*, mă apeşi cu degetul.

Mă gândesc intens cum să formulez, nu cunosc numele lui Ţeastă. Nu găsesc decât…

— Bărbatul chel cu câinele care-i seamănă… el e şeful?

Îi simt degetul. Deci, nu.

— Peştii sunt foarte importanţi în afacerea asta, nu-i aşa?

Clipeşte şi concomitent mă atinge cu degetul.

— Da sau nu?

Aceeaşi mişcare.

— Adică şi da şi nu, suflă mama.

Toto clipeşte de câteva ori la rând „aşa-i“.

— Nu înţeleg.

Buzele îi tremură din cauza efortului, deschide gura. Caută aer sau încearcă să spună ceva, nu-mi dau seama.

Uşa se deschide. Asistenta suflă precipitat:

— Ieşiţi repede, vine domnul profesor. Vă rog, vă rog…

Mama mă urmează pe culoar:

— Ce ai vrut să spui… apropo de Toto, să am grijă de mine…

— Că ai înţeles bine, nu ţi s-a părut. Ştie cu ce oameni are de a face, iar voi aţi fost foarte apropiaţi în ultima vreme. Rămâi la spital peste noapte?

— Da.

— Dacă te răzgândeşti, mă anunţi neapărat. Sub nici un motiv, nu părăseşti spitalul singură, nici ca să-ţi iei ţigări.

Sergentul V. mă conduce câţiva paşi. Îi atrag atenţia să fie cu ochii în patru, în şai'şpe, în două'ş'patru! În maşină, iau legătura cu Bădoiu, rămas la sediu. La domiciliul Coanei Aurica, linişte, nu s-a înregistrat nici un apel telefonic.

— Ce se aude cu Suliţă? E tot la Pascu, în birou?

Redau doar textul care urmează unei multcuprinzătoare înjurături conţinând pe puţin cincizeci de cuvinte, fără să se repete măcar unul singur. Perenă, doar suculenţa, iar imprecaţia a durat cam două minute. Finalul, deci:

— …a plecat de braţ cu frate-său, acum un sfert de ceas. Pe la Exit-ul C, ca să nu dea ochi cu ziariştii.

— Pascu a făcut vreun comentariu?

— Nu ne-am văzut şi sunt convins că e mai bine.

* * *

Mă îndrept spre prăvălia lui Toto, al treilea obiectiv stabilit de dimineaţă. În capul meu e un trafic încâlcit ca la întretăierea dintre Academiei cu Bulevardul Elisabeta, „la ore de maximă audienţă". Încerc cele mai acrobatice corelaţii, dar mi-e imposibil să întrezăresc măcar, legătura dintre: asasinarea prostituatelor, copilul Wandei, sechestrarea Ninei vizându-l ca subiect de şantaj pe Herr Bundestag, omniprezentul Ţeastă, care nu-i şeful bandei – cine mama dracului o fi?! – …şi tot *omni* prezenţa peştişorilor exotici! Adăugaţi la tocană, „amănuntul" că staţia terminus se află într-un birou cu o duzină de telefoane, drapel, două secretare (o vacă face treaba şi o căprioară – impresie), un şef de cabinet stilat, pluton de bodyguarzi; pe statele neoficiale, se mai află o „protejată" de 24 de carate, şamponată cu PANTENE Pro-V, vedetă „fără de care nu se poate", în toate emisiunile de

divertisment TV. Tot douăzeci şi patru are şi legitima – ani şi kilograme în plus – şi e patroană de SRL.

Dintr-un astfel de cabinet a venit telefonul care l-a scos din rahat pe Suliţă şi inerent, şi pe Negulescu, turist{93} bănuiesc în toată combinaţia.

Dar Toto? Care-i rolul lui în distribuţie? Acum, că se simte trădat, scos din joc cu cinism, ar fi dispus să vorbească, dar nu poate. Ce o fi vrut să-mi spună?

Mă gândesc la conturul buzelor când articula mut şi îmi zic că respectivul cuvânt începea cu A… Emisia nesonoră a literei A.

La *Rex şi Prinţ* e pustiu, salonul are un aer abandonat. Din vitrină au dispărut peştişorii şi coşuleţele cu căţei, uşa-i închisă de mântuială, doar cu o yală. Celelalte sisteme de asigurare ale prăvăliei nu au mai fost folosite. Cine a plecat ultimul şi-a zis că nu mai e cazul. Nu dai gaură pentru câteva foehnuri şi aftershave-uri chinologice. Zi-i şi lavoare.

Intru fără probleme. Miroase a curat, a şampon şi pustiu. Nu chiar pustiu. Aud un mârâit lugubru şi mă răsucesc fulgerat. Din oficiul unde Toto are un mic birou, apare Ţeastă-câinele. Mă priveşte cu ochi de Homo sapiens şi-mi arată dinţii de fiară.

După ce inima începe să-mi bată din nou normal, mă interesez:

— Ce faci, baby?

Se uită fix la mine. Jur, cu lacrimi. Pe urmă, îmi arată coada, ca să-mi arate drumul. La capătul lui, altă privire fixă. A lui Ţeastă. E mort.

Dogul face pluta pe burtă, lângă pantofii lui Ţeastă. Plânge de-adevăratelea, regnul nu cunoaşte demagogia. Îi mângâi fruntea cheală, urechile. E tot ce pot face pentru el.

Dau telefon la sediu şi anunţ cozonacul. A şaptea crimă! Încep să fie mai dese decât macii şi albăstrelele dintr-un peisaj campestru.

În aşteptarea operativilor, încerc să-mi construiesc o opinie. Moartea l-a surprins stând pe canapea, într-o poziţie nonşalantă. Picior peste picior, rezemat de braţul de pluş. Între degete i s-a stins o ţigară, iar glonţul la pocnit drept la mir. Gaura e perfect centrată între sprâncene, zici că-i pictată. Felul în care a fost surprins denotă tipul de relaţie dintre victimă şi agresor. Cel puţin, bune cunoştinţe. Ştiu că devin enervant, dar pariez că e tot mâna lui Victor Săraru. Declaraţia „clipită“ a lui Toto se confirmă, nu Ţeastă a fost boss-ul cel mare.

Curiozitatea îmi dă ghes şi mă apropii de cadavru. Nici o deosebire între Ţeastă viu şi Ţeastă mort. Acesta era de fapt amănuntul esenţial care înfricoşa. Regret că nu am avut ocazia să-l cunosc, trebuie să fi fost un număr interesant. Pe negru, dar altceva decât întâlneşti în fiecare zi. Îmi strecor mâna în buzunarul lui de la piept. Câinele începe să se zbuciume şi să latre, sare la mine. Atunci observ, cam la trei metri de canapea, câteva picături de sânge. Aparţin neîndoielnic asasinului, Ţeastă nu mai avea cum să se deplaseze. Pariez că se trag de la autograful dogului, reacţie la agresarea stăpânului. Foarte important de reţinut deci, autorul crimei e însemnat. Cel mai probabil, pe picior.

Bag un text oarecare către animal – tot nu pricepe, dar contează tonul duios – şi izbutesc să scot portvizitul lui Ţeastă. Făţos obiect! Am citit în nenumărate rânduri despre portmonee din piele de crocodil, dar n-am vizionat nici unul pe viu. De atins, nici vorbă! Dă bine de tot, miroase a aeroport personal (piscina a devenit comună, e demonetizată), valeţi cu veste în dungi (Liberty) şi zâne pe care numai dacă le visezi eşti un tip băftos: graţii heraldice şi stemă brodată pe chiloţi.

În teşchereaua de *country* superindustrializat, fără cincinale, duminici lucrătoare şi tone de oţel pe cap de locuitor, găsesc un paşaport albastru, băştinaş din Germania. Pe tip îl cheamă Ioan Condeescu şi s-a născut la Craiova, acum cincizeci şi opt de ani. Condeeştii ăştia au

avut bani mulţi odată, familie veche, boieri autentici! Se vede şi pe Ţeastă. O fi fost el hidos, dar nu-şi astupa cu Colgate resturile de mămăligă dintre dinţi, ai lui mâncau cu furculiţa de pe vremea cruciaţilor!

Răsfoiesc paginile paşaportului. Un bărbat voiajat. A practicat mult România, Italia, Elveţia. Mai găsesc bani de toate culorile, un carnet de conducere internaţional şi fotografia color a unui băieţaş de vreo 2-3 ani. Hopa! Ăsta ar putea fi copilul Wandei.

Un instantaneu luat într-un parc de distracţii. Puştiul e drăgălaş, emană prosperitatea caracteristică kinderilor din Occident. Când mă-sa-i dă o banană, nu suspină că de ce nu-i poate da două. Ca semnalmente, e blond cu ochi albaştri. Nu-i mare lucru, totuşi constituie o separaţie de alţi drăgălaşi. Din persoana care-l însoţeşte, se vede o mănuşă ieşită dintr-o mânecă de blană şi un picior elegant. Ar putea aparţine Wandei… Stai, stai, stai! Fotografia e făcută la Bucureşti. Pariez! Recunosc pe fundal turnul cu ceas al castelului de la *Orăşelul Copiilor*. Să nu-mi spuneţi că există mii de castele, cu mii de ceasuri, în mii de oraşe ale Mapamondului! Ăsta sărăcăciosul, unde ţipă butaforia ieftină, e al nostru. Şi fetiţa modestă, surprinsă în plan secund cu un deget în nas, ne e compatrioată.

Se poate deduce oare că Erwin Alexander Patrick este ascuns undeva, prin preajma Orăşelului? Hm, cam hazardat. Prezenţa lui aici se înscrie în firesc, doar nu era să-l ducă la *Tannhäuser*! O verificare în zonă se impune. La noi, blonzii cu ochi albaştri nu au frecvenţa din Vest şi nici prenumele copilului nu-i comun. Ar putea constitui o pistă.

Au sosit operativii. Le atrag în mod deosebit atenţia asupra picăturilor de sânge. Câinele latră dezlănţuit, nu lasă pe nimeni să se apropie de leşul lui Ţeastă. Îi găsim lesa, izbutim să i-o şi punem, dar asta nu-l face mai cooperant. Vreau să-l iau cu mine. Nu se lasă dus cu nici un chip. Îl las în grija băieţilor.

Conduc nervos. Cu Ţeastă s-a dus încă unul care cunoştea misterul peştilor… *A!* Iniţiala cuvântului pe care voia să-l articuleze Toto este A. Sunt sigur.

* * *

La sediu, prima persoană interesantă pe care o întâlnesc e Cătălin Voicu. Tocmai iese, însoţit de gardă, din biroul colonelului Pascu.

— Interesant, îi spun lui Bădoiu, ce texte o fi având şeful cu Sinuzită?!

Dacă n-aţi vizionat încă un Babuin furios, experienţa dumneavoastră de viaţă e incompletă. Limitată. Suficient să-i vezi kilul de vodcă stând drept lumânare şi necamuflat pe birou, ca să-ţi dai seama că nu-i mai pasă de nimic. Sosirea mea îl face totuşi fericit. Are ocazia să se lanseze într-un şuvoi nestăvilit de ocări, imprecaţii, evocări biblice, genetice, socio-geo-politice şi postelectorale, filipică de zile mari! Electoralele nu mă mai surprind. Azi, dacă vorbeşti despre un cutare *(Monsieur Monde*, în francofonă), persoană necunoscută interlocutorului, prima întrebare după „câţi ani are?“ şi „cum arată?“ este „cu cine a votat?!“ Opţiunea individualizează la fix, Roentgen.

— Măi Costică, îl iau cu frumosul, ca pe nebuni, nu-i păcat de ficaţii tăi? Înţeleg să ţi-i paradeşti cu vodcă, dacă tot le-ai pus gând rău, dar luptând cu împărăţiile!… O iau razna, glasul îmi creşte!… cu cele nedreptăţi, cu cele trădări, corupţie şi bizantinism, cu cele haznale…

— Şi aşa mai departe! mi-o retează. Vezi, asta mă oftică! Că-s prost. Mă apucă de revere, zici că vrea să mă omoare: în Pascu credeam, mă! înţelegi? Credeam ca în tata! Un tată normal, ca în povestioarele cu morală à la *Cuore* şi căcănăriile sentimentale ale lui Dickens! Nu de-alde tataia al meu, beat mort, cu ţigăncile pe sub masă!… Îmi zice

deunăzi, „mă Costică, un dor am şi eu! Să mă scol o dată treaz, să-i trag un chef pe cinste…“

— Îl înţeleg, săracul. A apucat?

— Poţi să-l întrebi. Are fieful la *Nae Mac-Mac*. Specialitatea casei raţa şi galbena de Vâlcea, program non stop… Dar Pascu, mă? Pascu? De ce-i trebuie ăstuia să se dea în stambă, taman la urmă? Fă-mă să înţeleg!

— Du-te dracului! Dacă tot părăseşti stabilimentul, ce-ţi mai pasă? Zi-i mai bine, care-i situaţia aici!

— Bundăştagul, băga-l-aş în mă-sa şi pe ăla că ne ţine pe aragaz, tot nu s-a manifestat. Ori a tras pe dreapta, la loc de tihnă, ambrozie şi verdeaţă, ori i se rupe de piţipoancă. Unu şi cu unu fac doi!

— Când îţi convine ţie. Să-ţi amintesc de câte ori mi-ai demonstrat că se poate şi altfel? Întâi, că apelul aşteptat din Germania la numărul Coanei Aurica a fost o simplă ipoteză de a mea…

— De oareşce bun simţ faţă de tâmpeniile pe care le emiţi în mod obişnuit.

— Galbena invidie îţi întunecă minţile. Al doilea, chiar dacă nu-i pasă de Nina, nu-i e la fel de perpendicular de propria situaţie. Tipii de calibrul şi mentalitatea lui preferă un glonţ decât să fie compromişi public.

— De ce dracu’ n-o fi crescând mentalitatea asta şi la noi? Ştiu câţiva la ale căror funeralii aş asista cu plăcere… A telefonat Ene. Vecinii confirmă că apartamentul Coanei Aurica e locuit. Se aud duşul şi closetul.

Emit ca de la înălţimea unei catedre:

— *Quod erat demonstrandum.*

— Fii bun şi înjură în valahă. A sunat Gabriela State.

— S-a întâmplat ceva?

— Vroia să ştie dacă am progresat în problema lui nepotu-său.

Îmi expun teoria legată de fotografia găsită la Ţeastă. O priveşte lung şi mormăie:

— S-ar putea să fie ceva… Dar îţi dai seama? Iar un batalion de policemeni care să investigheze mahalaua despre un băieţel aşa şi pe dincolo!

— Cu oleacă de imaginaţie, se poate reduce din efort. Cercetările trebuie orientate în două direcţii: scuarurile din cartier, unde sunt scoşi copiii la joacă şi tabelele cu plata întreţinerii.

— De ce nu cărţile de imobil?

Îl privesc surprins de naivitatea întrebării:

— Tu doar munceşti, nu mai gândeşti? Copilul trăieşte în clandestinitate. Când îl ascunzi, nu-l declari şi te înţelegi într-un fel cu administratorul. Întreţinerea însă trebuie s-o plăteşti, altfel încep vecinii să ragă. Aşa, puţin le pasă de identitatea unui ţânc aflat în îngrijirea gazdelor.

— Mda, rămân la ideea că ai schimbat biberonul cu cinzeaca. Apropo de biberon, te-a căutat amicul tău, Mister Cinema.

— Dorinel? Ce naiba vrea?

— Întâi – citez – ca să-ţi dea bună-ziua şi ce mai faci. Al doilea, că tot n-a plătit telefonul bunică-sii, ia un taxi şi vine până aici. Vrea să vorbească cu tine. Personal.

— E nebun.

Babuinul rânjeşte:

— Spune-mi un singur ins din imediata ta apropiere normal. Mă refer la cei pe care-i simpatizezi.

— Bănuiesc că tu eşti singurul.

— Vezi să nu uiţi ce-ai spus.

Telefonul. Ofiţerul de serviciu. Babuinul îşi ridică sprâncenele interogativ. Răspund scurt:

— A şi ajuns.

Se înclină, conform celor şapte plus patru ani de acasă, două echere la rând. Cu manierele lui, ăsta face faţă şi la Curtea lui Juan Carlos. De gât, oblic, ca o geantă de poştaş îi atârnă un binoclu de câmp. Îl iau în primire:

— Ce-i, mă, cu tine? Cu ce mai plăteşti telefonul? şi duc reflex mâna la buzunar, să decontez.

Dorinel dă din cap, se opune energic:

— Nu… vă rog… lăsaţi! Penalizările nu-s cine ştie ce şi p-ormă, tata nu are timp să mă ia duminică… O să-mi dea bani. Aşa face când… Îl înţeleg şi pe el.

— Ce spui, dom’le! se minunează Bădoiu, gândindu-se probabil la ale lui, chiar îl înţelegi?

Dorinel clipeşte peste ochelari şi decretează:

— E trufanda.

— Cine, mă?!

— Nevasta lui tata, asta nouă. „Tânără şi apetisantă.“ Aşa spune bunica şi o să înţeleg mai târziu. Dar eu înţeleg de pe acuma. Şi pe mama o înţeleg. S-a însurat tot cu o trufanda. Seamănă cu Don Johnson pe care l-a lăsat Melanie Griffith.

Ridic mâinile spre tavan:

— M-ai omorât cu filmele! Spune de ce m-ai căutat.

Se pipăie după ureche, verificându-şi cocoloşul de gumă şi declară răspicat:

— Ştiu unde e Robert Redford.

Babuinul şi cu mine cădem pe spate.

Bădoiu îl scutură de umeri. S-ar vrea un gest de tandreţe, dar băiatul trebuie să-şi îndrepte ochelarii.

— Mă, tu ştii ce vorbeşti?

Şi eu sunt surprins. Aş fi pariat c-a sărit de mult graniţa.

— L-am văzut cu binoclul, şi zgâlţâie cutia de piele care-i atârnă de gât.

— De unde ai scula?

În ochii şi în vocea lui Dorinel se aprinde torţă orgoliul de clan, *l’esprit de famille*:

— A fost a lu’ bunicul, bărbatul lu’ bunica. Asta cu care stau. Bunicul meu a fost medic colonel în Armata Regală a Majestăţii Sale Regele Mihai I, a luptat şi la Stalingrad, dacă vreţi să ştiţi!

Majusculele vibrează în glas. Uite unul pe care nu mai trebuie să-l întrebi cu cine a votat. El şi încă vreo trei duzine – familia.

Pe scurt, după ce l-au flituit băieţii din perimetru, Dorinel n-a demobilizat. Şi-a amintit că există o terasă chiar vizavi de imobilul cu pricina şi un binoclu în şifonierul bunică-sii. Prudent, şi-a băgat în traistă un corn, doi pumni de bomboane şi o sticlă de coca şi s-a pus pe pândit.

— Chiar acolo de unde a tras Richard Gere, ne explică, se vede cel mai bine.

— Mă! exclamă sincer Babuinul, ai stofă! Să te faci poliţist.

Dorinel consideră chestiunea cu toată seriozitatea şi clatină din cap:

— Nu, că trăiesc doar din salariu. Eu mă fac om de afaceri, ca tata.

— Bravo, eşti băiat deştept, să-ţi ajute Dumnezeu!

Băieţelul se înclină:

— Mulţumesc, şi dumneavoastră la fel!

— Chestia e că trebuie să mai dai pe la şcoală.

Aspectul nu i-a scăpat:

— Ştiu, dar nu e cazul să exagerez. Anul ăsta ies cu premiul III. Nu merită să trag la materii de care nu voi avea nevoie în viaţă. Aşa spune şi tata.

— Dacă v-aţi pus de acord, e în regulă. Când l-ai văzut pe Robert Redford?

Îşi răsuceşte braţul stâng. Mai sus de curea, după obicei, şi-a notat ora cu carioca neagră. Şase fără zece, aproximativ cu trei sferturi de oră în urmă.

— Cum ai putut să-l vezi? Obloanele sunt coborâte.

Dorinel mă priveşte derutat:

— Nu sunt obloane, sunt draperii. Le-a dat un pic la o parte şi s-a uitat pe stradă.

— Dorinele, eu ştiu precis că există obloane acolo, insistă Bădoiu.

— Doar la camera de zi, intervin. De ce o fi lăsat dormitorul fără, naiba ştie.

— Dacă vă spun, Cap Bob, l-am văzut bine. Eu nu sunt miop şi…

— Ştiu, dragule, stai în banca a cincea.

— Nu asta… binoclul e foarte puternic.

— Te cred. A stat mult la geam?

— Cam zece secunde.

Babuinul scoate binoclul din cutia de piele maron, căptuşită cu pluş verde şi se apropie de fereastră. Exclamă admirativ:

— Uite, domnule, sculă de acum şaizeci de ani! Te întrebi cum au pierdut nemţii războiul!

Dorinel îşi saltă ochelarii pe nas, cu gestul devenit tic:

— Vă spun eu… Dacă nu intrau americanii în război, Hitler ne mânca fripţi că aştepta Fau 1 şi Fau 2, rachetele alea ştiţi… Atunci a înţeles bunicul ce spunea Shakespeare!

Încep să râd, Babuinul se miră sincer:

— Ete’ la ăsta micu’ ce dă din el! Ce zicea Shakespeare, mă?

— „Fereşte-mă, Doamne, de blestemul rugii împlinite“, rosteşte Dorinel răspicat, atent la fiecare silabă. Bunicul nu înţelegea deloc şi a înţeles atunci, adică când s-a terminat războiul şi au câştigat aliaţii, cum se rugau ei. Adică ruşii…

Uite ce va să zică o interpretare corectă a clasicilor, dar zbârnâie telefonul. E şapte seara. La ora asta, vin de regulă doar veşti proaste. Nu mă înşel. În pădurea Tunari, a fost găsit cadavrul unei femei necunoscute.

* * *

Opt crime, fără a mai pune la socoteală tentativa de asasinare a lui Toto. A opta e asta, femeia necunoscută din pădurea Tunari. Cum se întâmplă adesea, câţiva copii care căutau ciuperci au dat peste ea: îngropată grăbit, la mică adâncime, camuflaj clasic de vreascuri, recuzită de pădure. După cum arată, zace acolo de circa o săptămână. A fost împuşcată în ceafă, exact ca Wanda şi celelalte trei victime dinaintea ei. Este elementul esenţial care mă determină să

fac corelaţii cu dosarul prostituatelor; aceeaşi modalitate de crimă, având acelaşi autor – răposatul Richard Gere, killerul bandei.

Femeia a intrat în putrefacţie, dar caracteristicile generale se mai pot desluşi. Cincizeci, cincizeci şi cinci de ani, statură mijlocie, greutate medie. A aparţinut clasei mijlocii. Îmbrăcăminte ternă dar de calitate, încălţăminte fină şi comodă. Nici un document asupra ei. Cum nu pare să fi fost genul care să umble cu buletinul şi banii într-o pungă de plastic şi batista la îndemână, în sân, presupun că poşeta a fost aruncată. Mâinile sunt îngrijite, lăcuite cu mediocrul, mic burghezul roz. Sunt primele constatări. Operativii rămân să depisteze eventuale urme. Iluzorii în pădure, după o săptămână în care a şi plouat.

Mă întorc cu Babuinul la sediu. E zece seara, nu s-au primit veşti. Mă informez: în ultimele cincisprezece zile, nu a fost semnalată nici o dispariţie cu datele care ne interesează. Din nou, nu ne rămâne decât expectativa.

— Oricum, evenimentele se precipită. Nu mă aştept la vreun *happy end*, dar cel puţin scăpăm de tempoul ăsta infernal. Numai azi, două cadavre, Ţeastă şi nefericita din pădure. Ce mama dracului, îi luăm pe yankei?

Lui Bădoiu i se aud plombele de la măsele:

— Dacă Pascu ar fi fost omul pe care-l credeam, altfel stăteau lucrurile acum. Realizezi ce avans aveam dacă dispuneam de declaraţiile fraţilor Suliţă?

— Asta-i situaţia, chestia-i ce facem acum? Ne mai ducem acasă, ori ba?

Bădoiu stoarce ultimele picături din sticlă:

— Eu zic ba! Apelul din Germania poate interveni în orice moment şi exact în momentul ăla, trebuie acţionat. Indiferent de conţinutul convorbirii, nu poţi şti ce au de gând cu Nina.

Are dreptate. Ideea nu-mi surâde defel. Cad pe mine de oboseală, nu-mi place să mă îmbrac două zile la rând cu aceleaşi haine, ştiu ce înseamnă un somn împărţit cu

Babuinul. Sforăie ca un pachiderm gripat. În cel mai fericit caz, îţi închipui că dincolo de ferestre, o arie de nebulozitate, de origine anticiclonică s-a deplasat rapid spre sudul continentului, determinând modificări importante pe harta sinoptică a câmpului baric: furtună de gradul 2.

Ridic obosit din umeri, în sensul de n-am încotro, şi formez numărul spitalului. Vorbesc cu mama. Toto e staţionar din toate punctele de vedere şi din câte a înţeles ea, noaptea asta-i decisivă. De la sine înţeles, că nu-l va lăsa singur. Înainte de a închide, adaugă:

— M-auzi, Bobiţă?… Tare aş vrea să mă văd peste un an.

Din nou, telefonul. Glasul care scrâşneşte ca un fierăstrău e inconfundabil. Şi expresia pe care o capăt e inconfundabilă, pentru că Babuinul se interesează alarmat:

— KGB-ul?

Îi fac semn să tacă dracului din gură. E bunică-mea, coana Marcela. Capsată ca totdeauna. Şi la obiect. Nu se încurcă cu *how do you do*.

— Te-am căutat toată ziua, ţi-am lăsat şi mesaj la căcatul ăla de robot!

— N-am trecut azi pe-acasă. Ce s-a întâmplat?

— Unde-i mă-ta?…

Bădoiu a ridicat celălalt receptor şi se distrează a-ntâia.

— …o sun de alaltăieri şi nu răspunde.

— Poate că n-are chef. Trăim într-o ţară liberă.

— Măgarule! Nu-ţi permit să vorbeşti cu mine la hai sictir!

— Atunci, închide telefonul. Ce treabă ai cu mama?

— Unde e?

Mă cuprinde brusc o dispoziţie sardonică:

— În voiaj de nuntă. Luna de miere. O petrece la Veneţia.

Pauză. Dincolo, bătrâna se sufocă, îi aud tensiunea, îi savurez consternarea:

— A un’şpea oară?!… E caz de internare, trebuie pusă sub interdicţia familiei!

— În fond, ce-ţi pasă? Ţi-a cerut ceva? De la şaişpe ani, nu ţi-a mai cerut nimic! Te doare că se plimbă la Veneţia cu gondola, în loc să-şi ardă degetele la aragaz şi cu detergenţi, pentru „unica“ pereche de izmene din viaţa ei?

— Ascultă, piticule, când ţi-oi arde doi pumni…

— Spargi telefonul. În definitiv, ce vrei?

— Să n-o mai caute golanii la mine, răcneşte, nici la telefon, nici altminteri!

Trânteşte receptorul. Bănuiesc că-i ferfeniţă. Bădoiu nu mai râde şi mă priveşte neliniştit.

— Ce părere ai?

— Ăia îşi închipuie că ştie sau are ceva de la Toto. O caută.

— E în siguranţă?

— E avertizată.

Ora douăzeci şi trei. Stau cu Babuinul la pizza şi bere. I-a intrat fum în ochi şi clipeşte des:

— Mă, voi sunteţi cam ţicniţi în familie.

— Voi nu, aşa-i?

— Nu, tăticu’! Noi suntem beţivi, nu plecaţi cu colindu’! Pe noi ne ia şpriţul, pe voi vă ia apa. Apă chioară, asta-i grav!

Ţâşnesc dintr-o dată de pe scaun şi-l apuc de urechi. Îl zgâlţâi isteric, cu aerul că nu mă pot opri.

— APA!!!… Asta era!

— Ha?!

— A… A… Apa… sau… Acvariu. Asta a vrut să spună Toto.

Deşi am luat de vreo pai’şpe ori hotărârea „gata, ne ajunge pe ziua de azi, să încercăm măcar să aţipim“, suntem prea surescitaţi ca să nu comentăm.

— Precis or să dea gaură la maică-ta acasă, mormăie Bădoiu tocmai când credeam că a adormit.

— Au şi făcut-o, de vreme ce au căutat-o la bătrână. Au încercat întâi la mama, au rămas mofluzi…

— De unde ştii?

— Ca să intre în apartament, trebuie să arunce jumătate de cartier în aer. I-a instalat Toto nişte fiţe de maximă eficienţă.

Babuinul sare într-un cot:

— Înseamnă că marfa, mama ei de marfă care-o fi, se află în apartamentul din Kogălniceanu.

— Poate. Ceva, undeva există de vreme ce ăştia caută… Vrei să mă laşi să dorm?

— Minţi, nu dormi. Mintea-ţi face tic-tac, apă-acvariu, apă-acvariu.

— Şi ce vrei, să ticăim împreună?

— De ce nu? şi o ţine înainte. Apa-i apă. Dacă avea ceva special, mureau insectele alea exotice. Rămân acvariile. Mă gândesc la ramele metalice, eventual la un fund dublu…

— Ce simplu! Şi de unde iei acvariile?… Degeaba, suntem pe lângă truc, adulmecăm dar nu l-am dibuit încă. Multe, oftez, foarte multe necunoscute…

— Să nu exagerăm, şi aprinde încă o ţigară, deşi se jurase că precedenta-i ultima.

Mă ridic în capul oaselor enervat:

— Vrei să ţi le înşir? Ce-i cu aiureala aia de film turistic din caseta Wandei?… Ce mizā reprezintă copilul? Ce ştiu Suliţă şi frate-său, iar noi, contribuabilii, opinia publică nu trebuie să ştim, şi nu vom şti niciodată? Care-s implicaţiile politice, vezi soţul Ninei? Ce rol au avut prostituatele?… Şi toate aveau peşti exotici, mama lor de peşti!

Am uitat unde sunt şi mă dezlănţui ca în târla lui tataia. Babuinul apelează la rezerva de vodcă pe care o păstrează pentru stare de necesitate în safe.

— Ai o obsesie, neică, restul sunt vaxuri. E suficient să găsim soluţia la o singură problemă, pentru ca celelalte să se dezlege de la sine.

Mai ia o înghiţitură şi se duce la toaletă. Îmi scot maioul şi fac un „duş“ până la brâu. Bag şi capul sub robinet. Bună idee! Simt concret o sută de degete răcoroase cuprinzându-mi creierii încinşi. Sfârâie sub contact ca un fier de călcat încălzit la roşu. Fier din ăla cu jăratic şi cocoş, cum mai foloseşte bunică-mea.

Babuinul se întoarce şi se repede la sticlă. E vesel nevoie mare, îşi umple o cană ochi. Fac ochii mari:

— Chiar că ai luat-o razna! Dă-o dracului, e al treilea litru pe care-l începi, başca berea şi ce-oi mai fi înghiţit pe traseu. Ala nu mai e ficat, e cramă!

— Hai să-ţi spun o chestie, Tarzane! Nici Pascu n-a suflat în lampă.

Îl privesc surprins:

— E în sediu?

— Îhî, am văzut lumină sub uşă şi l-am auzit vorbind la telefon.

— Interesant…

— Prea interesant! Ţine minte că ăsta pregăteşte o figură măreaţă!

Sar în picioare şi încep să mă îmbrac.

— Ce vrei să faci?

— Să stau de vorbă cu Sinuzită. Chiar acum.

— E trecut de miezul nopţii, zăpăcitule!

— Ei şi? N-are decât să invoce Constituţia.

Chem garda şi dispun să fie adus din arest deţinutul Cătălin Voicu.

Capitolul VI

SÂMBĂTĂ

Pentru că am intrat în ziua de sâmbătă. E ora zero cincizeci şi cinci. Babuinul, în colţul de lângă fereastră, mă asistă. Vrea să ştie ce urmăresc şi oricum încă nu l-am văzut culcându-se până nu vede fundul sticlei.

— Fără pumni, îl avertizez.

Uite-l pe Sinuzită, proaspăt ca o viorea! În blugi şi tricou alb. Pe piept, cu litere negre, înscrise confesiuni – după părerea mea – prea intime: *No job! No money! No fuck! No problems!* Salută degajat, se simte la îndemână. Zici că-i venit la o parolă şi un biliard cu găşcarii. Îşi freacă ostentativ obrazul:

— Mă scuzaţi că nu m-am ras.

Îl măsor curios. Pierdut cu firea n-a fost niciodată, dar acum are ceva în plus. O siguranţă, o linişte, un „totul se rezolvă“. Aş da mult să ştiu ce a discutat cu Pascu.

— Fără mişto, Voicule.

— Nu-mi permit, Cap Bob.

— Bine faci. Revin asupra episodului consumat la Costanţa. Să începem cu momentul de pe plajă. Cum arăta „marfa“? Mă refer la ambalaj.

— Sălaşul peştilor era introdus într-o lădiţă specială, ajustată perfect. O reţea de cureluşe cu mâner asigura transportul. Jucărie la comandă, mână de meşter. Ca să scoţi acvariul, ambalajul trebuia tăiat.

— Bănuiesc că ai încercat.

— Absolut, râde parşiv, primul lucru pe care l-am făcut la hotel. Mi-am dat seama că nu ţine, fără să las urme.

— Cam ce credeai că poţi găsi?

Ridică din umeri şi mă întreabă prin semne dacă poate să aprindă o ţigară. Babuinul umple un pahar cu vodcă şi i-l pune în faţă. Îl privim amândoi uluiţi. Mă bate gândul că are un sifilis vechi, netratat. Îl distrează grozav ideea să „reveioneze“ cu un şuţ, chiar în biroul şerifului. Picant al naibii, exact pe gustul lui. Doar contravine oricăror norme de conduită profesională! Ne explică scurt:

— Pentru atmosferă. Continuaţi, vă rog.

Voicu îmi caută ochii. Îi dau avizul, nu pot mina autoritatea Babuinului. Flăcăul mulţumeşte, închină, ia o înghiţitură ţeapănă cu plăcere de ocnaş. I se adresează lui Bădoiu:

— N-am să te uit, şefule!

Babuinul se hlizeşte duios:

— Pe unde trec, las numai amintiri frumoase.

— Scuză-mă, mă oţărăsc, pot să-mi văd în sfârşit de treabă?… Zi-i Voicule, la ce te gândeai?

— Ce să spun, Cap Bob! Brambureala asta cu peştii trebuie să aibe un clenci. Ce poa’ să’nghită o gânganie atâtica?! Doar ceva mic şi foarte scump. Ori drog simandicos în stare pură, din cinci grame scoţi un kil, ori microfilme, ori nestemate. Altceva nu văd… Stăteam acolo, la hotel, şi-mi tremura mâna pe briceag. Tare aş mai fi haşurat măcar unul din ei!

— Nu te-ai gândit că însuşi acvariul ar fi putut ascunde ceva?

— Nici o secundă. Sunt convins că trucul e legat de peşti. Aceeaşi rasă totdeauna. Negri şi roşii. Mi-am închipuit că or avea un pântece mai încăpător.

Da, îmi zic, a căzut în aceeaşi cursă ca şi noi… O idee şoc mă pocneşte ca o cărămidă picată din senin. Mă zdruncină. Dacă peştii sunt doar element de diversiune, iar adevăratul

„explozibil“ se strecoară clandestin împreună cu peştii dar nu *în*, ci *alături* de ei?

Ipoteza mă cucereşte şi arunc undiţa:

— Ai făcut pe cărăuşul de trei ori. Ai dus exotici Wandei, lui Negulescu şi lui Toto… Fii atent! N-ai mai dus şi altceva? N-a existat vreun obiect – plic, pacheţel, mesaj, buchet de flori, indiferent ce – care să însoţească peştii?

Aud paharul Babuinului depus pe birou. Dacă l-a lăsat din mână, înseamnă că a devenit atent. Foarte atent. Voicu dă afirmativ din cap:

— O singură dată. Le-am dus Wandei şi lui Negulescu peştii în aceeaşi zi. Întâi, ei. La plecare, mi-a dat o servietă şmecheroasă, din aia cu cifru, să i-o duc negreşit şi neîntârziat lui Negulescu, la Club. A socotit pe ceas cât fac până la el, şi a telefonat la fix să-i confirme ăla primirea.

Aud măselele Babuinului pârâind:

— Iar Suliţă, mama lui! De ce n-ai pomenit nimic de servietă până acum?

— Iertaţi-mă, nu a venit vorba. Domnului colonel Pascu i-am spus, poate să vă confirme. Chiar astă seară, credeam că ştiţi…

Aşa ar fi fost normal, numai că de data asta, Pascu ţine toţi aşii pentru el. Mă bucur însă, că străbat aceeaşi uliţă. Un pas sau doi în urma lui, dar m-am avântat pe pista valabilă. Pascu este un profesionist de excepţie, rateurile înregistrate de el intră într-o tabacheră… Bref, i-a trecut şi lui prin minte că exoticii ar putea fi o cacealma, hârtia de prins muşte.

— Cam ce ar fi putut conţine servieta?

Sinuzită deschide braţele. Nu vrea să mă îmbrăţişeze, pictează gestic neputinţa.

— Cap Bob, n-am faruri cu Laser! De unde naiba să ştiu?! În principiu, orice. Droguri, valută, filatelie, gheaţă{94}, măseaua de minte a lui Ceauşescu, tot ce poftiţi!

— Servieta i-ai predat-o personal lui Negulescu?

— Asta era dispoziţia categorică. De frică să nu se întâmple ceva, o ţineam cu amândouă mâinile. Acvariul l-a cărat portarul… Inutil să vă mai spun că mă aşteptau ca pe Messia.

— *Aşteptau?* Nu era singur?

— Cu Suliţă, suflă Bădoiu, pun pariu.

Voicu întoarce capul:

— Poftim?… Nu ştiu cine era tipul, nu l-am văzut. I-am predat servieta lui Negulescu şi mi-a spus să-l aştept. A intrat în camera lui şi a închis uşa. Am prins totuşi două minireplici, ca să le zic aşa… „S-a făcut!“ Celălalt a exclamat: „Slavă Domnului, ia să văd…“ Bănuiesc că au deschis servieta.

— Păcat.

— De, Cap Bob, am încercat să trag cu urechea, dar nici cu ea lipită de uşă nu puteam să stau. Sunt oameni care lucrează dur şi au arătătorul nervos. Când ai de a face cu de alde ăştia, să nu-ţi lipsească grâul şi nuca din cămară… Un singur cuvânt am mai agăţat, sunt sigur că nu mă înşel: *Capulzanul* care aşa şi pe dincolo… n-am mai priceput. Pe urmă, a ieşit Negulescu afară. Părea mulţumit peste poate.

Brusc, încăperea începe să vibreze de parcă pe stradă ar trece un cârd de Pantzere. Nu-i decât Babuinul care a sărit cu efect de pe scaun. Se repede la Voicu şi-l sărută lipicios pe frunte. Ăsta, dacă n-ar fi în biroul Poliţiei, şi-ar scoate batista şi s-ar şterge, frecând conştiincios.

— Să trăieşti, neamule, o să-ţi aduc Milka şi ţigări la vorbitor! Mai ia o vodcă pe chestia asta!

Îi toarnă generos. Sinuzită îşi închipuie că-i beat mort. Aşi! De trei ori! În următoarele secunde, asist la un înduioşător rămas bun. Un urs îmbrăţişând un butoi cu miere n-ar putea avea o expresie mai afectuoasă decât cea a Babuinului.

Imaginaţi-vă un tramvai sărind într-un picior! Ăsta-i amicul Bădoiu acum. Exultă, e ferice, duşumeaua duduie.

Dedesubt, sunt birouri. Ce-or fi gândind ofiţerii de serviciu? Încerc să-l temperez:

— Măi Dilimache, o să creadă portarul c-a venit peste noi tovarăşul Jirinovski!

— Aut, prefer Planul Marshall!… Măi, Tarzane, tu pricepi?

— Nu, explică-mi tu.

— Acum ştim ce rumbă dansăm! CAPULZAN! Recte, falsificator de bani. Ăsta era pontul!

Tresar înţepat în fund. Are dreptate. În realitate, ne-am obişnuit într-atâta cu vocabularul de gang, că am început să pierdem nuanţele. În argoul infracţional, capulzan mai înseamnă şi om fals, ipocrit, şmecher uns cu toate alifiile. Aşa îl tradusesem eu.

— E o ipoteză.

— Nu, Boabe, am tras cartea bună. Acum îmi explic brambureala asta de derbedei, curve, complici, killeri şi intermediari. E reţeaua de desfacere a banilor falşi.

— Hm, prea vastă distribuţie pentru ca secretul operaţiunii să fie asigurat.

Îmi dă cu tifla, îi place prea mult teoria ca s-o abandoneze:

— Nu toţi sunt aşa deştepţi ca tine.

— Asta-i garagaţă, nu argument.

— Spune-i cum vrei, dar în principiu am găsit eticheta: punerea de monedă falsă în circulaţie pe piaţa românească.

— Cum de nu ţipă băncile?

— Nu le-au intrat încă în vistierie bani măsluiţi.

Încremenesc. Altă idee explozivă! M-arunc din nou pe urechile Babuinului. De data asta, reuşeşte să mă fenteze. Smulge din cuier vestonul meu, îi desparte mânecile după care mi-l aruncă în cap:

— Trage de astea, ce ai cu mine?!

— Băi Costică, dacă e p-a noastră, asistăm la cea mai formidabilă cacealma pusă la cale împotriva Puterii!!!

— O iei razna.

— Fii atent! Opoziţia dă brânci spre alegeri anticipate. Ţii minte poanta lui Sinuzită? Că prin Nina s-ar încerca discreditarea lui Bundestag, important susţinător al ţărăniştilor?

Mică pauză până se dezmeticeşte şi începe să ragă.

— Evrika!!! Văd scenariul! Primo tempo – îl bagă în găleată pe neamţ. Secundo – la momentul oportun, trag o grindină de bani falşi pe piaţă şi încep să urle fanfarele că-i opera rechinilor imperialişti care – cu asentimentul Puterii – vor să ne dinamiteze economia naţională! Să ne ducă la dezastru! Să ne oblige „să ne vindem ţara“!... Conlucrează toţi acilea, CIA, Mosadul, ungurii şi bineînţeles, Regele Minai!... Ai auzit ultima teorie?

— Nu.

— Cică Occidentul încearcă să restaureze regalitatea în Sud-Estul Europei pentru a ne domina total şi absolut! Iar PNŢCD-ul, prin excelenţă promonarhist, de dragul stemei cu lei, e de acord să-şi torpileze propria monedă!

— În consecinţă, preiau ideea, manevraţi – strămbinarii{95} se înghesuie la urne şi votează după cum i-au intoxicat talentaţii toboşari ai axei bolşevice şi frigiderul gol! PUTEREA trebuie să se întoarcă STÂNGII, patrioată şi naţionalistă!

— Absolut! Aşa se explică şi faptul că banii falşi n-au ajuns la bănci. Nu sunt încă puşi pe piaţă, ci doar depozitaţi în aşteptarea gongului... Băi, Herculache, ce deştepţi suntem noi!

— Prea deştepţi, comentează un al treilea glas din încăpere, şi în locul vostru, n-aş lăsa să se observe.

N-am auzit uşa. Colonelul Pascu o închide în urma lui. Ticăit, ferind zgomotul. Pare obosit peste nota cotidiană. Doar în cămaşă, cravata lărgită spânzură aiurea, ca o limbă de câine năduşit. Vede sticla de vodcă:

— Turnaţi-mi şi mie din chestia asta.

Bădoiu se precipită ca totdeauna când e vorba de încurajarea unui viciu. Un pahar, plin ochi cu alcool, se

iveşte instantaneu în faţa colonelului. S-a aşezat la biroul lui Bădoiu, cu bărbia rezemată în pumni:

— Dă-mi şi o ţigară.

Aha, s-a dus dracului programul antitabagic! Schiţează un cin-cin şi rade tot paharul. Într-un singur timp. Babuinul a căzut în extaz. După cât de catifelat îl priveşte, i-a iertat „căcănăria“.

Pascu declară brusc:

— Ştiu că m-aţi înjurat din cauza lui Demetru. „Uite şi la Nea Izmană ăsta cum se c… în sus, taman acum, când să iasă la pensie…“ Cam aşa ceva, nu? Nu vă jenaţi, şi eu aş fi gândit la fel. Probabil, mai dur. La vârsta voastră, eram naiv rău. Fanatic! Credeam în Justiţie, socoteam că nici nu am altă raţiune de a exista… „Forţa creează dreptul“, uite o chestie care mă scotea din minţi! N-o diger nici azi, dar o înghit. M-am resemnat… Ce vă spuneam eu deunăzi? Adevărul umblă cu capul spart pretutindeni. Adevărul ăla din şcoala primară sau din poala bunicii, când oricum ar suci-o lupul, până la urmă, tot o încasează… Mai pune aici, Bădoiule! şi întinde paharul gol.

Îl urmărim impresionaţi. Nimic nou în ce spune, locuri comune, „mâhniciuni“ de ore târzii, cu scrumiere pline şi pădure de sticle goale lângă piciorul mesei. La Pascu simţi însă, că n-o să-i treacă mâine dimineaţă, la o cafea tare şi amară, o dată cu mahmureala. Cu tristeţea asta trăieşte, concubinează; de ani mulţi şi lungi, şi tot aşa, până la urmă.

— Adevărul e unul singur, băieţi! Al celui puternic. Aşa-i pretutindeni, şi a fost dintotdeauna. Dacă sunteţi în stare să suportaţi ideea, continuaţi. Dacă nu, schimbaţi itinerarul, până să ajungeţi pe ulei. Oameni ca mine n-au ce căuta în meseria asta. Bine nu pot face, sunt prea mici, în schimb poartă pe umeri povara întregului rău de pe lume. Dacă eram deştept, dar cine dracu’ e deştept până la colesterol?!… Iar după aia, prea târziu! Franţujii zic bine… Ăia, în general, zic bine, dar fac prost. „Dacă tinereţea ar şti, dacă bătrâneţea ar putea…“

— Ce aţi fi făcut? întreabă Bădoiu în şoaptă.

Colonelul îşi ridică privirea gălbuie. N-a auzit bine:

— Ce m-aş fi făcut? Popicar. Campion la popice.

Îmi vine să râd. Mă opreşte expresia colonelului.

— Puteţi să râdeţi, nu mă supăr. În ruptul capului n-aş fi ales Poliţia. Nici măcar şef de post la Dridu, că şi ăla primeşte telefoane de la tov. Prim… zi-i acum, Prefect, sau şeful filialei partidului de guvernământ, sau alt mahăr. La popice nu se bagă Executivul.

Bădoiu îi întinde din nou pachetul de ţigări:

— Chiar aşa „beton armat“ e Suliţă?

Pascu dă obosit din cap:

— Este şi capătul ghemului duce sus, sus de tot, aţi intuit bine. Aţi ghicit şi substratul operaţiunii, preconizată cu bătaie lungă… La asta nu se aştepta Demetru, credea că o să vă împotmoliţi.

— Ce se va întâmpla cu el?

Dă din umeri:

— Nu-i greu de presupus. Azi, mâine o virează din ţară. Pentru un timp, până se uită afacerea. Şi la noi, se uită totul şi foarte repede. Normal. Scandalul de mâine îl întrece pe cel de azi, va părea minor faţă de cel de poimâine, bagatelă comparat cu ăl de săptămâna viitoare. După o vreme, o să reapară mare om de afaceri cu firmă personală şi copiii „computerizaţi“ la Harvard.

De indignare, îmi tremură mâinile, vocea sună alterat:

— Şi noi ce facem, domnule colonel? Închidem dosarul?

— Aşi! râde, un râs urât: Închidem ochii.

— Cum se poate?! Avem opt morţi, în afară de ai noştri care au picat în circul de la Bellu! Chiar nu putem face nimic? Chiar nu există nici un fel de JUSTIŢIE? Cum rămâne cu separaţia puterilor în stat?

— …cu Constituţia, cu ONG-urile, Parlamentul European, cu ONU, cu drepturile omului, cu lăbarii de la Strasbourg, cu „Înger, îngeraşul meu… şi mă’nvaţă să fac bine“! mă îngână cu glas umflat Bădoiu. Hai că eşti prost, făcut

grămadă! Cel puţin în privinţa ta – şi se uită cu tristeţe la sticla goală – Suliţă nu s-a înşelat.

Mă enervează în aşa hal, că uit de mine, uit că mă aflu în prezenţa superiorului. Dar şi el şi-a scos epoleţii, din clipa când a intrat în biroul nostru. Încerc să mă răzbun pe Babuin:

— Pe chestia asta, am terminat cu prietenia. Am un coniac de rezervă, un NA-PO-LE-ON, îl ţineam de ziua ta, dar poţi să-i spui adio!

Bădoiu sare ca o panteră:

— Unde? Aici? Boabe, tăticule, îmi cer scuze! Iartă-mă, suflete, n-am gândit o singură silabă, ştii ce părere bună am eu despre tine… Pe unde mă duc, te dau de exemplu!… Unde ziceai că ţii clondirul ăla?

Pascu râde cu buzele strânse. Nu că n-ar avea dinţi, dar s-a dezobişnuit să râdă. Uite aşa, nu mai ştie să râdă.

— Ce copii sunteţi!…

Îmi trag scaunul mai aproape de el:

— Domnule colonel, dacă afacerea se muşamalizează, chiar şi acum, când Convenţia a câştigat alegerile, eu plec din Poliţie. Sunt unul dintre proştii, vorba lui Bădoiu…

— Mi-am cerut scuze.

— …care nu pot face nimic fără credinţă. În consecinţă, nu am nimic de pierdut. Vreau să merg până la capăt. Ce risc?

Mă priveşte atent:

— Cariera, în orice caz. Posibil sănătatea, poate viaţa. Uitaţi mereu un element esenţial: democraţii au câştigat alegerile, dar nu… SINGURI!

— Sunt dispus să risc.

Şi pentru că sunt în criză de sinceritate, obosit şi după câteva înghiţituri de alcool, adaug:

— De la zece ani trăiesc complexul staturii. De minus de centimetri.

— Eu de plus la pantofi, chiţăie Babuinul. Una din neveste susţinea că nu încape în pat din cauza ciorapilor

mei. Ştiţi, era pe vremea lui Ceauşescu, când de frig, dormeai încălţat…

— Zi-i mai degrabă că nu descoperiseşi tu săpunul.

— M-ai jignit! ţipă Babuinul, suntem chit! Dă sticla aia, nu mă pune să fac percheziţie!

Colonelul ridică o mână cerând linişte:

— Ce-ai vrut să spui?

— Că mi-ajunge complexul de „un metru şi un pic“. Nu vreau să mai trăiesc şi altele. Vreau să mă simt bine cu mine. Merg până la capăt, indiferent de consecinţe.

Babuinul ridică două degete:

— Sunt pe aceeaşi lungime de undă.

Colonelul respiră adânc, surâde, are o mişcare a mâinii „asta-i situaţia!“:

— Rămân cu voi în echipă… Staţi aşa! Mă simt obligat să vă atrag atenţia că eu nu am nimic de pierdut. Pentru mine, e ca un soi de testament. Un testament pentru proşti. Voi sunteţi cei care riscaţi cu adevărat. Vă poate costa mult mai mult decât cariera, gândiţi-vă bine!

— Ne-am gândit! exclamă Bădoiu teatral. *En garde*, Suliţă et comp., sunt un mare muşchetar!

Scot sticla de coniac pe care o ţin ascunsă de o lună, chiar în biroul lui Bădoiu. Acolo, unde nu ar fi căutat niciodată. I-o întind. După ce-i sigur că-i aparţine, dă din cap cu tristeţe:

— Am bănuit totdeauna că eşti un pervers.

O gigantică manipulare a opiniei publice în vederea alegerilor anticipate constituie miza, ţinta, substratul, raţiunea – oricum ai vrea să-i spui – întregii afaceri. Multe cacealmale se pun la cale împotriva Puterii, minată de discordii şi şantaje intestine, dar asta e cea mai gogonată. Când Pascu, coborând instinctiv glasul, ne suflă cine e Marele Păpuşar, personajul ocult care trage sforile, Babuinul trage un fluierat răsunător – „Hai Rapidul!“

— V-am atras atenţia, băieţi, sunteţi nişte pitici şi aveţi de înfruntat profesionişti de talie. Că vă bagă în spital, nu-i nimic, dar vă puteţi pierde viaţa în tentativa de a forţa adevărul. În lupta pentru PUTERE – recit adevăruri elementare – nu există scrupule, nu funcţionează considerente morale. În mai puţin de două săptămâni, peste zece morţi! Nu vă uitaţi la filme, discutăm cum se petrec lucrurile în realitate. Când cineva asasinează cu nonşalanţă, în asemenea ritm şi cu asemenea adresă nu-i un simplu psihopat. Dimpotrivă, e lucid, comandat şi încredinţat că nu va fi tras la răspundere.

Se uită lung la ţigara care i s-a stins între degete, se hotărăşte greu să aprindă alta. Ochii nu mi se mai pot desprinde de figura lui, de parcă i-aş fi rimelat cu aracet.

— Ce-i de făcut, domnule colonel?

Bădoiu remarcă doct:

— Aşa s-a întrebat şi Lenin.

Pascu ne cuprinde într-o singură privire:

— Să ne folosim la maximum de atuurile pe care le avem şi timpul care ne-a rămas. Oficial, ancheta continuă, dosarul n-a fost închis. Trebuie să ne grăbim.

— Noi ne grăbim, observă Babuinul, problema e că nu ne lasă alţii. De aproape două zile, stăm agăţaţi de telefon. De ce nu sună neamţul?

— Nu te poţi substitui gândirii cuiva pe care nu-l cunoşti, emite colonelul, oricum nu mai avem mult de aşteptat. Expiră presupusul termen acordat lui Helmut.

Dată fiind ambianţa specială, îmi iau inima în dinţi:

— N-aţi scos nimic de la maiorul Demetru?

— Dementul ăla! scrâşneşte Babuinul.

Comentez pe gânduri:

— Ne-am închipuit tot timpul că Ţeastă, mă rog – Condeescu, ar fi marele şef, deşi Suliţă lansase ideea că e doar subiect de diversiune.

— Diversiune la diversiune, punctează Pascu. Condeescu era adânc implicat, dar în momentul în care s-a epuizat ca

util şi necesar, iar arestarea sa devenise iminentă, a fost înlăturat.

— Şi atunci, cine e marele boss? Nu-l văd totuşi pe Săraru, discutam şi cu Bădoiu. Nu are încă anvergura…

— Nu-i el, mă întrerupe colonelul. Gândiţi-vă la un singur amănunt! Cine a înlocuit filmul din caseta de valori a Wandei?

Pentru o singură dată, Babuinul şi cu mine suntem într-o sâmbătă şi un glas:

— Cine?

— Nu ştiu, zâmbeşte, dar cineva ştie sigur.

— Cine?!!!

Pascu declară placid:

— E la mine, în birou.

Iar sare Babuinul cu detentă şi, din nou, tencuiala de pe pereţi:

— Ei, nu mă’nebuni! Cine?!

— Câinele lui Ţeastă.

— Mi l-au adus băieţii. Nu ştiau ce să mai facă. Nu se lăsa dus de lângă leşul lui Condeescu.

— Aşa-i, confirm. Am vrut să-l iau cu mine ieri dimineaţă şi a fost peste putinţă.

— Reacţionează ca un om, se miră Pascu. Plânge, domnule! Plânge, se caţără pe uşă, vrea să plece după el! Când oboseşte, se chirceşte covrig, scânceşte şi pe urmă o ia de la capăt.

Babuinul trage ultimul fum, arzându-se ca de obicei, cu mucul.

— Şi încotro credeţi că vrea s-o ia? Completează fără cea mai mică intenţie de umor: Adresa Medico-Legalului n-o ştie.

— Nu, dar ştie cu siguranţă o ALTA.

Telefonistul de serviciu dă buzna în birou. Nu-i nevoie de text, înţelegem ce se petrece. În sfârşit, a sunat Deutschlandul. O luăm la goană. E ora trei ante meridian.

În birou, maiorul M. ne face sst!, de parcă noi am fi dat năvală, pe rouă nescuturată, să cântăm „mulţi ani trăiască!“ Deşi convorbirea se înregistrează, ia şi o stenogramă. Aşa-i regula. Se întâmplă ceva cu caseta, *scripta manent*.

Ne ţinem respiraţia. N-am pierdut mult din convorbire. Un glas ferm, baritonal cere să vorbească cu Nina. Limba, deşi împiedicată, e coerentă şi inteligibilă. Bravo, Nina, de dragul tău, a deprins Helmut românească.

„…vreau să vorbesc primul cu Nina, am spus. Aşa de greu?“

Un glas şoptit, precipitat pe care nu-l pot identifica (nu-mi bat capul, există amprente vocale) recomandă:

„Fără fiţe! Eşti bine mersi şi atât.“

Vocea Ninei:

„Alo, Helmut…“ şi ciripeşte ceva în nemţeşte.

Din nou, glasul şoptit, pe ton agresiv:

„În valahă, tu-ţi paştele mă-tii!“

Helmut:

„Cum te simţi? Tu sănătoasă?“

Nina:

„Da, sunt bine… Te rog, iartă-mă. Procedează cum crezi că e mai bine pentru tine. Nu te gândi…“

Telefonul i-a fost smuls, intervine gardianul Ninei:

„Ce-aţi hotărât?“

Helmut:

„De acord. Trebuie douăzeci patru ore. La loc stabilit, să fie şi Nina. Neapărat ea prezent. Ora douăzeci şi treizeci.“

Gangsterul nostru:

„Dacă avertizaţi cumva Poliţia, Nina va suporta consecinţele. Înţelegeţi? Kaput!“

Helmut:

„Ja, înţeleg.“

Tranc! Maiorul M. îşi şterge palmele transpirate de cracii pantalonilor şi caută privirea lui Pascu:

— Asta fu, bădie! Începusem să cred că nu va mai suna niciodată.

Babuinul e dezamăgit:

— Iar aşteptăm, neică?

— Aşteptăm, n-avem încotro. Nu putem rata „marea întâlnire“.

Ne întoarcem în biroul nostru. Colonelul deschide larg fereastra. Era şi cazul. Miroase acru a scrumiere pline, a pahare nespălate cu resturi de alcool. Un fluture de noapte caută ceva prin încăpere.

— Cine credeţi că era? întreabă colonelul.

Se referă la interlocutorul lui Helmut, gardianul Ninei.

— Redford, vreau să zic Săraru.

— El a fost, confirm.

— Deşteptule, spuneai că nu mai e în ţară.

E fericit ori de câte ori mă prinde pe picior greşit. Pascu abandonează fereastra şi se răsuceşte spre noi.

— Şi eu credeam că a virat-o. Acum… sunt aproape sigur că din toată banda, au rămas doar doi inşi. El şi şeful.

— Care şef, domnule colonel? întreabă Babuinul.

Arată spre tavan, dar, de fapt, degetul urcă Dealul Mitropoliei sau – dacă preferaţi şesul – o ia spre Piaţa Victoriei.

— Păi acolo, mormăie, nu ajungem niciodată. Cer audienţă la şeful de cabinet, să-i arestez patronul?

— M-am referit la şeful bandei propriu-zise, al mercenarilor.

Pe şestache, profitând de faptul că Pascu s-a întors cu spatele la geam, Bădoiu îşi toarnă în pahar. Înghite iute, pe „nemestecate“ şi eu îl privesc crucit. Pare din ce în ce mai vioi, zici că de ieri dimineaţă a ţinut-o într-un orez cu lapte şi a dormit cu un ursuleţ în braţe. Proaspăt, tăpşan de glicină lăcrămată de rouă, propune:

— Domnule colonel, dacă tot avem un răgaz până la ceasurile opt treizeci, cât zise neamţul, mă gândesc să vedem unde ne duce Ţeastă ăl mic.

— Poftim?!

— Câinele lui Condeescu, traduc eu.

Pascu dă hotărât din cap:

— E prea devreme, băieţi. O descindere pripită ne compromite acţiunea şi pune în primejdie viaţa Ninei. Pentru că un lucru este sigur! Săraru ţine permanent legătura cu şeful lui. Au stabilit categoric nişte semnale avertizând asupra unui eventual pericol, un cod pe care noi nu-l cunoaştem. Suntem obligaţi să aşteptăm întâlnirea cu Helmut.

— Mde, face îndoit Babuinul, mi-e ca până atunci, animalul să nu-şi piardă reflexele. Condiţionate şi necondiţionate.

Mă minunez gros:

— Uite unde era Pavlov!

Pascu începe să râdă:

— Mă întreb care dintre voi e cel mai trăsnit.

Răspundem la unison:

— Bădoiu!

— Costea!

— Remiză, apreciază colonelul şi se uită la ceas: E aproape patru. Propun două-trei ore de odihnă. Ne aşteaptă o zi foarte grea. Ne vedem mai târziu.

Rămânem singuri.

— Mie nu mi-e somn, declară Bădoiu. Chiar ai de gând să te culci?

— Da, spun apăsat. Tu, treaba ta ce faci, dar silenţios.

Noţiunea de linişte raportată la personajul lui Bădoiu reprezintă o utopie. Există în viaţă nişte incopatibilităţi. În următoarele zece secunde, Babuinul sforăie. Concret, sare tencuiala de pe pereţi.

Mie îmi zornăie în minte faimoşii utopişti ai secolului trecut. Saint-Simon, Fourrier, Robert Owen… Am avut un profesor de istorie energic.

* * *

Soarele înfige suliţe ascuţite (de parcă ar exista şi rotunde), direcţionate, fierbinţi. Dar nu asta ne trezeşte, ci Ţa Lenuţa, baptista.

— Luaţi, maică, cât e fierbinte.

Deschid primul ochii:

— Ce-ţi veni, soro, să ne trezeşti cu noaptea în cap?!

— Poruncă de la don' colonel. E ceasurile opt.

Pe birou, aşteaptă o tavă cu ispite. O marmită care-ţi arde degetele conţine ciorbă de burtă. Asta-i pentru Babuinul. Pentru mine, ca un distins ce sunt, o cafetieră cu cacao, alături frişcă şi două brioşe. Firma-i inconfundabilă – *Casa Angelo*, de aproape-colea. Frumos din partea lui Pascu, mă simt tuşat. Aşa-s eu, impresionabil, atenţiile mă dau gata. Babuinul mă aduce pe pământ:

— Ce luaşi aerul ăsta de bou sentimental?

Se aruncă asupra marmitei, saltă capacul, i se dezvoltă faţa de fericire:

— Pascu? Mă, ăsta merită o statuie! Să ştii că le troscăie pe pitite! Prea le-a nimerit la fix, să meargă aur.

— Se putea să nu bârfeşti?

— Am simţul realităţii. Uite, jur, la înmormântarea ăstuia mă duc!

— Eşti macabru.

— Ba respectuos, Tarzane. La funeraliile lu' tata, de un exemplu, nu mă duc. I-am şi spus-o, şi m-a dezmoştenit.

— De Vlaşca şi Teleorman, ce să-ţi povestesc!

Îşi saltă ochii peste lingura aburindă:

— Nu ştii ce vorbeşti. Un bici cu arnici, de pe vremea Majestăţii Sale Ferdinand întregitorul şi o magazie de damigene goale sunt de colea?… Ţa Lenuţă, stai o ţâră!

— Mi-s cu treburi, don' căpitane.

— Lasă-le dracului, că nu-s pe aragaz!

Femeia se sperie, scuipă peste umăr, printre degete, zboară pe uşă:

— Te-ai dat cu Satana, don’ căpitane, e plin de draci acilea, numa’ smoală şi păcură!

Babuinul culege ultima lingură:

— E bolândă rău, nenorocita! Voiam s-o întreb ce consumă Pascu acum, la micul dejun. Făcusem un pariu cu mine.

Ei bine, n-o să afle niciodată. Intră colonelul. E ras, pieptănat, are o cămaşă proaspătă şi un aer pe care nu i-l cunosc. Animat, pus pe drăcii. Cui plăteşte nişte poliţe? Destinului? Un amănunt mi se pare neîndoielnic. A decis un rămas-bun cu tam-tam. După cum se conturează peisajul, un *hit* cu hărmălaie. Ridică palma, oprind orice tentativă de mulţumiri:

— Fleacuri! Dacă mă invitaţi însă într-o zi la voi, să ştiţi că-mi plac cartofii prăjiţi fără capac. Cândva, au constituit un etern conflict între mine şi nevastă-mea. Menaja maşina de gătit.

Ne holbăm amândoi:

— Aţi fost însurat?!

— Lucrurile s-au petrecut atât de demult, încât nici mie nu-mi vine să cred că-mi aparţin… Pe cai! Avem evenimente. A fost găsit copilul Wandei.

Am calculat corect. Un copil blond cu ochi albaştri, pe care să-l cheme şi Patrick, nu-i o întâmplare de toată ziua. L-a detectat sectoristul în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Bravo lui, i-a sclipit ideea! În cartier, s-a deschis un cabinet privat, „Medicul de familie“. Ce şi-a zis tablagiul? Primii interesaţi vizavi de o asemenea instituţie sunt bătrânii şi copiii, cei mai frecvenţi solicitanţi ai aşezămintelor medicale. Patrick figurează în fişele cabinetului, ca urmare a unei amigdalite cronice. „Are mă-sa bani de îngheţată“, ar fi comentat asistenta.

E nouă şi treizeci când sun la uşa apartamentului. Bloc modest, de lume modestă. Dacă ar fi să mă iau după preşul din faţa uşii, gazda s-a născut dincolo de Prut. E o ciozvârtă

de scoarţă caracteristică meleagului, pe care se mai pot desluşi, pe fond negru, tipicii trandafiri roşii, prosperi ca nişte gogoşi, într-o opulenţă de frunze verzi.

Mi se deschide „cu lanţ“. Accentul persoanei care mă interoghează înlătură orice dubiu. Arăt legitimaţia, dar nu-i de-ajuns. Îşi aduce ochelarii, o studiază pe toate părţile. A dresat-o bine Wanda. E circumspectă, prudentă, trec cinci minute până să-mi dea drumul în casă. Interior caracteristic, ţipând din toate ungherele nostalgia după meleagul de la Nistru. Un colţ cu icoane, adevărat altar, scoarţe specifice pe pereţi, pe canapea, pe masă. Pe un platou, un morman de fructe lucioase din material plastic.

Mă pofteşte să iau loc. E neliniştită, mâinile frământă în neştire un colţ de batistă. Totu-i tipic la femeia asta. Capotul înflorat încheiat pe nasturi, papucii moi deformaţi de monturi, talia dolofană, nasul pătlăgică. Să fim înţeleşi, tipic pentru mica burghezie, foarte aproape de sat a Basarabiei. Am văzut la Chişinău nişte splendori, ţine-mă Doamne! Dacă vreţi să vă convingeţi, mergeţi într-o seară la Barul *3 H*, sau *HA-HA-HA*, cum i se spune în mod curent, şi pe urmă să-mi daţi veşti. Corpul de balet e compus doar din surioare păstorite de tov. Lucinschi. Bineînţeles nu-şi duc zilele cu blinele, sarmale unse şi ciuperci murate. Iar la gazda lui Erwin-Alexander-Patrick e suficient să te uiţi o singură dată ca să nu-i refuzi o invitaţie la masă.

Are în jur de şaizeci şi cinci de ani, o cheamă Lucia (pentru intimi, precis Liusea) Olaru şi e văduvă. Pensionară. A lucrat ca infirmieră la Spitalul Cantacuzino. N-are copii, „aşa o vrut Dumnezeu“... La Patrick ţine ca la ochii din cap, şi-i dau lacrimile. I l-a adus doamna Doina acum doi ani şi de atunci, trăieşte într-o spaimă să nu i-l ieie...

Am încă o dată ocazia să constat că Wanda era o femeie deşteaptă. Alta, la banii ei, ar fi plasat copilul într-o familie mai elevată, cu pretenţii, unde ar fi putut primi o educaţie aleasă, deprinde maniere şi aşa mai departe. *No!* Wanda a ştiut ce face. A preferat o femeie modestă, cinstită până la

absolut (exclus să nu fi anvizajat posibilitatea unui şantaj), devotată ca o mucenică. Totul amplificat de o imensă rezervă de sentimente necheltuite.

— …i-am zâs şi doamnei Doina! Poate să nu-mi deie nici o părăluţă, eu tot oi ocroti copchilul ca pi un bulgăraş de aur. Şi aşa, şi cheltuie nemăsurat, că doar o sângură burticică are drăgălaşul, iar de atâtea jucărele, nu mai încap nici eu în trei odăi.

— Vă vizitează des doamna Doina?

— Când nu-i dusă din ţară, cam de două ori pi săptămână. Ne răspundem însă la telefon în fiecare zi. Se călătoreşte mult…

— Când aţi comunicat ultima oară?

Femeia îşi duce mâna la gură şi chibzuieşte cu ochii aţintiţi la icoane.

— Poa’ să fie la vreo cinci, şăsi zâle.

— Aşa… Spuneţi-mi, doamnă Olaru, şi iau un aer confidenţial, v-a explicat de ce ţine copilul la dumneavoastră? Pe şleau, de ce-l ascunde?… Vă rog, nu mă contraziceţi, din felul în care m-aţi legitimat, rezultă că sunteţi o persoană avertizată. V-a atras atenţia să fiţi discretă, atentă. Nu excludea posibilitatea ca băiatul să fie răpit.

Se dă instinctiv înapoi. Mă fixează lung, dintr-o parte, ca păsările, cu ochiul pe jumătate închis:

— Dar, oare, de ce n-o întrebaţi pi dânsa?

I-o spun brutal, fără menajamente:

— Doamna Doina a fost asasinată.

Îşi duce palma la gura căscată de groază. Ochii i se umplu de lacrimi:

— Măiculiţă Doamne!… Aşa tânără şî frumoasă! Ca o zână! Parcă mi-era mie o teamă! Atâta frumuseţe se plăteşte…

— Spuneţi-mi, vă rog, ce explicaţie v-a dat.

— Mi-o zâs că-l fereşte de tată-său, care opinteşte să i-l ieie cu de-a sila. Gâlceavă şi patimă, ca la tătă lumea…

Dintr-o dată, ochii i se dilată de spaimă, se năpusteşte ca o leoaică:

— Şi băietul?… Cui rămâne băietul? Eu nu-l las dus de la mini, nici de m-oţi face fărâme. Aşa să ştiţi!

— Patrick are o bunică, mama doamnei Doina. Îl reclamă şi ea.

— Aşă?! Şi până mai amu, ce-o pândit? Doamne, Bunuţule şi Drăguţule, ce pacoste pe capul meu!

Boceşte înghesuit, cu faţa în pumni, brusc împuţinată. O scutur uşor de umăr:

— Îmi dau seama că vă e greu, dar sunt convins că veţi ajunge la o înţelegere. La o adică, Patrick poate să aibă două bunici… Unde-i acum? Nu vă speriaţi, vreu doar să-l văd.

Tocmai s-a trezit. Odaia s-ar putea numi Paradisul Copiilor; jucării rafinate şi costisitoare, menajerie de pluş, nu lipseşte calul de lemn cu harnaşament somptuos, Pegas de cnezi şi voievozi.

Patrick e însorit şi radios ca însăşi primăvara de afară. Întinde spontan braţele spre Lucia Olaru. Se înţeleg şi se iubesc, o pricepi dintr-o privire. Pe perna de alături, mai doarme Teddy Bear, grăsan, simpatic foc şi galben ca un canar.

Lucia Olaru ia în braţe băiatul şi-l strânge cu disperare:

— Odoraşul mamei! Uitaţi-vă numai la el, ce îngeraş de copchil! Îi mamă-sa cap tăiet!

Într-adevăr, un exemplar pe potriva Wandei. În genul lui Shirley Temple, bucălat, de o drăgălăşenie irezistibilă. Îţi vine să-l ciupeşti, să nu-l mai laşi din braţe.

— Cum te cheamă? întreb stereotip.

— Ewialesandepatic, şi întinde mânuţele spre mine.

Tot ca prostul – ăsta mi-s şi basta! – mă simt înduioşat. Ce l-o fi aşteptând? Noroc că are bani şi sper ca asta să-i fie de-ajuns. Până una alta, alături de Lucia Olaru i-ar fi, dar cea care decide e doamna State, bunica.

Ne întoarcem în camera de zi. Bătrâna îmi caută ochii:

— De-amu, ce se va întâmpla?

— Nu ştiu, nu eu hotărăsc. Pentru moment, nu ieşiţi din casă, nu-l scoateţi nici la plimbare, nu deschideţi nimănui uşa chiar dacă vi se arată o legitimaţie. Orice ar interveni, îmi telefonaţi. Vă las numărul meu.

— Nici după lapte?

— Nici. Presupun că aveţi destule provizii ca să rezistaţi o zi, două. Până atunci, lucrurile se vor limpezi. Insist, doamnă Olaru, nu comiteţi imprudenţe. Consideraţi-vă amândoi consemnaţi la domiciliu… Încă o problemă! Mama băiatului se simţea în pericol. Nu v-a spus cum să procedaţi în caz că i se întâmplă ceva?

Femeia tresare speriată:

— Măiculiţă, cum de-am uitat! Mi-o lăsat, cum să nu, un plic mi-o lăsat, îl ţân în şifonier, lângă decizia de pensie. Numai oleacă…

Se repede în dormitor, aud zornăit de chei şi se întoarce cu un plic galben. Secretul conţinutului e asigurat de o mică încuietoare metalică şi două sigilii. Destinatar – POLIŢIA ROMÂNĂ, iar dedesubt, adresa din Calea Victoriei.

— Mi-o zâs că dacă nu se răspunde vreme de două săptămâni, să-l duc la miliţie, la comandantul şăf.

— Dacă n-aveţi încredere în mine…

— Am, numa’ să-mi daţi o hârtie la mână, cum că l-aţi primit şi buletinul dumneavoastră.

Mai zăbovim vreo zece minute, după care mă conduce la uşă. E prăbuşită, îngrozită, disperată:

— Doamne, ce pacoste şi ce pedeapsă!

O îmbrăţişez spontan:

— Doamnă Olaru, voi face tot ce-mi stă în putinţă ca băiatul să rămână cu dumneavoastră.

Plânge. Patrick ţopăie ca un ied:

— Hai, Luci, la animate!… Hai odată!

* * *

Ajung la sediu în mai puţin de un sfert de oră. Ard de nerăbdare să cunosc conţinutul plicului. O întrebare mă frământă: de ce oare Wanda n-a depus documentul în caseta de valori de la *Banklife*? Lucia Olaru prezintă toată încrederea, de acord, dar e totuşi o femeie în vârstă, vulnerabilă pe cât de vulnerabil este şi garderobul din dormitorul unui apartament, faţă de un safe secret.

— Uite că la safe, am ajuns totuşi, observă colonelul Pascu, în vreme ce la copil, mai greu. Acelaşi calcul l-a făcut şi Wanda. Înainte de toate era sigură de bătrână şi de conspirativitatea adresei.

A luat coupe-papier-ul şi începe să desprindă sigiliile. În picioare, privind peste umărul lui, Babuinul gâfâie de nerăbdare. Colonelul îşi drege glasul. Citeşte fără dificultăţi. Un grafism ferm, perfect lizibil. Wanda trebuie să fi fost o elevă bună şi ordonată.

— Stimaţi domni, când vi se va înmâna prezenta, eu voi fi decedată. În urma unui asasinat. Vreau să vă aduc la cunoştinţă următoarele:

Mă numesc State Doina, pseudonim artistic Wanda. Sunt născută la..., fiica lui..., domiciliul actual... şi aşa mai departe. Pe astea le ştim, comentează Pascu, acum vine partea interesantă:

Sunt artistă liber profesionistă, dansatoare. În perioada noiembrie 1990-decembrie 1993, am avut un contract la Düsseldorf. Aici, pe data de 16 mai 1994, am dat naştere unui copil, Erwin-Alexander-Patrick. Tatăl, Porta Alexander, în vârstă de 47 de ani, este cetăţean german, căsătorit cu Porta Helga (52 de ani). Din căsătoria lor a rezultat un fiu, Porta Karl, în vârstă de 20 de ani. Ultimul domiciliu comun...

În momentul de faţă, tatăl fiului meu, Alexander Porta, căutat de un gang mafiot spre a fi lichidat, se ascunde la o adresă necunoscută. Acesta este motivul pentru care nu a

putut face declaraţia legală de recunoaştere a paternităţii, la naşterea copilului nostru.

Ţin să vă avertizez că şi viaţa fiului meu e în primejdie. Helga Porta, fiinţă diabolică, face tot posibilul spre a-l înlătura pe Erwin-Alexander-Patrick din calea fiului său, Karl. Mobilul îl reprezintă averea foarte importantă de care dispune Alexander Porta-tatăl. El însuşi mi-a atras atenţia asupra acestei situaţii, cerându-mi imperios să scot copilul din Germania şi să-l ascund în România.

De moartea mea, vă asigur că tot ea se face vinovată. (Acum, în clipa când citiţi aceste rânduri, eu nu mai exist.) E un fel de Lucia Borgia, amestecată şi în uneltiri politice care privesc România. Amantul ei, Ioan Condeescu, alt personaj malefic, îi este slujitor devotat.

În ce priveşte averea mea, ea revine în totalitate lui Envin-Alexander-Patrick. Mamei mele, Gabriela State, cu domiciliul în Bucureşti etc.. i-am asigurat o rentă viageră. Executor testamentar este avocatul Gregor Schwan, domiciliat în... Lui i-am încredinţat testamentul meu, precum şi tutela lui Patrick, până ce tatăl său, Alexander Porta, va fi în măsură să-şi preia drepturile şi îndatoririle fireşti. Al doilea tutore va fi doamna Lucia Olaru din Bucureşti... aşa, *de care insist ca băiatul să nu fie despărţit.*

În nădejdea fierbinte că prezenta va ajunge la destinaţia propusă şi că toate dispoziţiile îmi vor fi respectate cu stricteţe asigurându-se în primul rând securitatea copilului, primiţi vă rog... Bucureşti, 15 februarie 1997, semnătura.

Pascu îşi scoate ochelarii şi ne priveşte pe rând.

— Flăcăi, de documentul ăsta ştim numai noi. Habar n-am ce vom izbuti până la urmă, dar măcar viaţa şi interesele copilului să fie salvate.

Babuinul comentează impresionat:

— Ce mai la deal, la vale, o epistolă de dincolo de mormânt.

— 1994! Exclam. Fantastic! Trei ani de coşmar. Trei ani trăiţi cu groaza că ea şi băiatul pot fi suprimaţi în orice clipă.

Pascu închide plicul în safe:

— A fost o femeie deosebită. Inteligentă şi prudentă prin excelenţă. Aţi remarcat, cred, excesul de precizări. Nefericita şi-a calculat toate mişcările, a lăsat urme la tot pasul pentru ca itinerarul să-i poată fi reconstituit de o Justiţie în care credea.

Babuinul pocneşte înciudat din degete:

— Dar uite, că până la urmă, tot şi-a găsit naşul.

— Asta-i viaţa, oftează colonelul. Totdeauna, ne vine cineva de hac. Dacă şi-a găsit el naşul, un Napoleon!…

Telefonul. Răspunde Bădoiu, cel mai aproape de aparat.

— De la spital. Şi-a revenit Toto.

Cer din ochi avizul colonelului care se uită la ceas.

— Ai destul timp. Trage-i o fugă.

* * *

Mama îmi sare de gât. Deşi vizibil şifonată de emoţii şi nesomn, a găsit energia să se fardeze îngrijit şi să-şi pună o bluză proaspătă, deschisă la culoare. Recunosc pe viu, una din teoriile ei imuabile: „Când eşti obosită şi fleşcăită, nu te îmbraci ca un cioclu.“ Tot vizibil, şi-a recăpătat tonusul obişnuit, ciripeşte ca în zile bune:

— Bobiţă, cred că am trecut marele hop. E epuizat, somnolează, dar nu mai cade în letargie. M-aş repezi până acasă, am nevoie de…

— Nici gând, i-o retez, poţi să mai ai răbdare o zi. O singură zi, subliniez foarte sigur de mine.

Toto îşi ţine ochii închişi. Mai are sârme, dar parcă nu atât de multe. Când mă apropii, crapă pleoapele fără să-l fi atins. Îmi face semn să mă aplec şi şopteşte:

— Sunt dezolat că am deranjat-o pe Celia…

— Deranjat?! Zi-i că i-ai scos sufletul, dar dacă-ţi mai arde de mişto, înseamnă că săptămâna viitoare sari coarda.

— Sincer, îmi pare rău.

— Eşti un mare băftos, ţine la tine. Ca să nu mai zic că ai fost la un pas de „ciao ragazzi, păstraţi-mi o amintire frumoasă în inimile voastre“.

— Am prea mult bun simţ ca să-i împovărez pe oameni cu amintirea mea.

— Mă voi conforma… Toto, asistenta blondă mi-a dat numai zece minute. Când am fost ieri aici, ai vrut să-mi spui ceva. Te întrebasem de peşti. Ai încercat să articulezi un cuvânt despre care cred că începe cu A. Apă?… Acvariu?

— Nici unul. *Aiurea*lă! Asta voiam să-ţi spun. Un truc menit să vă devieze atenţia de la mobilul real al combinaţiei.

— Care-i ăla?

— Bănuiesc că droguri.

— Droguri?!

— Ce altceva poate fi atât de grav, care să presupună atâtea măsuri de precauţie şi să încapă în serviete diplomat? Fiindcă asta am făcut eu. Am preluat şi am predat peşti împreună cu serviete diplomat.

Raţionament corect, n-avea cum să se gândească la monedă falsă. Trăim într-o epocă în care dacă se întâmplă un matrapazlâc de proporţii, iar miza nu e subliniată cu roşu, te gândeşti automat la stupefiante.

— Cum ai intrat în afacere?

— Condeescu m-a agăţat. Ne ştim din liceu, am fost colegi la Matei Basarab. Într-un fel, am rămas amici, frecventam aceleaşi cercuri, aceleaşi dame… Asta până prin ’65, când a cărat-o din ţară. Pe scurt, el mi-a dat banii să montez salonul. Amicalmente, fără obligaţii. După vreun an, mi-a cerut servicii. Nu puteam să refuz deşi îmi era limpede că treaba nu-i cuşer.

— Mama ştie ceva?

Se miră cât îi permit sârmele:

— Celia?! Absolut nimic, pe cuvântul meu! De ce s-o bag şi pe ea în rahat?

— Vreau să te cred… Încă ceva! De ce vor să te lichideze?

— La asta mă gândesc tot timpul! Teoretic, le-a luat căruţa foc şi încearcă să se dea la fund, fără să lase urme. Cu Condeescu însă, mai dau eu ochi! Vorba sicilienilor, vendetişti de profesie, „cine nu moare se mai întâlneşte“. După o amiciţie de o viaţă, nu mă aşteptam la o figură atât de nemernică! N-avea grijă însă, îl găsesc eu. Şi în cocoaşe de dromader de s-ar ascunde!

— Hm, nu ţi-aş dori-o prea curând.

Mă scrutează atent:

— Ce vrei să spui?

— L-au isprăvit ieri, la tine în prăvălie.

Sare în capul oaselor, îi sar şi sârmele din nas:

— A murit Condeescu?!

— Lasă-l dracului, mă duc să chem asistenta, spun în panică.

Lansez totuşi încă o întrebare: E opera lui Săraru?

— Doar mâna lui. Există cineva peste, nu ştiu cine.

Mă grăbesc să ies. Glasul lui Toto mă ajunge din urmă:

— Câinele ştie.

Tevatură mare, mama îmi face reproşuri, asistenta scandal. Aştept până-l bagă din nou în priză pe Toto şi e mulţumesc bine. Mama mă însoţeşte, facem paşi prin curtea spitalului. Îi spun că m-a căutat bunica la birou.

— Aha!

— Ce, aha?

— Adică, normal. Telefonează ori ca să dea veşti proaste, ori ca să ceară servicii. Acum, a început sezonul dulceţurilor şi are nevoie de cărăuş. De ce nu apelează la băieţi?

Băieţii sunt fraţii mamei – toţi săriţi din şaizeci de ani – ăia de nu vin la nunţile ei ca să scape de cadou.

— De fapt, pe tine te caută. A încercat la mine, pentru că nu te-a găsit.

— Ţi-a zis ce vrea?

Nu are sens nici s-o indispun, nici s-o sperii, a trecut prin destule.

— Nu. Fleacuri, probabil, cine ştie ce i-o mai fi căşunat.

Clatină din cap, adică ţî-ţî-ţî! Deşi nu se cunosc de la ultimele semănături, încă se mai minunează de calibrul maică-sii:

— Afurisită fiinţă! Eu nu o iubesc, ea mă detestă şi totuşi, simte nevoia să-mi amintească că există. Cum numeşti tu asta? Eu nu găsesc altceva decât sadomasochism. În definitiv, Bucureştiul e îndeajuns de mare ca să ne putem ignora.

— Exact asta nu vrea. Nu suportă. Faptul c-o ignori, că ţi-e absolut indiferentă. Ar exulta să ştie că suferi, sau că măcar reuşeşte să te enerveze. Ideea de cantitate neglijabilă îi dă colici intestinali.

Se apleacă să culeagă un fir de romaniţă care scoate un cap firav în iarba de la marginea aleii.

— Treaba ei. Tu ce i-ai spus?

— Că eşti în voiaj de nuntă la Veneţia.

În ochii de andaluză se aprind o mie de licurici:

— Adevărat?!

Mă îmbrăţişează, am fericit-o nespus! Adoră s-o facă pe aia praf de consternare.

— Bravissimo, Bobiţă! Ai avut o idee extraordinară! Pun cinci kilograme pe mine, doar închipuindu-mi ce consiliu de familie a urmat, dar nu-mi pare rău!… Noi chiar vom pleca în Italia. Am să-i trimit cartoline somptuoase din toate oraşele.

— M-ar fi mirat să procedezi altfel… Am plecat. Uite ce te rog! Când se trezeşte Toto, întreabă-l unde a ascuns ultima servietă diplomat. Ştie el despre ce-i vorba. Te rog să nu uiţi.

Redevine gravă:

— O să aibă neplăceri?

Se referă desigur la autorităţi, la niscai eventuală puşcărie.

— De ai şti, Bobiţă, cât îmi doresc să *plecăm* în Italia! Cât mai repede! Simt că clachez dacă nu schimb atmosfera, iar

el săracul, prin ce-a trecut, la un pas de moarte... Îţi dai seama cât i-ar prii o convalescenţă în Italia!...

Vedeţi de ce-i mama adorabilă? N-o să crească niciodată mare.

* * *

Când se făcu seară, Dumnezeule?! Sunt ceasurile şapte post meridian. Stăm în birou şi conspirăm. Pe bune, şi pe cafele dure. Colonelul Pascu e cel mai nervos dintre noi, chiar dacă ştie să se stăpânească. Pentru absolut toată lumea, uz intern şi extern, lipseşte din sediu. Se teme de o stopare a anchetei care poate interveni în orice clipă, ori noi vrem să finalizăm dosarul în cursul zilei de azi. Azi sau niciodată.

Intuiesc ce se petrece în sufletul lui Pascu. Se retrage, e ultimul lui caz şi i se pare important pentru zilele care le anvizajează cu undiţa pe malul unei gârle, sau serile cu papuci calzi, viscol şi televizor, să nu-şi spună că a trăit degeaba. Îşi doreşte la definitiva ieşire din scenă, nu un spectacol în beneficiu, ci o VICTORIE!

Babuinu-i nemulţumit! Consideră că greşim aşteptând întâlnirea dintre Helmut şi Săraru, pentru ca numai după aceea să urmărim pista la care ne-ar putea conduce câinele. Argumentează:

— Gândiţi-vă că între timp poate să dispară.

— Dacă se simte filat, dispare oricum şi anulează şi operaţiunea.

— Domnule colonel, sunt convins că Marele Boss va supraveghea personal desfăşurarea acţiunii. Văzându-şi ciracii încolţiţi de poliţie, abandonează şi-o întinde. Nu-l mai prindem în veci, mai ales că nu ştim după cine umblăm.

Mi se pare logic ce susţine Bădoiu, dar Pascu o ţine pe-a lui:

— Mă îndoiesc că Boss-ul va urmări filmul ca martor vizual. Un „troc“ ca cel preconizat pentru azi – Nina contra o servietă, presupun – nu se consumă pe Calea Victoriei. Locul stabilit se află într-un spaţiu deschis, izolat, controlabil, unde nu există asistenţă, şi poate permite chiar un schimb de focuri.

— Şi dacă totuşi, Boss-ul dispare? se încăpăţânează Bădoiu.

— Mi se pare mai important în clipa asta trocul, flagrantul delict conţinând şi mobilul concret a opt crime, decât identitatea şefului de echipaj. E interesant şi el, nu zic, dar capătul drumului duce la „Amiralitate“, iar pe ăştia îi ştim, în principiu.

— Domnule colonel… şi mă foiesc în izmene, dacă-mi permiteţi, consider foarte importantă identitatea „şefului de echipaj“. Dincolo de implicaţiile politice, rămâne un gangster periculos, autor de crime în lanţ.

— Nu-l vom rata. Fie câinele, fie gardienii Ninei ne vor conduce la el.

Babuinul îşi scarpină capul tuns arici. O face exact ca maimuţele: doar creştetul şi cu poignet-ul ridicat:

— Apropo de câine, practic cum procedăm? Îi punem lesa şi-l lăsăm s-o ia de nebun prin Municipiul Bucureşti? Noi după el, printre pietoni?

Pascu râde şi îşi alege o ţigară. Din pachetul propriu. A renunţat la suferinţă. Deocamdată, zice el, până se va instala definitiv în jilţul de pensionar.

— Nu chiar. Îl duceţi la salonul lui Toto. De acolo, îmi spune mie ceva, ştie singur drumul… Băieţi, e şapte. După părerea mea, „ceilalţi“ se pregătesc s-o ia din loc. Până prospectează împrejurimile, până una alta… Pe cai, recepţionăm semnalul prin radio.

Ne punem treninguri închise, comandăm „maşina de serviciu“ despre care voi vorbi mai la vale. Pascu dă dispoziţie să nu fim agăţaţi pe traseu de bulgăraşii albi şi

rămânem o secundă să reflectăm dacă n-am uitat ceva. Secundă în care sună telefonul. Glasul lui Ene, emoţionat:

— Cap Bob, plecăm.

— Cine, ce, cum?

— Săraru-Redford, o gorilă şi Nina la mijloc. Au intrat într-un Peugeot cafeniu, cu numărul… Ce vrei mă, ţipă dintr-o dată, eşti nebun?! Pleacă de aici!

Toţi trei facem ochii mari. S-a ţăcănit Ene?! Cu cine dracu' vorbeşte?

— Ene, mă auzi? Ce se întâmplă?!

— E icră ăsta micu', strigă enervat, vrea să vă spună musai ceva… Na, mă, vorbeşte!

Recunosc stupefiat vocea subţirică a lui ochelari pe o cireaşă de nas:

— Cap Bob, sunt eu, Florescu Dorinel. Am pândit, ştiţi, am pândit… Lângă bloc. Au scos-o pe domnişoara Nina. Am văzut-o… M-a văzut şi ea. Au trecut pe lângă mine…

— Dorinele, altă dată!

— Staţi! A zis înadins ca să aud eu. Sunt sigur, s-a uitat în ochii mei. Ştiţi, eu nu sunt miop…

— M-ai omorât cu banca a cincea! Ce-a zis?

Citează strict, o simt după concentrarea din glas, efortul de a reproduce aidoma textul, ca pe o poezie:

— „De ce să ne cărăm până la kilometrul 57 sau 1000, când se putea rezolva aici?"… „*Shut up!*" a zis Robert Redford şi a înghiontit-o. Adică, „tacă-ţi gura", ştiţi, pe englezeşte.

— Ştiu, Dorinele, mai vorbim, mulţumesc.

Informaţia e preţioasă, vom ajunge la destinaţie înaintea lor. Suntem scutiţi de panica de timp, ne putem organiza în linişte. La volan urcă Babuinul. Cunoaşte Bucureştiul mai bine decât propriii lui copii. Ca să căpătăm un avans cât mai confortabil, o ia tot pe sens interzis.

Pascu observă amuzat:

— Puştiul e formidabil, dar sincer, ca tată, eu aş fi preferat unul mai puţin dotat. Zi-i, mai mijlociu. Unul ca

ăsta poate să-ţi dea nişte probleme, faţă de care infarctul rămâne varianta cea mai comodă.

Babuinul oftează în cunoscător. Vezi, Doamne, superexpertul în materie de educaţie, tăticul sfâşiat de grija copiilor:

— Aveţi dreptate, domnule colonel, şi ăsta e singur la părinţi! Eu am cinci, şi nici unul tocmai normal. Nu ştiu cum dracu' s-a brodit, dar toţi s-au izbit mâne-sii!

— N-ai cinci copii, îmi sare ţandăra, ai cinci pensii alimentare, pe cinci adrese diferite! Copiii, fraţi buni, abia dacă se cunosc între ei. Dacă exista *o singură* adresă, erau precis mai normali. Şi ei, şi mâne-sa şi tot aşa, până la Traian şi Decebal! Nu-mi fă mie acuma pe victima, *poor daddy*!

— Auzi, Tarzane, când ţi-o mişuna măcar unul singur în bătătură, mai discutăm.

— Deşteptule! Ca şi cum n-aş putea să judec un tablou, fără să fiu Rembrandt!

Am trecut de *Doi Cocoşi*, intrăm din nou pe şosea. Pascu anunţă prin radio încotro ne îndreptăm. Traficu-i modest, camioane, dubiţe privatizate cu marfă, căruţe, ţărani biciclişti.

Depăşim kilometrul 57 cu vreo sută de metri. Parcăm sub un stejar şi începem imediat „machiajul" maşinii. Scoatem o aripă, pe alta o înlocuim cu una ferfeniţită ca de accident, portiera o lăsăm agăţată într-un singur ţâţân, lăsând să se vadă interiorul ponosit. Vopseaua scorojită, clanţele ruginite, numărul murdar şi strâmb substituit ad-hoc completează impresia: o Dacie abandonată, grămadă de fiare vechi în pântecele căreia nimeni nu şi-ar putea imagina că palpită un motor Ferrari în perfectă stare.

— Arată destul de bine, apreciază Pascu rezultatul. La o privire superficială, convinge. Să sperăm că n-o s-o ia cu de-amăruntul.

Privim în jurul nostru. Toţi trei ne gândim la acelaşi lucru, îl exprimă Babuinul:

— Hai să pricepem de ce au fixat aici întâlnirea.

Colonelul îşi pipăie instinctiv arma de la subsuoară:

— Ce vă spuneam! Loc izolat, n-ai unde staţiona fără să fii reperat, câmp deschis, ţipenie de om, oră cu trafic redus.

E ora opt. Înserarea coboară leneş, se mai lasă trasă de poale. Trece un ţigan într-o „cocioabă“ de căruţă, vârfuită cu gunoaie de oraş: sticle de Pepsi şi mărcile surate, spray-uri goale, cutii de conserve, cartoane de la cartuşele de Kent, Pall Mall etc., ambalaj de lumea’ntâia, dracu’ ştie ce-o face cu el! Îl prefaţează doi foşti bidivii, mârţoage cu funde roşii la urechi.

Ne surprinde chiar lângă maşina în zdrenţe şi ne lansează un *smile* festiv:

— V-a lăsat *Boingul*, boierilor?… Ehe, tot căişorii săracii! Nu se îndoaie, nu rugineşte, impozite nu plăteşte!

Babuinul îl repede:

— Ce vrei bă, baraulă? Te-a întrebat cineva de piranda?

— Că mata ei fi vreun conte! Nu ştii că nu-i voie ură de rasă? Am să reclam la deputatu’!

Bădoiu ar vrea să continue show-ul, dar îl opreşte Pascu:

— Lasă, dom’le, controversele! Pică ăia din moment în moment… Se adresează romului: Du-te, omule, cu Dumnezeu şi lasă-ne în pace.

Ţiganul trage un bici firav peste coapsele cailor:

— …că dacă mă pun, ajung şi la *Ştrasbur*!… Avem şi împărat!

Scuipă lat peste marginea căruţii şi se urneşte, continuând să bodogănească. Babuinul concluzionează:

— Ăsta are televizor, mama lui, ştie politică!… Halal electorat!

E momentul să ne camuflăm. Plecând de la considerente de gabarit, eu sunt cel care mă caţăr într-un castan aflat la câţiva metri de borna km 57. Babuinul intră în şanţ, sub un coviltir de vegetaţie, improvizat. Ceva mai departe, colonelul Pascu ţine umbra unui copac.

Începem să aşteptăm. De unde mă aflu, am o imagine panoramică. Nu sunt un pastoral, încă nu visez la căsuţa cu livadă proiectată pentru anii de pensie, dar trebuie să recunosc că-i frumos. Chiar şi ciorile dau bine, mobilează văzduhul şi dacă imaginea despre viaţă nu-ţi bate în bleumarin, amărâtele prind fast: de ce ciocli şi nu gentlemeni puşi la frac?

Arunc o privire spre camuflajul lui Bădoiu. De aici, de la balconul II, îl văd că suge dintr-o sticluţă plată de buzunar. Uite unul pe care nu-l poţi surprinde niciodată nepregătit! Îl apostrofez:

— Iar le troscăi, Babuinule?

Tresare ca nimerit de o ghiulea. Sub coviltirul vegetal, se credea cetăţeanul lui Wells.

— Ai Roentgen în dotare? Cimpanzeule!

— Şase, vine o babană!

E un Mercedes 600 SEL Coupé. Pe măsură ce se apropie, încetineşte atent să nu scape piatra kilometrică.

— Asta-i neamţul, spune Bădoiu.

Parchează în apropierea noastră. Dacă scoatem un singur sunet, am dat-o în bară. Tipul coboară, cercetează din ochi împrejurimile, eu pe el. Curios, de mor! Mi-l imaginam cu totul altfel; mai cu morgă, mai strict, mai distincţie de generaţie obosită, mai Bundestag, mai neapărat haină şi cravată. Nimic din toate astea! E în blugi, atletic, bronzat. În condiţii indiferente, l-aş califica drept un fost sportiv de performanţă care continuă să lucreze în lumea sportului. Un bărbat trecut, se aude în surdină clopoţelul care se pregăteşte să vestească cei şaizeci de ani, dar făţos. Îţi face plăcere să-l priveşti.

Aprinde o ţigară şi se reazemă leneş de Mercedes. Pe degetul mic, poartă o chevalieră. Cu stemă, probabil, date fiind legăturile de rudenie cu statuile din Düsseldorf. Nu ştiu ce o fi în sufletul lui, dar reuşeşte o poză de un calm magnific. Nici cel mai mic semn de nervozitate, trage din ţigară în ritm normal, fără să precipite. Încerc un sentiment

de admiraţie şi încep să mă întreb dacă Nina nu-i cumva o mică vicioasă. Helmut e un bărbat care mai poate răpune inimi. Care mai poate fi iubit. Adorat, dacă punem la socoteală şi accesoriile – avere, poziţie socială, castel străbun şi nu de import etc., etc…

Se uită la ceas. Mă uit şi eu. Douăzeci şi treizeci şi cinci. La orizont se iveşte Peugeot-ul cafeniu. Mă nedumereşte strategia lui Săraru. Cea mai elementară tactică îl obliga nu numai să fie primul la întâlnire, ci să vină cu mult înainte, pentru o prospecţie de ultimă oră a zonei. Să surprindă vreo mişcare, vreun aranjament suspect, să se asigure că nu-i filat de Poliţie. Aşi! Jupân Redford soseşte degajat, cu întârziere cochetă, de amantă. Cam la două sute de metri în spate, îi văd pe Ene, Marinaş şi Timofte, oamenii cei mai de încredere din echipa lui Pascu. În mod normal, s-ar fi mobilizat un efectiv mult mai important, dar colonelul evită fanfara, lucrăm în clandestinitate. Coboară din maşină şi se risipesc conform planului lui Pascu; vor face eforturi care frizează magia ca să se apropie neobservaţi de km 57, pe un teren chel ca un genunchi.

Peugeot-ul a oprit la oarecare distanţă de neamţ. Săraru iese. Cei doi se măsoară. Primele clişee se desfăşoară exact ca în filme. De altfel, se pretinde că la Hollywood, marii sfetnici ai producţiilor de gen, consultanţi le-ar zice la Buftea, sunt gangsteri sadea. Fac câţiva paşi unul spre celălalt. Săraru – golanul arată bine de tot! – deschide dialogul:

— Mă grăbesc, domnule Helmut.

Impasibil, neamţul întinde mâna prin portiera deschisă şi scoate o servietă. O ridică ostentativ, rosteşte scurt:

— Nina.

Săraru face un semn peste umăr. Coboară gorila şi după ea, Nina. E diafană ca un porţelan de Saxa şi înduioşătoare ca o icoană pravoslavnică, rămasă de la ţari. Helmut o priveşte scurt, cu aceeaşi expresie de statuie. Avansează cu

paşi prudenţi. Săraru pare mai grăbit. Nina se află imediat în spatele lui. Simte în coastă revolverul gorilei.

Eu, inima. Îmi spun că suntem şase contra doi, nu se poate să ratăm. Pascu a intuit bine, banda nu mai are oameni. La o afacere ca asta, trebuia să participe măcar trei inşi, plus şoferul.

Chiar şi despre gorilă îmi închipui că-i o achiziţie de ultimă oră. Prea nu s-a văzut până acum şi nu-i dintre ăia care trec neobservaţi. Îl depăşeşte pe Babuin în înălţime şi număr de tone, ca deplasament.

Îi mai despart câţiva paşi. Mi-e gura uscată de emoţie, degetul vibrează de încordare pe trăgaci. Amurgul şi-a schimbat ciorapii purpurii. Sunt albaştri, dar încă străvezii… Un fluierat scurt. Semnalul colonelului.

Apăs pe trăgaci. Am nimerit la fix, revolverul sare din mâna gorilei. Începe halimaua. Greu de descris ca participant activ. Cel mult, crâmpeie… Sar din stejar, Babuinul ţâşneşte din şanţ şi se aruncă asupra gorilei. Tipul a scăpat neatins, a pierdut doar scula. Se apropie în goană Ene, Timofte şi Marinaş. Helmut s-a repezit la Nina. Colonelul strigă:

— Săraru! Aruncă arma, sunteţi prinşi!

Redford nu-i prost. A ajuns la Nina înaintea lui Helmut. E din nou prizonieră şi scut, cu arma lui Săraru lipită de tâmplă. Helmut face un pas înainte. E şi el înarmat. Săraru avertizează:

— Neamţule, nu fi imbecil! Ti-o găuresc imediat!

Se retrage cu spatele spre maşină. Babuinul are de furcă. Huiduma nu-i doar malac, tonele de muşchi sunt şcolite, fiecare centimetru lucrat. Nu poate interveni nimeni. Asta-i kickboxingul! Schimbul de buşituri, încleştările sălbatice, dialogul de lovituri zdrobitoare se desfăşoară într-o succesiune fulgerătoare. Se prăbuşesc, zboară prin aer, se redresează, se prind iară, reuşesc să se elibereze. Timofte ţopăie cu măciuca în jurul lor, ca un arbitru. Pândeşte un fragment de secundă să poată arde bila gorilei. Ene şi

Marinaş au trecut în spatele lui Săraru. Îi dezafectează Peugeot-ul. Bună idee!

Pascu şi Helmut avansează prudent, pe măsură ce Săraru se retrage, urlând:

— Staţi pe loc! Încă un pas şi trag!

Nina, strangulată de braţul lui, ne priveşte fix, înnebunită de groază. Pascu abordează un ton ferm şi liniştit:

— Dă-i drumul. Nu mai ai nici o şansă. Înţelege.

— Rămâneţi pe loc! Trag!! Fii atent, neamţule, nu mă joc!… Trag!

Nu mă îndoiesc c-o va face. Din dreapta mea, parvine zgomotul unei buşituri cumplite. Babuinul s-a prăbuşit ca un bolovan. Gorila e gata să-l scoată definitiv din joc. Timofte trage în aceeaşi secundă cu mine. La picioare. Huiduma cade, cosit. E eliminat. Rămânem şapte contra unul. Dar ăla, unul singur, are ţeava armei lipită de tâmpla Ninei, şi-l mai cheamă şi Săraru. A ajuns la maşină. Ene şi Marinaş aşteaptă în spate, gata să intervină.

Au urcat în Peugeot. La volan, Nina sub ameninţarea armei. Helmut se răsuceşte spre Pascu, în care a identificat şeful:

— Lăsaţi să plece?!

— Nu încercaţi nimic. O ucide chiar dacă moare şi el.

Nina face eforturi să demareze. Inutil. Contactele au fost smulse. Coboară amândoi. Săraru scrâşneşte:

— Porcilor!… Dar n-o să vă meargă!

Babuinul îşi înfige pumnii în şolduri:

— Acum, ce faci? Pleci pe jos? E o excursie frumoasă până la Bucureşti.

Săraru rânjeşte:

— Nu, drăgălaşule, mă cărăbănesc cu trotineta voastră. Şi cu dama, bineînţeles!… Ce ai?

Nina nu mai rezistă. Picioarele i s-au muiat, alunecă pe lângă trupul lui Săraru. Cade în genunchi, leşinată. Săraru încearcă s-o reţină. O secundă în care arma părăseşte tâmpla Ninei şi, aproape concomitent, mâna lui Săraru.

Kalaşnikovul e pe jos. De data asta, a tras colonelul Pascu. Ăsta zic şi eu, sânge rece! Nu aş fi avut curajul să ţintesc şi să trag în mai puţin de două secunde, atât de aproape de capul Ninei, ameninţat de o altă armă!

Săraru e imobilizat fără să se opună. Cât ar fi el de zmeu, realizează că nu poate scăpa slobod şi teafăr de şapte oameni înarmaţi. Iar dement nu e. Doar dotat cu un simţ al umorului foarte special. Îi surprind privirea amuzată când Timofte îi pune cătuşele.

Facem curat pe şosea, strângem gorila, ne reconstituim „Boingul“.

— Voi de ce aţi întârziat atâta? îl întreb pe Ene.

— A avut Săraru o pană nasoală chiar la ieşirea din Bucureşti. A moşmondit-o aproape juma’ de ceas.

— Aha, de-aia a întârziat şi el! Tocmai mă miram… De ce n-aţi anunţat?

Ene dă din umeri:

— Am tot încercat, dar n-aţi răspuns. Intraserăm la idei.

Are dreptate. Pascu uitase scula în maşină şi i-a fost teamă să se întoarcă. Îl aşteptam pe Săraru din clipă în clipă, l-ar fi putut surprinde pe şosea…

Babuinul trage din sticluţa de buzunar. E peste măsură de mulţumit. Cu Săraru avea el conturi personale de reglat. Nu se poate abţine şi-l apostrofează:

— Ţi-am zis eu, băi Hollywood, că ne mai întâlnim? Îmi pare rău că n-am pus un pariu.

Săraru zâmbeşte lung, fără dinţi:

— Nu eşti ceea ce gentlemenii ar numi un jucător elegant. Nu ştii să câştigi… În general vorbind, nu se ştie nimic. Mai sunt tururile…

— Alea le joci matale la aer condiţionat, cu smoking în dungi. Pe boabe de fasole, fără TVA! Îl suportă electoratul că tot e fraier!

Helmut vrea s-o ajute, dar Nina se ridică singură. Sprintenă ca o gazelă. Ne adresează un zâmbet strălucitor:

— V-a plăcut?

Rămân cu gura căscată. Eram convins că şi-a pierdut cu adevărat cunoştinţa, că nu-i un truc. De, uitasem că s-a „bacaloriat“ în târlă, la Coana Aurica.

Se lipeşte tandră de Helmut şi-i întinde buzele. Cu o mişcare a capului de infinită discreţie, aproape imperceptibilă, bărbatul i le ocoleşte.

Eu mă simt trist. Ca boul.

* * *

Când îl văd, am o tresărire. A înviat Ţeastă! Uluitoarea asemănare mă impresionează proaspăt, ca în prima clipă. De unde stătea adunat covrig, începe să latre, dă să iasă. Îi dezmierd godeurile de pe frunte, evitându-i privirea. Mă sfâşie suferinţa indiferent de culoarea ochilor în care o citesc. Aşteaptă să-i pun lesa tremurând şi mă smulge pe uşă.

Am intrat în alertă. La sediu ne-am întors doar ca să luăm câinele. Trebuie să ajungem la Marele Boss, înainte ca acesta să afle de arestarea lui Redford. Schiţăm ad-hoc un plan de acţiune. Pascu rămâne la sediu. După câte s-au întâmplat, cu atâtea păsări rare între aceleaşi ziduri, nu-i indicat să-l părăsească. Cu Ţeastă ăl mic, hai-hui prin Bucureşti, plec eu şi Bădoiu.

Ca totdeauna când se află la volan, e agresiv şi insolent, dar indicat pe zor mare. Că bea de douăzeci şi patru de ore fără încetare, *no problems*! După opinia specialiştilor, prăpădeşte banii de pomană. Ar trebui să treacă pe trotil. În spate, Ţeastă Jr. zbârnâie cu capul lipit tandru de grumazul Babuinului. V-am spus că-i simpatic, îl iubeşte toată lumea. Pe Bădoiu.

Ţinem seama de sugestia colonelului şi luăm startul de la salonul lui Toto. Recte, parcăm şi ne lăsăm în seama dogului. Trage tare de lesă, face stânga, dreapta, îl simţim

nehotărât. Ajungem la firma engleză de unde l-a umflat Bădoiu.

— Căţeluşul e tâmpit, decretează, aici s-a spălat putina. Obloane trase, ghişeuri închise, toată lumea în vacanţă. Caraibe sau Hawaii.

— Au omis să i-o comunice.

— Unde-i instinctul atunci?

— Instinctul e că adus la un anumit punct, care-i este familiar, te duce la adresa frecventată de stăpân.

— Zău?! Atunci de ce naiba se mai pierd atâţia patrupezi, sunt pline ziarele!

— Nu ştiu, dom'le, şi nici nu-mi pasă.

Lacăte şi pustiu. Am putea escalada gardul de fier forjat şi să cercetăm clădirea. Simt însă că puşculiţa e goală. O simte şi Teştişor care nu trage să intre, ci sare pe mine şi vrea să-mi smulgă umerii. În alte circumstanţe, aş fi efectuat o percheziţie cât de sumară. Acum însă, orice minut e important.

Înhaţ animalul şi gonesc spre salonul lui Toto, unde am lăsat maşina. Urc la volan, Babuinul sare lângă mine cu Ţestişor în braţe. Ca să nu pară surprins, le zâmbăreşte:

— Mergem la dame?

Eu zoresc, virez spectaculos, scrâşnesc din frâne ca un dinozaur, îmi fac de cap. Neavertizat, Bădoiu se prăvale peste mine:

— Băi Sanchi, în ce filme ai văzut tu chestii din ăştia?

— Băi Seral, tu mai ţii minte formula de rezolvare a ecuaţiei cu mai multe necunoscute?

— Nu. Dar tu?

— Nici eu. Dar o ştiu bine pe aia cu una singură.

— Ce, singură?!

— Necunoscută.

Am ajuns la *Izvorul Rece*, depăşim scuarul Pache Protopopescu, străbunul edil al Bucureştilor, ne angajăm pe Bulevardul Ferdinand şi Babuinul tot nu se prinde. Ca să fim oneşti, nici n-avea cum, doar eu am păşit pe aici. Prima

dată, acum şase zile, când el umbla prin bordelurile clandestine din oraş, iar Ene după Vivi Ţeţe.

Opresc chiar în faţa blocului şi-l avertizez pe Babuin:

— Ţine-l bine.

Ţeştişor se smuceşte, trăgând spre interior unde-i linişte ca de obicei. Dacă scara n-ar fi curată şi butoanele de la uşi lustruite, ai crede că imobilul nu-i locuit. Normal! E aproape zece seara. Prea devreme pentru patronii energici din cartea de imobil ca să se fi întors acasă, prea târziu pentru ca locatarii, pensionari de vârsta a patra, să mai zăbovească.

Câinele nu aşteaptă liftul, zboară ca o săgeată pe trepte, se opreşte în faţa apartamentului. Aici, mârâie, zgârie uşa, latră. Sun lung, fără răbdare:

— Dacă nu deschide, spun, sparg uşa.

Nu-i cazul. Sunt privit prin vizor şi imediat intră în funcţiune mecanismul – chei, zăvoare, lanţ – de deschidere.

Gabriela State ne pofteşte înăuntru. Ţeştişor a şi intrat, strecurându-i-se printre picioare.

— Ce prietenos e!

Se caţără pe ea *en ami*, dar amănuntul nu mă surprinde. De la bun început, am constatat că-i obişnuit cu societatea. După bon jour, patrupedul face turul apartamentului. În altă ordine de idei, observ că doamna State e în ţinută de oraş. Destul de neobişnuit la zece seara, pentru o cucoană *d'un certain age*, proaspăt îndoliată.

— S-a întâmplat ceva, domnule căpitan?

Ridic valiza mică pregătită lângă bufet, peste care a pus poşeta şi mănuşile:

— Vă povestesc mai târziu!

Nici Bădoiu n-are mai multă răbdare. Mă priveşte saşiu. Aşa se manifestă când încearcă un sentiment intens. Acum, e răpus de ceea ce vede şi nu înţelege.

— Pot să ştiu şi eu ce se întâmplă?

Eu nu mă pot împiedica să fiu teatral:

— Am omis prezentările, scuze! Doamna Helga Porta. Interimar, Gabriela State, mama Wandei.

* * *

Personal, aş fi lăsat interogatoriul Helgăi Porta pe mâine. Suntem epuizaţi! Dar dacă Babuinul nu are răbdare, în schimb colonelul are dreptate. E un interval în care pot interveni multe.

Ne îngăduim totuşi, o recreaţie scurtă cu cafele dure. Bagi linguriţa în ceaşcă şi stă drepţi. Ţeştişor e cu noi, în birou. Doarme. Colţunaşii cu şoareci tocaţi din conservă (aşa a tradus Bădoiu din suedeză textul de pe cutie) asezonaţi cu o lingură de vodcă l-au anesteziat. Babuinul e decis să-l înfieze. Pentru contrast. Termen de comparaţie. Pe lângă Ţeastă Jr., se simte o frumuseţe.

După ce ia act de cele întâmplate, colonelul Pascu se întoarce la el în birou, unde face conversaţie cu Helmut şi cu Nina. Nici n-a închis bine uşa şi Bădoiu începe cu tirul:

— Herculache, tată, cu poanta asta finală, la care – recunosc – nu s-a gândit nimeni, ai mai dres busuiocul. Dar fie vorba între noi, cum te-ai lăsat aiurit în halul ăsta? Ca un începător? Ţi-a zis că-i mă-sa şi ai crezut-o pe cuvânt! Nu verifici chiar deloc?

— Serios? Dar tu de ce nu l-ai verificat pe Richard Gere?

— Am mers pe mâna ta! Te pretinzi cult în cap, pe mine mă faci seralist.

Îl măsor ostenit, n-am chef de mişto. Îl iau cu duhul blândeţii:

— Cum ar fi trebuit să procedez, Costică? Mă duc la femeie şi o anunţ că fie-sa a fost asasinată. Să-i fi cerut întâi buletinul? Până şi doctrina, aminteşte-ţi ce am învăţat noi la şcoală, consfinţeşte principiul aparenţelor care creează dreptul. Când găseşti un ins pe scaunul primarului, zici că-i primar. Chiar dacă mă însoară, căsătoria rămâne valabilă,

atâta vreme cât eu nu am ştiut că personajul e impostor. Aşa s-a întâmplat şi cu mine. Am găsit-o la adresa cu pricina, nenorocită şi îndoliată, vârstă corespunzătoare. Nu m-am îndoit o secundă de identitatea ei, nici nu mi-a trecut prin minte s-o legitimez… Peste toate, vecini aerieni cărora le pasă de Gabriela State ca de zăpada de anţărţ!

Dacă-l iei de la „om la om“, Babuinul devine om. Concede impresionat:

— În fond, ai dreptate… Când ai început să te prinzi?

Mă duc la chiuvetă. Îmi răcoresc ceafa şi mâinile fierbinţi. Mai iau o gură de cafea, aprind o ţigară:

— Au fost nuanţe, Costică, nuanţe şi instinct… Retrospectiv privind, femeia se controlează foarte bine, simulează şi disimulează excelent. Wanda nu exagera asemuind-o cu Lucreţia Borgia… La un moment dat, referindu-se la „fiică-sa“, în loc de Doina, a spus Wanda, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată în cazul autenticei Gabriela State. Pentru o mamă, unic în vorbirea curentă rămâne valabil numele purtat acasă, pe vremea spielhosenului şi a castelelor de nisip, chiar dacă o lume te ştie acum de Greta Garbo sau Ion Dolănescu…

— Just.

— Mersi… Mi-a mai dat de gândit colaborarea cu Negulescu, fratele lui Suliţă, când am găsit-o la Club, dar cel mai mult m-a frământat filmul din caseta de valori. Simple imagini turistice nu se depozitează „la secret“, iar ca cineva să fi umblat înaintea noastră la safe era de neconceput, în condiţiile de securitate ale băncii. Logic, fusese înlocuit. Când? La fel de logic, atunci când s-a deschis caseta. Cine era de faţă? Subsemnatul, scos din cauză aprioric, procurorul – idem, directorul băncii care ar fi putut opera oricând nesupărat. Cine mai rămânea? Doamna Gabriela State. Un film are nenumărate sosii, poate fi înlocuit cu altul fără dificultăţi. Ţine seama şi de atmosferă! Toţi eram devoraţi de curiozitate, prea concentraţi asupra conţinutului casetei ca să mai fim atenţi

la gesturile ei… Cum ţi-am mai zis, am procedat prin eliminare.

Babuinul îşi bagă un deget în nas. Nu ca să se scobească. Ca să mediteze:

— De ce ai ţinut pontul pentru tine?

— Ipoteza mi s-a părut prea pompieristică, bâjbâiam… În fond, de episod ne despart doar patruzeci şi opt de ore. Ieri dimineaţă am fost la *Banklife*. Aseară însă, când a fost găsită nenorocita aia asasinată în pădure…

Bădoiu sare de pe scaun:

— Gata, m-am prins! Cadavrul necunoscutei! Ea e autentica Gabriela State! Helga a ucis-o şi i-a luat locul. Dibace mişcare!

— Absolut. În calitate de mamă neconsolată, rămânea în mijlocul evenimentelor, era la curent cu ancheta. Peste toate motivaţiile, aştepta comod la umbră, să-i aducă poliţia copilul. Ceea ce nu izbutise ea cu nici un chip, îi oferea gratis şi pe tavă potera română. Urma lichidarea băiatului şi „good bye, fraieri valahi!“ fluturat de pe cerul Otopenilor. Happy epilog la Düsseldorf pentru ea şi fecioru-său, Karl.

— Ei, conchide Babuinul şi de satisfacţie rupe în două un pix ca pe o scobitoare, cel puţin în chestia asta nu i-a mers. Copilul e salvat. Rămân implicaţiile politice ale afacerii! Ce caută ea în musacaua asta?

— Sunt convins că-i o simplă mercenară. Marii şefi nu coboară pe pistă. Urmăresc cursa din tribună, cu binoclul atârnat de gât. Cum au ajuns mahării de la Bucureşti la Frau Porta, n-am idee, cert e faptul că interesele li s-au îmbinat. Două ţinte nimerite cu aceeaşi piatră, spun francezii. Helga a făcut jocul patronilor şi, în paralel, a încercat să-şi rezolve şi problema personală. Iar destinul a făcut ca biata Wanda să nimerească între ambele fălci ale cleştelui, vânată din două părţi: şi de foştii patroni, şi de Helga.

După ce mai ia un gât de combustibil, Babuinul îşi bagă degetul în a doua nară:

— Chiar dacă mai sunt destule de lămurit, noi am ajuns la potou. *End!* Cât priveşte actul de justiţie, justiţie adevărată din aia în care cred tolomacii, doar Pascu mai poate face ceva… Fiule, recreaţia s-a terminat.

Douăzeci şi trei şi zece.

Mă duc la fereastră să trag o gură de aer. Cer înstelat, puzderie de stele; noaptea bucureşteană s-a descheiat la toţi nasturii. De la o terasă de vară se aude muzică. Un câine latră, o pisică îşi plimbă spinarea cocoşată pe acoperişul de vizavi, vreo zece mii de cetăţeni ai Capitalei se distrează în diverse stabilimente, alte câteva mii fac amor în pat sau prin tufişuri, pe o mie îi doare măseaua, cam trei sute de mii aşteaptă filmul de pe Antena 1, circa cincizeci de mii visează dulce; un rest modest de aproximativ două milioane au coşmaruri.

Şi atât.

Întâmplător, sunt pe culoar când Helmut şi Nina părăsesc biroul colonelului Pascu. Deşi degajaţi, nu au deloc aerul unor fericiţi care s-au regăsit după momente de grea cumpănă. Par doi străini; străini de verighetă, de aşternut, de un mâine comun. Discret, Nina desenează un cerc în jurul urechii. Îmi va telefona. Ne întoarcem în birou. Pe buzele lui Pascu stăruie un zâmbet meditativ.

— Sunt formidabili, domnule, n-au treabă!

— Cine?! Ăştia doi?

— Sigur, sunt un cuplu interesant, dar la altceva mă gândeam. La aristocraţie, în general. La cea autentică. Asta, apropo de neamţul nostru. Inimitabili şi irepetabili! Câtă stăpânire de sine, ce discreţie a reacţiilor, câtă eleganţă şi stil chiar în mânie!… Noi ăştia, proletarizaţi din toate punctele de vedere de patruzeci şi cinci de ani de mitocănie legiferată, să zicem mersi, dacă mai putem măcar sesiza nuanţele unui comportament de gentilom! Merita să vedeţi cum a tratat-o pe Nina!

— Cum? întreabă curios Babuinul.

Încep să râd, imaginându-l în postura lui Helmut.

— Exact invers decât ai fi procedat tu, băi Ferentari! Fără cazmale şi fără imprecaţii folcloristice despre sex şi biserică.

— Uite unde era Versailles-ul!

— Nu mi s-a întâmplat încă să asist la o partitură asemănătoare, continuă Pascu. Să tratezi pe cineva ca pe o zdreanţă, ca pe ultima târâtură cu politeţe ireproşabilă şi maniere de marchiz! Ce mai, cu jabou!

Bădoiu dă din umeri, schiţează un vânt puturos din vârful buzelor:

— Şi ce-a câştigat?

— Toată stima mea, surâde Pascu, şi respectul lui faţă de el însuşi, intact.

— Eu mă respect şi fără fiţe din astea, mormăie Babuinul. Barem şi-a recuperat filmuleţul cu acrobaţiile nevesti-sii?

— Şi filmele şi banii.

Tresar:

— Domnule colonel, vreţi să spuneţi că a plecat cu ele în geantă? Nu le-aţi păstrat ca material probatoriu la dosar?! Pentru proces?!

Întoarce capul spre mine şi se interesează cu o voce depărtată, parcă venită din altă odaie:

— Care proces?! Ai naivitatea să-ţi închipui că va avea loc vreun proces?!

Consternarea mă gâtuie:

— Cum se poate, domnule colonel?! S-au comis opt crime, gâfâie dosarul sub greutatea cadavrelor, nu poţi îngropa totul ca pe o mărgică!

— Să vezi ce bine o să se poată! În fond, aproape că nu mai ai eroi! Demetru şi frate-său absolviţi prin dare la fund, killerul bandei curăţat, la fel Panduru, Ţeastă…

— Oricum, au mai rămas, apreciază Babuinul. Îl avem pe Voicu…

— Plastelină, uşor de manipulat, în instanţă îşi retractează toate declaraţiile, pretinzând că i-aţi demolat

maxilarele la anchetă.

— Gorila lui Săraru…

— Simplu zilier, dragule, angajat chiar azi-dimineaţă, în lipsă de personal şi disperare de cauză. Adaugă pe jumătate idiot, provenit dintr-o casă de copii handicapaţi. I-a luat Timofte declaraţia.

— Toto…

— Fericit să nu ştie nimic, să scape basma curată dintr-o acuzaţie de complicitate la infracţiuni grele!… Cine a mai rămas? Săraru, uns cu toate alifiile şi împotriva căruia, în afara poliţiştilor, nu vor exista martori? Iar poliţiştii, la rându-le, nu ştiu nimic, dacă aşa sună ordinul… Helga? Săraru n-o cunoaşte, n-a văzut-o în viaţa lui şi aşa mai departe pe aceeaşi melodie.

— Nu-i chiar aşa, mă opun, am fost împreună la *Banklife*. Suntem trei inşi care putem confirma substituirea de persoană.

— Vax! Ţie ţi s-a năzărit, directorul nu mai ţine minte, procurorului îi povesteşte ierarhicul superior *ce* şi pe *cine* a văzut la *Banklife*… Sigur că exagerez, dar nu sunt prea departe de realitate.

— Şi totuşi, rostesc îndoit, cred că în privinţa lui Helmut aţi procedat cam… arbitrar.

— Fleacuri, respinge colonelul, faţă de ilegalităţile comise şi care abia se vor comite în dosarul ăsta! În definitiv, i-am dat banii care-i aparţineau şi filmele. Altfel, rămânea tributar prostiilor Ninei, alţii ar fi preluat şantajul şi nu o merită. Nota bene, aranjamentul îl cunoaştem numai noi, muşchetarii din biroul acesta şi bineînţeles, cuplul Bundestag. Discreţia lor nu intră în discuţie… Încă o informaţie! L-am sfătuit să ia primul avion şi s-o întindă urgent spre patria Nibelungă.

— Şi Nina? întreb stupefiat.

— Şi Nina. Dacă vor pleca împreună, asta n-o mai ştiu.

Babuinul, la fel de tulburat ca şi mine, îl măsoară uluit:

— Domnule colonel, vă daţi seama că aţi sictirit absolut toate normele…

Pascu îl întrerupe:

— Vrei să-mi ţii un curs de deontologie?

— Puteţi fi tras la răspundere penal.

— Asta nu, scumpule, ştiu eu prea multe, dar un accident de maşină, sau să plonjez de la etajul şapte, pentru că n-am fost atent când îmi puneam ciorapii la uscat, mi s-ar putea întâmpla.

Babuinul îl contemplă o secundă şi se repede să-i strângă mâna. I-o zgâlţâie vreun minut, aşa cum obişnuiau până mai cincinalul trecut prim-secretarii de partid din ţările frăţeşti:

— Domnule colonel, daţi-mi voie să v-o spun, sunteţi mare!!! În inima mea, v-am ridicat statuie!

— N-o să-ţi fie comod, surâde Pascu. Băieţi, e miezul nopţii, sunt aproape patruzeci şi opt de ore de când n-am dormit şi ne aşteaptă două interogatorii grele. Propun un scurt *relâche*.

Excelentă idee. Peste cinci minute, dorm tun.

Capitolul VII

DUMINICĂ

Luăm startul la ora patru dimineaţa.

— Deşteptareeeeea!

Ţâşnesc ca un dop de şampanie, inima mi s-a împiedicat în amigdale. Babuinul, încântat de efect îmi întinde cafeaua fierbinte. Înregistrez pe birou o sticlă de vodcă proaspăt desigilată şi liorbăitul lui Ţeştişor. Mănâncă elegant din castronaşul în care-şi aduce Ene orezul cu lapte preparat de maică-sa. Mă frec la ochi:

— O iei cam repede. Când ai terminat sticla de aseară?

— Pardon, acum suntem doi.

Mă uit la câine. Lăsând la o parte aerul casei, îndeobşte patetic, pare destul de mulţumit.

— O să devină şi ăsta alcoolic, n-o să vă mai ajungă leafa.

— Atâta vreme cât există fraieri care joacă la Caritas şi pierd toate pariurile, nu-mi fac probleme.

— De ce nu-i dai şi o ţigară?

— Consumă pipă. Mai ai întrebări?

Mă îndrept spre chiuvetă:

— Ce face Pascu? S-a trezit?

Babuinul îşi curăţă unghiile cu limba de la briceag.

— Nici măcar nu s-a culcat. Toată noaptea a ţăcănit la maşină. Am fost la el acum un sfert de oră şi am văzut pe birou paginile bătute. Am aşa, o impresie în trup că pune la

cale o figură măreaţă! În locul lui, de acum încolo, aş verifica şi solniţa. Parcă deosebeşti sarea de cianură?

Mă întrerup din bărbierit:

— Nu crezi că-i prea devreme pentru chestii din astea morbide?

— Realiste! Nu vezi cum pică, precum popicele, toate limbile lungi?… Te mai găteşti mult? Pascu a ordonat să-i dăm cep la interogatorii fără el. Mai are de lucru. Cică să începem cu amicul Redford.

Când dă ochii cu Bădoiu, Săraru zâmbeşte:

— Trebuie să-mi rezerv oră la dentist?

Babuinul îi răspunde cu acelaşi zâmbet:

— Mai indicat ar fi la popa matale! Din cauza gripei, se fac rezervări din timp.

— Nici o problemă, am mai călătorit fără bilet.

La semnul meu, ia loc. E calm şi degajat. Degajarea aceea de invidiat a bărbatului tânăr care se ştie şi făţos, şi puternic, siguranţa pe care ţi-o dă conştiinţa propriei forţe, sentimentul de invincibilitate.

Aleg dosarul cel mai voluminos de pe masă şi dau drumul foilor să curgă din degetul gros, fără să-l deschid.

— Cu ce a încăput aici, încep, te-ai aranjat pe o viaţă. În afară de viol, n-ai scăpat mai nimic. Complicitate la vreo trei-patru crime, nu mai contează câte, răpire, sechestrare de persoană, şantaj, două asasinate-autor, de astă dată, vezi Panduru şi Condeescu, trafic de monedă falsă… Ultraj şi alte mărunţişuri nu le mai pun la socoteală! În State, ai lua cam vreo sută patruzeci de ani. Aici, te-ai asigurat de o condamnare pe viaţă. Zicem că-ţi iei avocat cu Mercedes, mai zicem c-ai baftă de un complet de judecată cu pondere feminină, şi tot faci rost de un douăzeci şi cinci de ani, consumaţi la umbră cu sau fără dreptul de a alege, din patru în patru ani.

— Îmi permiteţi, domnule căpitan, să-mi fac singur planurile de viitor?

Deschid braţele generos:

— Îţi permit, dragule, cum să nu! Dacă vrei, poţi să fumezi.

Mulţumeşte şi îşi aprinde un Camel (ţigara Viorelei), cu o brichetă *Subaru* de teşcherea pricopsită.

— Sărarule, reiau chipurile prieteneşte, eşti atât de intrat în găleată, că nu merită să ne pierdem timpul. Apropo, într-o singură săptămână, ai reuşit să baţi toate recordurile! Erai mai în avantaj, dacă nu-ţi dădeam drumul miercuri. Jumătate din dosar şi cea mai gravă, n-ar fi existat.

— Nu încercaţi să mă intimidaţi, domnule căpitan. Devansaţi sentinţa tribunalului, îmi atribuiţi fapte pe care nu le-am comis…

— Care ar fi alea? se interesează Babuinul, rezumându-se deocamdată la artileria uşoară.

Săraru întoarce capul şi răspunde liniştit:

— De exemplu, acuzaţia de crimă e total nefondată. Nu eu l-am asasinat pe Condeescu.

Bădoiu se ridică:

— Vrei să-ţi dovedesc? Mă întorc imediat.

Săraru dă din umeri:

— Colegul dumneavoastră nu mă înghite.

— Dar nici nu se înşeală. Tu l-ai suprimat şi pe Panduru.

Îmi serveşte o cascadă de râs, cu capul dat pe spate. I se văd toate măselele, al dracului, n-are nici o plombă!

— I-aţi omis pe Kennedy, Patrice Lumumba şi pe Nasser! Nu înţeleg de ce v-aţi oprit doar la Panduru şi Condeescu!

— Pentru că celelalte crime le-a comis profesionistul angajat de voi, cu un Magnum 365. Tu ai operat cu buzduganul ăla sovietic, Kalaşnikovul pe care-l fluturai ieri la tâmpla Ninei. Şi stilul diferă. Arzi la mir, ălălalt prefera ceafa.

Se apleacă peste birou şi-mi zâmbeşte impertinent:

— Degeaba, nu mă speriaţi.

Babuinul s-a întors, cu Ţeştişor în lesă. Radiază, sigur de triumf. Urmează un vizavi foarte interesant între Săraru şi

patruped. Se privesc ţintă. Animalul, încordat, e gata să explodeze. Îşi arată caninii pe care-i apreciez cam la trei centimetri, fiecare. Brusc, atacă. Redford fentează ca la oină. Dacă Bădoiu nu ţinea strâns lesa, Ţestică îi pupa ăluia gâtul. S-a ridicat în două picioare – seamănă cu *Faunul* de la Atena – şi încearcă să se smulgă cu atâta violenţă, că mi-e frică să nu rupă cureaua. E clar şi pentru Săraru că dacă Babuinu-i dă drumul, îl face tăiţei. Circul durează cam un minut jumate.

— După cum se manifestă, comentează Bădoiu, te iubeşte nespus. Are şi de ce.

Săraru se aşază din nou. Tot calm, dar nu la fel de surâzător:

— Umblaţi cu trucuri ieftine. Pe fiară ăsta vreţi să-l aduceţi martor în instanţă?

Babuinul scoate cu greu câinele din birou.

— Poate, zic. Dacă te pun acum să-ţi sufleci pantalonii, îi găsim autograful. Te-a muşcat în timp ce-i omorai stăpânul. Ţi-a curs sânge pe mocheta de la Toto. Grupa sanguină e identică cu cea trecută în buletinul tău. După moartea killerului… Apropo, cine era, de unde venea?

— Habar n-am. Profesioniştii din ramură nu-ţi prezintă cartea de vizită.

— În fine, acum contează mai puţin. Important este că după moartea lui în meciul de la Bellu, tu ai rămas singurul pistolar din bandă. Prim locotenent şi unic revolver…

— Inventaţi foarte frumos, domnule căpitan. Parcă spuneaţi că e păcat să ne pierdem timpul.

— …mâna dreaptă a patronului care manevra din culise. Toate dispoziţiile către bandă s-au transmis prin intermediul tău, curier şi vătaf, uneori şofer ca în noaptea când s-a atentat asupra lui Toto… Te-a văzut Viorela. Era geloasă şi te-a urmărit. În puţine cuvinte, ai fost un fel de vice, alături de Condeescu. Mai puţin compromis şi mai util, de vreme ce ai primit ordin să-l suprimi.

Întinde mâna după pachetul de ţigări, afişează un aer de plictiseală:

— Construiţi un eşafodaj bazat pe coincidenţe şi ipoteze care vă convin. Probe nu aveţi şi nu sunt eu ăla care să vi le furnizeze.

Babuinul, întors de două minute, şi-a pierdut răbdarea. Intervine cu violenţă de bivol:

— Sărarule, nu fi imbecil! Vrei probe? Le avem şi încă sosesc, ţinem deschis toată ziua. Dar numai pe ce am constatat noi, *de visu*, ai de rupt o valiză de calendare, c…-te la comun şi reflectând la fenomenul viaţă!

Redford ne oferă o nouă mostră de zâmbet strălucitor şi arată spre mine:

— Aşa m-a ameninţat şi dumnealui.

Brusc, abandonează aerul de şuetă cu debili mintali, abordează stilul direct „hai să dăm cărţile pe masă!“

— În definitiv, dacă le ştiţi pe toate, ce vreţi de la mine?

Bădoiu bubuie scurt:

— Ce rol au avut cocotele în combinaţia banilor falşi?

Schiţă de surpriză, un abia sesizabil popas pe itinerarul ţigării lui Redford, de la buze la scrumieră.

— Bani falşi. Remarcabil!

— Ce, că ne-am prins?

— E prima oară când aud varianta.

Babuinul, adunat între umeri, ca o pisică uriaşă, se interesează mieros:

— Vrei să-mi spui, baby, că ai crezut în basmul cu peştişorii de aur?! Doar ca să plimbaţi tropicalii prin Bucureşti, v-aţi jucat cu bombardierele alea?! Auzi, dom’le, au tras în muşte cu Kalaşnikoave, Bazooka, Magnum…

Redford completează ironic:

— Pantzere, aruncătoare de flăcări şi un Messerschmitt!

Mă bag rapid între ei. Enervat, Babuinul e pe cale să apeleze la artileria grea. Cu Săraru însă, nu ajungi nicăieri făcând pe durul.

— Să lăsăm gluma. Ai ştiut că peştii reprezintă doar o acoperire. Poate şi o parolă, în funcţie de număr. Spun asta pentru că la tine în baie, am găsit doar patru peşti în loc de cinci, cât adusese Viorela de la Toto.

— Pe unul, mormăie Bădoiu, l-a halit canibalul.

Săraru râde:

— Deci, dumneavoastră mi-aţi băgat pisica în casă. N-a fost tocmai legal în lipsa mea.

— Precis, nu. Ce ţi-ai închipuit că se află în servietele diplomat care însoţeau de obicei acvariile?

— Ciocolax şi prezervative color, sugerează Babuinul.

— Nu sunt un tip curios, spune Săraru.

— Chiar aşa? Anvergura şi clandestinitatea operaţiei nu ţi-au dat de gândit? N-ai întrebat-o pe Helga ce soi de dinamită transporţi?

E prima dată când pronunţ în faţa lui, numele patroanei. Mă scrutează lung, încearcă să mă pătrundă dincolo de cuvinte. Insist:

— Helga Porta, cea care a luat locul mamei Wandei, ucisă şi abandonată în pădurea Tunari.

— Sunt amănunte despre care eu nu am cunoştinţă.

— Pretinzi că nu o cunoşti pe Helga? Că n-ai auzit de ea?

Ridică din umeri:

— Cred că-i amanta lui Condeescu, mai multe nu ştiu.

— Amantă?! Amanta a dispus asasinarea amantului?

Săraru se miră de mirarea mea:

— Poate chiar ea l-a aranjat. N-ar fi primul caz.

— Problema e următoarea! conchid. De unde veneau servietele, de ce trebuia să traverseze reţeaua prostituatelor şi către cine se îndreptau, staţie terminus?

— Domnule căpitan, considerând ca valabil tot ce aţi demonstrat până acum, de ce credeţi că Helga mi-ar fi pus la dispoziţie informaţii incendiare? Toate operaţiile legate de falsificarea de monedă sunt considerate crimă în orice legislaţie din lume. Informaţiile le deţin doar câţiva granguri, nu infanteria de sacrificiu, pălmaşii şi trupeţii.

— Sărarule, tu nu ai fost un simplu trupete.

Babuinul şi-a ieşit din ţâţâni. Îşi reazemă cotul pe blatul mesei şi mătură cu o zvâcnitură tot ce-l mobilează: dosare, hârtii, calendar, suportul cu pixuri. Urlă:

— Nu mai ţine gargara! La obiect! La obiect, scurt şi răspicat! Cine ţi-a dat dispoziţie să-l faci aut pe Condeescu? Poate te stimulează ştirea că Helga, împreună cu o valiză de bani falşi, se află în tractirul nostru, în stare de arest. Şi dacă nu ea, cine ţi-a fost general?

— Mă scuzaţi, nu mai răspund decât în prezenţa avocatului.

— Aşa, tăticu'! exclamă plin de satisfacţie Bădoiu. Vezi cum stă cu agenda de lucru, poate o ia şi pe Viorela în cârcă. Ai nenorocit fata, dacă amănuntul are vreo semnificaţie pentru tine… Ce te miră, Gigolache? N-ai auzit de complicitate? Şi încă la chestii babane, nu la manglit găini „din grădina lui Nea Ion, toate păsările dorm!"

Săraru îi îndreaptă o privire de gheaţă albastră:

— Ăsta se numeşte şantaj.

E rândul Babuinului să-şi arate dinţii, chiar dacă nu sunt de expoziţie!

— Da' ce, eu i-am zis Maica Tereza?!

* * *

Când terminăm cu Săraru, nu s-a făcut nici şapte. Arunc nervos pixul pe care-l ţineam în mână de sanchi, ca speakerii de la Departamentul Ştiri. Ai ce face cu cel puţin o mână şi pari intelectualiceşte implicat.

— Ştiam că nu scoatem mare lucru de la ăsta.

Babuinul bagă fierbătorul în priză:

— Ce mai contează de vreme ce afacerea se va muşamaliza? Măcar am satisfacţia că l-am pus pe frigare.

— Fitilul cu Viorela?

— Îhî…

Picior peste picior, cu paharul în mână şi privirea pe fereastră, devine visător:

— E interesant de constatat că bestiile astea pot avea sentimente omeneşti! Şi încă pentru urâta aia de Viorela, pe care o compătimesc din suflet pentru că, ce să-ţi povestesc, o femeie dacă nu-i nurlie, vai de capul ei, mai bine să nu se nască! Aşa a lăsat Dumnezeu, nu sunt eu vinovat…

— Nu, eşti mache.

— Ce, vrei să spui că nu-i nasoală? Dar, mă rog, Redford o iubeşte. E probabil singurul sentiment pozitiv din viaţa lui. Hitler iubea câinii, dar cosea oamenii cu milioanele, fără să-i tresară măcar mustaţa! Vezi, chestia asta nu pot s-o înţeleg eu!

— Care?

— Să poţi extermina fără şovăială şi în acelaşi timp, să tremuri, să arzi vâlvătaie, să te sacrifici chiar, pentru un *el* sau o *ea*.

— Pentru că nu te duce mintea. Lupul mănâncă oaia fără ca asta să-i afecteze dragostea faţă de doamna Lup… Şi mai lasă-mă dracului în pace, o mai avem pe Helga.

Intră colonelul Pascu. Vădit epuizat, dar bine dispus, mulţumit de el însuşi:

— Aţi terminat cu Săraru? Am să mă uit mai târziu pe declaraţiile lui. Acum, n-am timp, acţionăm contra cronometru. Eu mai am puţin… Îşi freacă palmele de parcă i-ar fi frig: Am făcut o treabă bună, băieţi, o să vă placă!… Hai, daţi-i zor cu nemţoaica, cât mai suntem noi la zar.

Babuinul se miră:

— Dacă-s aşa de grăbiţi, de ce nu s-au mişcat până acum? Au avut toată noaptea la dispoziţie.

Pascu, deja de cealaltă parte a uşii, îi răspunde peste umăr:

— A lipsit probabil marele OK. Dar voi puteţi paria că nu va întârzia.

Bădoiu rămâne mofluz:

— Cine-i vita care mânca rahat că totul se plăteşte?

— Vită-i ăla de-a crezut! Se plătesc doar impozitele, telefonul şi…

— Caritasul, completează Babuinul cu un zâmbet gras.

Uite-o şi pe Frau Helga Porta! Încerc să constat vreo schimbare pe chipul pe care-l calificasem de văcuţă. Cum de m-am înşelat atât de lamentabil?! Chiar dacă faptul în sine nu mă scuză, au contat enorm circumstanţele. Veneam să anunţ cea mai dureroasă veste din lume, moartea propriului copil. Eram mai preocupat de cum s-o spun, decât de ceea ce vedeam în faţa ochilor. Iar în faţa ochilor, aveam imaginea preconceptă, apriorică a unei femei distruse.

Separat, grozav de înşelătoare carnaţia pufoasă, obrazul limpede de femelă care nu gândeşte, senzualitatea durdulie şi catifelată. Nu sub chipul unei gospodine grăsuţe, placide, cu orizontul blocat de campania de primăvară a marii scuturături şi de cea de toamnă a zacuştilor, îmi imaginam o minte satanică, o criminală păşind dezinvolt pe un preş de cadavre!

Mai am şi un mare păcat! Eu, instinctiv, pe oamenii graşi nu-i prea iau în serios, ca şi cum osânza ar fi invers proporţională cu ticăloşia. De parcă Göring ar fi fost un baletist sau Stalin, Mao-Tse-Dun nişte subnutriţi! Las’ că nici cu Churchill nu mi-a fost ruşine, chit că noi am fi preferat RAF-ul, tancurilor sovietice.

Stă nemişcată, cu expresia concentrată pe care o dă în genere, scaunul din baie. Zău, dacă nu asta-i impresia pe care o face. Pe sub pleoapele grele, strecoară o privire goală, de rumegătoare.

Îi răsfoiesc paşaportul. Are 54 de ani, e născută la Sibiu. Săsoaică – de unde limba română curentă, fără accidente.

— Când aţi părăsit România?

— În 1963.

— Sunteţi căsătorită cu Alexander Porta şi există un fiu comun, Karl.

— Şi ce-i cu asta?

— Este! Karl are un frate vitreg, Patrick, rezultat al legăturii soţului dumneavoastră cu Doina State. Pentru ca băieţelul să nu stea în calea viitoarelor interese succesorale ale lui Karl…

— Soţul meu trăieşte, domnule căpitan.

— Urmărit de Mafie, ceea ce în orice limbă se cheamă zile numărate. În consecinţă, pentru a preîntâmpina prevederile unui testament care să-l aibă în vedere pe micul Patrick, aţi asasinat-o pe Doina State. Aceeaşi soartă urma s-o aibă şi copilul, în cazul când l-aţi fi găsit.

De capul lui, Babuinul îmi aprinde o ţigară şi mi-o întinde. Continui fără pauză:

— Suntem informaţi că Alexander Porta dispune de o avere importantă. Foarte importantă, dacă ne gândim că trebuie să justifice uciderea Doinei-Wanda şi a mamei sale, căreia v-aţi substituit. Cu remarcabil sânge rece.

Îşi îndreaptă maşinal părul sub pălărie, apoi mâna coboară spre decolteu:

— Dumneavoastră ştiţi ce spuneţi. Nu recunosc nimic.

— Atunci, prezentaţi-mi varianta dumneavoastră. De ce aţi luat identitatea Gabrielei State?

— Nu vorbesc decât în prezenţa avocatului meu din Germania.

Mă uit la Bădoiu, râdem la unison:

— Care avocat, citeşte în stele Babuinul, în caz că-i găsit şi nu vânează taman acum lei în Africa, e un magician în stare să convingă orice tribunal că eşti miaua Domnului!! Opt crime comandate plus o tentativă, trafic de valută falsă, şantaj, răpire, sechestrare de persoană, falsă identitate, substituire de persoană, ăsta zic şi eu palmares!… Auzi, grăsano, poate doar Helmuth Kohl, dacă-i dispus să vireze în vistieria daco-romană niscai marafeţi Deutschland, să te mai poată scoate din rahatul de faţă! Dar n-o s-o facă, surioară! Pentru o Wanda, se mai scobea el în buzunarul de la spate, dar la guşă cu peri şi o pereche de fese moi,

piftie’n chiloţi, parolează! Ce părere ai, căpitane de foliculinista noastră din Düsseldorf?!

Când vrea să fie odios, obscen şi trivial, Babuinul n-are pereche. Şi încă n-a dat tot din el. În realitate, urmăreşte o tactică. Ofensând-o adânc, cum numai o femeie poate fi ofensată, opinteşte s-o scoată din calmul de şeptel. Sub alt aspect, puţin îi pasă de eventuale reclamaţii, săptămâna viitoare pleacă din Poliţie. Dar chiar pe normal, s-ar anfişa. Se duce asta şi se plânge în instanţă c-a fost înjurată de fese! Ce să-ţi povestesc!

Ceva tot a izbutit. Obrazul moale al Helgăi tremură, pe bune, ca o gelatină. Încearcă să-şi păstreze demnitatea, dar îi este peste poate. Şuieră ca un ceainic cu fluierici:

— Ţigani! Asta sunteţi, nişte ţigani!

Bădoiu îşi aminteşte de rromul de pe şosea:

— Alo, Frau Slănină, nu ştii că nu-i voie ură de rasă?

Îi rade o cazma la ceafă, de-i deranjează pălăria.

— Porcule! Loveşti o femeie care nu se poate apăra!

Bădoiu îşi înfige degetele în umerii graşi şi o saltă ca pe o scrumbie:

— Nazisto, cine le-a apărat pe Wanda, pe mă-sa, pe curvele de dinaintea lor, pe toţi nenorociţii care zac acum cu iarba-n gură?!

Helga s-a învineţit, se sufocă.

— Las-o, zic, plezneşte la încheieturi.

Babuinul îi dă drumul cârpă pe scaun. Pare ameţită dar amănuntul nu-l impresionează. Îi mai arde o labă:

— De înviorare, explică.

Chiar se înviorează. Respiră adânc, deschide ochii. O ură neagră îi vopseşte privirea:

— O să te coste.

Bădoiu îşi aprinde nonşalant o ţigară, se uită cum arde:

— Plătesc cu plăcere, Frau Băşină, dar înainte, îmi răspunzi matale la nişte întrebări… Băşină ineficientă, îmi explică. În valiză, pe lângă dolarii falşi şi filmul umflat din

caseta secretă a Wandei, există şi o provizie batalion de tablete „cacă-te uşor, cacă-te cu spor“.

— Ţigan jegos!

— Aşa, cartoafo, se delectează Babuinul, ţigan sau barabuşter, baragladină, cataroi, chiloman, cioropină, gaşper! Cum vrei matale, numai scuipă fasolea! Ca să vezi că sunt modest, nici nu te întreb de unde provin dolarii măsluiţi. În ultimă instanţă, puţin îmi pasă de bordelul care-i fabrică, e treaba poliţiei din zonă şi a Interpolului. Mă interesează cui îi predai aici. Cine e destinatarul? Răspunde, fă, că te fac zob! Ajungi la Morgă’n frigider, să joci 66 cu ibovnicu’! După ce că-ţi face servicii la aşternut, îi expediezi un glonţ în ţeastă.

Helga nu mai rezistă, zbârnâie la modul concret. Urlă:

— Porcilor! Ruşinea Europei! Am să vă desfiinţez… Am relaţii!

— Aşa, vacă bătrână, p-alea vrem să le cunoaştem!

— Canalie!

— Uşurel, fără termeni vulgari. Suntem o instituţie decentă… Să nu-ţi uiţi vorba! Ziceai de relaţii…

Pe neaşteptate, o apucă de păr şi-i trage capul peste spătarul scaunului. Femeia începe să răcnească, ceafa o doare cumplit. Cunosc mişcarea, e foarte „convingătoare“, dar dacă Bădoiu nu-i atent, îi poate frânge gâtul. Trebuie să fii expert ca să poţi opera fără riscuri.

— Destinatarul banilor! îi urlă în plin obraz şi intensifică presiunea.

Sar de pe scaun:

— Dă-i drumul!

— Nici nu mă gândesc. I-am promis c-o adună autopsistul cu pipeta şi mă ţin de cuvânt… Ţi-o fi milă de fiara asta în stare să arunce în aer un oraş pentru un săculeţe de arginţi! Opt crime pentru ca fecioru-său s-aibe „Boing“ cu piscină?!…

O fi, doar că în momentul de faţă, eu nu sunt în stare să-mi amintesc, să fiu pătruns de toată nemernicia invidiei. Am

în faţa ochilor o femeie torturată şi atât. De altfel, nu va rezista presiunii fizice. Ăştia pufoşii sunt mai vulnerabili la durere, n-o suportă, cea mai modestă intervenţie stomatologică se face sub anestezie. Persoanele fibroase, uscate, îndură mai uşor.

Nu mai ţipă. Horcăie, se sufocă şi, în cele din urmă, cedează. Bădoiu îi toarnă vodcă într-o ceaşcă de cafea. Femeia dă din cap, îşi caută suflul. Babuinul reia tirul. Ca să fie mai convingător, continuă s-o ţină de păr.

— Cui i-ai predat banii?

Helga şopteşte răpusă:

— Lui…

Pronunţă un nume cu rezonanţă ameţitoare. Cu rezonanţă, reverberaţii, implicaţii şi tot ce poftiţi. Noi ne privim stupefiaţi, ne întrebăm dacă am auzit bine.

— Personal lui?!

— Da, nu are încredere în nimeni.

— Unde vă întâlniţi?

— La Palatul Telefoanelor. Înăuntru.

Babuinul o scutură:

— Minţi, nu-i nebun să se expună în buricul târgului.

Nu sunt de acord cu el. Locul e ideal. Totdeauna lume. Multă şi nerăbdătoare, cu probleme de rezolvat. În consecinţă, neatentă. Femeia gâfâie:

— Poartă totdeauna ochelari închişi şi ceva pe cap.

— Cum procedaţi?

— Ne aşezăm la o coadă… El, în spatele meu… Facem schimb de serviete.

— Aha! De câte ori v-aţi întâlnit până acum?

— De şase ori.

— Pe ce cale intră banii în ţară?

Grăbesc ritmul întrebărilor, marele STOP poate interveni în orice moment.

— Cu vaporul… Dă-mi, domnule, drumul la păr!

Babuinul se face că n-aude, totuşi slăbeşte strânsoarea.

— De unde vin?

— Nu ştiu… El ştie. Pe mine mă anunţa doar că a sosit marfa la Constanţa… Săraru se ducea de regulă. O singură dată Voicu.

Încerc să mă strecor printre întrebările lui Bădoiu. Am şi eu obsesiile mele:

— Peştii exotici au constituit un paravan, ştim. În afară de asta, conţineau şi un cod. Care?

A ajuns la capătul puterilor, mi-e teamă să nu clacheze. O simte şi Bădoiu. Îi lasă capul liber, dar rămâne în spatele ei. Strategic.

— Numărul lor… Peştii roşii desemnează zilele…

— Exemplifică!

— Cinci peşti roşii… În cinci zile, Săraru trebuia să se întoarcă la Constanţa cu banii… Peştii negri arată cuantumul sumei pretinse de persoana care procură valuta falsă… Trei peşti negri, să zicem, egal trei sute miliarde de lei.

Încep să văd saşiu. Mă întreb dacă există vreun sistem mai criminal de a-ţi torpila propria monedă! Arunci bancnota naţională peste graniţă şi cumperi parai falşi, numai ca să compromiţi Puterea. Superb! Păi, pe lângă ăştia, hunii, tătarii, goţii şi ostrogoţii ne-au fost bunicuţi devotaţi!

Babuinul mă priveşte iar dintr-o parte, ca găina. Le chibzuieşte:

— Figura asta nu mă convinge. În secolul computerelor, al faxului, sulaxului şi a rachetelor cu rază medie de acţiune, gagiii umblă cu tromboane din Evul Mediu?!

Helga şi-a lăsat capul în piept. Nu-i mai pasă de nimic, „credeţi ce vreţi, dar lăsaţi-mă în pace!“ Bădoiu continuă să se mire:

— Ce naiba, mă Boabe, ca’n filmele de capă şi spadă cu nen’tu, Jenică Marinescu?

— Care Jenică?!

— Boschetarul{96} ăla, Jean Marais… Chiar şi pe vremea lui Caragiale, trânteai o depeşă despre atâţia boi şi vaci

bălţate, după parolă, nu umblai cu tiribombe şi vertebrate exotice. E fistichie rău de tot, ce să mai discutăm!

În timp ce eu tocmai reflectez că povestea-i prea fistichie ca să fie inventată… O ia din nou la zgâlţâit:

— Alo, tovarăşa SS, mă auzi? Ceva nu rimează. Spui că bossul e prudent şi circumspect, dar ţie, o bandită din lumea largă, îţi acordă credit nelimitat. Cum vine asta?!

Helga geme:

— Sunt fosta lui soţie.

* * *

Ea este fosta soţie a lui X, unul din elefanţii albi ai epocii de tranziţie, iar noi – uluiţi. Povestea lor în câteva cuvinte…

Se ştiu de copii, dintotdeauna s-au iubit. Se iubesc şi azi. Au fost obligaţi să se despartă. Ea era fiica celui mai bogat fabricant de dulciuri din Sibiu. Cu un clopoţel din ăsta la dosar, n-ajungeai, până acum opt-nouă ani, nici şef de serviciu la deratizare. O soartă pecetluită, nici o şansă de ascensiune. Devoraţi amândoi de acelaşi demon al puterii şi al banilor, şi-au călcat pe inimă recurgând la soluţia extremă. A ajutat-o să plece din ţară şi cu extremă prudenţă, au continuat să ţină legătura. Au ştiut în permanenţă unul de altul… Destine strâmbe, generate de o orânduire strâmbă…

Babuinul îmi întrerupe reflecţiile:

— Cum l-aţi racolat pe maiorul Demetru? Mai exact, cum aţi reuşit să-l corupeţi?

Cât e de răvăşită, tot mai are puterea să dispreţuiască:

— E şi complicat să corupi în sărăcia asta de ţară!

Banda avea nevoie de un om în Poliţie. L-au contactat prin Negulescu, frate-său. Demetru a făcut treabă bună, s-a dovedit util. A divulgat pas cu pas mersul anchetei, a preconizat cu bună ştiinţă acţiunea de la Bellu ca să devieze

în bramburească… Ţeastă a greşit venind la Poliţie să-şi ia câinele. Animalul era în tratament. Viermi intestinali…

Bădoiu îşi aminteşte încântat:

— Eu l-am făcut bine, alcoolul dezinfectează.

Nu-mi plac aspectele care rămân în ceaţă:

— Demetru a fost primul care ne-a atras atenţia că Ioan Condeescu ar fi om de paie, element de diversiune în spatele căruia se ascunde altcineva. Ce interes avea să ne lanseze pe o pistă valabilă?

— În caz de eşec, ar fi fost inatacabil. Nu mai isprăviţi odată?

Ce să isprăvim, că intră în birou colonelul Pascu! E agitat, dar pare mulţumit. O măsoară pe Helga, ciufulită şi vizibil „deranjată“, se uită scurt la Bădoiu. Fără o vorbă, îmi ia notiţele din faţă şi le parcurge în viteză. N-are timp să asculte acum caseta. Sprâncenele i se ridică a mirare şi pot să pariez că ştiu pasajul la care a ajuns.

Se aşază în locul meu şi preia conducerea interogatoriului. Are probabil indiciile lui că Helga nu ne va mai fi lăsată multă vreme la dispoziţie, replicile se succed ca într-un joc de ping-pong. Întrebările sunt scurte, la obiect, nu mai e timp de tactică de învăluire.

— Ce-au căutat în schemă prostituatele?

— Instrument de şantaj… A fost ideea lui Condeescu… Le trimitea personalităţi politice şi din lumea finanţelor. Şedinţele se înregistrau, filmele au intrat în banca de date. La momentul oportun, urmau să fie scoase din safe…

— Adică, sau faceţi ce spunem noi, sau vă vedeţi la cinema! De ce le-aţi lichidat?

— Domnule colonel, mă simt foarte rău, am nevoie de un medic.

Babuinul trece din nou în spatele ei şi îi împinge ceafa, spre aducere aminte şi avertisment. Pascu se face că nu observă. Se uită la ceas:

— Mai târziu.

Helga izbucneşte, un nou puseu de furie:

— Criminalilor! Dacă mi se întâmplă ceva… O să vedeţi voi!

Babuinul o mângâie pe cap:

— La vârsta matale, surioară, când în loc să croşetezi ciorăpei calzi pentru nepoţelul Hans sau Friţulache tragi cu flinta, un infarct e cât se poate de bine venit pentru societate.

Un sfâşietor sentiment de zădărnicie mă copleşeşte la gândul că declaraţiile Helgăi nu vor ajunge niciodată pe masa vreunei instanţe. Iată ce a mai reuşit să scoată colonelul Pascu de la ea…

…Infarctul suferit de Panait, sosia lui Ţeastă, a fost autentic. Bineînţeles că era un om de încredere. Odinioară, părinţii lui Panait se aflaseră în slujba familiei Condeescu, Vasile crescuse pe moşia lor. Ţeastă îl rugase ca pe o perioadă de timp determinată, să se prezinte zilnic la Catedrală, între zece şi douăsprezece dimineaţa…

…Prostituatele au fost lichidate pentru că din punctul de vedere al lui Condeescu-Ţeastă, deveniseră periculoase. În primul rând, Wanda. Făcuse pasiune pentru unul din clienţi, grangur în plină ascensiune politică. Refuzase să predea materialul filmat şi începuse la rândul ei să ameninţe cu dezvăluirea întregii afaceri prin intermediul presei. Interesul bandei de a o lichida s-a împletit cu cel personal al Helgăi. Încolţită din două părţi, Wanda era condamnată fără drept de apel…

…Filmul subtilizat din caseta de valori de la *Banklife* atestă fără dubiu legătura intimă dintre Wanda şi Alexander Porta (fapt confirmat de laborator; scene decente, un film de vacanţă petrecută în Monaco, foarte cumsecade şi perfect avuabil. Puternica relaţie de dragoste dintre cei doi – lizibilă cu ochiul liber. Tocmai pentru a recupera filmul, Săraru a comis o percheziţie la domiciliul Wandei, rupând sigiliul aplicat de autorităţi.)…

…Toto devenise inutil şi incomod. Afacerea se clătina zdravăn, oala dădea în foc. Principiul lui Condeescu-Ţeastă era că în urmă, trebuie să laşi perfect curat. (Mereu Ţeastă! Morţii sunt totdeauna cei vinovaţi. Dacă se poate, singurii.) La Toto a rămas o servietă cu bani pe care au încercat s-o recupereze…

…Prin Nina, s-a încercat nu doar extorcarea unei importante sume de bani de la Helmut. Scopul principal – Voicu a fost primul care a avansat ipoteza – era fie demolarea neamţului prin compromiterea Ninei, fie chiar atragerea lui de partea actualei Opoziţii. În oricare din variante, Puterea ar fi primit o dură lovitură sub centură…

…Ţeastă a organizat reţeaua cocotelor de lux şi răspundea de ea. Separat, supraveghea pe teren acţiunile soldăţeilor – Panduru, Voicu, Killerul. De regulă, intervenea ca element de diversiune. Atrăgând atenţia asupra lui, dădea posibilitatea cetaşilor să se mişte sau, după caz, să poată scăpa din încercuirile poliţiei. Datorită fizionomiei „extraordinare“, ar fi fost imposibil să nu polarizeze interesul urmăritorilor, intrigaţi de omniprezenţa sa în toate fazele fierbinţi. Un bărbat abil, foarte îndrăzneţ. Şi-a făcut ucenicia în Legiunea Străină, unde a rezistat zece ani. Amănuntul explică personajul în întregime… A căzut în capcana propriului principiu. Nu era singurul de părere că trebuie să laşi curat, acolo pe unde ai trecut. EL, marele păpuşar de la Bucureşti, a dispus să fie înlăturat. Condeescu mirosise ideea, intenţiona să se dea la fund, dar înainte voia să recupereze servieta cu bani de la Toto. Nu s-a grăbit destul şi a căzut sub glonţul lui Săraru… Prostii, n-a fost niciodată amanta lui! De altfel, avea o metresă în Germania care-l costa destul…

…Telefonul anonim care anunţa poliţiei asasinarea Wandei l-a dat chiar ea. Era esenţial să se substituie cât mai rapid Gabrielei State! În primul rând, era la curent cu mersul anchetei; al doilea – în calitate de „bunică“,

impulsiona poliţia să demareze fără întârziere investigaţiile pentru găsirea micului Patrick…

…Caseta de valori a Wandei se află încă la *Banklife*, neatinsă. Nu ar fi fost oportun s-o golească înainte ca dosarul să fie definitiv închis…

Semnează declaraţia fără s-o mai citească, fără ca măcar să-şi pună ochelarii. Aruncă stiloul. E toată o halcă de dispreţ şi aroganţă. Babuinul se grăbeşte să strângă hârtiile. Helga zâmbeşte sardonic:

— N-o să vă servească la nimic. Absolut nimic.

Bădoiu o provoacă:

— Punem un pariu?

— Iar voi, urmează cu patimă, vă veţi căi amarnic! Nu scăpaţi nici unul viu! Să nu uitaţi.

Se retrage în placiditatea cotidiană, ca într-o cochilie. Seamănă din nou cu o vacă. O vacă ucigaşă.

* * *

La unsprezece, părăsim sediul. Cu două ore înainte, un Chevrolet 1996 a eliberat-o pe Helga. Adică, tipul de la volan. Trăsnet gagiul! Moacă de Cambridge, ţoale de pe *Fifth Ave*, aroganţă de SS-ist. Are un ordin scris şi mai arogant; i-l arată doar lui Pascu. Un telefon care nu vine din Ferentari, fiţi siguri, confirmă şi apasă *porunca* de punere în libertate a Helgăi Porta. Imediat! Un pom de Crăciun aprins sub Arcul de Triumf din Paris ar putea sugera modest vâlvătaia de satisfacţie din ochii femeii. Noi asistăm mototoliţi şi sărăcuţi la o retragere discretă dar nu mai puţin victorioasă. Părem trei orfani, merge şi refugiaţi, abandonaţi într-o gară.

Totul s-a petrecut cu o viteză fulgerătoare, în mai puţin de un sfert de oră. Ne uităm la colonelul Pascu dezorientaţi

şi brusc, fără treabă. Babuinul verifică în zare sticla goală şi o aruncă în pubelă:

— Pe Săraru cel Frumos ni-l lasă nouă?

Pascu dă din umeri:

— Aşi! S-a prezentat avocatul lui cu o cerere de cauţiune. E liber şi ăsta.

— Atunci noi, ce mama dracului mai zăbovim pe acilea?!

— Nu ştiu, râde colonelul.

La plecare, constat că are o servietă când, de obicei, e cu amândouă mâinile în buzunare. Deşi bine dispus, îl simt agitat, precipitat, preocupat.

— Ce aveţi de gând, domnule colonel?

Îmi pune mâna pe umăr, o lasă să cadă pe braţul lui Bădoiu, alunecă pe capul lui Ţeştişor:

— Veţi afla singuri. Mulţumesc pentru tot… Încearcă să râdă: Cam… originali, dar sunteţi băieţi de ispravă. Aveţi grijă de voi… mare grijă.

Vocea Babuinului sună nesigur:

— Vă rog, domnule colonel, nu fiţi aşa sentimental! Vorbiţi de parcă v-aţi lua rămas bun pentru totdeauna.

— Acum devii tu dramatic. Sigur, ne vom mai întâlni.

— Când? întreb.

— Asta, oftează, n-o mai ştiu. Nu vă ascund că pentru o vreme, am de gând să fac lampa mică, aşa cum spuneţi voi. Noroc şi… ACHTUNG!

Urcă într-un taxi. De dincolo de portieră, ridică degetul gros: *Good luck!*

Nu l-am mai văzut de atunci.

— Iar noi, conchide Bădoiu, am rămas cu ochii în soare…

Chiar că e soare, zi de primăvară foarte caldă, care începe să semene a vară. Pe stradă, lume puţină, oraşul a luat aerul provincial al fiecărei duminici. Chestia-i valabilă şi într-un megalopolis ca Londra sau Los Angeles. Încerc să-i explic teoria pustietăţii marelui oraş în timpul weekend-ului, dar mi-o retează plictisit:

— Lasă-mă, neică, nu-mi arde acum de geografie!... Tu crezi că Pascu s-a dus acasă?

— Poţi paria şi pe Statuia Aviatorilor că NU!

Babuinul se opreşte în mijlocul trotuarului, brusc înveselit:

— Apropo, suflete, când facem socotelile? Ziceai că la sfârşit. Ce vrei mai END ca acum? *Uite*, tragem colea, pe dreapta, ştiu eu o bombă de milioane…

— *Uite*, Costică, îţi dau eu nişte bani în contul datoriei şi du-te cu Dumnezeu!

— Nu se face să mă laşi singur. Am o tristeţe în organism, nici nu-mi închipuiam că m-am legat atâta de Pascu!... Am o idee! Luăm ceva de băut, niscai mizilicuri de băgat la raft şi mergem la tine.

— Măi creştine, tu nu înţelegi că nu am chef să ne plângem pe umeri, beţi pulbere?!

— Nu beau decât eu şi ăsta micu’! Suntem deprimaţi.

— Costică, am un singur dor! Să doooooorm!

— Nu-i frumos să ne laşi singuri... Ştii ceva, te iert de pariuri. Nu-mi datorezi nimic.

Mă zgâiesc la el impresionat. Ca să renunţe Babuinul la o căruţă de bani e lucru mare! Înseamnă că de singur ce e, plânge şi prin piele, iar acum, nu suportă să fie singur.

— Dacă accept, mâine ai să-mi reproşezi că am făcut-o de calic, ca să scap de datorie.

— N-o să-ţi reproşez nimic, pe cuvântul meu.

— Fie! Şi intrăm în primul magazin de merinde ieşit în cale.

Umplem o sacoşă cu mezeluri şi brânză, iau o cutie de conserve pentru Ţeştişor. Cantitatea de spirtoase comandată îl face pe patron să ne acorde toată stima şi consideraţia. Babuinul îi strânge mâna, negustorul îl dezmiardă pe Ţeştişor, e o privelişte care te umple de entuziasm duios. În faţa casei, Bădoiu mă desemnează cu un gest de senior:

— Plăteşte dumnealui.

Am la mine nişte bani pe care mi i-a dat mama să-i păstrez, până se întoarce acasă. Măgarul de Bădoiu ştie de ei. Mă aşteaptă afară, radios. Mă stropşesc, negru de furie:

— Ce-a fost asta?! Insişti să te primesc la mine când n-am chef şi pe deasupra, mă pui să-ţi plătesc şi un banchet?

Se miră cu toată făptura, nici urechile nu rămân la locul lor:

— Cum măi, Tarzane?! Va să zică, eu te iert de tot răbojul, un purcoi de parale, şi tu te caliceşti la o amărâtă de masă?! Adică să-mi plătesc şi felia de pâine, când mă inviţi la tine? Poftim, cumpăr eu pâinea!

— Ai dreptate, conced, nu se face.

— Vezi, aşa te vreau, rezonabil… Apropo, dă-mi nişte parale, că ne trebuie pâine mai multă.

Încep să râd, fără să vreau. Râdem amândoi, râde şi Ţeştişor. Cu ochi trişti, dar ăsta-i personajul.

…Bat clopotele. S-a terminat slujba. Un pensionar înduminecat, cu un pacheţel firav într-o mână şi bastonul în cealaltă, se duce să ia prânzul de duminică „la copii“. La un balcon, o mână tânără stropeşte nişte flori foarte frumoase. În Alaska, ninge.

EPILOG

Azi, când mă întorc de la serviciu, găsesc în cutia poştală o ilustrată din Noua Zeelandă. Nesemnată, conţine doar câteva cuvinte:

Tot muşchetar? Oriunde, oricând, GOOD LUCK!

Un singur moment de derută şi ochii mi se aburesc. Aşa sunt eu, sentimental. „Uite Pascu, ce drăguţ, s-a gândit la mine…“ Nu o singură dată, împreună cu Bădoiu, l-am evocat făcând cele mai excentrice presupuneri în legătură cu actualul lui domiciliu. Absolut toate erau într-aripate, dar avionul nu trecea niciodată mai departe de Sidney, zi-i altă haltă din împărăţia cangurilor.

Reazem cartolina de o scrumieră, s-o am în faţa ochilor. Acum ştiu cu certitudine că nu-l voi mai întâlni vreodată. Dacă el a ales capătul lumii ca adresă, înseamnă că ştie ce face, că şi-a luat adio absolut de la Calea Victoriei. Iar varianta că eu aş putea face pe turistul la… Auckland (m-am uitat întâi în Larousse) se exclude. Dintr-un salariu de bugetar, căci am rămas în Poliţie, abia dacă izbutesc să mă bucur în septembrie de ţânţarii de la Eforie Sud.

Deschid fereastra. Sfârşit de toamnă certificat de caloriferele care-au început să se manifeste şi tufănelele ruginii de lângă fotografia Ginei; pentru că n-am alta. Au trecut şase luni…

Când mă gândesc la evenimentele din primăvară, am sentimentul unui itinerar străbătut într-o carte de telefon, deschisă la întâmplare. Lume, multă lume… Destine,

adrese, morminte. Numere de telefon la care nu mai răspunde nimeni, sau răspunde altcineva. Şi iarăşi destine cu meridian, cod poştal şi bună-dimineaţa în altă limbă.

…Cu Nina, m-am văzut chiar atunci, la două sau trei zile de la înmormântarea dosarului. La dorinţa ei, ne-am întâlnit „acasă“ la Coana Aurica. Lichidase toate boscârţele şi gol, apartamentul făcea o impresie stranie. Straniu răsunau şi vocile noastre între pereţii pustii, scurt intermezzo pe itinerarul destinului infailibil al caselor: „Aceleaşi odăi, alte glasuri…“

Ne-am aşezat pe singura mobilă rămasă, „recamierul“ bătrânei care urma să fie ridicat a doua zi.

— Le-am dat cu toptanul! Am păstrat doar fotografiile.

— Cu apartamentul ce faci?

Un surâs a alunecat pe buzele palide:

— I-l donez lui Mihai. Avocatul meu se va ocupa de formalităţi.

Nu mi-am ascuns surprinderea:

— Amoraşul tău?! Îl iubeşti, totuşi…

M-a privit ca prin sticlă şi am simţit că de fapt, se uită înlăuntrul ei.

— Nu ştiu… Sigur ştiu că merită. Vreau să-i rămână ceva de la mine, care să-i folosească.

— Eşti generoasă.

— Şi eu am fost tratată cu generozitate, fără ca măcar s-o merit.

Bărbia rotundă i-a tremurat a plâns. Fragilă, cu părul împletit într-o coadă, părea extrem de vulnerabilă.

— Te referi la Helmut?

— Îhî! A tras din ţigară cu patimă de ocnaş: În faţa acestui om, voi roşi totdeauna, chiar şi în vis. Ştii ce înseamnă, Boabe căpitane, să te simţi cutie de chibrituri, legumă, nimic? Ai avut vreodată senzaţia asta?

— Povesteşte.

A râs cu amărăciune:

— O poveste care încape în zece rânduri! Sâmbătă, după ce am plecat de la Poliţie, m-a rugat să-l însoţesc la hotel. Nici o vorbă pe drum. Când am ajuns, a făcut imediat o rezervare pentru primul avion. Un singur loc, vezi bine… Altfel, nici un comentariu, nici un reproş, se comporta de parcă ar fi fost singur. Nu suport stările tensionate şi dacă sunt obligată să înfrunt o situaţie neplăcută, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Cum ai procedat?

— Direct, nu ţinea romanţa: „Cu mine ce-ai de gând?“ I-am căutat ochii. Opaci, nici un licăr de interes, mă simţeam ca o gazetă de alaltăieri.

— Lasă cum te simţeai tu! Ce-a zis el?

— OK, reproduc textual: „Nu eşti proprietatea mea, nu-mi arog drepturi de dispoziţie. Folkman – ăsta-i avocatul lui – va declanşa luni demersurile pentru divorţ. Ce vei face de aici înainte, te priveşte.“

— Hm, nu-i lipseşte curajul. Bănuiesc că ai idee ce reprezintă, la mentalitatea de acolo, un divorţ.

— Mie-mi spui? Kaput! dar nu există altă soluţie. Dacă n-o făcea Helmut, o făceam eu. Mi-ar fi fost imposibil să rămân lângă el. Nu poţi trăi permanent strivit sub apăsarea unui dispreţ de casă bună. Îngheţat şi elegant… Hai să bem ceva.

A pus pe parchet o sticlă de *Bourbon* şi două pahare de carton, de la iaurtul *Baron*.

— Spune mai departe. Tipul ăsta saltă toate pălăriile!

— Chiar şi colecţia lui Elisabeth Queen, a râs trist. Am încercat pe bune, să-i explic că *I am sorry*, că înţeleg cât rău i-am făcut… În fine, că-l rog să mă ierte. Mi-a tăiat-o scurt: „Nu-mi plac melodramele în general, dar actul trei îmi face de-a dreptul silă.“

— Bum!!!

Şi am început să râd. Nina mi s-a alăturat:

— Ţi-a plăcut? După care, mi-a completat calm un cec. O sumă drăgălaşă, în treacăt fie spus. Mi l-a pus lângă poşetă.

— Ca la curve!

— Aşa m-am şi simţit. N-am vrut să-l primesc.

— Fii atentă, se răsuceşte Coana Aurica în mormânt!

M-a privit ştrengăreşte peste pahar:

— Până la urmă m-a convins. Zice, „nu adăuga şi prostia la toate celelalte…“ Şi cu asta, m-a concediat. Fireşte, m-a condus până la lift, mi-a deschis uşa. Ultimele lui cuvinte: „Sunt convins că nu există nici cel mai mic motiv pentru ca noi doi să ne mai întâlnim vreodată. Îţi urez succes.“

— Da, ăsta zic şi eu conte!… Apropo, Nina, ca între prieteni vechi, tu de ce dracu’ ţi-ai făcut de cap? Tipul arată formidabil, e pricopsit, generos, „neam cu statuile“, îndrăgostit până’n vârful coifului! Ce mă-sa-i lipseşte?

— „Că când mă ia în braţe’n zori, nu-i miroase gura a flori!“, aia-i lipseşte! şi mi-a scos limba ca o puştoaică de cinci ani. Îmi place să simt lângă mine un trup proaspăt, braţe care să vibreze de tinereţe! Cu jogging, tenis, haltere, echitaţie, saună, mese la care practic paşti, nu mănânci, faci un costum să cadă bine, dar înăuntru tot copane bătrâne! Stai lângă Moş Ene, dar altul ţi se plimbă pe la gene! Cine spune altfel mănâncă rahat sau are borş în vine!

— Gata, m-ai convins!… Tu ce-ai de gând acum?

S-a întins pe spate, cu braţele ridicate, ca după somn. Apetitul de viaţă i-a trezit privirea:

— Mă voi stabili în State. Azi, sunt o femeie bogată, îmi permit să-mi aleg bărbatul care-mi place. Tânăr, frumos, sănătos, taur de prăsilă! Mă mărit, torn trei-patru copii şi devin o doamnă respectabilă, mândrie a comunităţii de adopţiune.

— Înălţător, dar nu pricep de ce Mihai nu-i destul de bun pentru un proiect atât de cuminte.

— Nu ţine! Vreau să mă integrez perfect la noua adresă. Să mă asimilez. Am nevoie de un băştinaş, american sadea…

La despărţire, ne-am îmbrăţişat. Aveam amândoi ochii umezi.

— Tii minte, Cap Bob, cum ne-am cunoscut?

— Ca şi cum aş putea s-o uit vreodată pe şcolăriţa cu guleraş apretat care le ciordea prin tramvaie!

— Viaţa e ciudată, Bob, nu-i aşa? O aventură splendidă!

— Când eşti tânără, frumoasă, bogată şi liberă, sunt convins că da.

A promis că-mi scrie, dar până acum, probabil n-a avut timp. Mi-a scris în schimb, Viorela. Din Canada. Eliberat pe cauţiune, Vic Săraru, alias Robert Redford, s-a cărăbănit din ţară. Viorela l-a urmat după ce şi-a luat bacalaureatul. Sunt căsătoriţi, stabiliţi în Vancouver. Mi-a scris că-i fericită, Vic are un business personal, aşteptau un copil. O fotografie îi arată în faţa unei vile dichisite, îmbrăţişaţi şi mulţumiţi. Un dog simpatic completează imaginea idilică…

— Unde-i morala în povestea asta? m-a întrebat Babuinul indignat şi verde de invidie. Toţi derbedeii şi toate fufele, până la urmă, au izbit-o!

— Există şi poveşti fără morală.

A exclamat scârbit:

— Asta-i cea mai imorală dintre toate.

Uite cine vorbeşte de morală! După cum amenинţa de mult, a părăsit Poliţia şi a deschis o agenţie de detectivi particulari. A ajuns specialistul *number one* în materie de divorţuri şi duce o viaţă de paşă! Mai toate nevestele şi amantele puse sub urmărire fac câte un popas gratis prin garsoniera pe care, acum, o împarte cu Ţestişor. Are un succes chior la dame şi e stors ca o lămâie. Uneori, ca să se sustragă asaltului de la domiciliul personal, doarme la mine. O a şasea pensie alimentară a început să prindă contur.

Că veni vorba de ilustrate şi fotografii, mama şi Toto mi-au scris recent din Londra. S-au căsătorit imediat după ieşirea lui din spital şi, de atunci, călătoresc. Bunică-mea, coana Marcela, atenţionată de al dracului epistolar, face spume:

„Stricatele au întotdeauna noroc! Eu, care mi-am împuns o viaţă degetele cu acul şi mi le-am ars la crătiţi, n-am văzut nici Băile Herculane! Vagaboanda de fie-mea, că n-am avut eu în şaptezeci şi cinci de ani, atâtea perechi de chiloţi câţi bărbaţi a schimbat ea, bate lumea cu clasa I şi la hotel de lux!…“

Vorba Babuinului, unde-i morala?

Fostul locotenent Ene trece din când în când pe la mine. Îi trage tare cu cascadoria, e apreciat, distribuit, a început să le zică şi pe gură. Pe mă-sa o minte că lucrează tot în poliţie, la Arhivă, unde-i mai multă linişte şi mâine, poimâine, o pensionare asigurată…

De Voicu-Sinuzită nu mai ştiu nimic. L-a pus în libertate chiar Pascu, în ultima lui duminică petrecută la sediu şi de atunci, s-a dat la fund. S-au dat la fund şi Suliţă cu frate-său; nu mai sunt în ţară. Nici Patrick, băieţelul Wandei. Avocatul Schwann, executor testamentar şi tutore, i-a stabilit domiciliul în Elveţia. Bătrâna Lucia Olaru a închiriat casa şi l-a însoţit. Sper că mâna Helgăi nu-i va ajunge acolo.

Cu Dorinel m-am întâlnit cam pe la începutul toamnei. Pe Bulevard, fireşte. Aştepta să intre la un film cu Lorenzo Lamas. M-am uitat didactic la ceas.

— Ştiu, trebuia să fiu la şcoală, şi mi-a întins punga de bomboane.

— Şi de ce nu eşti?

— Sunt prost dispus, s-a strâmbat, tot nu m-aş fi putut concentra… M-au respins la cursul de karaté.

S-a uitat la mine indignat, dacă „am mai pomenit aşa ceva?!“

— De ce te-au respins?

— Cică nu corespund. Precis din cauza ochelarilor… Eu le-am explicat că nu sunt miop, am astigmatism… Oftează: Oamenii mari sunt capsomani… Nu vă supăraţi, dar începe filmul.

— Bunică-ta ce mai face?

A abordat reflex un aer important şi a citat:

— Ei, plictiselile zilnice. Ştiţi, necazurile nu te întreabă câţi ani ai. Bătrâneţea e tare urâtă… Îmi întinde mâna rece şi lipicioasă ca de obicei: Mi-a făcut plăcere... dacă prietenul dumneavoastră. Babuinul, se interesează cumva de mine, vă rog să-i transmiteţi complimente. Şi acum îmi pare rău că nu ne-am putut plimba împreună cu dricul, deşi îl invitasem. Nici eu nu m-am plimbat.

— Păi de ce?

S-a strâmbat puţin foindu-se în adidaşi:

— Bunica a zis că sunt morbid. Ştiţi, e o persoană de gust, dar de pe alte timpuri…

Ce ar fi totuşi moral? Ultima figură a colonelului Pascu? Hm, depinde din ce parte o priveşti. Ca slujbaş al statului s-a comportat cam… excentric. Ca persoană privată, merită aplauze la scenă deschisă. Predând dosarul „aproape” complet celor direct vizaţi a reuşit să dejoace manevra pusă la cale împotriva Puterii; un renghi diabolic care, pe fondul de nemulţumire general, ar fi echivalat cu un dezastru general, victoria Stângii prin K.O. absolut.

Pentru moment, scandalul n-a fost declanşat. Presupun că marele cadou al colonelului Pascu, *Dosarul prostituatelor,* reprezintă Jolly Jockerul păstrat pentru zile fierbinţi. Sub CHEIE.

Trăgând linia, o poveste… bizantină, nu tocmai recomandabilă minorilor. Ca şi cinematograful de noapte.

Pun ilustrata lui Pascu în portvizit. Vreau să i-o arăt şi Babuinului… Când o ating, încerc o senzaţie de material. Îi strâng mâna de aici, de la distanţă de ani lumină:

— Adio, domnule colonel.

Ploaia intră în casă. Închid fereastra.

Cuprins

1. Luni 7
2. Marţi 72
3. Miercuri 131
4. Joi 179
5. Vineri 223
6. Sâmbătă 268
7. Duminică 312

Epilog 333

{1} Complice, în argou.
{2} Afacerişti prosperi.
{3} Fraieri.
{4} A face dragoste.
{5} Vestibul sau antreu – buzunarele exterioare ale unei haine.
{6} Tramvai, troleibuz, autobuz.
{7} Aspect, felul de a arăta (engl.), moacă.
{8} Cazier judiciar.
{9} Sexul masculin.
{10} Prostituată de mare clasă.
{11} Sexul feminin.
{12} Nimic, zero.
{13} Femei uşoare.
{14} Femeie căsătorită, nevastă.
{15} Prostituată de cea mai înaltă clasă.
{16} Îmbrăcăminte foarte elegantă şi scumpă.
{17} Aici, extraordinar de periculoasă.
{18} Persoană cu situaţie materială foarte bună.
{19} Gata să moară.
{20} Indiferent ce.
{21} Vodcă, în general orice alcool alb.
{22} A închis ochii, a murit.
{23} Fleacuri, rahat.
{24} Prostii.
{25} Falsificator de bani; fals, ipocrit.
{26} Păcălit.
{27} Hot isteţ, maestru în breaslă.
{28} Persoană cu situaţie materială excepţională.
{29} A se ascunde.
{30} Proxenet.
{31} Fraier, în general.
{32} A fura.
{33} Sinceră.
{34} Peştele (protectorul) unei prostituate.
{35} Pervers sexual.
{36} Prezervativ.
{37} Extrem orientalii (chinezi, japonezi etc.).
{38} Tânără fără experienţă.
{39} Bodyguard.
{40} Femeie trupeşă, atrăgătoare
{41} Fundul femeii.

{42} Chelie.
{43} Poliţişti.
{44} Îngrijită, sugerând industria cosmetică.
{45} Femeie tânără, fragedă.
{46} De chichi
{47} Pacoste, cocotă periculoasă.
{48} Aici, aranjament, regie.
{49} Poreclă dată agenţilor de circulaţie moto, care se datorează căştilor de protecţie albe.
{50} Maşină.
{51} Bunică.
{52} Filator.
{53} Persoană cu situaţie excepţională socială şi materială.
{54} Poliţist.
{55} Limbi străine.
{56} Cu carte, şcolită.
{57} Medicamente pentru boli nervoase.
{58} Amant.
{59} Chioară.
{60} Poliţist.
{61} Şef de bandă; om foarte periculos.
{62} O bere băută în picioare.
{63} Figuri spiritualizate; intelectuali.
{64} Închisoare.
{65} Complice.
{66} Informatori.
{67} Prostituţie într-o gară.
{68} Ceferişti
{69} Tânără fără experienţă.
{70} Hoţ primejdios, cu multe condamnări.
{71} Judecător, şef, înţelept.
{72} Bătaie vizând, în special, obrazul.
{73} Escroc sentimental.
{74} A ucide.
{75} Homosexuali
{76} Picioare
{77} Salutare şi du-te! (lb. latină).
{78} Infractori de înaltă clasă.
{79} Proxeneţi.
{80} A fi luat la anchetă.
{81} Arată bine.

{82} Fleacuri, mărunţişuri.
{83} Curat.
{84} A umple de sânge pe cineva, a răni grav.
{85} A înjunghia.
{86} Afacere care prosperă.
{87} Avocat de mare cotă, solicitat în situaţii limită.
{88} A fi atent.
{89} Prostituată cu fieful în Gara de Nord.
{90} Poziţie socială foarte importantă.
{91} Tâmpenie
{92} Sediul central al Poliţiei.
{93} Intermediar, cărăuş.
{94} Diamante.
{95} Oameni nevoiaşi, modeşti, naivi.
{96} Homosexual.